

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JULIE CAPLIN

CHRISTMAS ON FIFTH AVENUE

Two strangers
One city
A spark they never expected

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BEŞİNCİ CADDE'DE NOEL
JULIE CAPLIN

Bir Bölüm Daha
HarperCollinsPublishers Ltd'nin bir
bölümü 1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF
www.harpercollins.co.uk

İlk olarak Büyük Britanya'da *HarperCollinsPublishers* tarafından

yayınlanmıştır 2025 Telif hakkı © Julie Caplin 2025

Kapak tasarımı *HarperCollinsPublishers* Ltd 2025 Kapak
illüstrasyonu: Enya Todd/Illustration X

Julie Caplin, bu eserin yazarı olarak tanınmak için manevi haklarını saklı tutar.

Bu kitabın katalog kaydı British Library'de mevcuttur.

Bu roman tamamen kurgusal bir eserdir. Kitapta geçen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında tüm hakları saklıdır.
Gerekli ücretleri ödeyerek, size münhasır olmayan, devredilemez
bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma hakkı. Bu metnin hiçbir kısmı, HarperCollins'in açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya depolanamaz.

Bu yayının herhangi bir yazarının, katkıda bulunanının veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamadan

yayıncısının münhasır haklarını sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca

4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanır ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça muaf tutar.

Kaynak ISBN: 9780008670832

E-kitap Baskısı © Ekim 2025 ISBN: 9780008670825

Sürüm: 2025-08-26

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42 Epilog](#)

[Okuduğunuz için teşekkür](#)

[ederiz... Daha Fazla Romantik](#)

[Kaçamaklar... Yazar Hakkında](#)

[Julie Caplin'in diğer](#)

[kitapları OMC'ye](#)

[abone olun Yayınevi](#)

[Hakkında](#)

Sevgili arkadaşım Donna için, tanıdığım en nazik ve en cömert insanlardan biri.

Birinci Bölüm

EVIE

"Biniş kartınızı ve pasaportunuzu görebilir miyim?" diye sordu iş sınıfı yolcu salonunun girişindeki masadaki kadın – evet, İş sınıfı.

"Kesinlikle," dedim, biraz fazla hevesli bir şekilde. Soğukkanlı davranmaya çalıştım ama yirmi dokuz buçuk yaşında bile... başaramadım. Bana nazik bir gülümseme attı, parlak kırmızı ruju o kadar kusursuzdu ki, acaba parlak kırmızı boya mıdır diye merak ettim.

"Güneş gözlüğünü ve şapkanı çıkarabilir misin?" diye sordu, pasaportumdaki fotoğrafıma bakarak. Kılık değiştirme girişimim buraya kadarmış. Güvenlik kuyruğundaki birkaç kız bana açıkça gülünce, şapka ve gözlüğü aceleyle satın almıştım ve olgunlaşmış çilek gibi kızarmıştım.

"Bu taraftan, Bayan Green." Minnettarlıkla iç geçirdim. İşte bu şık bir seyahatti. Business class salonu, büyük deri koltuklar, ücretsiz büfe, açık bar ve yığınla gazete ve dergiyle çok genişti, ama aynı zamanda çok kalabalıktı. Beş dakika boyunca kaybolmuş bir koyun gibi dolaştıktan sonra, bir köşede büyük bir kanatlı koltuk gördüm. O koltuğa oturduğumda, karşı koltuğun dolu olduğunu fark ettim, koltuğun yüksek ve geniş tasarımı, içinde oturan kişiyi görüş alanımdan gizliyordu.

Başı eğik, telefonuna dalmış bir şekilde oturuyordu. Benim gibi, o da koyu renkli güneş gözlüğü ve beyzbol şapkası takıyordu. Onu rahatsız etmeden koltuğuma gizlice oturmayı umuyordum, ama kahve masasına çarptım ve boş bir kahve fincanını yere düşürdüm. Açıkça şaşkın bir şekilde başını kaldırdı, ağzı dostça olmayan düz bir çizgiye dönüştü.

"Üzgünüm," diye fısıldadım ve nedense şapkamın siperliğini selamladım. Sanırım ona gizli müttefikler olduğumuzu hatırlatmak içindi. Bir

bir dakika boyunca bana baktı... Bazen koyu renk gözlüklerin arkasından bile bunu anlayabilirsin. Soğukkanlı davranmaya çalışarak, sanki her zaman bu şekilde seyahat ediyormuşum ve aynı çetenin bir parçasıymışım gibi, ona kayıtsız bir şekilde başımı salladım.

O da başını salladı ve tekrar telefonuna döndü, bir şey okurken ağzı hızlı bir sinirle buruştu.

Güneş gözlüğü takmanın en güzel yanı, birini incelerken – tamam, itiraf ediyorum, dikizlerken – dikkat çekmemek. O, dikizlemeye değer biriydi. Giydiği Henley tişörtü, oldukça geniş omuzlarını kaplıyordu. Bu benim zayıf noktamdır. Görebildiğim kadarıyla saçları koyu kestane rengindeydi ve ön tarafında stilize N ve Y harfleri işlenmiş lacivert şapkasının kenarından kıvrılıyordu. Yüzünde güçlü, erkeksi bir çene ve kartal burun vardı. Erkek manken mi? Aktör mü? Ve en güzeli de, seksi, kötü çocuk tarzı sakalları vardı, bu da kesinlikle çok çekiciydi.

Aniden, ona baktığımın çok bariz olduğunu fark ettim. Gözlerimi kaçırdım ve kendi telefonuma baktım, ama birkaç dakika sonra kendimi tutamadım.

Onun temkinli duruşunda, her an savaşılmaya veya kaçmaya hazır olduğunu gösteren bir şey vardı. Bu, gizli bakışlarımı tekrar ona çekti ve onu yeniden incelemeye başladım, hareketli ağzının güneş gözlüğünün arkasında saklı duyguları yansıtmamasını izledim. Hayal kırıklığı, öfke, incinme... Telefonunun ekranına yoğun bir şekilde odaklanarak, koltuğun ortasında kendini sert bir şekilde tutarak, onu görünmez kılacak şekilde kaydırırken, tüm bunlar hızla dudaklarını şekillendirdi.

Sosyal medyanın ne kadar korkunç olabileceğini çok iyi biliyordum. Ona iyi olup olmadığını sormak üzereydim ki, kendi düşüncelerimi ona yansıtmakta olduğumu fark ettim. Son zamanlarda internette yaşadıklarımı yansıtıyordum. Kötü yorumlar, trollere, eleştirilere, empati ve sempati eksikliği. O okurken ağzının kenarında beliren hafif, şaşkın ifadeyi çok iyi anlayabiliyordum.

"Affedersiniz," dedim, hızlı bir karar vererek.

"Mmm," diye cevapladı, pek dostça veya cesaret verici görünmüyordu. Belki İngilizce bilmiyordu.

"Şey, sakıncası var mı?" diye yavaşça ve yüksek sesle söyledim ve yabancı olduğu kadar sağır da olma ihtimaline karşı eşyalarımı işaret ettim.

"Çantama göz kulak olmak." Emin olmak için, çantamı işaret ettim ve parmaklarımla uzaklaşır gibi bir hareket yaptım. Uzun bir sessizlik oldu ve ben soruyu yeniden sormak üzereydim ki, o şöyle cevap verdi:

"Ben bebek bakıcılığı hizmeti sunan birine benziyor muyum?"

Bu keskin soruya şaşırdım ve Amerikan aksanını fark ettim, ama sonra ağzının kenarındaki alaycı gülümsemeyi gördüm. Onu dikkatlice baştan aşağı süzdüm.

"Hmm," dedim, düşünceli bir şekilde başımı sallayarak. "Muhtemelen yaparsınız, ama sadece düşük seviyeli işler."

"Düşük seviyeli mi?" Sesinde merak belirirken, ağzı isteksiz bir gülümsemeye doğru bir adım daha yaklaştı.

"Evet, el bagajı ve muhtemelen iyi eğitilmiş bir Chihuahua."

Kahkahayı bastı. "İyi eğitilmiş bir Chihuahua! Bu da nereden çıktı?"

Güneş gözlüklerimi çıkardım ve ona sııttım. "Doğrusu..." Durakladım. "Hiçbir fikrim yok."

Kendi güneş gözlüklerini çıkararak dans eden mavi gözlerini ortaya çıkardı ve ben, bir şekilde onun moralini düzeltmeyi başardığım için büyük bir zafer hissettim.

"Sakıncası yoksa," diye tekrar çantama doğru başımı salladım. "Kendime bir içki almak istiyorum."

"Tamam, çantanıza ben bakarım," diye başını sallayarak cevap verdi, birden ciddi bir ifadeyle gülümsedi ve ekledi, "içinde küçük, iyi eğitilmiş bir köpek yoksa tabii."

Kafamı salladım ve etrafa bakındıktan sonra fısıldayarak, "Çantayı kendim hazırladım, eminim ki içinde yok," dedim.

Sevincime, ikinci kez güldü.

"Teşekkürler, çok nazıksın. Uzun sürmez."

Bir adım attım ve sonra durdum, annemin bana öğrettiği görgü kurallarını hatırladım. "Sana bir şey getireyim mi?"

Yüzü bir an için ciddileşti, sanki bir şey hatırlamış gibi – bu, bir süredir kimse ona bir şey teklif etmediğini düşündürdü.

"Bir içecek falan?" diye sordum.

Onun yutkunup, kendisini rahatsız eden şeyi uzaklaştırmasını izledim.

"Bir bira ve biraz cips iyi olur, teşekkürler." "Cips mi?" diye sordum.

"Cips. Bilirsin."

"Özel bir tadı var mı?" diye sordum.

"Peynir ve soğan," dedi hızlıca gülümseyerek. "Başka tadı var mı ki?"

"Ben tatlı biberliyi tercih ederim, ama onu sadece lüks cipslerde bulabilirsin."

"Lüks cipsler mi var?" Ağzı yine kıvrıldı. "Kim bilebilirdi ki?" "Bilirsin, pahalı olanlar," dedim.

"O kadar da uzman değilim." Gülümsedi ve kendimi tamamen aptal durumuna düşürmediğimi bana garanti etti.

"Hemen dönerim," dedim.

"Çantana çok dikkat edeceğim" dedi ve yine gülümsedi, yanağının ortasında sanki biri parmağını batırmış gibi çok sevimli bir gamze oluştu.

Sanki biri kalbime bir şey batırmış gibi hissettim ve göğsümde tuhaf bir karıncalanma hissettim.

Dönüp gitmek için döndüğümde, yine sehpaye çarptım ve bacağıma ikinci bir çürük daha ekledim. O da hemen ayağa kalkıp, beni yakalamaya hazırmış gibi koruyucu bir şekilde ellerini uzattı. Bu hareket, bir okun tahtaya saplanması gibi kalbimi deldi. Uzun zamandır kimse bana böyle ilgi göstermemişti.

"Teşekkürler," dedim, ayakta kalmayı başararak ve düşmeden önce boş fincanı yakaladım.

"İyi kurtardın," dedi yumuşak bir sesle.

Biraz başım dönerek oradan uzaklaştım. Belki de sadece insanlarla kurduğum bağdan dolayıydı, ama o anda kendimi biraz daha az kaybolmuş hissettim.

Salonu hızlıca dolaştım; tabii, her şey bedava olduğunda olabildiğince hızlıca. Görünüşte, tamamen maddi açıdan, işler yoluna giriyor gibiydi. Son haftalarda hayat biraz boktandı.

Bira çeşitlerini incelemeyi önce kendime bir kadeh şampanya doldurdum – prosecco değil, gerçek şampanya. Yakışıklı komşum için ne alacağıma karar veremeden tereddüt ettim. Son zamanlarda pek çok yabancı bana kötü davranırken, o bana karşı nazikti.

hiçbir şey bilmiyordum ama bedava olduğu için dört farklı şişe aldım. İstersem geri getirebilirdim. Barmen'e durumumu açıkladığımda, bana nazikçe bir şişe açacağı ödünç verdi.

"Buyurun."

Bay Yakışıklı, tek elimle tuttuğum bira şişelerine bakarken gözlerini genişletti, şişelerin boyunları parmaklarımın arasında tehlikeli bir şekilde sıkışmıştı. "Sana ne alacağımı bilemedim."

Köpüklü içkimi tutarken, şişeleri birer birer masanın üzerine koydum.

Gözlerinin köşeleri kırıştı. "Teşekkür ederim. Her şey için minnettar olurum. Bu... şey... çok düşüncelisin."

"Öyle düşündüm," dedim neşeyle, oturup ona kadeh kaldırdıktan sonra şampanyadan ilk yudumu aldım, bir damla bile dökmeden masaya getirebildiğim için kendimi takdir ettim. Dilimde köpüren şampanyanın anında etkisi ve kabarcıkların keskin asiditesi beni neredeyse zıplatacaktı.

"Oh, sana cips de aldım," dedim gururla, sweatshirt'ümün cepinden bir paket çıkardım.

"Teşekkürler. Beni şımarttın, ama..." Öne eğildi ve biraları seçti, şişenin kapağına ve masanın kenarına baktı. "Oh, pardon." Arka cebime uzandım. "Bunu ödünç aldım."

Şişe açacağı uzattım. "Birazdan geri vermem lazım."

"Her şeyi düşünmüşsün," dedi, içimi garip bir şekilde etkileyen o gülümsemesinden bir tane daha göstererek.

"Hayat budur işte," dedim mutlu bir iç çekişle, şampanyadan bir yudum daha alarak. Annem bunu çok severdi. Onu düşündüğümde kalbim istem dışı bir şekilde sıkıştı. Beş yıl önce vefat etmişti ama ona asla söyleyemeyeceğim onca şeyi hatırladığımda içimde hâlâ o derin hüznün vardı. Tıpkı şu an olduğu gibi. New York'a gitmek. Aralık ayında. The Plaza'da kalmak. Bu bizim hayalimizdi. Battaniyenin altında birbirimize sarılarak

Serendipity, *Home Alone 2* ve *Elf* gibi en sevdiğimiz filmleri izlerken konuştuğumuz şeydi. Asla gelmeyen "bir gün", ama hayatı sona ererken, ikimiz de o günün ulaşılamaz bir rüya olduğunu bilmemize rağmen, giderek daha fazla konuştuğumuz şeydi.

"Mmm," dedi yeni arkadaşım, bira şişesinden bir yudum aldı. "Tekrar teşekkürler."

"Sorun değil, çantama göz kulak olduğun için teşekkür ederim." Ona gülümsedim. "Ne yazık ki yeterince nitelikli olmasana da harika bir iş çıkardın."

"Peki, iş tecrübesi için sertifika falan alacak mıyım?" diye sordu, bira şişesini masaya bırakarak.

"Oh, evet. Kesinlikle. Aferin." Ona başparmağımı kaldırdım. "Ben... şey... WhatsApp'tan gönderebilirim..." Sesim kesildi. Oh hayır, bu sanki onun numarasını istiyordum gibi mi geldi?

Bana nazıkçe gülümsedi ve utangaçlığımı giderdi. "Merak etme. Onsuz da idare ederim." Telefonuna geri döndü ve ben rahat bir nefes aldım. Onu tavlamaaya çalışmıyordum gerçekten.

Odaya göz gezdirdim, hala orada olduğuma inanamıyordum, sanki bu muhteşem fırsat bana sihirli bir şekilde bahşedilmiş gibi, herhangi biri bu fırsatı benden çabucak kapabilirmiş gibi insanları dikkatle süzdüm.

The Plaza'nın pazarlama ekibi benimle iletişime geçtiğinde, bir hafta boyunca e-postayı görmezden geldim, sonra tekrar e-posta gönderdiler. Online dergi *Money Weekly'nin* finans muhabiri olarak, dolandırıcılık konusunda her şeyi biliyorum... ya da bilmeliydim.

Uzun lafın kısıası, bir dolandırıcılığın kurbanı oldum ve azımsanmayacak miktarda para kaybettim.

Bu yüzden, bu sefer gerçek olsa da, The Plaza Hotel'de tüm masrafları karşılanacak ikinci bir seyahat teklifi aldığımnda, haklı olarak temkinli davrandım.

Neyse ki, halkla ilişkiler departmanındaki bayan ısrarcı davranmıştı.

Ve şimdi Heathrow'da, önümüzdeki üç haftayı Big Apple'da, Beşinci Cadde'de ve Central Park'ın yanında bulunan beş yıldızlı Plaza Hotel'de geçirmek üzere New York'a giden uçağa binmek üzereydim.

Bazen insanlara iyi şeyler olur. Bana bile.

İkinci Bölüm

NOAH

Telefonuma geri döndüğümde, alışık olmadığım gülümsemeden yüzüm neredeyse ağrıyordu, sanki cildim bu harekete tepki gösteriyormuş gibi. Kim olduğu belli olmayan kız – benim gibi o da isimsiz kalmak istediğini tahmin ettim – bir haftadan fazla süredir kimsenin başaramadığını başarmıştı, kendimi agresif bir mücadeleye attığımda kemiklerin kırılmasının korkunç sesinden beri.

Güneş gözlüklerimin arkasından, kendi kendine gülümseyen onu izledim ve şampanyasını büyük bir zevkle yudumlarken odayı dolaşan kaygısız tavrını kıskandım. Aniden, etrafına gizlice bakındıktan sonra, sweatshirt cebinden bir paket Minstrels, bir KitKat, bir paket Mini Cheddars ve küçük bir kutu Pringles çıkardı. Kışa hazırlanan bir sincap gibi bunları çantasına saklamıştı.

Business class salonunda olmanın onun için bir yenilik olduğunu fark edince tekrar gülümsedim. Ben ise, profesyonel bir Premier Lig futbolcusu olmanın getirdiği tüm ayrıcalıklarla birlikte, buna biraz fazla alışmıştım. İstedğim her şeyi, istediğim zaman alabilmeme rağmen, bana bir değil dört şişe bira getirerek, tamamen yabancı birine doğru birayı bulmak için gösterdiği özen beni nedense çok etkiledi. Kendine güveni ve biraz sıra dışı düşünce tarzı çok sevimliydi. Ona "sertifika" için numaramı vermeyi düşündüm; ajansım Lara'nın diplomatik bir şekilde ifade ettiği gibi, "medyanın dikkatini çekmemek" için en az üç hafta boyunca düşük profilli davranmam ve ülkeyi terk etmem gerekmeseydi, bunu yapardım. Temel olarak, onun ve takım menajerimin emriyle kaçıyordum. Onlar,

Gözden uzak olan, akıldan da uzak olur; bu da FA'nın daha ağır bir ceza vermeye daha az meyilli olmasını sağlar.

Spor haberleri sitelerinden birinin manşetine baktım ve içimdeki kasvetin geri döndüğünü, midemde tanıdık bir mide bulantısı hissettiğimi fark ettim.

SANDERSON'IN KİRLİ MÜDAHALESİ MENZIES'İN PREMIER LİG KARIYERİNİ SONLANDIRDI

Derin bir nefes aldım, dudağımı ısırarak, utanç beni boğuyordu. Keşke zamanı geri alabilseydim. Ama hayır, şu anda kalabalık havaalanı salonunda bile, kendimi Fulham ile Aston Villa arasındaki maçın sahasında bulmuştum. İki-bir gerideydik. Saniye saniye, karar verme sürecini tam olarak hatırlayabiliyordum. Kazanmamız gerekiyordu. Bir gol atmam gerekiyordu. Bunun için harekete geçtim. Sert bir şekilde. Gol atma şansı hissettim...

Kalabalık havaalanı salonunda, herkesin içinde olmasaydım, inleyip başımı ellerimin arasına gömerdim.

Başka bir sayfaya geçtim.

TV YORUMCUSU SANDERSON'A SEKİZ AYLIK CEZA İSTİYOR

O sırada, Rick Menzies'in bacağını iki yerinden kıran ve onu hastanelik eden, bir daha Premiership'te oynayamayacak hale getiren faulümün ardından altı maçlık bir ceza almıştım. Aldığım cezayı hak etmişim, ama sekiz ay boyunca maçlardan uzak kalmayı göze alamazdım.

Takım ve takımdaki geleceğim için bana söyleneni yapıyordum. Çok fazla insana çok fazla borcum vardı, onları hayal kırıklığına uğratamazdım, ancak ironik bir şekilde, bu korku beni o faulü yapmaya itmişti.

Sakatlık nedeniyle iki hafta ara verdikten ve takım bu arada dört mağlubiyet aldıktan sonra, geri dönüşümün anlamlı olmasını sağlamam gerekiyordu. Menajere, takımdaki en yaşlı oyunculardan biri olsam da hala takımın vazgeçilmez bir parçası olduğumu göstermek için.

Karşımdaki kıza bir kez daha gizlice baktım ve o da beni fark etti, bana yine gülümsedi. Gülümsemesi yüzünü aydınlattı. Belli ki kim olduğumu bilmiyordu ve bu da beni rahatlattı. Sokaklarda sıkıntı çekiyordum – burada check-in kuyruğunda beklerken bile.

Telefonuma bir mesaj geldi.

İyi yolculuklar. Güvenli bir uçuş geçir. Uslu dur ve başını belaya sokma.

Lara. Yüzümü buruşturdum. Menajerim olarak benim tarafımda olduğunu biliyordum, ama zaten yeterince suçluluk duyuyordum, dikkat çekmemem ve tertemiz olmam gerektiğini hatırlatmasına gerek yoktu.

Yorgun gözlerimi ovma için güneş gözlüklerimi çıkardım ve şapkam düştü. Son birkaç gündür pek uyuyamamıştım. Belki de Rick Menzies'i ziyarete gitmek pek de iyi bir fikir değildi. İsviçre'deki en iyi ortopedi uzmanına ameliyat masraflarını ödeme teklifimi kabul etmesine rağmen, benim sempatimi istememişti.

Sandalyeye uzanıp arkama yaslandığımda, birkaç masa ötedeki bir adamın bakışlarını yakaladım. Gözleri kısıldı ve kasları saldırmaya hazır bir boğa gibi gerildiğini gördüm. Onun ani ve keskin ilgisinden habersizmişim gibi rahatça başka yere baktım ve bu konuyu burada bırakmasını diledim.

Ama kimse dinlemiyordu. Tehditkar bir tavırla, bir grup masanın arasından geçip, Aston Villa forması bira göbeğinin üzerine gerilmiş, 7,5 cm kalınlığında kıllı, şişkin bir deri parçası ortaya çıkmış halde ilerledi.

Kız, belki de atmosferin ani değişimi nedeniyle uyanmış, arkasına bakıp onun geldiğini fark etti. Bana bir bakış attı, sonra tekrar ona döndü.

"Sanderson. Seni sikik pislik," dedi, kısa parmağını bana doğru uzatarak.

O bir adım yaklaştığında etrafımızda ani bir sessizlik oldu.

"Ah, lanet olsun," dedi kız yüksek sesle, ayağa kalkarak, başını sallayıp gülerek. Bakır rengi buklelerini sallarken gözleri parladı. "Keşke biri kocamı her yanlış tanıdığımda bir pound alsaydım... Size söylüyorum, elli poundluk banknotlarla yuvarlanıyor olurdum. Aynı görüldüğünü biliyorum, ama size söz veriyorum, bu Roy Ken... ton." Sözüünü tamamlamadan önce kısa bir duraklama oldu. "Kocam – kesinlikle ünlü değil ve

Sıradan bir şey. Balayına çıkmak üzereyiz." Bir an durdu ve sol elini - yüzüksüz- arkasına sakladı, sonra dünyadan bıkmış bir iç çekişle şöyle dedi: "Eğer birini dövmek istiyorsan, lütfen başka birini seç, çünkü onun gözünün morardığı fotoğraflarını görmek istemiyorum."

Kucağıma atladı, kolunu boynuma doladı ve beni kendine çekti. İçimde bir minnettarlık duygusu uyandı ve onu sıkıca sarılmak istedim. Bunun yerine, şaşkınlıktan hiçbir şey söyleyemeyerek burnumu boynuna gömdüm ve cildinin kokusu ve kucağıma oturan yumuşak poposu dikkatimi dağıttı.

"Teşekkürler, hayatım," dedim, küçük öfkeli adamın dikkatinin bana değil ona odaklanmış olmasına minnettar olarak. Onu koruyucu bir şekilde kendime çektim.

"Kahretsin, çok üzgünüm, canım." Onun arkasından bana baktı. "Özür dilerim dostum, ona gerçekten benziyorsun."

Omuz silktim ve elimden gelen en iyi İngiliz aksanıyla "Sık sık olur" dedim. Kadının kıkırdamasına bakılırsa, bu kesinlikle çekici bir İngiliz aksanı değil, Dick Van Dyke aksanıydı.

"Tamam," dedi, çoktan geri çekilirken. Bir masaya çarptı ve etrafımızdaki herkes, bir an önce bize bakarken, o arkasını dönüp hızla uzaklaşınca birdenbire kendi işlerine geri döndü.

Birkaç saniye orada oturduğumuz: ben şok içindeydim; o ise... emin değilim. Ellerim belindeydi ve bırakmak istemiyordum. O, hayatımdan eksik olan bir şey gibi geliyordu. Sonra ortam garipleşti ve o kucağımdan atladı. "Ee, eğlenceliydi," dedi.

"Roy Ken... ton?"

Gülümsedi ve çenesini okşayarak, sakallı yüzüme başını salladı. "Ted Lasso. Ama sonra bunun uydurma bir isim gibi geldiğini fark ettim, ben de... biraz daha detaylandırdım."

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedim, onun küstahlığı ve hızlı düşünme yeteneği ve en önemlisi, hiç tanımadığı birini kurtarmak için harekete geçme istekliliğine hayran kalmıştım. Her şey çok kötü sonuçlanabilirdi ve o da ilk kurban olacaktı. Kendini benimle tehdit arasındaki araya koymuştu. Keşke onun cömertliğini ne kadar az hak ettiğimi bilseydi. Boğazıma bir bulantı yükseldi. Utanç beni neredeyse yere serdi. Oradan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Çok nazıksınız. Teşekkür ederim, ama gitmem gerek. Uçağım çağırıldı." Bunun üzerine eşyalarımı topladım ve kaçtım, aramızdaki mesafeyi olabildiğince açmaya çalıştım. O kadar nazikti ki, nezaketinin tamamen yanlış yere gittiğini ve Sanderson'ın, kendini kanıtlamak için başka bir adamın kariyerini mahveden futbolcu Noah Sanderson olduğunu asla öğrenmemesi için dua ettim. Kurtarılmaya değer biri olmadığımı fark etmesini hiç istemezdim.

Üçüncü Bölüm

EVIE

"Business sınıfı yolcuları uçağa bindi." Resepsiyondaki adam, acı çekmiş, küçümseyen bir gülümsemeyle bekleme salonunun uzak tarafını işaret etti ve ben aceleyle oraya gittim. Tamam, duty-free mağazasında dikkatim dağılmıştı, o zavallı adama kendimi attığımda yaşadığım o sıcak basması hâlâ geçmemişti. O kadar hızlı kaçamasa da, bunu yaptığıma memnun oldum. Seni tanımayan insanların sana yaklaşp kaba davranmasının nasıl bir şey olduğunu bilirdim, ama o muhtemelen benim deli olduğumu düşünmüştü.

Hayatımda ilk kez, kabin görevlisi beni sola yönlendirdi.

Soğukkanlı davranmaya çalışmak imkansız olduğu için ona göz kamaştırıcı bir gülümseme attım. Ah anne, şu halime bak. Ben koridorda zıplayarak ilerlerken, business class'taki çoğu kişi çoktan koltuklarına oturmuştu. Kütüphane kabinlerini andıran şık küçük bölmelerdeki koltuklar, şimdiye kadar gördüklerimden daha büyüktü ve düzeni de alıştığımdan tamamen farklıydı. Toplamda sadece dört koltuk vardı. Pencerelerin yanında tek kişilik koltuklar ve ortadaki koridorda iki koltuk.

Benim koltuğum orta koridordaydı.

Yanımdaki koltukta oturan kişi başını eğmiş olabilir, ama tanıdık lacivert beyzbol şapkasını gördüm ve neredeyse yüksek sesle gülecektim, ancak hala onun salondan ani ayrılışının şokunu atlatamamıştım. Kesinlikle benim onu takip ettiğimi falan düşünenecekti.

"Merhaba," dedim, koltuğuma doğru ilerlerken. "Bu koltuk boş mu?"

Başını kaldırdı ve gözlerini kısarak bana baktı, sonra tekrar yanındaki boş koltuğa döndü. Gözlerinde kısa bir an bir şey parladı, tanımlanamaz bir kıvılcım, sonra

ve yüzü kasıtlı olarak ifadesizleşti. Açıkçası, onun dengesini bozmuştum, bu da iyiydi çünkü o da benim dengemi bozmuştu.

"Aslında bu benim koltuğum," dedim ve ona umduğum gibi etkileyici bir gülümseme attım.

Bir an için, ne hissettiğine karar verememiş gibi, yüzünde birkaç farklı duygu belirdi.

"Tamam," dedi ve sakın bir teslimiyetle, nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Dünya ne kadar da küçük." Sonra tüm soğukkanlılığım uçup gitti. "Sadece şunu söyleyeyim, seni takip etmiyorum. Biletimi falan değiştirmedim."

Gülmedi.

"Öyle olduğunu düşünmemiştim," dedi ve daha önce aramızda dans eden flörtöz titreşimlerin tamamen ortadan kalktığını anladım. Öfkeli küçük adamın söylediği isimle bir ilgisi vardı, ama ne olduğunu anlayamadım. Beynimi zorluyordum. Sanderson mu? Ama bu, sisi yakalamaya çalışmak gibiydi, ne kadar çok düşünürsem, o isim o kadar çok kafamdan uzaklaşıyordu. Onu mutlaka duymuş olmalıyım diye düşünüyordum.

Ben koltuğuma kayarken o beni izledi. Aslında kaymak da ne, çünkü koltuklar arasında bolca yer vardı. Hatta bacaklar için o kadar geniş bir alan vardı ki, bir sürü kedi yavrusu orada oynayabilirdi.

"Güzel," diye mırıldandım, kol dayama yerini okşayarak, her zaman business class'ta uçuyormuşum gibi görünmeye çalışırken, heyecan verici görünen, ücretsiz White Company hediye çantasını karıştırma isteğine direniyordum.

Battaniyeyi ve yastığı kendimi bağlamak için yeniden düzenlemeye bile fırsat bulamadan, kabin görevlilerinden biri portakal suyu, su ve şampanya tepsisiyle ortaya çıktı.

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek ve şampanyayı aldım. Yanımdaki Bay Sanderson, her kim ise, portakal suyunu aldı ve başını eğik tuttu. Havaalanı salonundaki tatsız karşılaşmadan sonra, dikkat çekmek istememesini anlayabiliyordum.

Yanımdaki Sanderson adlı adamı görmezden gelmeye karar verdim ve kol dayanağındaki tüm düğmeleri denediğimde havalı görünme çabam suya düştü. Koltuğun alt kısmı bacaklarımın altından kaydı ve sırt kısmı eğildi, böylece rahatça uzanabildim. Koltuğu dik konuma geri getirdim ve küçük çantayı karıştırarak göz maskesi, bir çift çorap, küçük bir bambu diş fırçası ve minyatür diş macunu, nemlendirici yüz spreyi ve küçük bir parfüm şişesi buldum.

Önümdeki cepten sert kart menüyü çıkardım ve inceledim. İngiliz muffinli çırpılmış yumurta ve füme somonlu brunch, taze meyve ve organik Yunan yoğurdu ile şampanya servis edilecekti. Daha sonra, salatalık sandviçleri, yumurtalı sandviçler, jambonlu sandviçler, mini makaronlar, çikolatalı eklerler ve mille-feuille ile meyveli çörek, kaymak ve çilek reçeli ile tamamlanan ikindi çayı servis edilecekti. Menüü mutlu bir gülümsemeyle yerine koydum ve koltuğuma geri oturdum. Buna kesinlikle alışabilirdim.

Uçakta alıştığımdan çok daha fazla alan olmasına rağmen, yanımda oturan adamın ve yaptığı her hareketin çok farkındaydım. Hatta kokusunu bile alabiliyordum. O, o güzel, pahalı, zengin sedir kokulu kolonyalardan birini kullanıyordu.

Daha önce hiç tanışmadığımızı varsaymak istediğini açıkça belirttiği için, onu görmezden gelmeye çalıştım ve kabin ekibi herkese içecekleri dağıtırken etrafımdaki hareketliliği izledim, gözlerim onlarınkilerle her buluştuğunda gülümsedim ve başımı salladım.

Uçağın kapıları kapandığında ve herkes koltuklarına oturduğunda, Yakışıklı Bey şapkasını çıkardı, ben de güneş gözlüğümü ve şapkamı çıkardım ve ona komplo kurar gibi gülümsedim.

"Sence güvenli mi?" diye alaycı bir fısıltıyla sordum, son zamanlardaki çekingenliğine rağmen, geçici kılık değiştirmelerimiz ve önceki deneyimlerimizin aramızda bir bağ oluşturduğunu hissederek.

Bana ihtiyatlı bir bakış attı. "Sen çok konuşkansın, değil mi?"

Ona temkinli bir bakış attım. "Bu ne demek?"

"Uçuşlarda ya tüm yolculuk boyunca sohbet etmekten hoşlanan birinin yanına oturursun ya da huzur içinde kalmak isteyen birinin yanına."

"Oh," dedim. "Ve sen huzur içinde bırakılmayı tercih ediyorsun."

Ağzı, "*bu hoş olurdu*" bakışı gibi bir ifadeyle sıkılaştı.

"Tamam," dedim, ama son sözü ona bırakmayacaktım. "Mesaj alındı ve anlaşıldı." Ağzımı fermuarla kapatıyormuş gibi yaptım, ama ona neşeli bir gülümsemeyle, onun biraz pislik olduğunu düşündüğümü belli ettim.

O da telefonuna geri döndü.

Uçuş öncesi güvenlik konuşmasını dikkatle dinledim ve cebimdeki karttaki talimatları inceledim, ancak onun kayıtsız tavrının yanında kendimi inanılmaz derecede naif hissediyordum. Uçak havalandıktan sonra, yanımda sessizce film izleyen adamın farkında olarak, eğlence sistemini denemeye karar verdim. Göründüğünden daha zor olduğu ortaya çıktı, çünkü kumandayı küçük yuvasından bile çıkaramıyordum. Tamamen beceriksiz olduğumu belli etmemek için dikkatli davranmaya çalışarak, köşeye sıkışmış bir fareyle oynayan kedi gibi birkaç dakikada bir denemeye devam ettim, ama ne kadar bastırıp dürtsem de o lanet şeyi çıkaramadım.

Solumdan derin bir iç çekiş geldi ve Huysuz Kaptan kulaklıklarını çıkardı.

"Yardım ister misiniz?" diye sordu.

"Oh, evet, teşekkürler. Bu modele alışkın değilim."

"Buyurun."

Tabii ki hemen çıkardı.

Parmakları elime değdi ve ben o aptal şeyi neredeyse düşürüyordum. Bana hızlıca baktı, gözleri kısıldı ve sonra bakışları dudaklarıma kaydı. Gizli bakışı o kadar hızlıydı ki, neredeyse hayal ettiğimi düşünebilirdim.

"Teşekkür ederim. Bilmiyorum..." Sesim kesildi çünkü o çoktan kulaklıklarını takmıştı. Hareketi ani ve

keskin hareketi, vücudunun gerilmesi ve benden hafifçe uzaklaşması, sanki aramızdaki mesafeyi olabildiğince açmak istiyormuş gibi.

İncinen ama aynı zamanda eğlenen ben, onu görmezden geldim – onun sorunu neydi ki? Eğlence sistemini karıştırmaya başladım ve şaşkınlık ve sevincimle canlı bir futbol maçı izleyebileceğimi fark ettim. Hem de benim takımım olan Arsenal'i. Bu takım her zaman babamın takımı olmuştu ve o öldükten sonra annem de takımı desteklemeye devam etti, ancak kadın takımına geçmişti. Büyük stadyumlarda kadın maçlarını izlemek erkek maçlarına göre çok daha ucuzdu, bu yüzden annem ve ben Arsenal'e gidip kadın takımını izlerdik.

Kendi kulaklıklarımı takarak, ilk yarı başlamadan önce yorumcuların ön konuşmasını dinledim.

Maç başladığında, onun ekranıma birkaç kez bakış attığını fark ettim, ancak bu, herhangi biri ceza sahasında şut attığında veya gol atmaya yaklaştığında benim yaptığım küçük hareketlerle ilgili olabilir. Şüphesiz onu hala rahatsız ediyordum, ama buna katlanmak zorundaydı. Ben her zaman aktif bir ekran izleyicisi olmuştumdur. Filmlerde kamera doğru bir uçak uçuğunda başımı eğen türden biriyim.

Kolayca kaçırılabilir bir penaltı için yüksek sesle inlediğimde, onun neredeyse gülümsediğini fark ettim. O çekici gamze, gözümün ucunda takılıp kaldı.

İlk yarı sona erdi ve kabin ekibi bize bir içki daha ikram etti. İkimiz de kulaklıklarımızı çıkardık ve bize sırasıyla bir bira ve bir kadeh şarap ile çıtır çıtır atıştırmalıklar servis edildi.

"Şerefe," dedim ve kadehimi kaldırdım – bu sadece nezaketti – ve çok güzel Fransız şarabından bir yudum aldım.

"Futbol sever misin?" diye sordu, gözleri ekranımı tararken.

"Sadece kadınlar futbolunu severim," diye açıkladım.

"Doğru." Keyifli bir şekilde şaşkın ve meraklanmış görünüyordu. "Peki neden?" Bir yudum bira içti ve sandalyesine yaslandı, ama pozisyonundaki sahte ilgisizliği onu ele verdi; cevabımla gerçekten ilgilendiğini hissettim.

"Birincisi," parmağımı kaldırarak konuya ısındım, "çünkü erkekler sahada çok dramatik davranıyorlar. İkincisi," ikinci parmağımı kaldırdım

parmağıyla işaret ederek, "Erkekler sahada çok dramatik davranıyorlar. Üçüncüsü, kadınların oyunu biraz daha yavaş olduğu için beceri seviyelerini daha iyi takdir edebiliyorsunuz; kirli oynamıyorlar, sürekli yere düşmüyorlar ve erkek oyuncular gibi devasa, aşırı büyük egoları yok." Ona memnuniyetle gülümsedim. "Ayrıca biletler çok daha ucuz. Emirates Stadyumu'nda Arsenal kadın takımının maçlarını birkaç kez izledim."

"Doğru," dedi ve sırtıttı.

"Futbol sever misin?" diye sordum ve sonra kendimi kontrol ettim. "Pardon, bu muhtemelen aptalca bir soru. Sen Amerikalı mısın?"

O da başını salladı.

"O zaman futbol demeliyim. Ama muhtemelen bu konuda pek bir şey bilmiyorsundur?"

Gözlerinde eğlence dans etti. "Amerika'da da futbol oynuyoruz. Ofsayt kuralını biliyorum."

"Konunu iyi biliyorsun," diye alay ettim. "Etkilendim. Hala ev arkadaşım Esther'e açıklamam gerekiyor, ona defalarca anlattım.

Yüzüm soldu, çünkü ev arkadaşlarım Esther ve Jamie'nin birkaç haftadır benimle konuşmadığını hatırladım. Hâlâ bana çok kızgındılar ve onları suçlayamazdım. Onların güvenini asla geri kazanamayacaktım.

Görüşüm bir anlığına bulanıklaştığında, "İyi misin?" diye sordu. Sanki bana doğru eğilecekmiş gibi duruşu yumuşadı.

"Evet, tabii," diye cevapladım, gözlerimden bir damla yaş süzülürken.

"Ee, nereye gidiyorsun?" diye sordu. Beklenmedik bir şekilde konuşmanın anahtarının değiştiğine şaşırarak ona baktım. O ana kadar beni uzak tuttuğu belliydi.

"New York'a," dedim ve zorla gülümsedim. "Tabii ki." Ellerimi açarak, uçaktaki tüm yolcuların New York'a gittiğini işaret ettim. "Noel için oraya gidiyorum." Online trollerin aptallığımla ilgili her ayrıntıyı anlatmış olmaları nedeniyle fazla detaya girmemeyi tercih ettim. Bunu yeniden paylaşmama gerek yoktu.

"Orada ailen var mı?"

Başımı salladım ve boğazımdaki düğümü yuttum, annemin beni şu anda görebilmesini diledim. Bu bizim ortak hayalimizdi.

"Hayır, sadece tatil yapıyorum. Sen ne yapıyorsun?" "Eve dönüyorum. Sayılır."

"Peki, bu uçuş iş mi, tatil mi?" Yüzünde kısa bir endişe belirdi.

"Üzgünüm, meraklıyım. İşimin gereği." İki elimi de kaldırdım. "Tamamen açık olmak gerekirse, ben bir gazeteciyim." Şimdi bile bunu söylemekten heyecan duyuyordum. Bir sürü staj yapıp gazetecilik diploması alarak bu noktaya gelmek için çok çalışmışım.

"Kahretsin." Şimdi tamamen dehşete kapılmış görünüyordu.

"Ama ben *Money Weekly* için çalışıyorum, bu yüzden ünlülerin dedikoduları ile ilgilenmiyorum. Kim olduğunuzu bilsem bile." Şu anda işten uzaklaştırıldığımı itiraf etmeye niyetim yoktu. "Şirketinizin emeklilik fonunu boşaltmadıysanız, bir banka satın almaya veya yeni bir hedge fonu kurmaya hazırlanmıyorsanız, sırlarınız benimle güvende."

"Sen finans muhabiri misin?" diye sordu ve hemen rahatladı.

Bir kez daha, ağızındaki o sevimli tuhaflığı fark ettim.

"Evet, günlerimi emeklilik ve bankacılık gibi ilginç konuların yanı sıra faiz oranları, stagflasyon ve para politikası gibi gerçekten büyüleyici konular hakkında yazarak geçiriyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve beni ikinci kez değerlendirdiğini görmekten memnun oldum.

"Biliyorum. Öyle görünmüyorum." Uzun, dağınık saçlarım, narin yüz hatlarım ve ince yapılı vücudumla ilgili bir şeydi. Ne giyersem giyeyim, denedim ama hiçbir zaman düzgün görünemedim. Takım elbise giysem bile, gömleğim asla pantolonumun içinde kalmazdı. Boynuma bir fular silsem, beş dakika sonra bir tarafı sarkardı. Ve taytların ne kadar şeytani bir icat olduğunu anlatmaya bile başlamayayım. Taytlar, basamak basamak yırtılmak için yaratılmışlar, hem de doksan milyon denye olanlar.

"Meraklandım. Bir finans gazetecisi nasıl görünmeli?"

"Bilirsin. Seksi. Akıllı. Siyah veya lacivert takım elbise. Katil topuklu ayakkabılar. Evrak çantası. Evet, kesinlikle evrak çantası. Bir zamanlar bir tane vardı." Yüzümü buruşturdum.

O güldü ve biz de birbirimize sıırttık. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu, yüzünde büyük bir fark yarattı, gözlerini aydınlattı.

"Ne oldu?"

"O aptal şeyi bir türlü idare edemedim. Sürekli bacaklarımı vuruyordum. Açıkçası, bir grup eşekle futbol maçı yapmış gibiydim. Her yerim morluklarla kaplıydı."

"Birkaç kez sehpaye çarptığını fark ettim." Bacaklarıma baktı. "Belki biraz yavaşlarsan."

"Annem gibi konuşuyorsun. O da her şeyi çok acele yaptığını söylerdi. Dokuz aylıkken yürümeye başladım." "Ben de. Annem bununla çok gurur duyar. topu tekmeleyebiliyordum."

"Etkileyici," diye alay ettim ve gözleri bana parladı. "Peki, yıllar içinde başka yetenekler de geliştirdin mi?"

O kaşlarını kaldırdı, ben de inledim.

"Tanrım, özür dilerim. Bu yönlendirici bir soru değildi." Sahte bir çaresizlikle başımı salladım ve ekledim: "Ağzımdan her şey çıkıyor..."

O kıkırdadı ve sonra kahkahaya dönuştü.

Yüzümü avucumun içine sakladım. "Bunu söylediğime inanamıyorum. Benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

"Sinir bozucu ama... biraz da sevimlisin." Kendi sözlerine kendisi bile şaşırmış gibiydi. "Yani..." Şimdi sıra ona gelmişti, kızardı ve bu *o kadar* beklenmedik ve o kadar sevimliydi ki, onu kurtarmak zorunda kaldım.

"Hey, sevimliyi kabul ederim. Dürüst olmak gerekirse, egomun biraz desteklenmesi gerekiyor. Son zamanlarda çok ezildi."

"O hissi bilirim," dedi, yüzü sempatiyle yumuşadı. "Benimki paramparça oldu."

"Üzgünüm. Benimki de."

İkimiz de sessizliğe büründük, her birimiz kendi sorunlarımızı düşünerek.

"Ama," dedim neşeyle, "şimdi bunu düşünmemize gerek yok. O saçmalıklardan 30 bin fit uzaktayız. Uçuşun tadını çıkarmalıyız. Görünüşe göre öğle yemeği servis edilecek."

"İyi. Açlıktan ölüyorum. Saatler önce birine bana bir paket cips almasını söyledim. O paketlerin içinde bir patatesten az şey olduğunu biliyorsun."

"Ne düşüncesizler. Üstelik bedavaydı. Sana daha fazla getireceklerini düşünürdün. İstersen çantamda yedek bir KitKat var."

Gözlerinin kenarları kırışan, yine o güler yüzlü gülümsemesiyle başını salladı. "Hayır. Sen sakla. Sen gerçekten çok nazıksın... Yani az önce... bu, beklentilerin çok ötesinde bir şeydi. Gerçekten çok nazıksın

. Biraz daha minnettar olabilirdim. Sen... diye biraz şaşırdım." Dizlerine baktı.

"Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle," dedim. "Sadece biraz yardıma ihtiyacın olduğunu düşündüm." Ona anlayışlı bir gülümseme attım. "Ben..." Ona son zamanlarda yaşadıklarını itiraf etmek istediğimden emin değildim. Şu anda, onu kurtardığım için benden etkilenmişti. Her şeyi ne kadar berbat ettiğimi bilseydi, aynı şekilde hissetmeyebilirdi. "Son zamanlarda zor günler geçirdim. Anlıyorum."

"Yine de, bu oldukça etkileyiciydi."

"Biliyorum," dedim ve neşeli bir gülümsemeyle onu tekrar güldürdüm.

Aferin bana. Onu bu kadar güldürdüğüm için zafer sarhoşluğu yaşıyordum.

Dördüncü Bölüm

NOAH

"O çöreği yiyecek misin?" Yanımdaki kız yaramazca sıırttı ve ben cevap veremededen çöreği alıp bir ısırık aldı.

"Hey!" diye bağırdım.

Kız, "Peki şimdi ne yapacaksın?" der gibi kaşlarını kaldırdı. Bana alaycı bir gülümseme attı ve ben de cevap vermekten kendimi alamadım. Daha önce uzak durmaya niyetli olmama rağmen, bu imkansızdı. Onda bir şey vardı, sanki beni anlıyordu. Beni tanımamasına rağmen, suçluluk ve kendinden nefret duygularımın tüm keskin kenarlarını yumuşatmak için elinden geleni yapıyordu.

Bir de fiziksel çekicilik vardı. Aramızdaki heyecanı fark etmemek için komada olmam gerekirdi.

Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım. Birbirimize normalden birkaç saniye daha uzun süre baktık ve gözlerimi tekrar onun dolgun dudaklarına indirdiğimde, yutkunduğunda boğazının hareketini görmek beni memnun etti. Dişleri dudağını ısırđı, ama gözlerimi bırakmadı ve aramızda elektrik akımı geçiyormuş gibi hissettim. Hem benim hem de onun tarafında oldukça uzun süren bakışmalar olmuştu. Havaalanı salonunda bana o küstah selamını verdiğı andan itibaren, sanki gizli yoldaşlarmışız gibi, onda bir şey ilgimi çekmişti.

Tamamen kusursuz bir hayat sürmem gerektiğinde bu biraz rahatsız edici oluyor.

Küstah yorumları ve bir anlığına yastığıma yayıldığını hayal edebileceğim o vahşî saçlarıyla, bu kız kesinlikle uzak durmam gereken türden bir sorundu.

Umarım kısa sürecek ve Noel'den önce Londra'ya dönebileceğim New York gezisi, beni manşetlerden uzaklaştırıp itibarımı yeniden kazanmamı sağlayacaktı. Derinlemesine düşünmek, antrenmanlara odaklanmak ve zihnimi doğru yere odaklamak istiyordum. Ne yazık ki, aramızdaki bariz bağlantı tüm iyi niyetlerimi şimdiden zedelemişti. Yanımda oturduğunun çok farkındaydım; nefes alırken göğüslerinin hafifçe hareket etmesi, boynunun inceliği ve sırtına dökülen muhteşem, parlak bukleler ve sanki kendi güneş ışığıyla aydınlatılıyormuş gibi neredeyse parıldayan hali.

Uçakta biraz flört etmenin ne zararı var diye kendime sorup duruyordum. Onu bir daha görecekmışim gibi değildi – ama onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Onu daha önce bir yerde gördüğüme emindim.

"Peki, finans muhabiri olmadığınız zamanlarda ne yaparsınız?" diye sordum alaycı bir gülümsemeyle, çünkü bu çok bariz bir klişe soruydu ve cevabının eğlenceli olacağını biliyordum. Artık onunla konuşmaya başlamıştım – onu başlangıçta umutsuzca uzaklaştırmaya çalışmış olmama rağmen – ve duramıyordum.

"Ralli sürüşü, dağcılık ve direk dansı yapıyorum," dedi kötücül bir gülümsemeyle.

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"Hayır," diye başını salladı, bukleleri sallanarak. "Sıradan şeyler, arkadaşlarla dışarı çıkmak, kulüplere gitmek ve uyumak. Ben oldukça sıradan biriyim."

"Bence sende sıradan olan hiçbir şey yok," dedim kendimi. Onda bir şey vardı. Kesinlikle sıradan değildi. Gözleri benimkilerle buluştu ve yine o kıvılcım çıktı.

Pilot inişe geçeceğimizi duyurduğunda, ona bir şeyler içmek için buluşmak isteyip istemediğini sormayı düşünmeye başladım.

"Manhattan'da mı kalıyorsun?" diye sordum. Çoğu turist Times Meydanı'na veya merkezde bir yere kalmak için giderdi.

"Evet," dedi, o güzel kahverengi gözleri gizli bir zevkle parıldayarak ışıldadı.

Aklıma bir şey gelince aniden güldüm.

"Atlantik'i uçarak geçtik ama ben hala adını bilmiyorum, farkında mısın?"

O da güldü, ama gözlerindeki ışıltı söndü ve bir an için, sanki bir şeyden emin değilmiş gibi, biraz çekingen göründü.

"Ya da romantik komedi filmlerindeki gibi gizli kalabiliriz," diye önerdim. Onun yanında o kadar rahattım ki, bunun nasıl yorumlanabileceğini ya da ismime nasıl tepki vereceğini düşünmedim bile.

"Bunu ben değil de sen söylediğine sevindim." Bana gülümsedi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Onda beni istemeden gülümseten bir şey vardı.

"Ben Evie, Genevieve'in kısaltması, ama kimse bana öyle demiyor."

"Noah Sanderson." Elimi uzattım. Elimi tutmak için uzandı son anda, sanki benim elim saldırmak üzere olan bir kobra gibi, elini geri çekti.

"Noah Sanderson. Seni bir yerden tanıdığımı biliyordum," diye tekrarladı, şok olmuş gözleri, sanki daha önce itiraf etmem gerekmiş gibi, suçlayıcı bir bakışla bana bakıyordu.

"Evet," dedim, alçakgönüllü bir omuz silkmeye.

Kim olduğumu kimseye söylememeyi tercih ediyordum; şöhret ve ünlü olmak gibi şeylerden hoşlanmıyordum. Yanlış anlaşılmasın, futbol oynamayı seviyordum, ama bu benim işimdi, mesleğimdi ve her zaman olmasa da ciddiye alıyordum. Önemli olan, bu beni tanımlamıyordu, takımdaki bazı oyuncuların ya da eski arkadaşım ve takım arkadaşım Gabriel'in aksine.

"Fulham'da oynuyorum." Çok ünlü değildim ama sokakta sık sık durdurulup hayranlarımla selfie çekilip imza istenirdi.

Tabii ki son zamanlarda değil.

Tabloid basının gücü işte. Birkaç gün içinde kahramandan sıfıra düşmek. Ama havaalanındaki adam gibi Villa taraftarları dışında, çoğu normal insan bana hala nazik davranıyordu.

Yüzümü buruşturdum. Ondan beklediğim tüm empati bir anda yok oldu.

"Noah Sanderson," diye tekrarladı, dudağı kıvrıldı. Gözlerimi kapattım çünkü ne olacağını biliyordum. Gözlerinde göreceğim tiksintiyi tahmin edebiliyordum.

"Bu bir kazaydı," dedim kararlı bir şekilde, menajerimin, temsilcimin ve takım arkadaşlarımla talimatına uyarak, ama bunu kaç kez söylediğim ya da ne kadar doğru olduğu önemli değildi - benim lanet olası tehlikeli faulümün Rick Menzies'in futbol kariyerini sona erdirdiği gerçeğini değiştirmiyordu. Onun Premier Lig'de tekrar oynama ihtimali yoktu ve ben bunu hayatımın geri kalanında her gün yaşayacaktım.

"Gerçek bir fauldu," diye nazıkçe devam ettim, çünkü bu kızın bunu kasten yaptığını düşünmesinden nefret ediyordum.

Bana başka bir dil konuşuyormuşum gibi baktı.

"Genelde etrafta dolaşıp tekme atar mısın?" diye sordu, ağzında acı bir ifadeyle. Vay canına, bunu kişisel algılamıştı – birçok Villa taraftarı gibi.

Hayal kırıklığımı içime attım. O haklıydı. Riskli bir hamle yapmıştım. Masumiyetimi savunamazdım; beni yargılamak için her türlü hakkı vardı. Bu çok yazık oldu çünkü onda bir şeyler vardı. Havaalanında gösterdiği nezaket ve yardımseverlik, canlı kişiliğiyle birleşince çok çekici bir kombinasyon oluşturuyordu. Eğlenceli ve düşünceli. Aramızda kesinlikle bir kimya vardı, daha doğrusu bende vardı.

"Kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Kafamı salladım, sanki göğsüme kanlı bir biftek bağlayıp köpekbalıklarıyla dolu sulara girmişim gibi hissediyordum.

"Ben senin internette yerden yere vurduğun kadınıym."

"Ne?" diye cevap verdim, zihnimin derinliklerinde bir şey parladı.

"Evie Green," diye bağırdı. "Hatırladın mı?"

Oh, lanet olsun!

Öfkeli bakışları, birbirimize attığımız cilveli gülümsemelerden çok uzaktı.

"Kendini herkesten üstün görmek iyi hissettiriyor olmalı," diye tükürdü. "Hikayenin tamamını bile bilmeden, tanımadığın birini yerden yere vurmak."

"Oldukça net ve kesin görünüyordu. Gerçek şu ki, ev arkadaşlarından çaldın."

O, herkesin konuştuğu TikTok videosu hakkında ne düşündüğümü soran bir röportajdan bahsediyordu. Karşımdaki kadını, masumiyetini savunmaya çalışan, gözleri şişmiş, dağınık görünümlü kızla birleştirmek zordu.

Evie Green viral olmuştu. Herkes onun bir dolandırıcılığa nasıl düştüğünü biliyordu – ki bana oldukça açık görünüyordu – bir yarışma kazanmış, tüm masrafları karşılanmış bir New York seyahati ve The Plaza'da konaklama kazanmıştı. İşin püf noktası, ön ödeme yapması gerektiği – cidden mi? Duyduğuma göre dört bin dolardan fazlaydı. O bir gazeteci olmalıydı. Gerçekleri kontrol etmiyorlar mıydı, sorular sormuyorlar mıydı? Onun bu tuzağa nasıl düştüğünü ve ev arkadaşlarıyla paylaştığı birikim hesabını nasıl boşalttığını hala inanamıyordum. Anlaşılır bir şekilde sinirlenen ev arkadaşlarından biri, parayı çalmadığını, sadece ödünç aldığını iddia ettiği acınası, yarım yamalak özrünü kameraya almıştı.

"Ödünç aldım," dedi, her heceyi sıkıca vurgulayarak. "Onlara geri ödeme niyetindeydim."

"Onların izni olmadan parayı aldın. Hırsızlığı başka nasıl tanımlarsın?"

Ben irkildim. Hırsızlık. Bu çok hassas bir konuydu. On yedi yaşında İngiltere'ye ilk geldiğimde, futbol akademisinde ilk günümde Gabriel ile tanıştım. İlk takımda aynı anda yer aldık. İlk maaşlarımızı birlikte harcadık. Sıkı çalışıyor ve sıkı eğleniyorduk. Biz altın çocuklardık, aptal ve kibirliydik, yenilmez olduğumuzu düşünüyorduk. Sonra Gabriel benden para çaldı ve birinci takımdaki yerini kaybetti – uyuşturucu testinde yakalandı. Bu benim için bir uyanış oldu – bu ve annemin bana yaptığı azarlama. Annem bana ailemizi utandırdığımı söylemeseydi, Gabriel kadar hızlı ve sert bir düşüş yaşayabilirdim.

Onun yanında durarak, sadık kalarak ve para kaybolduğunda görmezden gelerek iyi bir samaritan olduğumu düşünüyordum. Benim param boldu ve eksikliğini hissetmedim – onu çağırıp olanı olduğu gibi, yani hırsızlık olduğunu söyleseydim, bağımlılığa düşüşünü daha erken durdurabilirdim.

Evie'nin öfkeli sesi düşüncelerimi böldü.

"Ve senin herkese açık görüşlerin sayesinde, konu patronumun dikkatini çekti – patronum ve ömür boyu Fulham taraftarı. Sonuç olarak, askıya alındım ve sonra finans gazetecisi olarak ifşa edildim, bu da tüm tabloid manşetlerine taşındı."

"Patronunuzun aldığı bir karardan ben sorumlu tutulamam," diye cevap verdim, her saniye daha da sinirlenip savunmaya geçiyordum. O manşetlerin insafına kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Onlardan kaçmak için uçağa binmiştim. Tackle'dan kaçmak için. Ne kadar batırdığımı bilmek için. Amerika'da futbol pek önemsenmiyordu. Orada ben bir hiçtim, ki o an için bu durum bana çok uygun geliyordu.

"Ayrıca, bu olaydan fena da zarar görmedin. Bak, business class'ta seyahat ediyorsun. Ve duyduğuma göre The Plaza'da ücretsiz konaklama hakkı da kazanmışsın." Bu çok acımasızcaydı, ama ona çok kızgındım. O aptalca bir şey yaptı ve bunun karşılığında ödül aldı. Gabriel aptalca bir şey yaptı ve neredeyse ölecekti; ben aptalca bir şey yaptım ve başka bir adamın hayatını mahvettim.

Ağzını bükerek, koltuklar arasında bir tür mahremiyet sağlaması gereken etkisiz ekranla oynadı.

Tabii ki, lanet şey bozuktu.

Kendi kendine küfretti, bana tekrar sert bir bakış attı ve koltuğuna geri atladı, kulaklıklarını taktı ve kollarını kavuşturdu.

Ona sert bir bakış attım. Evet, Menzies'in kariyerini bitirmekten sorumluydum, ama bunu telafi etmek için her şeyi yapardım. En azından onu ziyaret edip özür dilemişim ve ameliyat masraflarını ödemeyi teklif ederek telafi etmeye çalışmışım.

O ise çaldığını bile itiraf edemiyordu. Ve böyle bir dolandırıcılığa kanmak için ne kadar aptal olmak gerekir? Evet, böyle şeyler olur, ama o finans sektöründe çalışıyordu, lanet olsun.

Uçuşun geri kalanında bana soğuk davranıp, bana bakmayı bile reddettiği için, aklıma korkunç bir düşünce geldi. Kahretsin, önümüzdeki birkaç hafta için The Plaza'da rezervasyon yaptırmışım.

Uçak iner inmez, rezervasyonu değiştirmek için menajerim Lara'yı arayacaktım.

Beşinci Bölüm

EVIE

"The Plaza'ya **hoş** geldiniz."

"Teşekkürler." Sarı taksiden indim ve isim rozetine baktıktan sonra "Danny" diye ekledim. Gri yün paltosu ve şık şapkasıyla göz alıcı bir görünüm sergileyen kapıcıya sadece hızlıca bir bakış attım ve sonra etkileyici cepheye gözlerimi diktim. Beyaz taşın üzerinde belirgin bir şekilde uzanan koyu renkli pencere sıraları, on yıldan fazla bir süredir beynime kazınmış olan görüntüsüyle yukarı doğru uzanıyordu.

"Siz kimsiniz?"

"Ben Evie Green." Kapıcıya dönüp baktım, ağzım her şeyi anlatan kocaman bir gülümsemeye dönüştü. Gerçekten buradaydım. O da sanki bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlarmışçasına gülümsedi. Kelimeler, karnımdaki kelebeklerin yaptığı neşeli pirouetleri ve jeteleri ifade edemezdi.

O anı sonsuza kadar yakalamak ve küçük bir kutuda saklamak istedim, böylece istediğim zaman bu duyguları yeniden yaşayabilecektim. Gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırdı.

"Şehre ilk kez mi geliyorsunuz?" diye nazikçe sordu.

Başımı salladım ve boğuk bir sesle "Annem hep burayı ziyaret etmeyi hayal ederdi" dedim.

Bu mesleğin gerektirdiği doğuştan gelen sezgiyle, beni anlıyormuş gibi koluma hafifçe vurdu, sonra arabanın bagajına (boot değil) gidip, Luis Vuitton valiziymiş gibi özenle yıpranmış valizimi indirdi.

Taksiciye tanıdık olmayan kağıt dolarlarla ödeme yaptım ve birkaç banknotu Danny'ye bahşiş olarak ayırdım. Danny, valizimi bir el arabasına yüklemiş ve otele doğru yol almıştı.

O yan kapıdan girerken, ben de sayısız filmde görmüş olduğum tanıdık döner kapıdan geçtim.

Kapıdan birkaç adım uzaklıkta durup her şeyi içime sindirdim. "Vay canına."

Noel süslemeleri çoktan yapılmıştı ve fuayeyi kaplıyordu. Beyaz ışıklar ve kırmızı meyvelerle süslenmiş birkaç Noel ağacı, arka duvara yaslanmış, dev kırmızı ve altın renkli süsler ve parlak kağıtlarla sarılmış hediyelerle çevriliydi. Odanın etrafındaki ışıkları kıran dev avize de dahil olmak üzere her şey parıldıyordu.

Sihirli bir andı. Yine 360 derece dönüp başımı yukarı doğru eğdiğimde gözlerim bulanıklaştı. Danny beni bekliyordu ve onu beklediğimi fark edince aceleyle yanına gittim.

"Her zaman The Plaza'da kalmak istemişimdir," dedim ona.

O bana eğilip fısıldadı. "Ben hep burada çalışmak istemişimdir."

Birbirimize gülümsedik.

"Bu Bayan Green," dedi resepsiyondaki iki bayana, beni sanki kraliyet mensubuymuşum gibi tanıtarak.

"Aman Tanrım," dedi içlerinden biri. "Ben Carol. The Plaza'ya hoş geldiniz."

Burada olmanız çok güzel."

"Tatil için gelmenize çok sevindik. Ben Sofia, burada kaldığınız süre boyunca konaklamanızı daha da iyi hale getirmek için yapabileceğimiz bir şey varsa, lütfen bize bildirin," dedi diğer kadın.

"Teşekkür ederim," dedim, onların sıcak karşılamasından hemen etkilendim. Beni bekledikleri konusunda bilgilendirilmişler miydi acaba diye merak ettim, ama parıldayan gözlerindeki gülümsemeler, onların samimi coşkularının gerçek olduğuna inanmamı sağladı. "Çok naziksiniz."

İkisi de bana gülümsedi. "Çok güzel zaman geçireceksiniz," dedi Carol. "Sizin için harika sürprizler hazırladık. Ama önce check-in yapalım. Yolculuktan sonra yorgun olmalısınız. Bir şeyler yemek ister misiniz?"

Kafamı salladım. "Çok naziksiniz ama uçakta ikindi çayı içtim. Çok güzeldi. Zaman konusunda biraz kafam karışık. Sanırım İngiltere'de saat akşam dokuz civarı olmalı." Saatile baktım

saatime baktım ve New York saatiyle dört olmuştu. Dışarıda ışıklar sönmeye başlamıştı.

"Endişelenme. Akşam yemeği için bir masa ayırtabilir miyiz?" Tereddüt ettim.

"Mümkün olduğunca devam etmek en iyisi," dedi Sofia. "Mesela, altı buçukta? Böylece hazırlanmak için vaktin olur."

"Harika," dedim, ikisinin de bu kadar nazik olması beni biraz etkilemişti.

"Harika," dedi Carol. "Sizi kaydedeceğim. Ve şunu söylemeliyim ki, İngiliz aksanınız çok sevimli. Henüz erken olduğunu biliyorum, ama Noel Günü bizimle yemek yer misiniz? Öğle yemeği büfesi çok özeldir ve genel halka tüm yerlerimiz satıldığı için misafirler için sınırlı sayıda yerimiz var."

Noel Günü için başka planım yoktu, bu yüzden kabul ettim.

Pasaportumu verdim ve evrakları doldurmaya başlamıştım ki omuzlarımin arasında bir karıncalanma hissettim. Arkanı döndüm ve gözlerime inanamadım... Noah Sanderson.

Kalbim haince bir sıçrama yaptı. "Burada ne işin var?" diye patladım.

Bana boyun eğmiş, dünyadan bıkmış bir ifadeyle baktı.

"Dünya ne kadar da küçük," dedi, orada olmak istemediğini açıkça belli ederek.

Noah Sanderson, The Plaza'da olmanın verdiği mutluluğumu gölgeleyemedi ve o anda onun beni etkilemeyeceğine karar verdim.

"Beni takip ettin." Kalbim sıkıştı, çünkü ya eğlenebilir ya da üzülebilirdim. "Bu çok tatlı." Masadaki bayanlara döndüm. "Uçakta tanıştık. Yan yana oturuyorduk."

İkisi de gülümsedi.

"Evet, tabii!" diye tersledi, sonra durakladı ve Sofia ile Carol'ın solan gülümsemelerini ve hayal kırıklığına uğramış bakışlarını gördü. Bu seferki sesi, kaba olsa da, çok daha az düşmancaydı. "Korkarım ki bu bir tesadüf."

"Ya da *serendipity*," dedim, sırf onun rahatsız olmasını görmek için. "Filmi izledin mi? En sevdiğim filmlerden biri. Bayıldım. Sen izledin mi?"

Carol coşkuyla başını salladı. "John Cusack. Muhteşem bir adam."

"Ooh, burada mı kalmış?" diye sordum.

Ağzı birdenbire ciddi bir ifadeye büründü. "Misafirlerimizin mahremiyetine değer veriyoruz."

"Haklısınız," dedim burnumu dokunarak. "Söylemeniz mümkün değil. Anlıyorum."

Noah beni izliyordu. Artık çekici gamzelerinden eser yoktu. Aslında, kulaklarından buhar çıkma aşamasına çok da uzak olmadığını tahmin edebiliyordum.

Beni görmezden gelerek yanıma geldi ve ellerini masanın üzerine koydu.

"Rezervasyonum var. Menajerim benim için bir oda ayırttı. Noah Sanderson."

Havada bir soğukluk hissedildi ve Carol ile Sofia, ifadesiz yüzlü profesyonellere dönüştüler.

"O bir futbolcu," dedim sohbet eder gibi. "Futbol."

"Hoş geldiniz Bay Sanderson," dedi Sofia, bilgisayarına bakarak. "Rezervasyonunuz burada."

Carol'a gülümsedim ve formumu imzalayarak tamamladım. O, beni ve valizimi odama götürmesi için bir bellboy çağırdı.

"İyi konaklamalar, Bay Sanderson. Görüşürüz," dedim tatlı bir sesle ve bellboy'u takip ederek kalabalık lobiye geçtim. Lobide, alışverişten yeni dönmüş, markalı, ilginç görünümlü, ip saplı şık çantalarla yüklü insanlar dolaşıyordu. Birçoğu da asansörü bekliyordu.

Asansör, ya da daha doğrusu elevator, boşaldığında Noah check-in işlemini tamamlamış ve yine yanıma gelmişti.

Tabii ki, bu aşamada kalabalık dağılmıştı ve asansör geldiğinde sadece ikimiz, bellboylarımız ve hantal bagaj arabaları vardı.

Biri "Beşinci kat" derken, diğeri bizim katımızın düğmesine bastı.

"Aynı," dedi diğeri adam - aslında hiç de çocuk değillerdi.

"Vay canına, şuna bak," dedim Noah'a dönerek. "Aynı katta kalıyoruz. Ne şans ama. Benden kurtulamazsın." Ona aşırı parlak bir gülümseme attım. Onu gerçekten sinirlendirmek istiyordum, çünkü o röportajda benim hakkımda yaptığı açıklamadan beri, benim için bir diken gibi olmuştu.

"İddiaya var mısın?" diye homurdandı.

Onun profiline ve şakağında atan küçük öfkeli nabzına gizlice baktım. Kendi kendime sııttım ve sonra onun beni aynada görebileceğini fark ettim.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu, dönüp doğrudan bana baktı.

"Belki *de* bu bir tesadüftür."

"Ne?" diye sordu.

"Biz. Sürekli birbirimize rastlamamız," dedim sohbet eder gibi. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

"Cidden Noah, daha fazla dışarı çıkmalısın."

Bir bellboy'un ayaklarına bakarken gülümsemesini bastırdığını fark ettim.

"Bir film. Romantik komedi. Muhtemelen senin tarzın değil. Muhtemelen tüm vaktini futbol antrenmanı videoları izleyerek geçiriyorsundur," dedim sahte bir sempatiyle.

"Öyle, ama birkaç seri katil filmi izlemek daha yararlı olabilir diye düşünüyorum."

Ona baktım. Az önce şaka mı yaptı? Sanki savaş hatları çizilmiş gibiydi.

Bir zil sesi, katımıza vardığımızı duyurdu. Koridorda iki yön vardı ve bellboyların ikisinin de sola dönmesi, Noah ve benim de onların peşinden gitmemiz beni eğlendirdi mi yoksa dehşete düşürdü mü, karar veremedim. Birkaç kapı ileride durduk.

Noah 502
numaralı
odadaydı. Ben
501 numaralı
odadaydım.

"Merhaba komşu," dedim neşeyle. "Ne güzel. Umarım çok gürültücü değilsindir."

Noah'ın ağzı kendini beğenmiş bir sırıtışla kıvrıldı. "Ben değilim." Kaşlarını kaldırdı ve sesini neredeyse fısıltıya indirdi. "Ama arkadaşlarım adına konuşamam."

Yutkundum, hayal gücüm onun 'arkadaşlarıyla' ne yapabileceğini düşünmeye başladı. Bir sıcaklık dalgası beni sardı ve kendimi yine onun lanet ağzına bakarken buldum. Odasında kaç arkadaşını ağırlamayı planladığını merak etmek aklıma geldi.

Bellboyalar, odalarımızı açıp bizi içeriye davet ederken yüzlerini ifadesiz tutmayı başardılar.

Odaya girmeden önce döndüm. "Hoşça kal," dedim ve sırf canım istediği için Noah'a bir öpücük gönderdim.

Noah Sanderson ile ilgili tüm düşüncelerim – yani, neredeyse tümü – kapıdan içeri girdiğim anda yok oldu.

Aman Tanrım. Daha önce hiç süite adım atmamıştım, kalmışlığım da yoktu. Bellboy her şeyi gösterirken başımı salladım ve onu başımdan savmak için aceleyle eline bahşiş sıkıştırdım. Kapı kapanır kapanmaz kendimi kanepelerden birine attım. Evet, kanepelerden biri – çünkü süitimde üç tane vardı! Salon muhtemelen Londra'daki tüm dairemnden daha büyüktü. Oturduğum kanepede yumuşaktı ve krem rengi kadifeyle kaplıydı. Krem rengi, tanrı aşkına. Üzerimde, süslü oyma şöminenin üzerindeki dev aynada yansıyan, parıldayan kristalleri olan başka bir dev avize vardı. Üç kanepeli birbirinden ayıran yaldızlı bir masa vardı ve her birinin yanında daha küçük sehpa üzerinde büyük lambalar duruyordu. Sağdaki arka duvardaki narin konsol masanın üzerinde muhteşem bir meyve sepeti, bir vazo çiçek ve buz kovanı içinde bir şişe şampanya ile birkaç narin flüt kadehi vardı. Keşke bunları paylaşacak biri olsaydı.

Valizim yatak odama getirilmişti. Oda, kral boyutu bir yatak, tertemiz Mısır pamuğundan nevresimler ve içine gömülmek için yalvaran bir yığın yastıkla doluydu.

Yatağın üzerinde yumuşak beyaz renkli kadife bir bornoz, bir çift terlik ve... boynunda kırmızı fiyonk olan küçük Lindor çikolata ren geyiği gördüğümde gülümsemem biraz bulanıklaştı. Yukarıya baktım. Annem bana her Noel'de Lindor ren geyiği alırdı. Ağlamaya başlamak için dudaklarımı sıkıca kapattım. Annem çoraplarımı hazırlamayı çok severdi, ne kadar küçük olursa olsun her hediye saatiyle paketlerdi. Ren geyiği her zaman yün çorabın üstünden görünecek şekilde bırakılırdı. Annem öldükten sonra Noel'i pek önemsemedim. İlk birkaç yıl, teyzem ve amcamın evine gidip birkaç gün geçirirdim.

onlarla ve kuzenlerimle birlikteydim, ama kendimi hep bir yabancı gibi hissediyordum. Ondan sonra annemin bir arkadaşının işlettiği bir restoranda çalıştım. Babam ben altı yaşındayken öldü, bu yüzden onu hiç tanımadım. Onunla ilgili anılarım eski fotoğraflar gibiydi, soluk ve bulanık, birkaç tane ise göze çarpan renkli fotoğraflar. Annem ve ben kendi küçük ekibimizdik. Ta ki sadece ben kalana kadar. Ama kendime acımayacaktım. Buradaydım. Hiçbir şey Plaza hayallerimi bozamayacaktı. Buradaki her dakikadan keyif alacaktım ve annemle birlikte yaptığımız her şeyi yapacaktım. bahsedilenler, şu andan itibaren.

Altıncı Bölüm

EVIE

D anny, heyecanla dolup taşan ilk Fifth Avenue gezim için lobiden geçerken bana el salladı. Dışarı çıkar çıkmaz, korna sesleri, uzaktan gelen polis sirenleri ve geldiğimden beri birkaç derece düşen soğuk ve keskin hava beni karşıladı.

Uzaklara gitmeyi planlamıyordum ve otelin hemen karşısında, ikonik moda mağazası Bergdorf Goodman'ı görmekten çok memnun oldum. Büyük vitrinler, fırtınadaki bir deniz feneri gibi karanlık akşamda beni çağırıyordu. Zaten birkaç kişi, abartılı ve gösterişli vitrinleri videoya çekiyordu. Vitrinler, gerçek hayattan daha büyük, parlaklıktan daha parlak ve New York temalı gösterişli simgelerle tamamen büyüleyiciydi. Her vitrinin baskın bir rengi vardı; birinde mor renk hakimdi ve ortada, devasa aksesuarlar, mor güneş gözlükleri, büyük karton terzilik makası ve parlak renkli başlı iğnelerle süslenmiş bir iğne yastığı ile çevrili, muhteşem tüy süslemeli bir elbise giyen bir manken vardı. Başka bir vitrin, kırmızı bir arka plan üzerinde şık bir daktilo ve devasa bir dolma kalemle New York Kütüphanesi'ni kutluyordu. Bunların hepsi, bana Audrey Hepburn'ü hatırlatan güzel ve çok sevimli krem rengi pelerin tarzı bir paltoyu sergiliyordu. Fiyat etiketi ne kadar acaba diye merak ettim. Her vitrin muhteşem detaylarla doluydu ve her birinden diğerine geçerken, kültüre yapılan küçük gizli göndermeleri fark ettikçe yüzümdeki gülümseme daha da genişledi.

İçeri girmeye karar verdim ve kolumdaki Coach çanta bana cesaret vererek pahalı çanta bölümüne doğru yürüdüm. Bu, annemin bana verdiği son Noel hediyesiydi ve bundan en çok kimlerin keyif aldığını bilemiyorum: bana bunu veren annem mi, yoksa bunu alan ben mi?

ya da onun bana bunu vermesi, çünkü bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. O çanta benimle iyi ve kötü günlerimde hep yanımda oldu ve her durumda bana bir miktar güven veriyor. Buradaki çantaların hepsi benim bütçemin çok üzerindeydi, ama etrafa bakmak eğlenceliydi. Bazı fiyat etiketleri korkutucuydu, bir el çantası 2.000 doların üzerindeydi. Kafamda *The Importance of Being Earnest*'ten Lady Bracknell'in dehşet dolu sesiyle "Bir el çantası" dediğini duyabiliyordum. Ama çok güzellerdi ve pahalı tasarımların işçiliğine hayran kalmam gerekirdi.

Oradan, yürüyen merdivenle birinci kata, ayakkabı bölümüne çıktım. Aman Tanrım, hiç bu kadar çok güzel ayakkabı görmemiştim – ama bazıları da oldukça çirkindi. Kot pantolonunu kıvrımış, zarif topuklu ayakkabıları deneyen bir kadını izledim, bir oraya bir buraya yürüyüp aynaya bakarak karar vermeye çalışıyordu.

"Çok güzeller," diye fısıldadım yanından geçerken.

Bana minnettar bir gülümseme attı. "Biliyorum ama..."

"Giydikçe maliyeti artar," dedim ona.

"Ne?" diye sordu New York aksanıyla.

Coach çantamı okşadım. "Bu çantayı kaç kez kullandığımı hesaba katarsak, şu anda her kullandığımda yaklaşık bir dolar ediyor."

"Aksanın çok hoşuma gitti ve teorini çok, çok, çok beğendim." Bana komplo kurarcasına bir gülümseme attı. "Bunları alırsam, tabutumda benimle birlikte gidecekler. Teşekkürler."

"Önemli değil," dedim ve yoluma devam ettim, agresif bir şekilde çivili deriden yapılmış, gerçekten çirkin platformlu Gotik botların sergilendiği vitrinde durdum. Küçük armadillolar gibi görünüyorlardı, her an saldırıya geçecekmiş gibi. Ama dünyayı döndüren her türden insan vardır. Benim zevkime uygun değillerdi, ama vitrine hafifçe vurdum ve yoluma devam ettim.

Noel ağaçları ve göz alıcı süslemelerle bezeli vitrinlerin arasında bir saat dolaştım, ama yorulmaya başlamıştım ve akşam yemeği için otele dönmeye karar verdim. Akşam yemeğini bir buçuk saate yayarsam, saat sekizde yatmak kesinlikle kabul edilebilir olurdu.

Yarın sabah saat dokuzda, PR müdürü Alicia de Vries ile seyahat programımı görüşmek üzere bir toplantım vardı. Ne planladıklarını öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Yemek salonu, tanıdık avizelerin asılı olduğu, sakin ve huzurlu bir yerdi. Burada geçireceğim üç haftadan sonra gerçek hayata nasıl uyum sağlayacağımı merak ediyordum. Otelin kapısından ve lobisinden her geçtiğimde, dışarıdaki insanlar ünlü iç mekanı görmek için pencerelerden içeri bakarken hissettiğim o küçük heyecanı hiç atlatabilecek miydim?

"İyi akşamlar hanımefendi. Rezervasyonunuz var mı?"

"İyi akşamlar. Var. Resepsiyon benim için rezervasyon yaptı."

Ona oda numaramı verdim ve gizli bir köşede bulunan küçük yuvarlak bir masaya yönlendirildim. Oturup bembeyaz peçeteyi elime alıp kalın kumaşı kucağımda düzeltir düzeltmez, bir şey, bir güve kadar küçük bir şey, başımı kaldırmamı sağladı.

Noah Sanderson karşı masada tam göz hizamdaydı ve kader böyle istediği için, çünkü kader o anda büyük bir şakacıydı, tam o anda başını kaldırdı. Gözlerini kısarak baktı. Ve çok sinirli görüldüğü için el salladım.

"Merhaba. Seni burada görmek ne güzel."

Sürpriz bir şekilde, bana sert bir bakış atmak yerine, şarap kadehini kaldırarak ironik bir şekilde kadeh kaldırdı. "İyi akşamlar, Bayan Green." Alçak sesli konuşması midemde kelebekler uçmasına neden oldu.

Neden o? Vücuduma lanet okudum.

Neyse ki, bir garson gelip bir anlığına görüşümü engelledi, ama bu rahatlama uzun sürmedi, çünkü garson yana çekilip menüyü uzattı.

"İçecek bir şey ister misiniz?"

Soruyu düşündüm ve sonra kendimi tutamayıp ona hızlıca bir gülümseme attım, elimle ağzımın bir tarafını kapatarak yüksek sesle komplo kurarcasına fısıldayarak, "Onun yediğinden alacağım" dedim.

Noah'ın ağzı hafifçe kıvrıldı, sonra tekrar düzleşerek onaylamadığını gösterdi. Bir puan bana, diye düşündüm, bu küçük zaferin tadını çıkararak. Onu neredeyse gülümsetmişim.

"Kaliforniya Syrah. Mükemmel bir seçim. Çok iyi, hanımefendi," dedi garson ve tavırları son derece düzgün olmasına rağmen

banaya çok hızlı bir göz kırptı ve sakin bir şekilde uzaklaştı.

Noah'ı kasıtlı olarak görmezden gelerek menüyü aldım ve seçenekleri okumaya başladım. Hepsi harika görünüyordu, ancak benim vücut saatim için biraz ağırdı. Menüyü aramızda bir bariyer gibi kaldırmış olsam da, Noah'ın şarap kadehinin üzerinden beni izlediğinin farkındaydım, sanki bir kaplanın bir sonraki hamlesini merak eder gibi. Bu beni gülümsetti. Onu tetikte tutma fikri hoşuma gitmişti.

"Ne dersin?" diye sordum, menüyü bir kenara bırakarak. "Ne alacaksın?" Restoranın bu bölümünde tek müşteriler bizdik; onunla konuşmamak aptalca olurdu.

Benim sürekli kstahlığım karşısında sabırsızlıkla hızlıca iini çekti. "orba alacağım."

"orba. Başka bir şey yok mu?"

"Uçakta oldukça iyi beslendik. Ama biri benim reklerimi yedi."

"rek," diye telaffuzunu düzelttim. "Ve onun boşa gitmesini istemedim."

Haklıydı. Gerçekten o kadar a değıldim. Başlangıçlar menüsüne geri döndüm ve istediğim her şeyi yiyebileceğimi fark ederek keyiflendim. Otelin misafiriydim; istersem her gün şampanya iebilirdim. Yemek pişirmek, temizlik yapmak ya da başka bir şey yapmak zorunda değıldim.

Dürüst olmak gerekirse, yemek pişirmeyi veya temizlik yapmayı pek sevdiğim de söylenemezdi. Bu düşünceyle keyifle koltuğuma yaslandım.

Menüyü bıraktığımdaya, garson sanki aklımı okumuş gibi uzun bir kadeh kırmızı şarapla ortaya ıktı. Buradaki servis gerçekten bambaşkaydı.

"Domuz eti alabilir miyim?" diye sordum.

"Elbette. Yanında ekmek ister misiniz? Hardal sosu mükemmeldir," sesini alçaltarak, "ekmeğ-i sosuna batırmaya değ-er."

"yle mi?" diye sordum ve ona gülümsedim.

Ciddiyetle başını salladı. "En sevdiğimdir."

Ona gülümsedim ve isim rozetine baktım. "Teşekkürler Martin. Ben de ekmek alayım lütfen."

"Çok iyi."

Şarabın ilk yudumunu aldım.

"Zevkiniz çok iyi, Bay Sanderson. Bu çok güzel." Bu sefer, şarap hakkında her şeyi biliyormuşum gibi kadehimi ona doğru kaldırdım.

"Yardımcı olabildiğime sevindim." Gülümsememek için çok uğraştığını anlayabiliyordum ve ben de yüksek sesle gülmemek için dudaklarımı sıkma zorunda kaldım.

"Hayır, değilsin," diye alay ettim.

Şarabını masaya koydu ve gözlerini devirdi. "Bunu çok mu yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Tamamen yabancı insanları takip etmek."

"Seni takip etmiyorum. Ben her zaman buraya gelirdim. Neden burada kalıyorsun?"

"Çünkü menajerim beni buraya rezervasyon yaptırdı." "Tanrım, bu gerçekten bir tesadüf," dedim.

"Ya da sadece kötü şans," diye homurdandı, ama yine ağzının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. Sanırım beni sandığı kadar sinir bozucu bulmuyordu.

Garson Martin çorbasını getirdi ve Noah'la ilgilenirken, ben de çok lezzetli şarabımdan bir yudum daha aldım.

"Başka bir şey ister misiniz?" dedi ve sonra bana döndü.

"Şarabınız nasıl?"

"Mükemmel, az önce Bay Sanderson'a şarap zevkinin çok iyi olduğunu söylüyordum."

"Oh." Martin bana, sonra Noah'a baktı ve gözlerinde çöpçatanlık yapma niyeti parladı.

"İkiniz birlikte oturmak ister misiniz?"

"Hayır!" diye aynı anda bağırдық.

Sanki ikimizin şiddetli tepkisiyle fiziksel olarak vurmuş gibi bir adım geri attı.

"Peki," dedi ikimize de başını sallayarak ve hızla uzaklaştı.

Noah bir eliyle telefonunu aldı ve diğer eliyle çorbasını yemeye başlarken ekrandaki bir şeyi dikkatle okumaya başladı.

O gece bununla biteceğine dair güçlü bir hisse kapıldım. Artık başka bir etkileşim olmayacaktı, en azından kasıtlı olarak, ama birkaç kez ona baktığımda hızla başka yere baktığı oldu.

Çorbasını bitirir bitirmez kaşığına bıraktı, ağzını peçeteyle sildi – neden bunu izlemek zorunda kaldım ki?

Ayağa kalktı ve "İyi geceler..." dedi, sonra durakladı, "Evie." Adımı söyleme şekli, açıkça isteksiz olmasına rağmen, tüylerimi diken diken etti.

"İyi geceler Bay Sanderson, umarım iyi uyursunuz."

Bana ciddi bir şekilde başını salladı ve restorandan çıktı. Onun gitmesini izledim, onun zayıf, uzun boylu yürüyüşünün nefesimi biraz kesmesini görmezden gelmeye çalışarak.

Korkunç feromonlara karşı bağıışıklık kazanmanın yollarını kesinlikle araştıracaktım.

Yedinci Bölüm

EVIE

Ertesi sabah Alicia'nın hazırladığı seyahat programını okurken "Vay canına!" dedim. Rockefeller Center'da, ikonik altın Prometheus heykelinin önünde buz pateni yapma düşüncesi beni biraz heyecanlandırdı. Bu, diğer şeylerin yanı sıra, New York'ta yapmak istediğim şeyler listesindeydi. Hayatımın yarısını bu ziyarete hazırlanarak geçirdim. Tek yapmam gereken eğlenmek ve onların oluşturduğu Instagram hesabı @EvieAtThePlaza'ya fotoğraflar yüklemektir.

"Bu harika görünüyor. Sabırsızlanıyorum. Hep bu tür şeyleri yapmak istemişimdir."

"Biliyorum," dedi Alicia bana nazik bir gülümsemeyle. "O videoyu izlediğimde ve bu dolandırıcılığa neden kanmış olduğunu, rahmetli annemle birlikte New York'ta geçen Noel filmlerini nasıl izlediğini anlattığında, bu beni ve birçok insanı gerçekten çok etkiledi. Annem ve ben bu yıl İrlanda'ya bir gezi yaptık, çocukluğumdan beri bunu konuşuyorduk. Çok eğlendik ve o TikTok videosunu gördükten sonra senin için çok üzüldüm. Yani, sen yanlış yaptın ama o videoyu yayınlayanlar da gerçekten çok kötü davrandılar."

O telefonunu kaldırdı ve ben de o meşhur videoyu yeni bir bakışla inceledim. O zamanlar, ev arkadaşlarımdan beni en savunmasız halimdeyken çekilmiş bir fotoğrafımı paylaşmış olmalarına çok kızmıştım. Dolandırıldığım için yıkılmıştım ve The Plaza ve New York'a gitme hayalim acımasızca elimden alınmıştı. Annemin ölümünün tüm acısı yeniden canlandı ve gözyaşlarım, dolandırılmanın şoku ve aşağılanması kadar onun için de akıyordu.

Şimdi, biraz mesafe ve geriye dönüp baktığımda, arka planı bilmeyen biri olarak filmi izledim. Acınası bir durumdaydım. Sümüklü,

Gözyaşları içindeydim. İlk izlenim: acınası, aptal ve hak iddia eden. Yaptığım şeyi haklı çıkarmaya çalışıyor, onlara yaptığının yanlış olduğunu kabul etmiyordum. Çok yanlıştı. Hala duygusal bir durumda olduğum halde annemden ve New York'a gitmenin benim için ne kadar önemli olduğundan bahsetmeye çalışmam da işe yaramamıştı. Video, beni en savunmasız, tutarsız, çaresiz ve mantıklı düşünemeyen halimle gösteriyordu. "Sana geri ödeyeceğim," diye ağladım. "Sadece ödünç aldım."

Dolandırıcıların klasik, zorlayıcı aciliyetine kapılmıştım. Zaman çok önemli... Eğer bunu şimdi yapmazsan... Acele etmelisin... Ve bir aptal gibi buna kanmıştım. Uçuş için ön ödeme yapmazsam, uçuş hakkımı kaybedecektim ve güvenlik nedenleriyle, pasaport belgelerimle eşleşeceği için kartımla onlar aracılığıyla ödeme yapmak daha hızlı ve kolaydı. Hiç sorgulamadım. Annemin isteğini yerine getirmek için altın bir fırsattı, bu yüzden bir an bile tereddüt etmedim. Onlara banka hesabımı, daha doğrusu tatilimiz için tüm birikimlerimizi koyduğumuz ev hesabını altın tepside sundum.

Jamie ve Esther'in benim paraya iyi bakmadığımı düşünmelerine şaşmamalı. Giysiler, gelecek ve ilişkiler konusunda umursamaz tavrımın paraya da yansımadığını nereden bilebilirdiler ki? Finans sektöründe çalışıyor olabilirdim, ama bir bardak bira ve bir kadeh şarap eşliğinde o haftanın en iyi faiz oranının ne olduğu ya da hangi hisse senetlerini ve ISA'ları tavsiye edeceğim gibi konular pek ilgi çekici değildi. Bu da ev arkadaşlarımdan benim parayı iyi kullanmadığımı düşünmelerine neden olmuştu. Elbette param olduğunu biliyordum, ama onları ikna edememiştim. Ev arkadaşlarım ve dünyanın geri kalanı beni yargılamıştı ve şimdi o anları tekrar düşününce, onları hiç suçlamıyorum.

"Çok kötü," dedi Alicia yine. "Annen için gerçekten üzgünüm, onu özleyecek olmalısın. Annemle her gün konuşmamayı hayal bile edemiyorum. Bu beni de biraz çıldırttı."

Boğazımdaki düğümü yuttum ve annemin istediği gibi mutlu olmaya odaklandım.

"O benim için çok mutlu olurdu, ben de onun için mutlu olmalıyım." Derin bir nefes aldım. "Ama bazen zor oluyor, özellikle de ben buradayım, o yokken."

"Sana söz veriyorum. Sana gerçekten güzel zaman geçirteceğiz ve sana iyi bakacağız. Plaza, misafirlerine iyi bakmasıyla ünlüdür."

. Bana dostça bir gülümseme attı. "Sanırım hepsi bu kadar."

Alicia, bir gün büyüdüğümde olmak istediğim her şeydi. Sadece nazik olmakla kalmayıp, mükemmel beyaz dişleri, mükemmel kırmızı ruju ve kusursuz iki parçalı bir takım elbise giyyordu. Eteği dizinin hemen altında bitiyor ve muhteşem bacaklarını sergiliyordu. Sarı saçlarının düzgün topuzu, narin topuklu muhteşem gri süet ayakkabılarının uçlarına kadar - benden olabildiğince farklı olarak - şık ve bakımlıydı. Sabah beşte kalkmış olmama rağmen - vücut saatim hala biraz ayarlamaya ihtiyaç duyuyordu - saçlarım yataktan kalkmış gibi dağınıktı ve kolay yolu seçip, dağınık buklelerimi dağınık bir topuz haline getirmiştım. Kıyafet olarak, en sevdiğim kot pantolonumu ve daha iyi günler görmüş bir süveteri giymiştım. Soğuk hava kıyafetlerim yetmediğinden paniğe kapılmışımdım. New York beklediğimden çok daha soğuktu.

Alicia, henüz tek kelime etmemiş, aynı derecede parlak ve bakımlı asistanına hızlıca bir bakış attı.

"Bedenin kaç?"

"Beden mi?" diye sordum, seyahat programımda olan Bloomingdale's'e yapılacak alışveriş gezisini kastettiğini düşünerek. "İngiliz bedeni 12, ama burada bedenlerin oldukça farklı olduğunu biliyorum."

O çoktan telefonuna dokunmaya başlamıştı. "O zaman senin bedenin sekiz."

"Bu hoşuma gitti," dedim. "Hayatımda hiç 8 beden olmadığımı sanıyorum."

"

"Ayakkabı
bedenin?"

"İngiliz
bedeni altı."

Başka bir şey yazdıktan sonra tekrar başını kaldırdı. "Harika. Hepsi hazır mı, Cora?"

Asistanı başını salladı.

"Tamam, o zaman hepsini senin için ayarlayacağız. Öğle yemeğinde küçük bir fotoğraf çekimi yapacağız. Çok eğlenceli olacak."

"Harika," dedim gülümseyerek, kıyafetlerin yanı sıra saç ve makyaj da yapılacak mı diye merak ederek. Sabırsızlanıyordum. Bu gezi şimdiden beklentilerimi aşmıştı.

"Angel'ın gelmesini bekliyoruz. O senin uşağın ve sana oteli gezdirecek ve burada olan biten her şeyi

burada neler olup bittiğine dair bir fikir edinmeni sağlayacak."

"Tamam," dedim, başlamak için heyecanlanarak. "Kulağa harika geliyor."

Kapı çalındı ve küçük, koyu renkli bir kafa köşeden içeriye baktı.

"Hey, içeri gel Angel, yeni sorumluluğunu tanıyasın. Bu Evie Green."

"Merhaba, Evie Green. Tanıştığımıza memnun oldum ve The Plaza'ya hoş geldin. Ben uşaklardan biriyim ve seninle ilgileneceğim." Angel boyu kısa olabilir, 1,5 metreye yakındı, ama gözlerindeki ışıltı, alçak ve derin sesi ve geniş gülümsemesinden, kişiliğinin boyundan daha önemli olduğunu anlayabiliyordum.

"Merhaba Angel, tanıştığımıza memnun oldum." Kendi uşakım! Ne kadar havalıydı. Eminim Noah Sanderson'ın kendi uşağı yoktur. Bu sabah kahvaltıda onu görmedim, ama saatler öncesinden uyanık olduğum için kahvaltı erken saatteydi. İlk yarım saat boyunca yemek salonunda tek başımaydım ve saat altı buçuk olana kadar beklemek zorunda kaldım.

Angel siyah bir takım elbise giymişti, rahat siyah ayakkabılar ve kalın siyah çerçeveli gözlükler takıyordu.

"Tamam, Evie," dedi Alicia. "Öğlen on ikide restoran müdürünün ofisinde görüşürüz. Angel sana yolu gösterecek." O ve Cora, sanki önemli işleri varmış gibi aceleyle uzaklaştılar ve beni Angel ile baş başa bıraktılar.

"The Plaza'yı nasıl buldun?" diye sordu, kolları arkasında durarak.

"Şu ana kadar çok güzel. Muhteşem."

"Her şey istediğin gibi mi?" diye sordu. "Evet," dedim.

502 numaralı odadaki komşum hariç.

"Güzel, bu The Plaza'nın en önemli özelliklerinden biri. Misafirlerimiz için hiçbir şey fazla değildir, onlara en iyi konaklama deneyimini yaşatmak istiyoruz. Özellikle Noel'de.

Angel, Royal Suite'in bulunduğu dördüncü kat hariç, otelin tüm katlarını bana gösterdi. "Şu anda dolu," diye açıkladı. "Ama gelecek hafta size tam bir rehberli tur yapabilirim. Oldukça etkileyici."

"Benim odam da oldukça güzel," dedim, mozaik fayanslı banyoyu, mermer lavaboları - evet, iki tane - ve altın muslukları ve armatürleri düşünerek.

"Peki, her şey istediğin gibi mi? Bir şeye ihtiyacın var mı? Noel ağacını ne zaman kurmamı istersin?"

"Bilmiyorum."

"Yoksa kendin mi kurmak istersin? Noel için gelen bazı ailelerle bunu yapıyoruz. Hoşlarına gidiyor. Eğlenceli bir şey."

"Mmm," dedim, kesin bir cevap vermeden. Annem öldüğünden beri Noel ağacım olmamıştı. Hiçbir anlamı yoktu. Yalnızken pek eğlenceli bir şey değildi. "Düşüneceğim," dedim, bu konu tekrar gündeme gelmedikçe bu konuyu kaçınacağımı çok iyi bilerek. Karar verilmesi gereken bir konuyu daha sonraya erteleyebilecekken, neden şimdi endişeleneyim ki?

Bodrum katındaki bakım ekibini ziyaret ettik. "Bu Bernard ve ekibi, burayı çalışır durumda tutuyorlar ve kristalleri değiştiriyorlar."

"Merhaba. Nasılsınız?" diye selamladı Bernard.

"İyiyiz, teşekkürler, ya siz?"

"Harika."

"Kristaller nedir?"

Gülerek cevap verdi. "Size söylemem doğru olur mu bilmiyorum. Şamdanların üzerindeki küçük cam parçalarıdır. Konuklar kristalleri hatıra olarak eve götürmeyi çok severler."

"Oh," dedim. Hediyelik eşya kavramı bana pek anlamlı gelmiyordu. Eşya biriktirmeyi sevmezdim. Hiçbir anlamı yoktu sanki.

Bana bir tornavida salladı. "İhtiyacın olan bir şey olursa, kristal hariç, beni çağır," dedi ve önündeki masadaki lambanın kablolarını değiştirmeye devam etti.

Sonra, öğle yemeği hazırlıkları devam eden mutfağın önünden geçip, temizlik bölümüne uğradık.

"Hey, Angel, nasıl gidiyor?" diye seslendi, lüks kağıda büyük bir paketi saran başka bir kadına selobant uzatan kadınlardan biri.

"İyi, Joanie. Millet, bu Evie Green. 501 numaralı odada kalıyor. O bölümü kim bakıyor?"

"Ben! Hey, Evie," diye seslendi başka bir kadın. "Senin ve yan odadaki yakışıklının oda temizliğini yapıyorum. Onu gördün mü? Vay canına." Kendini yelpazeledi. Başka bir kadın ona dirsek attı.

"Laetitia."

Noah hakkında konuşmak istemiyordum. "Ne yapıyorsun? Burası Noel Baba'nın mağarası gibi görünüyor." Krem rengi kağıda bronz renkte ren geyiği desenleri basılmış, bronz rengi kadife kurdelelerden birine dokundum.

"Oh, o Greenford ailesi için," diye seslendi Joanie. "Her yıl çocuklarıyla birlikte gelirler. Çok tatlı bir aile ve o iki küçük kız, çok sevimliler. Bay ve Bayan Greenford tüm hediyeleri sipariş ederler ve bize teslim ettirirler, biz de onları paketleriz, böylece çocuklar Noel arifesinde geldiklerinde hediyeler ağaç altında olur. Bu uzun süredir devam eden bir gelenek. En küçüğü bebekken beri bunu yapıyoruz. Bu yıl yedi yaşına girecek." Laetitia küçük tüylü bir tavşanı kaldırıp bize salladı.

"Hediyelerini sen mi paketliyorsun?" diye hayretle tekrarladım. Annem hediyeleri paketlemeyi çok severdi, bir yabancının senin için paketlemesi bana biraz kişisel olmayan bir şey gibi geliyordu. Ama en son ne zaman oturup hediyeleri paketlemiştim ki? İşyerinde gizli Noel Baba için ya da arkadaşlarım için garip şeyler için mecbur kalırsam yapabilirdim, ama açıkçası Noel, en sevdiğim tatil filmlerini arka arkaya izlemek dışında benim için önemsiz bir olaydı.

"Hadi, seni Raoul'un ofisine geri götürsem iyi olur. Bir sonraki aktiviteye geç kalmak istemezsin." Angel beni acele ettirdi.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye sordum, koşar adım ilerlerken. Küçük bir kadının olmasına rağmen çok hızlı yürüyebiliyordu.

"On beş yıldır buradayım. Ev hizmetçiliği ile başladım ama kocam öldükten sonra uşaklık için başvurdum. Daha fazla para kazanmam gerekiyordu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Dul kalmak için çok gençsin. Zor olmalı. Adı neydi?"

Bana baktı ve sonra yüzü yumuşadı. "Biliyor musun, kimse bunu sormaz. Hep bu konudan kaçınırlar. Onu tanıyan arkadaşlar da onun hakkında konuşmaktan kaçınırlar, sanırım beni üzmemek istemedikleri için. Ama sanki o hiç var olmamış gibi. Onun hakkında konuşmak istiyorum. Adı Tony'di. Onunla on sekiz yaşındayken tanıştım," diye gülümsedi, onu hatırlayarak. "Yarı İtalyan'dı, kıvrıkcık saçları vardı. Biraz seninkine benziyordu. Amtrak'ta çalışıyordu ve... bir gün bir kaza oldu."

O konuşmaya devam ederken ben de sempatiyle içimden bir ah çektim. "Onu hala özlüyorum, ama bakmam gereken küçük bir kızım ve annem var, bu yüzden üzölmeye vaktim yok. Bu iş zorlu ama beni meşgul ediyor."

"Ne tür işler yapıyorsun?" diye sordum, merakla.

"Bunu başka bir güne saklayayım. İşte geldik, burası Raoul'un ofisi. Gündüzleri restoranı o işletiyor."

Kapıda, siyah beyaz giysileriyle penguen gibi şık, genç, siyah saçlı bir adam belirdi.

"Sen Evie Green olmalısın," dedi heyecanla, hafif bir Yunan aksanıyla. "Seninle tanıştığıma çok sevindim ve bugün benim yerime geçeceğin için çok heyecanlıyım. Ama fazla bağlanma tatlım. Bu işi tam zamanlı yapamazsın çünkü bu benim en sevdiğim işlerden biri."

"Merhaba," dedim, onun sıcak, coşkulu ve abartılı karşılama tarzından memnun olarak. "Raoul mu?"

"Aynı kişi. Alicia özürlerini iletiyor, bir toplantıya çağrıldı, ama ben sana bilgi verebilirim."

"Tamam."

"Tatlım, kostüm şurada. Değişmek istersen, beş dakika sonra gelip seni restorana götürürüm."

"Kostüm mü?" Angel'a baktım.

Omuz silkti. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kuru temizlemeden bazı eşyaları alıp altıncı kattaki bazı kişilere teslim etmem gerekiyor." Neşeli bir el sallamayla ortadan kayboldu ve beni masanın köşesindeki giysi yığına bakarken bıraktı.

"Bunu giymemi mi istiyorsun?" Kırmızı-beyaz çizgili bir çift tayt aldım. Yanlarında küçük yeşil keçe bir tunik ve

buna uygun bir şapka ve bunların yanında şeker kamışlarıyla dolu iki büyük hasır sepet vardı.

"Evet, bizim Noel cücemiz olacaksın!"

Onun sözlerine ve sesindeki çocukların doğum günü partisi kadar heyecanlı tavrına şaşkınlıkla baktım.

"Bu çok eğlenceli bir iş." Ellerini çırpı. "Kimin yaramaz, kimin uslu olduğuna karar veriyorsun." Kirpikleri anlamlı bir şekilde titredi. "Ve uslu olanlar şeker kamışı alıyor. Herkes buna bayılıyor." Yine alkışladı, yüzü o kadar bulaşıcı bir coşkuyla aydınlandı ki, öğleden sonranın böyle geçeceğini hiç düşünmemiş olsam da gülümsemek zorunda kaldım. Süslü fotoğraf çekimi buraya kadarmış. Üstünde küçük bir çan olan şapkayı aldım ve yüksek sesle güldüm. Evet, bu benim hayatımdan çok tasarımcı kıyafetlerinden daha çok vardı. Kimi kandırmaya çalışıyordum ki? Ben sonsuza kadar dağınık bir insandım, neden işlerin değişmesini bekliyordum ki?

"Hazırlanmana izin vereceğim, Elfie," dedi mutlu bir kahkaha atarak. "Gerçekten onurlandırıldın, bu benim yılın en sevdiğim işim. Bunu sadece bugün yapabilirsin." Göz kırptı. "Hemen dönerim."

Ben bir şey söylemeden, kapıdan çıkıp arkasında kapıyı kapattı.

Tamamen gülünç görünüyordum. Dağınık topuzumu şapkanın altına sığdıramadığım için karışık buklelerim, elektrik prizine parmağını sokmuş bir çizgi film karakteri gibi omuzlarımdan dökülüyordu. Tayt bir beden küçük gelmişti ve kasık kısmı olması gereken yerden birkaç santim kısaydı, ayrıca sıkı likra kumaşı uyluklarımdan ortasından kan dolaşımı kesmek üzereydi.

Tek olumlu şey, yine çanları olan küçük yeşil kıvrımlı terliklerin ayağıma tam oturmasıydı. Her adımında çınlayarak ses çıkarıyorlardı.

İç geçirdim ve aynaya son bir kez baktım.

Kapıyı açtığımda Raoul, "Oh, oh, oh," diye bağırdı. "Ne kadar şirin görünüyorsun. Müşteriler sana bayılacak. Bayan Evans'a mutlaka selam söyle, köşede küçük bichon frise köpeği Monty ile oturuyor olacak. Dul bir kadın. Ailesi yok. Her yıl tatil için buraya geliyor. Çok tatlı bir kadın. Ona iyi davran. Monty için köpek maması da var. Bugün, bunu yıllık bir etkinlik haline getirmiş bir grup bayan var

Yılda bir kez alışveriş günlerinde öğle yemeği için buraya gelirler. Bahşışleri çok iyidir, bu yüzden onlara gülümseyin ve çok nazik davranın.

Paula'nın restoranında yıllarca Noel Günü çalışmak, sahte neşe için iyi bir eğitim alanı olmuştu. Bunu yapabilirdim. Elf kemerimi sıkılaştırarak Raoul'un peşinden koştum, çanlarım Rudolf ve arkadaşlarının dünyanın bacalarına doğru giden kızağı gibi çalıyordu.

"Bakın kim gelmiş!" diye bağırdı Raoul, Palm Court Restaurant'ın girişinde. Tüm gözler bana döndü ve odada sessizlik hakim oldu. İğne düşse duyulacak kadar sessizdi. Bir an donakaldım, sonra bunun eğlenceli olması gerektiğini hatırladım.

"Unutma, mutlu bayramlar," diye fısıldadı Raoul kulağıma, odaya girerken benim de onu takip etmemi bekliyordu. Derin bir nefes aldım ve ayak parmaklarımdaki küçük pirinç çanlara baktım. Sonunda başımı kaldırdım ve herkesin hala bana baktığını gördüm.

Sepetimi sıkıca tutup, bir ayağımı salladım ve öne doğru adım attım. "Mutlu Bayramlar."

Raoul'un uyarısı için minnettar olarak, köşede oturmuş, kucağında küçük beyaz bir köpek olan yaşlı kadına doğru koştum. Zarif lavanta rengi kaşmir süveter giymiş, sandalyesinde dik oturmuş, odayı gözlemliyordu. Yumuşak beyaz saçları güzelce taranmıştı ve bana rahmetli Kraliçe II. Elizabeth'i hatırlattı.

"Merhaba, siz Bayan Evans olmalısınız. Noel Baba bana uğramamı söyledi," diye biraz fazla yüksek sesle bağırdım. "Selam söylememi istedi. Ve bu da Monty olmalı."

"Sen Noel Elf'i olmalısın," dedi Bayan Evans, neyse ki oyuna uymuş, aksi takdirde tam bir aptal gibi görünürdüm. Pudralı yüzü aydınlandı. "Ne güzel, değil mi Monty?" Soluk mavi gözleri kırıksıklıklarla çevrili, yirmi yaşındaki bir gencin tüm canlılığıyla parlıyordu, sonra bana fısıldadı, "Bu yıl çok uslu bir köpek oldu."

"Öyle mi?" Ona göz kırptım ve sonra sepette sakladığım köpek maması aklıma geldi.

"O zaman bu senin için, Monty," dedim köpeğe, kağıtla sarılmış ödülü uzatarak.

"Ne kadar güzel. Nazik Elf'e teşekkür et, Monty."

Küçük köpek bir patisini kaldırdı. Büyülenmiş bir şekilde patisini tuttum ve eğildim, yüzümde bir gülümseme belirdi.

Peki ya siz, Bayan E? diye sordum, çünkü o oldukça sevimli biriydi. Yaramaz mıydınız, uslu muydunuz?

"Canım," dedi yavaşça. "Benim yaşımda, istediğim kadar yaramaz olabilirim." Boğazından gelen, film yıldızlarına özgü bir kahkaha attı ve ekledi: "Ve ben de öyleyim."

"Öyleyse, kesinlikle bir şeker kamışı alabilirsiniz." Ona şeker kamışını uzattım. "Ama hepsini birden yemeyin."

Mavi damarlı eliyle bileğimi okşadı. "Onu viskimi karıştırmak için kullanacağım, nasıl olur?"

Kahkahayı bastım. "Öyleyse, iki tane alsan iyi olur."

O da bana sevinçle güldü. Birdenbire, bu iş o kadar da kötü gelmemeye başladı.

Ayak parmaklarımdaki çanların çınladığından emin olarak, alışveriş yapan bayanların bulunduğu büyük masaya doğru koştum.

"Ve bayanlar. Aranızda en çok harcama yapan kim?"

Gülerek masanın diğer tarafındaki bir kadını işaret ettiler ve hep birlikte "Ava" dediler. Parmak uçlarımda ona doğru yürüdüm. "Yaramaz mıydın, uslu muydun?" diye sordum. İlgiye kızardı. "Hediye kocam için" dedi sessizce, diğerleri onu taklit ederken. "Yani, sanırım usluydum." Ona bir şeker kamışı uzattım.

"Ben de öyle düşünüyorum." Diğer bayanlara döndüm ve masanın ucunda oturan, sesli olanlardan birine baktım. "Peki ya sen? Sen sorun çıkaran birine benziyorsun."

Arkadaşları yine güldüler.

"Haklısın tatlım. O tam bir baş belasıdır."

"Evet, Barb," diye cevapladı kadın gülümseyerek. "Ama ben çok eğleneliyim."

Hepsi çok eğleneliydi ve masanın etrafında dolaşp şeker kamışlarını dağıtırken, hızla Noel Elfi olmanın ritmine girdim.

Sepetim neredeyse boşalmıştı ve odanın ortasında çalışırken Raoul ara sıra bana başparmağını kaldırıp "Aferin kızım" diye fısıldayarak beni geçiyordu. Umarım o ve ekibi bahşişlerini kaçırmazlar.

İki küçük kıza şeker kamışı dağıtmayı yeni bitirmiştım. İkisi de aynı fırfırlı elbiseler giymişti ve ayaklarında çok şirin rugan Mary Jane ayakkabılar vardı. Tam o sırada izlendiğimi hissettim. Yani, son yarım saattir odadaki tüm dikkatler üzerimdeydi, ama bu farklıydı. Dönüp barın yanındaki masaya baktığımda onu gördüm. Noah. Tahmin edebilirdim.

Kahve fincanını kaldırdı ve bana kendini beğenmiş bir selam verdi.

Bu hareket beni heyecanlandırdı ve ona doğru atladım. "Şeker kamışı ister misin?" dedim, herkes izlediği için abartılı bir şekilde.

Sakallı çenesi gerildi ve yüzünde ihtiyatlı bir ifade belirdi, ki bu da gayet normaldi. Ve şans eseri, biri – ben buna ilahi müdahale derim – bir tepsiyi düşürdü. Çarpma sesi yemek salonunda yankılandı ve ortamı bir anlığına yine sessizliğe boğdu.

Hemen fırsatı değerlendirdim. "Yaramaz mıydın, uslu muydun?" diye çok yüksek sesle ve o ses seviyesinde olabildiğince imalı bir şekilde sordum. Tam ses seviyesinde konuşup aynı zamanda baştan çıkarıcı olmak bu kadar zor olacağını kim bilebilirdi? Ancak, bunu başarmış olmalıyım, çünkü birdenbire herkesin dikkati üzerimize çevrilmişti.

"Uslu bir çocuk oldun mu?" Başımı eğdim, bir elim kalçama koyarak, cevap bekledim. Noah'ın gözlerinde yaramaz bir ışık parladı ve yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı. Bu beni tedirgin etti, sanki çok keskin bir sopayla bir ayıyı dürtmüşüm gibi hissettim.

Beni baştan aşağı süzdü, o mavi gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu, ağzı kötücül bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onun yavaş ve titiz değerlendirmesi, beni santim santim ölçüp biçmesi karşısında vücudumu saran hızlı titremeye engel olamadım.

Ama geri adım atmayacaktım, değil mi?

Ayağımı yanındaki sandalyeye koydum ve çılgın bir elf dominatrix gibi çizgili bacağımı tüm ihtişamıyla ortaya çıkardım. "Bana cevap vermeyecek misin?" diye sordum ve ayıyı biraz daha kışkırttım.

Toplanan kalabalık performansımıza odaklanmış olduğundan, seyircilerimiz kıkırdadı ve mırıldandı.

Raoul'un iPhone'uyla fotoğraf çektiğini fark ettim, ki dürüst olmak gerekirse bunu sürekli yapıyordu, ama şimdi sanki bir adım atmış gibi hissettim.

kimsenin toprağı olmayan bir yere girmiştim ve tehlikedeydim.

Noah'ın sabit, göz kırpmayan bakışları benimkilerle buluştu.

"Peki, ne olacak? Yaramaz mı, uslu mu?" diye sordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, gözleri kısıldı ve gözlerinde şeytani bir sevinç parladı. Farkında olmadan, ona bir meydan okuma yapmışım.

Parmağını bacağımdan, uyluk ortasından dizime ve baldırıma kadar gezdirdi ve aniden bana ateşli bir gülümseme attı. "Bu, soran kişiye bağlı," diye mırıldandı.

Eli, sert, nazik ama amansız bir tutuşla ayak bileğimi kavradı. Piç kurusu. Ondan uzaklaşabilirdim, ama bu gösterinin tadını kaçırdı, ki o da bunu çok iyi biliyordu. Karnımın derinliklerinde, onun dokunuşunu ve bu sahiplenme hissini sevdiğimi söyleyen ısrarcı dürtüye direnmek zordu.

O tamamen kontrolü elinde tutuyordu. Başparmağı ayak bileğimin hemen üstündeki bacağımın iç kısmını okşadığında, bacağımda hafif bir karıncalanma hissederek keskin bir nefes aldım. Başparmağı aynı noktayı okşamaya devam ederken, dizlerim titredi ve hiç olmaması gereken bir yerde sıcaklık hissettim.

"Anlamadım?" diye fısıldadım, biraz sersemlemiş bir halde.

"Beni duyduğunu sanıyorum," dedi, koyu renkli kaşlarından birini imalı bir şekilde kaldırarak. "Yaramaz ya da nazik olabilirim. Hangisini tercih edersin?"

O anda hangisini tercih edeceğimi bilemediğim için yutkundum, ama her halükarda onunla birlikte olmak istiyordum.

İlgi dolu bakışların farkında olarak, zihnim bu durumdan en iyi şekilde kurtulmanın yolunu bulmaya çalışarak ileri geri gidip geliyordu. Ben başlatmışım, bu yüzden sonuna kadar götürecektim. Elimden geldiğince balerin zarafetiyle ayağımı nazikçe çektim, ki bu pek de fazla bir şey değildi, ve Noah, o piç kurusu, yüzünde yine o kendini beğenmiş sırıtişla bana yardım etmek için ayağa kalktı.

Onun mecazi olarak son sözü söylemesine izin vermem mümkün değildi.

Dudaklarımı kocaman bir gülümsemeye kıvrarak, parmak uçlarımda yükselip onun yanağına iffetli bir öpücük kondurdum ve sonra, usta bir pandomim sanatçısı gibi, sepetime bakarak doğru şeker kamışını arıyormuş gibi yaptım ve bir tane seçtim. Gösterişli bir hareketle eğilerek ona sundum,

bir öpücük daha gönderdim ve alkışlar ve tezahüratlar eşliğinde odadan çıktım.

İkimizden hangimizin bunu unutamayacağını bilmiyordum.

Noah Sanderson: meydan okuma kabul edildi.

Sekizinci Bölüm

NOAH

Yirmi dakika beş saniye boyunca Central Park'ın yollarında koşarak, vücudumu saran yerinde duramama hissinden kurtulmaya çalıştıktan sonra, saatim 5 km'yi tamamladığımı gösterdi. Yavaşlayarak hafif bir koşuya geçtim ve yolun kenarına çekildim. Eğildim, nefes nefese kalmıştım.

Birkaç genç yanımdan geçerken bana göz kırptı ve ben onlara hırıldayarak bakınca kıkırdadılar ve yoluna devam ettiler. Onları görmezden gelip gölün kenarına doğru yürüdüm, mavi gökyüzünü ve su yüzeyine yansıyan gökdelenleri seyrettim. Taş atıp sükuneti bozmak istedim. Koşmak dünyaya olan öfkemi yakıp kül etmeliydi, ama belli ki işe yaramamıştı.

Birkaç esneme hareketi yaptıktan sonra, soğumak için kayalıkların üzerine oturdum. Sarsamadığım o huzursuz, bastırılmış duyguyu yakmak için hızlıca koşmaya başlamıştım. Düşüncelerim sürekli Evie'ye dönüyordu. Onu görmezden gelmeye karar verdiğim her seferinde, son sözü söyleme konusunda bana örtülü bir meydan okuma yaparak beni gülümsetiyordu. Onun kendi oyununda onu yenmeye çalışmaktan kendimi alamıyordum. Nereye dönsem, o da ortaya çıkıyordu, her zaman görüş alanımın kenarında. Omzumun üzerinden ve sessiz parkın etrafına, yazın yapraklarını dökmüş sessiz çıplak ağaçlara baktım, belki de onu hayal etmiştim ve o da çalılının arkasında gizleniyordu.

Onun ortaya çıkmadan huzur içinde bir kahve içmek bile imkansızdı ve bugün kendini aştı. Kendi kendime sessizce güldüm.

O kız ne zaman pes edeceğini bilmiyordu. Şu anda kaçınmak istediğim her şey olmasına rağmen, onun küstah tavrını bir şekilde takdir ediyordum

. Düşünmeden hareket eden, dürtüsel biriydi. Gabe'i çok anımsatıyordu. Evie eğlenceliydi ve onunla çok iyi vakit geçirebileceğime emindim, ama takıma geri dönmem ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin dikkatimi dağıtmasına izin vermemem gerekiyordu.

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, aksi takdirde çok sıkıcı geçecek bir günü neşelendirmişti.

Yasak kaldırılana kadar şehirde kalacaksam, yeni planlar yapmam gerekiyordu. Asıl planım, hala burada olursam Noel'i kız kardeşimle geçirmektir. Ne yazık ki, kız kardeşim kayınvalidesinin hasta olduğunu, bu yüzden çocuklarıyla birlikte hemen Montana'ya gideceklerini ve tatili orada geçireceklerini söylediğinde bu planlar suya düştü.

Günde spor salonunda geçirebileceğim saatler sınırlıydı ve oradan çoktan sıkılmıştım.

Belki buradayken bir beyzbol maçı izlerim. Yıllardır maça gitmemiştim. Üniversiteden arkadaşım Todd ile buluşmayı umuyordum, ama o şehir dışındaydı.

Telefonum çaldı ve minnetle elime aldım. Konuşacak birisi vardı.

Ajanımdı.

"Selam, nasıl gidiyor?" diye sordu Lara. "Ne yapıyorsun?"

"Az önce koşuya çıktım."

"Aferin sana. Formunu bozmamalısın."

"Sıkıldım," dedim. "Günde sadece belirli saatler antrenman yapabiliyorum."

"Sıkıldın mı! Noah, dünyanın en harika şehirlerinden birinde yaşıyorsun. Git turistlik yap."

"Sana para ödediğim için bu tür tavsiyeler mi alacağım?"

"Evet, ve bu ucuz değil, o yüzden dikkatli dinle."

"Ben yapabilirdim gelebilirim . Herhangi haber var temyiz temyiz tarafımdan benim

"Hayır, sabırlı olmalısın."

"Söylemesi kolay, yapması zor."

"Noah, sen, menajer, takım ve ben bunun riskli bir meydan okuma olduğunu biliyoruz. Bu konudaki algıyı değiştirebiliriz, ama değiştiremeyeceğimiz şey, adamın bacağını iki yerinden kırmış olması." Bunu söylediğinde midem bulandı. Her duyduğumda midem bulandı.

"Maalesef, itibarını düzeltmek için yapmamız gereken bazı işler var. Tertemiz olman gerekiyor. Aşık olabileceğin hoş bir kız bulabilir misin acaba? Magazin dergileri romantik hikayeleri sever."

"Çok komik," dedim ona. "Böyle şeyler için vaktim yok." Takımdaki yerimi hak ettiğimi ve onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı kanıtlamam gerekiyordu.

"Az önce sıkıldığınızı söylediniz. Dışarı çıkın ve biraz eğlenin. Birkaç gece geç saatlere kadar dışarıda kalabilirsiniz. Ama çok fazla olmasın ve dışarı çıkıp aptalca sarhoş olup, biriyle gece kulübünden çıkarken fotoğraflandıramayın. Görülmeniz gerekiyorsa, müzeden çıkarken veya temiz bir eğlenceye katılırken görülün."

"Elimden geleni yapacağım," dedim alaycı bir şekilde.

"Cidden Noah, bu zamanı bir şeyler yapmak için kullan. Guggenheim'a, High Line'a ve Central Perk adlı kafeye git."

İnledim. "O yerin *Friends* dizisinde olduğunu biliyorsun, gerçek değil." "Değil mi? Emin misin?"

"Kesinlikle eminim," dedim, sesindeki şüpheyi sertçe cevap vererek.

"Öyle olsa bile. Ben de o şeyleri yapmak isterdim ama bazılarımız çok meşgul. Dışarı çık, bir şeyler yap. Kendin için olmasa bile benim için yap."

"Tamam, Lara. Dışarı çıkıp bir şeyler yapacağım."

Telefon görüşmesini bitirdim ve etrafımdaki silüeti seyrettim. O haklıydı, dünyanın en büyük şehirlerinden birindeydim, bunu en iyi şekilde değerlendirmeliydim ama bu söylemesi kolaydı, yapması zordu. Biriyle birlikte olsaydı daha eğlenceli olurdu. Her şeyde eğlence bulan birini tanıyordum. Bu düşünceyi kafamdan attım.

Belki Lara'nın önerdiği gibi bir müzeye giderdim.

Kararımı verdim, kendimi toparladım, belimdeki sweatshirt'ü gevşettim ve başımdan çıkardım.

"Affedersiniz," arkamdan gelen bir ses düşüncelerimi böldü. "Şeyi alabilir misiniz..." Arkanı döndüm.

Sanki onu düşünerek varlığını ortaya çıkarmışım gibiydi. Evie Green, uzun siyah şekilsiz bir palto ve boynuna birkaç kez dolanmış, sadece burnunun üstündeki yüzünün görüldüğü kırmızı bir fularla önümde duruyordu.

"Sen," dedi bir adım geri atarak. "Burada ne yapıyorsun?"

"Koşuyorum. Sen burada ne yapıyorsun?"

"Seni takip ediyorum, tabii ki," diye cevapladı. "Öyle mi?" diye sordum, kaşımı kaldırarak.

Yüzü kızarıırken yüksek sesle tısladı ve yanak kemiklerinde beliren pembe izden büyük keyif aldım.

"Bay Ego. Tabii ki takip etmiyorum. İkimizin de kaldığı otele çok yakınız. Burada birbirimize rastlayabileceğimizi tahmin etmek o kadar da zor değil."

"Sanırım," diye cevap verdim. "Seni görmek güzeldi ama bazılarımızın yapacak işleri var."

Yanımda yürümeye başladı ve vücudum sessiz bir memnuniyetle titredi.

"Ne gibi? Ne yapmamı önerirsiniz? Yerli olarak?"

"Yerli sayılmam. Connecticut'ın Bridgeport şehrinde büyüdüm."

"Amerikalı demek istedim, oranın nerede olduğunu bildiğimi iddia etmeyeceğim bile."

Kendimi tutamayıp güldüm, çünkü onda çok ferahlatıcı bir dürüstlük vardı. "Buradan kuzeydoğuya doğru, sahil boyunca yaklaşık 60 mil uzaklıkta."

"Bana göre yeterince yakın. Orayı ziyaret etmiş olmalısın."

Annemi düşündüm. "Broadway gösterilerini izlemeye sık sık giderdik, Annemin en sevdiği şeydi."

"Bir Broadway gösterisi. İyi fikir. Ne var ne yok bakmam lazım."

Saçları sert sabah rüzgârında dans ediyordu ve ben, saçlarını yüzünden çekme isteğine direnmek için ellerimi yanımda tutmak zorunda kaldım. Kendimi, gerekenden daha fazla bilgi verirken buldum.

"Annem her zaman Radio City Rockettes Christmas Spectacular'ı izlemeye giderdi."

"Bu biraz uzun bir isim," diye espri yaptı Evie.

Haklı olduğu için tekrar güldüm. "Küçükken birkaç kez onunla gittim – kardeşim ve ben sürüklendik."

beraber. Bundan kurtulamadım. İstediğimden değil, o zamanlar bunu itiraf etmeseydim de. Çok eğlenceliydi.

"Peki, ne olacak?" Evie'nin samimi ilgisi belliydi, büyük gözleri bana odaklanmıştı ve yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Onun pek çok yönünü onaylamıyor olabilirdim, ama çok açık sözlüydü ve içtenliği insanı kendine çekiyordu. Ve onun bu kadar gülünç derecede açık sözlü olmasını seviyordum. Yanımda yürürken adımlarını bana uyduruyor, kolayca ayak uyduruyordu ve ben o saç yumağına hayran kalmıştım. Görüldüğü kadar yumuşak ve ipeksi olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Bir de bulaşıcı gülümsemesi vardı, bana döndüğünde sanki güneş çıkmış gibi hissettiriyordu.

"Gerçek, eski tarz Hollywood müzikal Noel gösterisi gibi. Büyük oyuncu kadrosu. Bolca şarkı. Dans. Birkaç geleneksel numara var, 'Tahta Askerlerin Dansı' ve 'Canlı Doğuş'. Bilet bulabilirsen gitmelisin."

"Muhtemelen alabilecek bir kadın tanıyorum," dedi Evie gülümseyerek ve ben hemen onun New York'a gelme nedenini ve benim de burada olma nedenimi hatırladım. Buraya eğlenmek için gelmemiştim. Benim yüzümden hastanede yatan bir adam vardı. Sıkı antrenman yapmalı ve elimden gelenin en iyisini yapmaya odaklanmalıydım, böylece takıma geri döndüğümde herkes benim burayı hak ettiğimi anlasın.

Onun bedava biletleri dolandırdığını düşünerek ona sıkı bir gülümseme attım. Bana çok fazla bedava şey teklif ediliyor, ama bedava öğle yemeği diye bir şey yoktur. Hiçbir şeyi hafife almam... Kahretsin, sanki yaşlı bir mızımız gibi konuşuyorum. Tabii ki arkadaşlarım için bilet ve benzeri şeyler alırım, ama fazla blöf yapmamaya çalışırım (ve son on yılda bu kadar İngilizleşmişim. Blagging çok İngilizce bir kelime).

Evie'nin her şeyi mahvettiği halde bundan faydalanması yanlış geliyor. "Bunu sömürecek misin?" diye sordum.

"Onaylamıyor gibisin. Ne sürpriz. Her zaman bu kadar keyif kaçırın biri misin?"

"Hayır. Kendimi, sorumluluklarını yerine getiren bir vatandaş olarak görüyorum." Kendi kulağıma bile kibirli geldi ve sonra yüzü solup gözleri donuklaştığında kendimi biraz kötü hissettim, ama sözlerimi geri alamazdım.

"Beni bu kadar takdir ettiğinizi unutmuşum, Bay Sanderson." Ağzının aniden büzölmesini fark ettim ve bir an için onu çok sert yargıladığımı düşündüm.

Dokuzuncu Bölüm

NOAH

"Elf kostümü giyen kız kim?" Lara'nın suçlayıcı sözleri, makineli tüfek mermileri gibi telefonumdan çıkıverdi. Bulanık gözlerle telefon ekranına odaklandım. 2:22 "Ne?" diye kekeledim.

"Sana uslu durmanı söylemiştim. Sosyal medyada ortalığı karıştırma. Çok güvenilir bir kaynaktan, senin ve çekici bir elfin yer aldığı bir TikTok videosunun viral olduğu ve The *Sun* gazetesinin onun kim olduğunu sorduğu bilgisini aldım."

"Dalga geçiyorsun," dedim ve yastıklarına yaslandım. Uygulamalarımı kaydırarak Instagram'a girdim ve Evie Green'i aradım. Sonuçlara bir bakış, bilmem gereken her şeyi bana gösterdi.

"Siktir."

"Aynen öyle," dedi Lara. "Sana dikkat çekmemeyi söylemiştim. Ama sen, şenlikli bir elf'i okşarken fotoğrafını çektin."

Yüzümde pis bir sırıtışla, sanki o seksi elfe kötü niyetliymişim gibi çekilmiş fotoğrafıma baktım. O anda düşündüklerimi hatırladım. O düşüncelerin hiç de masum olmadığını söyleyelim.

"Üzgünüm, Lara. Görüldüğü gibi değil."

Derin bir nefes aldı. "Artık yapacak bir şey yok. Her zamanki gibi 'Sanderson yorum yapmadı' diye yazacaklar."

"Bir açıklama yapmamı ister misin?"

"Hayır, sadece seni uyarmak istedim. Hasar sınırlama stratejisi geliştirmeye çalışacağım. Yönetim, cezanın süresine itiraz ederken, şu anda sana olumsuz dikkat çekmek istemiyoruz. Sosyal medyada görüneceksen, kötü adam değil, iyi adam olmanı istiyoruz, kesinlikle playboy olmamanı istiyoruz. Basın bu tür haberleri

bunu seve seve yayınlayacak ve senin davana hiçbir faydası olmayacak. Kamuoyu, FA'yı etkileyebilir."

Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyordu. "Bu kız kim ve neden herkes bu kadar ilgileniyor?" "O Evie Green, ağlayan kız."

"Bu o. Ne komik, değil mi? O... güzel ve o videodaki halinden çok daha iyi görünüyor. Peki, The Plaza'da ne arıyor? Gidemediği için ağladığını sanıyordum."

"Ona acımışlar," dedim, onaylamadığımı açıkça belli ederek, "ve ona ücretsiz konaklama imkanı vermişler. Ziyaretini belgeliyor – otelin düzenlediği bir tanıtım kampanyası." Bunu, Evie parmak uçlarında dans ederek uzaklaştıktan sonra restoran müdüründen öğrendim. Adı @EvieAtThePlaza. *The Plaza'daki Eloise* gibi.

"Eloise kim?"

Bazen İngiltere ve ABD arasındaki kültürel farklılıkları açıkça hatırlatan şeyler olur. Bu sadece kaldırım ve yürüyüş yolu, kazak ve süveter arasındaki fark değildir. Popüler kültürde de büyük bir fark vardır.

"Ünlü bir çocuk kitapları serisi."

"Tamam," dedi Lara, ama kilometrelerce uzakta olmama rağmen, aklının başka yerde olduğunu anlayabiliyordum. "Bana bırak, Noah. Bir şey bulabilirim."

"Ne gibi?" diye sordum, hemen şüpheyeye kapıldım. Lara'nın bazı fikirleri biraz tuhaf olabiliyordu. Son iki yıldır beni *Strictly*'ye katılmaya ikna etmeye çalışıyordu. *Dancing on Ice*'i çok beğenmişim, ama yaralanma olasılığının daha yüksek olması bu fikri suya düşürdü.

"Dediğim gibi, bana bırak. Birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım!" Ve bununla birlikte, telefonu kapattı.

Karanlıkta yastıklarına yaslanarak, Palm Court Restaurant'ta Evie'yi kızdırmak için yaptığım aptalca hareketi derinden pişmanlık duyuyordum. Onda beni rahatsız eden ve karakterime aykırı davranmama neden olan bir şey vardı. Ondan uzak durmam gerekiyordu, çünkü bir sonraki adımda ne söyleyeceğini veya ne yapacağını asla bilemezdim. Lara'nın dediği gibi, temyizim birkaç gün içinde karara bağlanacaktı. Altı maçlık cezamın kaldırılmasını ve tekrar

İngiltere, Boxing Day maçını oynayacak. Bu büyüklükteki bir otelde, kesinlikle onun yoluna çıkmayabilirim.

Birkaç saat sonra uyandığımda, menajerimden gelen çok kızgın bir mesaj da dahil olmak üzere bir düzine kısa mesaj buldum. Düşük profilli yaklaşımdan hiç etkilenmemişti. Transfer dönemi yaklaşırken, Fulham menajeri Marco'yu kızdırmak en son istediğim şeydi. Chelsea'deki dairemi oldukça seviyordum ve son üç yıldır Londra'nın merkezinde yaşadıktan sonra, etrafı iyice tanımıştım. Ailemden çok uzakta olmama rağmen, Londra artık evim gibi gelmeye başlamıştı. Annem ve babam birkaç kez ziyarete gelmişlerdi ve şehri gezip turistik yerleri ziyaret etmekten büyük keyif almışlardı.

Oda servisini arayıp kahvaltı sipariş ettim. En azından bu, kıvrıkcık saçlı tehditten kaçınmanın bir yoluydu. Tanrım, saçları çok vahşiydi ve yine, parmaklarımın altında, çıplak sırtında yayılmış olarak nasıl bir his olacağını merak ettim. Ve vay canına! Bu düşünce nereden geldi?

Sinir bozucu, neşeli tavırlarına ve gittiğim her yerde karşımıza çıkma yeteneğine rağmen, aramızda kesin bir çekim vardı. Benim tarzım olmasa da, ya da belki de öyle olmadığı için, onun öngörülemezliğini ve beni dengesizliğe sürükleme şeklini seviyordum. Ve o hızlı cevapları... Ama daha da önemlisi, havaalanında hiç düşünmeden anında beni kurtarmaya atılma şekliydi. Anonim klavye savaşçılarının elinde acı çekmiş olduğu için açıkça bir empati duygusu vardı, ama bunu yardım etmek istediği için yapmıştı. Tamamen yabancı birine yardım etmek için. Pek çok insan böyle bir adım atmazdı.

Sabahın bu saatinde trafik sakindi, parkın kenarındaki ağaçların arasından farlar parıldıyordu ve bir çöp kamyonu iç yollardan birinde çöp toplarken gürültüyle ilerliyordu.

Şehrin uyanmasından önceki huzur hissini seviyordum ve herkes gelmeden önce bunun tadını çıkarabildiğim için kendimle biraz gurur duyuyordum. Birkaç koşucu daha geçtim, hepsi de koşu topluluğuna özgü hızlı bir selamla bana karşılık verdiler. Bu kısa etkileşim bana sporun dostluğunu ve gücünü, vücudunuzun kas, tendon ve kemiklerin mucizevi gücünün bir araya gelmesiyle senkronize çalışmasının verdiği mutluluğu hatırlattı.

Parlak ışıklarla aydınlatılmış pistin yakınına geldiğimde hızımı yavaşlattım, nefesim sisli bulutlar halinde buharlaşıyordu. Artık biraz ısınmışım, hafif bir koşuya devam ettim. Buz üzerinde birkaç patenci vardı. İki adam neşeyle sohbet ediyor, kollarını gevşek ve rahat bir şekilde sallayarak pistte yavaş bir tempoda dönüyorlardı, sanki hafif bir yürüyüşe çıkmış gibiydiler, buz üzerinde tamamen rahat görünüyorlardı. Bir patenci dikkatimi çekti, pistin ortasında duran bir kızdı. Sırtına kadar uzanan uzun örgüsünün üzerine kırmızı bir şapka takmış, kısa kırmızı etek ve siyah tayt, üst ve eldiven giymişti. Gülümsedim. Hareket ettikçe açılan kırmızı eteği beyaz kürk kenarlarla süslenmişti. Çok Noel'e yakışırdı. Buz üzerinde akıcı ve zarif hareketleriyle Noel Baba'nın torunu gibi görünüyordu. Aniden takla atıp geriye doğru kaymaya başladığında onu izlemek için durdum, cam gibi yüzeyde yumuşak bir sekiz rakamı çizerek kayıyordu. Sonra pistin uzak ucuna kaydı ve hızlanarak pistin ortasından geçip havada bir dizi zıplama ve dönüş yaptı. Büyülenmiş bir şekilde izledim, bu hareketleri mükemmelleştirmek için göstermiş olması gereken disiplini takdir ettim. Bu bana, benim de saatlerce yaptığım antrenmanları hatırlattı. Futbol oynamak, hayatımda yapmak istediğim tek şeydi. Sahadaki en iyi oyuncu olmayabilirdim, ama en çok çalışan ve en hırslı olan bendim. Gabriel ve Rick Menzies'i düşündüm. Herkes başaramıyordu ve başaranlar bile, tek bir kötü müdahale veya bir dizi kötü karar ile her şeyi tekrar kaybedebiliyordu. Gabriel futbol sahalarına geri dönmeyi başaramamıştı, herkesin bildiği bağımlılık sorunları onu bir dışlanmış haline getirmişti.

Kızın buz üzerinde kayarken, kollarını açmış ve her anın tadını çıkardığını izlerken, neredeyse bir ağaç köküne takılıp düşüyordum. Çocukken buz hokeyi izlemeyi çok severdim, hala ara sıra maçları izlerdim ve oyuncuların buz üzerinde kendilerini evlerindeymiş gibi hissetmelerini kıskanırdım. Benim için paten kaymak söz konusu bile olamazdı

Çünkü annem bir keresinde buzda kolunu çok kötü kırmıştı ve benim de yaralanıp futbol oynama şansımı mahvedebileceğimden korkuyordu.

Kızın uzuvları uzun ve inceydi, kolları zarıftı ve hareketlerinde, etrafındaki hızı ve alanı kucaklayan saf bir neşe vardı. Bu bana, her şeyin bir araya geldiğı o sihirli günleri ve gol atacağımı bilerek bacağımı geri çektiğim o anı hatırlattı. Bunun gibisi yoktu.

Böyle bir yetenek, adanmışlık gerektiriyordu. Partilere sık sık katıldığım dönemde antrenmanları ihmal etmiştim ve bunun sonuçları ortaya çıkmıştı. Neredeyse ilk takımındaki yerimi kaybedecektim. Annem, nadiren gsterdiğı öfkeyle, hayatın ölçülü ve dengeli olması gerektiğini ve beni futbol akademisine göndermek için öğretmenlik kariyerine devam etmediğini, benim ise aşırı eğlencelerle her şeyi mahvedemeyeceğimi hatırlatmasaydı, ilk takımındaki yerimi kaybedecektim.

Bu, zamanında yapılan bir mdahaleydi. Sıkı çalışmakla başarıya ulaşmak arasındaki ilişkiyi anlayan biriyle bağlantı kurmak güzel olurdu. Tanıştığım kadınların çoğı, hayatımın hızlı arabalar, lüks gece kulüpleri ve büyük paralarla dolu olduğunu varsayarak, profesyonel bir futbolcu olmamla daha çok ilgileniyorlardı. Evet, bazen öyleydi, ama çoğı zaman formumu korumak ve becerilerimi en st düzeyde tutmak için çok çalışıyordum. Herkes bu süreçte yaptığım fedakarlıkları veya hafta hafta harcadığım zamanı anlamıyordu.

Hızımı artırdım ve o uzakta oturup patenlerinin bağcıklarını çözdüğü sırada onu gözümle takip ettim. Pistin o tarafına vardığımda, ondan hiçbir iz yoktu.

Kendi kendime sııttım, yarın aynı saatte buraya tekrar gelmenin bir zararı yoktu. Kim bilir, belki paten kaydktan sonra kahve içmek isterdi? Aklımda biraz fazla sıkça beliren Evie Green'den uzaklaşmak iyi gelirdi.

Onuncu Bölüm

EVIE

B Loomingdale's. Ayağa kalktım ve mağazanın önündeki tabelaya baktım, içimi yine o küçük heyecan dalgası kapladı. New York'a geleli birkaç gün olmuştu ama otelden her çıktığımda hala heyecanlanıyordum. Gülümsemem ayda bile görülebilir olmalıydı. Dürüst olmak gerekirse, sistemim sürekli yüksek heyecan alarmındaydı. Saatime baktım. Kişisel stilistimle buluşacağım kata varmak için on dakikam vardı. *Kişisel stilist*. Ben. Bu sabah Bayan Evans ve Monty ile kahvaltı yaptıktan sonra biraz geç kalmıştım. Bu, düzenli bir etkinlik haline gelmişti, çünkü o benim eşlik etmemi seviyordu ve ben de onun eşlik etmesinden kesinlikle keyif alıyordum. Küçük köpeğine olan bağlılığı, onun iyi bir insan olduğunun açık bir işaretiydi.

Beyaz tavşan gibi parfüm reyonundan hızla geçtim, görevli parlak kızlardan birinin hızlıca sıktığı parfümü kabul ettikten sonra asansöre koştum. Çok önemli randevuma geç kalmak istemiyordum. Alicia her şeyi ayarlamıştı.

"Merhaba, sen Evie Green olmalısın. Fotoğrafından tanıdım. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Merhaba, sen Debbie olmalısın."

"Aynen öyle." Mükemmel dişleri olan sarışın kadın bana dostça bir gülümseme attı ve omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı. Onun biraz kibirli ve snob olabileceğinden endişeleniyordum. Sanırım *Pretty Woman*'ı bir kez fazla izlemişim.

Debbie şık siyah pantolon ve fuşya pembe ipek gömlek giymişti ve kıskanılacak bir şıklık yayarken aynı zamanda nazik ve anaç bir görünümü vardı. Muhtemelen kırklı yaşların başındaydı ve işim gereği ara sıra gittiğim yatırım bankalarından birinde önemli bir toplantıya başkanlık ediyor gibi görünüyordu. İş yerinde kimse

Ne giydiğimi umursamıyordum ve hiç çaba sarf etmemiştim. Bunun bir anlamı olmadığını dşnyordum ve uzun zaman önce çaba sarf etmeyi bırakmıştım.

"Peki, biraz eğleneceğiz." Bana cesaret verici bir gülümseme attı. "Ama önce sana bir içki getireyim, oturup yaratmak istediğin görünüm hakkında konuşalım."

Ona baktım. "Anlamadım?"

"Ne tarz bir stil arıyorsun?"

şaşkınlıkla omuzlarımı silktim. "Ben... bilmiyorum." "Merak etme tatlım." Koluma hafifçe vurdu ve beni küçük bir oturma alanına yönlendirdi. "Kahve, ay veya sıcak ikolata?"

O içkileri getirirken, ben küçük deri koltuklardan birine oturdum. Stil sahibi olmayı hiç düşünmemiştim. Bu, 'yaratılan' bir şey miydi? Bu benim için yeni bir şeydi. Her sabah fazla düşünmeden giysilerimi giyi-yordum. Drtyle alışveriş yapardım, ancak on seferin dokuzunda giysiler bana pek uymaz ya da pek yakışmazdı, ama geri götürmeye hiç vakit bulamadığım için onları giymeye devam ederdim ve dolabım gereksiz giysilerle dolardı. Annem fırsat buldukça giyinmeyi severdi. Ve elbiseleri çok severdi. Ne kadar şık olursa o kadar iyiydi. Kendini kötü hissettiğinde bile, en sevdiği elbiselerinden birini giymekte ısrar ederdi – ince vücuduna bol gelse de – nk bu onu daha iyi hissettirirdi. Onu, imza niteliğindeki yakası ile en sevdiği Roland Mouret taklidiyle gömdüm. Aniden, görünüşüme hiç zen gstermediğim için suçluluk duydum. şimdi nedenini anlayabiliyordum – bu, öfkemi içselleştirerek rahatlamamın bir yoluydu. Çünkü anneme hiçbir faydası olmamıştı, değil mi? İ-yi giyinmiş ve şık görünmek, sonunda onun için hiçbir fark yaratmamıştı.

"Ne iş yapıyorsun?"

"Haftalık bir dergide finans muhabiri olarak çalışıyorum." Biraz daha dik durdum. İşimde iyiyim, gerçekten iyiyim. Hatta bir ödül bile kazandım. Birçok insan para ve ekonomiyi sıkıcı bulur ama beni çok ilgilendirir. Kadın olduğum için iki kat daha fazla çalışmak zorunda kaldım ama insan kaynakları departmanının olumlu istatistikleri ne derse desin, finans dünyası hala erkeklerin dünyası. Kmsendiğim, göz ardı edildiğim veya görmezden gelindiğim sayısız örnek verebilirim. Mesela bir keresinde bir saatten fazla bir süre ofisin dışında bekletilmiştim.

Çünkü röportaj yaptığım kişi beni gördüğünde, benim kısa bir görev için bekleyen bir geçici çalışan olduğumu düşünerek ofisine geri döndü. Ya da bir banka yöneticisinin sadece bir meslektaşıyla (tabii ki erkek) konuşup benim sorularımın hepsini kaçındığı zaman.

"Yani, çoğu zaman masada çalışıyorsun," dedi Debbie, sıcak bir gülümsemeye. "Çok insanla tanışıyor musun? Ofiste mi yoksa evde mi çalışıyorsun?"

"Bazen yatırım bankacıları, fon yöneticileri gibi kişilerle röportaj yapmaya gidiyorum. Haftada bir gün evde çalışıyorum. Geri kalan zamanlarda ofisteyim. Böylesi daha iyi... aksi takdirde tüm zamanımı yatak odamda geçiririm."

O da başını salladı. "Peki bu görüşmeler ve ofis için nasıl giyiniyorsun?"

Donanma mavisini chino pantolonuma ve dağınık sweatshirt'üme bakıp omuz silkiyorum. "Aslında biraz böyle. Belki bir gömlek giyerim."

Kaşlarını çatar. "Ama hepsi takım elbise ve kravat giymiyor mu?"

"Evet, ama onlar finansçılar. Ben gazeteciyim."

"Tamam," diyor, başını sallayarak, "Peki iş dışında? Ne yapmaktan hoşlanırsın?"

"Arkadaşlarla takılmak. Pub'a gitmek. Yemeğe çıkmak. Yürüyüşe çıkmak. Bu tür şeyler."

"Bir partnerin var mı?"

Başımı salladım.

"Peki, randevular ne durumda?" Gözleri hızlıca gülümsedi. "Randevu kıyafetleri ister misin? Onları şaşırtmak için?"

Gülerek cevap verdim. "Şanslıysam ne ala. Bu günlerde insanlarla tanışmak gerçekten çok zor." Videom viral olduktan sonra aldığım pek çok şüpheli ve trol mesajı, sayısız penis fotoğrafı ve çirkin ve aptal olduğumu söyleyen pek çok insan yüzünden bu daha da zor hale gelmişti. Omuzlarım çöktü. O video beni gerçekten ifşa etmişti ve cesur bir yüz takınıp @EvieAtThePlaza aracılığıyla karşı saldırıya geçmeme rağmen, özgüvenim ciddi bir darbe almıştı ve tepkiler konusunda gergindim. Henüz gönderilere yapılan yorumların hiçbirini okumamıştım.

"Biriyle tanışmak ister misin?" diye sordu, bu beni şaşırttı.

"Sanırım. Yani, çaresiz değilim." Yine omuz silktilim. "Uzun vadeli bir ilişkiye pek sıcak bakmıyorum ama biraz eğlenmekten memnunum." Hayat, kendini tek bir kişiye bağlamak veya ona çok fazla yatırım yapmak için çok kısıydı. İnsanlar her an patlayabilir veya çökebilirdi. Hiçbir garanti yoktu, bu yüzden uzun vadeli planlardan uzak durmak en iyisiydi. Birini çok kolay kaybedebilirdin. Benim annemi kaybettiğim gibi. Kendine ve kişisel sermayene yatırım yapmanın en iyi yolu, bilinen risklerden kendini korumaktı. Aşk çok riskliydi.

"Tamam," dedi Debbie yine ve ben bunun onun beni yargılamadan bana karşı çıkma şekli olduğunu anladım.

"Evli misin?" diye sordum.

"Evet, ama konu benim değil. Seni tanımak istiyorum, böylece ne giymek istediğini anlayabilirim."

"Biraz terapiye benziyor," dedim, vazgeçmeden önce gittiğim yas danışmanlığı seanslarını düşünerek. Üç seansın ardından, bunların nasıl yardımcı olabileceğini anlayamıyordum. Belki de bir kez daha denemeliyim.

Bu sefer gülümsemesi nazikti. "İnsanlara yardım edebileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor."

İnsanlara yardım etmek mi? Benim yardıma ihtiyacım yoktu. Ben sadece... Ne?

Gerçekten hiç fikrim yoktu. Kıyafetleri kasten düşünmemiştim çünkü annem de öyle yapardı. Kafamda onun sesini duyuyordum. Kıyafetlerin önemli olup olmadığı konusunda anlaşılamıyorduk. Ben insanların beni olduğum gibi kabul etmeleri gerektiğini düşünürken, o bunun önemli olduğunu düşünüyordu ama sonuçta önemli olmamıştı. Onun tedavisine, sağlığına hiçbir etkisi olmamıştı. Yine de ölmüştü.

Debbie, şu anki kıyafet seçimime bir göz attı ve ağzını sıkılaştırdı. "Sana dürüst olabilir miyim?"

"Eğer mecbur kalırsan," dedim gülümseyerek. "Annem gibi konuşuyorsun." O da gülümsedi. "Bazen ne dediğimizi biliyoruz."

Başımı salladım, annemi tekrar dinleyebilmeyi diledim. Onun bilgeliğini paylaşmasını diledim. Onunla aynı fikirde olmasam bile, onu bir kez daha dinlemeyi çok isterdim.

"Tabii ki beni dinlemek zorunda değilsin, ama burada olman, belki de dinlemek istediğini düşündürüyor."

"Bunun The Plaza'daki halkla ilişkiler görevlisi tarafından ayarlandığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Alicia'yı tanıyorum. O akıllı bir kızdır. Ayrıca, biraz meraklı ya da ilgileniyor olmasaydın burada olmazdın, bunu da biliyorum. Sen bir gazetecisin. Meraklı olmak senin işin değil mi? Daha fazlasını öğrenmek için yüzeyin altına inmek?"

Debbie'ye baktım, onu hafife aldığımı fark ettiğim için utandım.

"Evet, öyle," dedim, çenemi kaldırarak. İşimle gurur duyuyordum ve onun için de durumun aynı olduğu açıktı.

"Şey, tatlım. Ben kıyafetlerin insanı yansıttığına inanırım. Kıyafetlerin bana, ya insanların senin hakkında ne düşündüğünü umursamadığını ya da iyi bir izlenim bırakmayı dert etmeyecek kadar kibirli olduğunu söylüyor. İkincisinin doğru olduğunu sanmıyorum. Beni endişelendiren şey, neden umursamıyorsun? Kendine değer vermiyor musun?"

Yine omuz silktim. Utanmıştım.

Annem etrafımda daireler çizerek beni inceledi.

"Ayakkabıların çizik ve cilalanması gerekiyor, topukları da tamir edilmesi gerekiyor. Pantolonun çok bol ve geniş, sana hiç yakışmıyor. O kazak da çöpe atılmalı."

Ona baktım. Rahat, konforlu Debbie nereye gitmişti?

Gülümsedi ve yumuşadı. "Rahatlığın önemli olduğunu biliyorum, ama olumlu bir izlenim bırakmak da öyle. Bir gazeteci olarak, insanların sizinle tanıştıktan sonraki ilk yedi saniye içinde sizin hakkınızda bir izlenim edindiklerini zaten biliyorsunuzdur. Ve sizin eğitim düzeyiniz, ekonomik durumunuz, başarı düzeyiniz ve güvenilirliğiniz dahil olmak üzere hakkınızda on bir sonuç çıkarırlar. Ek araştırmalar, ilk izlenimin on salise içinde oluştuğunu gösteriyor."

Başımı salladım. Bunların hepsini biliyordum, ama hiç aklımın ucuna gelmemişti. Dikkat ettiğimden daha fazlasını unutmuştum.

"Bence biraz kaybolmuşsun," dedi Debbie, gözlerini benimkilere dikip, sempatik bir bakışla.

Sanki uçaktan düşmüşüm gibi midem bulandı ve gözlerim yaşlarla doldu. Onun haklı olabileceğini fark edince dehşete kapıldım.

On Birinci Bölüm

EVIE

Kişisel stilistinin üzerine ağlamak pek uygun bir davranış değildi ama Debbie bunu hiç önemsemedi. Sanırım bunu yapan ilk müşteri ben değildim. Bana bir cappuccino ikram etti ve karşısına oturdu.

Bir süre sonra ona annemden ve kıyafetleri düşünmeye bu kadar direnmemin aptalca nedeninden bahsettim.

"Çok aptalca geliyor," dedim, annemin eskiden yaptığı gibi, küçük bir seyahat çantasından çıkardığı mendile burnumu silerken. "Öldüğü için ve her zaman iyi görünmek için bu kadar çaba sarf ettiği halde bunun hayatında hiçbir fark yaratmadığı için çok kızgındım. Yine de öldü. Bu, duyduğun en aptalca şey değil mi?"

"Hiç de değil, anlıyorum," dedi Debbie, ayağa kalkıp giysi askısına doğru yürüdü. "Al," dedi ve koyu lacivert renkli, geniş paça bir pantolon uzattı. "Bunu dene." Beni perdeli soyunma odasına götürdü.

İçeri girer girmez, beyaz bir üst ve çok sevimli, kutu gibi kesimli kaşmir bir kazak uzattı. Kazak o kadar yumuşaktı ki, hemen yanağıma sürttüm. Bir dakika sonra, çivili siyah deriden yapılmış kalın tabanlı bir çift loafer uzattı.

Konuşmamızın bittiğini sandım, ama kabinde pantolonumu iliklerken, tekrar konuşmaya başladı.

Hayatının kontrol edebileceğini düşündüğün bir kısmını kontrol etmeye çalışıyordun. Bu çok normal bir tepki. Annen için kıyafetler ve görünüşü önemliydi ve kimliğinin büyük bir parçasıydı – senin tepkin buna işaret ediyor. Belki de düşünmekten kaçınıyorsundur hakkında senin kıyafetlerin, ve senin

kendini sunma şeklin, böylece sürekli onu hatırlamazsın. Sanki kasten kendine zarar veriyormuşsun gibi geliyor. Eğer umursamıyorsan, umursamana gerek yok.

Boğazımdaki yumruyu yutmak o kadar zordu ki, acı veriyordu. *Eğer umursamıyorsan, umursamana gerek yok.*

Bu düşünce beynime yerleşti ve kazak başımdan geçip ayakkabılarımı giydiğimde, sanki bedenimin hareketleri zihnimle uyum içindeymiş gibi hissettim ve perdenin önünden geçtiğimde her şey anlam kazandı. Onun sözlerine hayranlıkla baktım. Haklıydı. Kasıtlı olarak umursamayı bırakmıştım – sadece kıyafetleri değil, birçok şeyi – çünkü... ne anlamı vardı ki? Hiçbir şey kalıcı değildi. İyi şeyler elinden alınırdı. Hayatlar, evler, güvenlik. "Psikoloji ya da benzeri bir bölümden mezun musun?" diye sordum ona.

Aynada kendimi gördüm ve birdenbire biraz daha dik durmaya başladım. Bu, etrafımdaki dünyanın biraz fazla büyük, benim ise biraz fazla küçük olduğumu hissetmekten farklı bir duyguydu. Bir kez olsun, aynadaki görüntüm dünyada bir yeri olan ve dikkat çekmeye değer biri gibi görünüyordu.

Debbie'nin gülümsemesi yumuşaktı, gözleri nazikti. "Ya da öyle bir şey. Bu işin renk çarklarından daha fazlası var."

Gözlerimi aynaya dikip başımı salladım.

Kazak rengi bana çok yakışmıştı ve uzun, geniş paça pantolon bacaklarımın uzunluğunu vurguluyordu. En basit kıyafet olsa da, bununla herkese karşı durabileceğimi hissettim.

"Harika," dedi Debbie. "Şimdi bunu şık ya da spor bir şekilde giyebilirsin." Süveterin yakasını yansıtan büyük, kalın bir altın kolyeyi eline aldı, kolları birkaç tur geriye katladı, bir dizi boho bilezik ekledi ve ardından kontrast oluşturan bir kemeri pantolonun kemer halkalarına geçirdi ve süveterin bir köşesini kemerin içine soktu.

"Vay canına," dedim.

"Şimdi, nasıl hissediyorsun?" Kuş gibi parlak bakışlarında, dürüstlükten başka bir şeyin kabul edilmeyeceğini söyleyen bir doğruluk vardı.

Sinirli bir şekilde iç geçirdim. "Harika." Dönüp omzumun üzerinden kendime baktım. Zevkle iç geçirdim. Yumuşak yünün şekli geniş omuzlarımı ortaya çıkardı ve pek de güzel olmayan göğüslerimi

biraz şekil ve kadınsılık kazandırıyordu. Ayrıca cildime çok yumuşak geliyordu. Bayıldım.

Gülümsedi, ama bu zafer ya da kendini beğenmiş bir tatmin duygusu içeren bir gülümseme değil, daha çok "seni anlıyorum" diyen sıcak bir gülümsemeydi. Benim mutlu olmamı istediği izlenimini edindim.

"Senin telaşlı davranışları ve çok çaba sarf etmiş gibi görünmeyi sevmediğini düşünüyorum. Sanırım temiz ve sade bir görünüm sergilemek istiyorsun. Ve bu görünüm sana gerçekten yakışıyor."

Onun her konuda haklı olduğunu düşündüğüm için başımı salladım.

"O halde, bu stili farklı renkte birkaç kazak daha ekleyerek devam etmeni öneririm." İki tane çok benzer kutu kesim kazak gösterdi, biri koyu kırmızımsı kahverengi, ortasından kıvrımlı bir kablo desenli, diğeri ise parlak yalıçapkını mavisi. İkisi de muhteşemdi.

"Böylece, günlük giyim için fazla düşünmenize gerek kalmayacak üç temel kıyafetiniz olur ve biraz daha şık olmanız gerektiğinde takılarla tamamlayabilirsiniz. Burada inceleyebileceğimiz bir seçki var."

Sonraki bir saat boyunca, farklı renk ve şekillerin nasıl görüldüğünü gösterdi ve benim asla seçmeyeceğim kostüm takıları denememi sağladı.

Aynada son bir kez döndüm ve gördüğüm şeyden çok heyecanlandım.

"Bu işte ve psikoloji konusunda gerçekten çok iyisin," dedim.

Bana gülümsedi. "Sana bir sır vereceğim. Bu işi altı aydır yapıyordum ki, nitelikli bir danışman olmaya karar verdim. Bu altı yıl önceydi."

Bu çok mantıklıydı. Beni çok rahatlatmıştı.

"Şimdi, akşam giymek için şık kıyafetlere ihtiyacın olacak ve göz alıcı bir şey bulmalısın."

"Sanmıyorum."

"Gardırobunda her zaman en az bir tane olmalı," dedi gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla. "Ve Noel günü için bir elbiseye ihtiyacın var. The Plaza'da öğle yemeği oldukça şık bir etkinlik. O ortama uygun görünmek isteyeceksin."

Ben siyah, geniş paça krep pantolon ve aynı kumaştan yapılmış çok şirin, küçük, siyah, kolsuz yelek denerken, Debbie

ortadan kayboldu ve hemen döneceğini söyledi.

Aynaya baktığım anda kıyafeti çok beğendim, ama kendime baktığımda üzüldüm. Acımı bu kadar kontrol etmesine izin mi vermiştim?

Debbie kollarında bir sürü kıyafetle geri geldiğinde, kendimi şöyle bir cümle kurarken buldum:

"Birkaç kez yas danışmanına gittim."

Bir dakika boyunca havada asılı kalmasına izin verdim. Debbie *birkaç kez* bunu açıkça fark etti, kaşlarının hızlıca kalktığını gördüm, ama akıllı bir danışman gibi boşluğu benim doldurmamı sağladı.

"Geri dönemedim. Kederimin yanlış olduğunu hissettim, sanki içinde boğuluyormuşum gibi, ve annemin bundan nefret edeceğini biliyordum."

Debbie arkamda durdu ve boncuklu üst kısmı hafifçe çekerek daha iyi oturmasını sağladı ve "Yanlış keder diye bir şey yoktur" dedi. Gözleri aynada benimkilerle buluştu. "Eminim annen bunu anlayacaktı. Hepimiz olayları farklı şekillerde işleriz. Danışmanlık da farklı şekillerde olabilir. Bir danışmanla çalışıp güven inşa etmek zaman alır."

"Annemi unutmak istemedim ve danışmanın da benden bunu istediğini düşündüm. İçimdeki bir parçam ölmüş ve bir daha asla canlanmayacakmış gibi hissederken, hayatıma devam etmeyi istedim."

"Peki şimdi nasıl hissediyorsun?" Boynuma bir kolye taktı.

"Aynı çoraklık var." İlerleyemediğim ya da en azından yeniden tohum ekemediğim için utanıyordum. Annemi her zaman özlüyordum. Kolyeyi bir tılsım gibi sıkıca tuttum.

"Orası her zaman orada olabilir, ama bu, etrafındaki diğer şeylerin tadını çıkaramayacağın anlamına gelmez," dedi Debbie.

"Her zaman New York'a gelmek istemişimdir. Bu bizim hayalimizdi." Yine kaşlarını kaldırdı.

"Gelmek istedim," dedim, biraz savunmacı bir tavırla. "Ama belki..." Gerçeği kabul ederek başımı salladım, "Gelmek zorunda olduğumu hissettim."

Kolyeyi ovuşturdum. "Bu geziyi defalarca düşündüm ama bir türlü rezervasyon yapamadım. Yarışmayı kazandığımda, bunun bir işaret olduğunu düşündüm, gezimin çok geciktiğini hatırlatan bir işaret. Daha önce gelmeliydim. Erteleyip durmuştum.

Yani, mantıklı düşünemiyordum. Yarışma organizatörleri – şimdi anlıyorum ki dolandırıcılarımı – uçuş ve otel masraflarını önceden ödemem gerektiğini söylediklerinde, hiç düşünmedim bile. Cesaretim kırılmadan ve annemi hayal kırıklığına uğratmadan hemen rezervasyon yaptırdım. Bana geri ödeme yapmayacakları hiç aklıma gelmemişti. Aptallığımın utancını içime attım, ama Debbie bana anlayışla baktı.

"Gelmeyerek onu hayal kırıklığına uğrattığını mı düşündün?"

Mutsuz bir şekilde başımı salladım. "Ev arkadaşlarımdan para almak gerçekten delilikti. Kendime sadece ödünç aldığımı söyledim. Hemen geri ödeyecektim. Ama sonra, tabii ki, bu bir dolandırıcılıktı. Daha da kötüsü, ben bir finans muhabiri olduğum için bunu fark etmem gerekirdi. Mümkün olduğunca çabuk geri ödedim ama çok geçti. TikTok videosunu kaldırmış olsalar da, o zamana kadar hikaye viral olmuştu ve herkes benim hakkımda yargıda bulunmuştu. İşten uzaklaştırıldım. Bir yatırım bankasının CEO'sunu görmeye gittiğinizde, izin almadan borç para aldığınızı herkesin önünde ifşa edilmiş olmanız pek de hoş bir durum değil."

Debbie sempatiyle yüzünü buruşturdu. "Zor bir dönem geçirdin. Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

"Anlamadım?"

"Çenenin kaldırıp dersini alacak ve savaşılmaya devam edecek misin, yoksa çenenin *ısırtıp* dikkat çekmemeye mi çalışacaksın?"

"Savaşılmaya devam edeceğim," diye düşündüm bile olmadan cevap verdim.

"Öyle diyeceğini tahmin etmiştim." Debbie onaylayarak başını salladı. "Ve burada devreye ben giriyorum. Sana bir zırh ve biraz tavsiye vereceğim." Yüzü sertleşti. "Görüşme yaptığın ve birlikte çalıştığın insanlar tarafından saygı görmediğinden bahsettin. Ama sana soruyorum, görünüşüne önem vermiyor ve şu anda giydiğin gibi giyiniyorsan, bu nasıl bir izlenim yaratır? Burası muhtemelen her iki cinsiyetten insanların hala şık giyinmesinin beklendiği birkaç iş yerinden biri: takım elbise, gömlek ve kravat, elbise veya pantolon takımları. Wall Street'te yürürsen bunu görebilirsin."

"Ama giyimim işimi etkilemiyor," diye itiraz ettim. Yine kaşlarını kaldırdı.

"İnsanların işini ne kadar iyi yapabileceğini algılamalarını etkiler. Eğer ben yemek lekeli bir tulum giyiyor olsaydım, beni kişisel stilistin olarak nitelendirir miydin? Ya da kantinde çalışan adam öyle giyinmiş olsaydı, kantinin hijyen standartları hakkında ne düşünürdün?"

"Giysiler de algıyı değiştirebilir. Bir an için, açık sözlü olduğum için beni bağışla, sen maskara lekeli yüzü ve dağınık saçlarıyla, eşofman giymiş çirkin, ağlayan bir kızsın." Beni aynaya bakmam için yönlendirdi. "Ama şimdi ona hiç benzemiyorsun."

Kalbim sıkıştı. "Videoyu izledin mi?"

Debbie başını salladı. "Şimdi seninle tanıştığıma göre, sana açıkça söyleyebilirim ki, sen o kız değilsin. Sen çok daha fazlasısın ve bunu insanlara göstermeye başlamalısın. Sen akıllı, zeki, eğlenceli, tatlı, nazik ve düşüncelisin."

"Vay canına, hepsini şimdiden anladın mı?"

"Yedi saniye." Göz kırptı. "Beden dili de çok şey anlatır. Ve," saatine baktı, "çok konuştuk. Başlangıçta aklımda bir şey vardı ama," başını salladı, "hızlı bir değişiklik yapmak zorunda kaldım çünkü sen öyle biri değilsin ve öyle biri olmak da istemiyorsun."

Meraklanarak sordum, "Başlangıçta aklında ne vardı?"

"Senin bir influencer olacağını, en son trendleri takip ettiğini ve gösterişli olmak istediğini düşünmüştüm, ama sen hiç de öyle değilsin. Bu yüzden kıslık yüksek moda kıyafetleri geri koydum ve daha sade bir şey seçtim. İş yerinde, insanların seni ciddiye almasını istiyorsun ve yeni bir işe ihtiyacın var... bu yüzden tamamen farklı bir şeye ihtiyacın var. Uzunsun, uzun bacakların ve geniş omuzların var. Pantolonlu takım elbise sana çok yakışır ve senin için tam da uygun bir tasarımcı buldum. Bir takım elbise, birkaç ciddi beyaz gömlek ve renkli bir el çantası. Hadi ama. Daha yeni başladık."

Debbie ayrıca beni kuaföre götürmekte ısrar etti ve orada saçımı havalı bir balık kuyruğu şeklinde ördüler. Bu saç modeli, yeni

geniş paça pantolonum, kalın krem rengi süveterim ve muhteşem kalın tabanlı siyah ayak bileği botlarımla harika görünüyordu.

Öğleden sonra, manikür ve pedikürden sonra – tırnaklarım kırmızıya boyanmış, işaret parmağımın ucuna sevimli küçük çobanpüskülü yaprakları çizilmişti – Debbie işinin bittiğini ilan etti. Noel Günü için bir yığın yeni kıyafet ve özel bir elbise almıştım. O her şeyi paketlerken, midem çok hanımefendiye yakışmayacak şekilde yüksek sesle guruldamaya başladı, bu da onu güldürdü – ama bu, işinden memnun olduğu için de olabilir. Kısa bir süre sonra, elimde bir avuç pahalı alışveriş poşeti ile Julia Roberts gibi otelin lobisine girdim.

"Biri alışveriş yapmış," dedi Danny kapıyı açarken. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Gerek yok, teşekkürler," dedim geniş bir gülümsemeyle, ona küçük bir dönüş yapıp muhteşem yeni Burberry trençkotumu göstererek.

Odamın kapısını açarken Noah'ın kapısı da açıldı. Onu birkaç gündür görmemiştim ve beni iki kez bakması beni çok memnun etti.

"Evie Green nerede ve ona ne yaptın?" diye sordu.

"Futbol olmazsa stand-up yapmayı düşündün mü?" diye tatlı bir şekilde sordum.

"Hayır."

"İyi ki öyle," diye sahte bir gülümsemeyle cevap verdim. "Aksi takdirde açlıktan ölürdün." Arkama bakmadan kapıdan geçtim ve arkamdan kapıyı kapattım, bir puan daha kazandığım için sırtarak.

Onikinci Bölüm

EVIE

Son birkaç gün içinde, Bayan Evans'ın ısrarı üzerine Guggenheim, MoMA ve Botanik Bahçeleri'ni ziyaret ederek Holiday Train Show'u izledim. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şeydi. New York'un simgesel yapıları arasında yer alan bir model tren seti, konservatuvarın içinden geçiyor, etrafta dost canlısı kondüktörler dolaşıyor, canlı müzik ve yiyecek-içecek servisi var. Kesinlikle Noel tatili cenneti gibiydi. New York'taki büyülu turumdan paylaştığım fotoğraflarla her gün birçok yeni takipçi kazandım ve Alicia kampanyanın gidişatından çok memnun kaldı.

Her dışarı çıkışımdan önce, sabahları buz pateni pistine bir ziyaret yapardım, saatler her gün yapılan planlara göre değişirdi.

Bu sabah, ayaklarım kalın halının üzerinde sessizce yürüdü ve kuş tüyü montum, tiyatrodaki şeker yiyenleri azarlayan bir seyirci gibi sessizce hışırdadı. Koridor, sanki benim sırrımı paylaşıyormuş gibi bu sesleri içine hapsetti. Bu sessiz ve karanlık sabah saatleri, kısa sürede günün en sevdiğim kısmı haline geldi.

Buna rağmen, o gün bir beklenti havası vardı. Otel yeni uyanıyordu ve perde arkasında, hazırlık ve faaliyetlerin alışılmış uğultusunu hissedebiliyordum. Yoğun bir günün öncesindeki sakin ve sessiz bir durgunluk. Restoranda kahvaltı için hazırlıklar yapılırken, çanak çömleklerin hafif tıkırtısı ve çatal bıçakların sesini duyabiliyordum ve garson Martin'in odaya bir yığın tabak taşıdığını gördüm. Arkamda, uzaktan bir elektrikli süpürge uğıltusu ve lobinin diğer tarafında birinin pencereyi temizlerken camda bezin yukarı aşağı sürtünmesinden çıkan gıcırta sesi geliyordu.

Bakım görevlisi Bernard, altı adet Noel ağacının üzerinde asılı duran devasa merkezi avizenin altında, merdivenin üzerinde duruyordu. Ağaçların uçları, sarkan kristallere hafifçe değiyordu. Aşağıdaki ağaçların ışığında, Bernard'ın küçük cam parçalarından birini yerine takmasını izledim. "Günaydın," dedi neşeyle göz kırparak.

"Günaydın," dedim, ona gülümseyerek. Bunlar, şimdiye kadar gördüğüm en güzel ağaçlardı.

Donmuş dalları ve sayısız küçük parlak beyaz ışıklarıyla, sanki elmaslarla kaplı gibi görünüyorlardı ve küçük kızcık dalları yakut gibi parılıyordu. Bana gardıroptan Narnia'yı hatırlattı.

"Günaydın Evie," dedi Carol, her zamanki gözetleme noktası olan, koyu yeşil porsuk çelenkleri ve kalın beyaz kadife fiyonklarla süslenmiş resepsiyon masasından. Tezgahın üzerinde, o kadar iyi oyulmuş ki her an irkilip kaçacakmış gibi görünen zarif gümüş geyikler diziliydi.

Carol'ın haberi olmadan hiçbir şey gözünden kaçmazdı. Kartal gözü gibi keskin farkındalığı ve neredeyse fotoğrafik hafızasıyla, oteldeki tüm gelişmeleri ve gidişmeleri bilirdi. "Güzel bir gün olacak. Bugün ne planın var?"

Cevap veremeden, yüzü coşkulu bir gülümsemeyle aydınlandı. "Sadece şunu söyleyeyim. Bloomingdales'tan aldığın kıyafetleri çok beğendim. O bayanın gerçekten iyi bir zevki var." Başını salladı. "Carla'nın düğünü için aldığım kıyafeti beğenmediğime karar verdim. Senin gördüğün bayandan randevu alacağım. Bakalım daha iyi fikirleri var mı. Kimse kızının büyük gününde şık olmayan biri gibi hissetmek istemez."

Onun şık üniformasını ve düzinelerce klips ve tutturucu ile özenle toplanmış saçlarını dikkatle inceledim. "Eminim ki yapmayacaksın, ama," onun güvensizliğine empati duyduğumdan ve Debbie'den şaşırtıcı derecede çok şey öğrendiğimden, öne doğru eğildim, "Carla'nın büyük gününde kendini iyi hissetmek istersin. Öyleyse, kıyafetten memnun değilsen, neden olmasın? Kaybedecek neyin var? Fazla zamanın yok. Ne kadar kaldı? Düğüne iki hafta mı kaldı?"

"Evet." Carol'ın yüzü aydınlandı. "Stilistin adı neydi?"

"Debbie, onu şiddetle tavsiye ederim. Çok sevimli ve işini gerçekten iyi biliyor. Heyecanlı ve biraz da gergin olmalısın." Son birkaç yılda birkaç arkadaşım evlenmişti ve bir gün için yapılacak planlar çok saçma sapan görünüyordu. Şahsen, insanların bir gün için bu kadar para ve çaba harcamalarını delilik olarak görüyordum, çünkü her şey bir anda yok olabilirdi. Hayat kısa, insanlar hayatlarına devam etmeliler.

Çocukluk aşıkları hakkında her şeyi duymuştum. Carla öğretmen, müstakbel kocası ise itfaiyeciydi. İtfaiyeci! Carol'a asla bir şey söylemezdim, ama kızının bu kadar tehlikeli bir mesleği olan biriyle evlenmesine nasıl bakıyordu acaba?

Bir itfaiyecinin ortalama yaşam süresi, ortalama bir insandan on yıl daha kısadır. Bunu araştırmıştım. Bir gün işten eve dönemeyebileceğini fark etmiyor muydu?

Carol cevap veremeden, resepsiyon masasındaki telefon çaldı.

"Günaydın, The Plaza. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona hızlıca el salladım, veda ettim ve döner kapıdan hızla geçtim.

"Günaydın, erkenci kuş," dedi Danny her zamanki parlak gülümsemesiyle. "Günaydın. Nasılsın?" diye sordum, acaba hiç kötü bir gün geçirip geçirmediğini merak ederek sordum.

"İyiyim, hanımefendi," dedi, şapkasının kenarına dokunarak. "Her zamanki yürüyüşüne mi gidiyorsun?"

"Öyleyim." dedim ve ağır çantayı omuzlarımın üzerine daha yükseğe kaldırdım. Dışarı çıktığım ilk sabah, yürüyüşe çıkacağımı söylemişim ve şimdi ona, parkta keyifli bir yürüyüşten başka bir şey yapmadığımı düşündürmek daha kolaydı. Paten kaymak benim özel bir hobimdi ve her zaman öyle olmuştu. Buz üzerindeyken o kadar yoğun konsantre olmam gerekiyordu ki, kafamdaki her şeyi unutabiliyordum. Zihnim ve bedenim tamamen özgürdü.

"Sana kahve getirmemi ister misin?"

Gülümsedi. "Çok isterim, ama görev başındayken olmaz."

Her sabah Starbucks'a gidiyordum ve en sevdiğim Noel içeceği hangisi olduğuna karar veremiyordum: Nane Mocha (lezzetli), Karamel Brulée Latte (daha da lezzetli) veya Kestane Praline Latte (kesinlikle muhteşem).

Bir kez daha veda ederek keskin bir sola dönüş yaptım ve yolu geçerek keskin kış havasını ciğerlerime çekerek nefes aldım. Bugün, berrak ve karanlık gökyüzü, gökdelenlerin ötesinde parlayan ayı vurguluyordu, ancak güneşin doğuşunu müjdeleyen daha yumuşak bir parıltı vardı. Beklenti içimi kapladı, nazik kelebek kanatları karnımı okşuyordu.

Central Park'ın hemen içindeki Wollman Rink'e hızlı bir yürüyüşle ulaştım ve vardığımda son birkaç gündür yaptığım gibi bir an durup, sonunda buraya geldiğime hayret ettim. Tıpkı filmlerdeki gibi. Oturduğum bank soğuk ve sertti, üzerinde hafif bir buz tabakası vardı. Ama umurumda değildi. Buna değdi. Büyük bir özenle çantamdan patenlerimi çıkardım ve yumuşak kırmızı derisini imrenerek okşadım. Onları ve temsil ettikleri her şeyi çok seviyordum – yıllarca ödünç aldığım kokulu kiralık patenlerle antrenman yaptıktan sonra kazandığım özel bir ödüldü. Paslanmaz çelik bıçakları keskin ve parlaktı, mükemmel dengeliydi ve tamamen benimdi. Onları ancak çift eksel atlayışını mükemmel bir şekilde yapabildiğimde almaya izin verdim kendime – bu, bilmeyenler için, havada çift dönüşlü bir ileri atlayış ve ardından tek ayak üzerinde düşmeden iniş yapmaktır – bunu öğrenmem çok uzun zaman aldı.

Annemle birlikte *Serendipity* filmi izledikten sonra paten kaymayı öğrenmeye karar verdim ve o andan itibaren, New York'a gittiğimizde buz üzerinde rahatça kayarak onu şaşırtacağıma karar verdim. Tabii ki bu asla gerçekleşmedi, ama o zamanlar annemin öleceğini bilmiyordum, kanseri birlikte yeneceğimizi düşünüyordum.

Annem öldükten sonra Alexandra Palace'ın yakınına taşındım ve derslere yazıldım. Olimpiyat şampiyonu olmak gibi bir isteğim yoktu, sadece birlikte izlediğimiz o ikonik New York kış filmlerindeki gibi görünecek kadar iyi olmak istiyordum. Ve şimdi benim zamanım gelmişti.

Buraya geldiğim ikinci gün, ilk ziyaretimi gerçekleştirdiğimde, buz pisti tüm beklentilerimi karşıladı, kendimi çimdiklemem gereken anlardan biriydi – yakışıklı bir yabancı olmasa da, onun ortaya çıkması için hala zaman vardı. Sadece birkaç izle bozulmuş taze yüzeye adım attığımda, adrenalin ve gerginlik beni sardı.

Bir vınlama sesiyle bıçağımı öne doğru ittim, bıçağımın altındaki buz acımasızdı ama ayaklarımla yüzeyi ittiğimde hemen özgürlüğü hissettim. Hızımı artırarak, hızlı bir tur atarken saçlarımı rüzgar savuruyordu. Sevinç, balonu patlatmaya çalışan hava gibi kalbimi doldurdu. Hızla ilerlerken, bu temponun tadını çıkarıyordum. Kuş gibi süzülürken, kolaylıkla kayarken kendimi çok özgür hissettim. Zarif, şık ve uyumluydum. Burada ne yaptığımı biliyordum, kendim için pratik yapmış ve antrenman yapmıştım. Arkadaşlarımdan hiçbiri bu kadar iyi kayabildiğimi bilmiyordu. Bu benim gizli bir yanımdı. Annem öldükten sonra, sadece kendime ait, kimsenin yargılayamayacağı veya yorum yapamayacağı bir şey istedim. Burada, dış kenardan kalkış yaptığımda doğru bir şekilde inebileceğime emindim. Bir şey ters giderse, bu benim hatam olurdu. Kontrol bendeydi ve bu elimden alınamazdı - kalkış yaparken ayaklarıma, kaslarıma ve pozisyonuma odaklanıp konsantre olduğum sürece. Paten kaymanın hassasiyetini, doğru eforu gösterdiğimde ve konsantre olduğumda fizik kurallarına göre doğru sonuçları alacağımı bilmenin mutlak bilimini seviyordum. Tabii ki her zaman böyle olmadı – birçok kez popomun üstüne düştüm – ama bu prensip beni rahatlatıyordu.

Kar fırtınasında bir kar tanesi gibi dönüp durdum, endorfinlerin vücudumu doldurduğunu, heyecanın damarlarımda dolaştığını hissettim. Güneşin doğuşu ağaçların arasından sızdı, altın ışınlar gölgeleri delip geçerek mükemmel bir masmavi gökyüzünü ve berrak, parlak bir günün vaadini ortaya çıkardı.

Yarım saat sonra, biraz yorgun olsam da kendimi çok iyi hissediyordum. Bacaklarımda eforla titremeye başladığını hissettiğimde, geri dönme zamanının geldiğini anladım. Ayrıca, Alicia ile randevum vardı. Önceki gece geç saatlerde bana heyecan verici bir haber olduğunu söyleyen bir mesaj atmıştı.

Parkta yavaşça yürürken, kol kola yürüyen, birlikte kıkırdayan, selfie çeken ve sonra çekilen fotoğrafları karşılaştıran iki kızı izledim. Beni fark etmediler ve kendilerine dalmış olmaları benim yalnızlığımı daha da vurguladı. O anda bunu benimle paylaşacak bir arkadaşım olsaydı, her şeyi yapardım. Ama arkadaşlarıma ne yaptığımı bir düşünün.

Ve nereye gittiğime dikkat etmediğim için, karşılaşmak istemediğim tek kişiye çarptım.

"Oof," dedim, onlar bana çarptığında.

Güçlü kollar beni sabitledi ve Noah'ın yüzüne baktım.

"Sen," dedim, onun bu kadar seksi görünmesinden rahatsız olarak. Sıcaklığa rağmen, dar bir koşu tişörtü ve şort giyyordu, bu da hayal gücüne pek yer bırakmıyordu.

"Günaydın Evie," dedi. "Erken kalkmışsın."

"Sen de öyle," dedim.

"Antrenman yapıyorum," dedi, sanki bu kelimenin anlamını bilmiyormuşum gibi, ama sanki bir şey arıyormuş gibi omzumun üzerinden bakıyordu.

"Bir şey mi kaybettin?" diye sordum.

Gözlerini kısarak uzaktaki buz pistine doğru baktı. "Hayır," dedi, ama bu hızlı bir inkârı ve tam tersini ima ediyordu.

"Peki, seni durdurmayayım," dedim, merakla ve aynı zamanda kendime kızarak, çünkü onu görünce kalbim Paskalya Tavşanı gibi atmaya başlamıştı. Onu birkaç gündür görmemiştim ve erkeklerdeki bu çekiciliğe tamamen alışkın olduğumu gösteren kayıtsız yüzümü takınmak zorunda kaldım, çünkü onun üzerimde yarattığı etkiyi unutmıştım.

Ona alaycı bir gülümseme attım. "Soğumana izin vermem."

"Merak etme, Green." Bana göz kırptı. "Ben sıcakkanlıyım." Bunun üzerine

koşarak uzaklaştı ve beni birazdan fazla sıcak ve rahatsız hissettirdi.

On Üçüncü Bölüm

EVIE

Bloomingdale's'ten aldığım yeni Helmut Lang kazaklarımdan birini ve Vivienne Westwood pantolonumu giydim, kıyafeti büyük, kalın bir kolyeyle tamamladım ve biraz döndüm. New York'ta ayaklarımın üzerinde durmaya başladığımı hissetmeye başlamıştım ve buz pateni sayesinde her şeye hazırdım. Kapıyı açtım, günü boynundan yakalamaya hazırdım ve tam o anda 502 numaralı odanın kapısı açılınca hafifçe sıçradım.

Noah duş almıştı ve daha önce sakallı çenesi artık pürüzsüzdü. Onu görünce ağızım kurudu ve açıklanamayan bir dürtüyle elimi yüzüne sürmek istedim.

"Tıraş olmuşsun!" diye patladım ve muhtemelen onun kadar şok olmuş görünüyordum.

"Bunu fark ettiğin için gurur duymam mı gerekiyor?" Mavi gözleri benimkilere kilitlendi.

"Hayır," dedim, kayıtsız görünmeye ve onunla ilgili her şeyi fark ettiğimi belli etmemeye çalışarak. "Sadece az önce seni gördüğümde bir haydut gibi görüldüğünü düşündüm."

"Ne?"

"Hırsız - eski İngilizce'de ... Regency döneminde soyguncu anlamına gelen bir terim." Kendime not: *Bridgerton*'ı bu kadar çok izlemeyi bırak.

Gözlerini kısarak, beni nasıl değerlendireceğini bilmiyormuş gibi başını salladı. Onu suçlayamazdım.

İkimiz de bir adım öne çıktık, neredeyse aynı anda. Bana önce geçmemi işaret etti. İkimizin de asansörlere doğru aynı yöne gittiğimiz gerçeğinden kaçınılmazdı, bu yüzden sohbeti başlatmak nezaketen gerekliydi.

"Yoğun bir gün mü geçirdin?" diye sordum, hala güler yüzlüydüm.

Ağız seğırdi. "Özellikle değil."
Nedense cevabı beni sakinleştirdi. Onun için üzülyor muydum?
Asansör katımıza ulaşmak için uzun bir süre beklerken sessizce
durduk.

"Şimdi bana yoğun bir gün geçirip geçirmediğimi sorabilirsin,"
dedim.

"Son paylaşımlarına bakılırsa, eminim öyledir."

Gözlerim onun gözlerine kayd, tam da o, söylediklerinin farkına
vararak gömleğinin yakasının üstünde hafif bir kızarıklık belirlediğinde.

"Ah, ne tatlı. Beni takip ediyormuşsun." Onu baştan aşağı süzdüm.

"Bankacılık kongresine gidiyormuşsun gibi görünüyorsun."

"Ne diyebilirim ki? Bir toplantıya gidiyorum."

Asansör kapısı ping sesi çıkararak geldiğini duyurdu. Noah bir an
bekledi ve sonra benim önce girmeme izin verdi.

"Zemin kat, sanırım," dedim neşeyle.

"Birinci kat," dedi, biraz küçümseyici bir tavırla, İngiliz terminolojisini
kullandığını hatırlatarak.

"Sen *domates* diyorsun, ben domates diyorum," diye espri yaptım.

Bana, sanki tanımlayamadığı bir böcekmişim gibi baktı, sonra
gözlerini kaçırdı, ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirlediğini fark
ettim. Gizlice onu inceledim, ta ki o dönüp başını merakla eğene
kadar.

"Evet?"

"Hiçbir şey," dedim, asansördeki aynaların beni ele verdiğini fark
ederek.

Aşağı inene kadar yere bakarak sessizce yolculuğumuzu
sürdürdük. Zemin kata vardığımızda, "İyi günler" diyerek, Noah'ın beni
takip ettiğini fark ederek, artık aşına olduğum yolu takip ederek
uzaklaştım.

Noah'ın Carol ile konuşmak için yön değiştirdiğini fark ederek,
resepsiyondaki Carol'a başımla selam verdim. Uzun boylu, ince yapılı
ve yakışıklı profilini son bir kez daha gözlerimle süzdüm. Küçük bir iç
çekişle – pişmanlık mı, şaşkınlık mı, emin değildim – koridordan
uzaklaştım, yan kapıdan geçtim ve konukların asla görmediği dar
merdivenlerden aşağı indim.

Cilalı ahşap zemin, lüks halılar, merdivenlerin üzerindeki krem rengi boyalı yaldızlı duvarlar ile buradaki pratik muşamba karolar ve düz beyaz mat boya kaplaması arasında keskin bir kontrast vardı. Burada neredeyse bir hafta geçirdikten sonra, ayaklarım küçük ofisler ve konferans odasına giden yolu biliyordu. Alicia ile burada buluşacaktım.

Alicia, asistanıyla birlikte konferans odasıdaydı ve açık dizüstü bilgisayar ekranında, toplantıya katılmak için telefonla bağlanan, tanımadığım bir kadının görüntüsü vardı.

"Günaydın, Alicia," dedim.

"Merhaba Evie. Nasıl gidiyor? Bu sabah bize katıldığın için teşekkürler. Seni Lara Jennings ile tanıştırayım mı?" Ekrana doğru elini salladı.

"Merhaba Lara," dedim ve selam vermek için elimi kaldırdım.

"Günaydın, Evie. Tanıştığımıza memnun oldum." Adımı kullanma şekli beni biraz tedirgin etti, çünkü bu, onun bu görüşmeye benden çok daha hazırlıklı olduğunu gösteriyordu.

"Oh, İngilizsin," diye cevap verdim, kim olduğunu ve neden burada olduğunu merak ederek.

"Kesinlikle öyleyim." Bana iş adamı gibi bir gülümsemeyle, köpekbalığı gibi gözleri ve dişleriyle baktı.

"Kahve al, Evie," dedi Alicia, büfenin üzerindeki termosları işaret ederek. Kahvemi fincana dökerken, "Sadece bekliyoruz..." diye ekledi.

Tam o anda kapı çalındı. Arkanı döndüm... ve fincanıma, fincan tabağıma ve yere kahve dökmeye devam ettim.

Noah.

"Şey..." Alicia'nın asistanı sözümü kesti ve ben yere dökülen kahveye baktım.

"Özür dilerim." Aceleyle sürahiyi yere bıraktım ve elimden kahve damlayan bir aptal gibi orada durdum.

Noah burada ne arıyordu? Bir avuç peçete aldım, kahve fincanını attım ve ellerimi temizlemeye başladım, Alicia'nın asistanı ise halı karolarındaki kahverengi lekeyi silmeye çalışıyordu.

Noah'a bakmaya cesaret edemedim, bunun yerine eğilip kahveyi silmeye yardım ettim.

"Günaydın, sen Noah Sanderson olmalısın. Ben Alicia de Vries, The Plaza'nın sosyal medya yöneticisiyim. İçeri gel."

"Aşağıda her şey yolunda mı, Evie?" Yine, o lanet ağzına dikkat çeken o üstün gülümsemeyi takınmıştı.

Neden, neden beni hep sokak çocuğu gibi davranırken yakalıyor?

Elimde kahveyle ıslanmış bir avuç peçeteye ayağa kalkarak başımı salladım.

"Hey, Noah," diye seslendi ekrandaki kadın. Bana belirsiz ve temkinli bir bakış attıktan sonra dönüp kadına seslendi. "Lara."

"Gelebildiğine sevindim." Noah'a attığı gülümseme iğrenç derecede tatlıydı. "Uslu dur."

Neler oluyordu? Ve o neden buradaydı?

Alicia, gerginliğin farkında olarak, sanki anaokulunda çocukları toplayormuş gibi ellerini çırpı.

"Tamam, hepimiz buradayız. Neden buraya oturmuyorsun, Noah? Sen de buraya, Evie." Neyse ki, Alicia'nın asistanı ıslak yükümü benden aldı, bana temiz bir peçete uzattı ve taze bir fincan kahve getirdi.

Noah ve ben masanın iki yanında karşı karşıya oturduk, dizüstü bilgisayar benim sağımda, onun solunda ve Alicia da karşımızda oturuyordu.

Dişlerimi sıkıca sıkımdım, içimi bir endişe ürpertisi kaplamıştı.

"Lara," Noah kadına gözlerini kısarak doğrudan konuya girdi.

"Neler oluyor?" Çenesindeki tik, gerginliğini ele veren küçük bir nabız gibi görünüyordu. Neler olup bittiğini bilmiyor olması beni rahatlatmalı mıydı, yoksa endişelendirmeli miydi, karar veremedim. Ben de onun neden burada olduğunu hiç bilmiyordum.

Yine o köpekbalığı gibi gülümseme vardı. Londra'da çoğu insanın makyajı silinmiş bir öğleden sonra olabilir, ama Lara hala öldürücü parlak rujunu sürüyordu.

"Senin için bu karışıklığı çözeceğimi söylemiştim," dedi, kollarını kavuşturarak ve onu tanımıyor olsam da, saldırıya hazırlanmakta olduğunu anlayabiliyordum.

saldırıya hazırlandığını anlayabiliyordum. Savaşa giden Joan of Arc gibi giyinmişti.

"Bizi dinle. Tüm sorunlarına bir çözüm buldum. Alicia ile konuştum ve harika bir plan yaptık."

"Affedersiniz," diye sözünü kestim, hala neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. "Siz ve Lara birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"O benim menajerim," dedi Noah, kaşlarını çatarak. "Ve?" Alicia'ya baktım.

"Evie, üzgünüm, ikinizin yemek odasında tanıştığınızı biliyorum – TikTok'ta çok popüler oldu, ama sanırım kendinizi tanıtmak için durmadınız. Evie, bu Noah Sanderson, uluslararası bir futbol yıldızı ve senin İngiliz futbol takımlarından birinde oynuyor..."

Bir elimi kaldırdım. "Onun kim olduğunu biliyorum." Noah'a somurtkan bir bakış attım. "Ah, peki, bu harika. Ve o video... ikinizin..."

kimya. Dürüst olmak gerekirse, nişan. İnternetteki insanlar buna bayıldı. Yani, bu çok mantıklı."

"Ne gayet mantıklı?" diye sordum.

"İkinizin güçlerini birleştirmeniz."

Aklımızı başımıza toplayıp bir cevap bulmaya çalıştığımız, o şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu.

"Güçlerimizi birleştirmek mi?" Noah ve ben aynı anda söyledik ve bu kadar korkunç olmasaydı komik olurdu.

"Evet," dedi Alicia, neşeli ve coşkulu bir şekilde, masanın diğer tarafında bir karşı saldırı başlatarak. "İkinizin birlikte bir dizi paylaşım yapmanızı istiyoruz. Şehrin büyüsunü keşfederek, The Plaza'nın ne kadar muhteşem olduğunu ve burada yapılabilecek tüm güzel şeyleri herkese gösterin. İkinizin ağaçların arasında, buz pateni yaparken, alışveriş yaparken ve keşif yaparken fotoğraflarınızı istiyoruz. Bu, @EvieAtThePlaza hikayesi için mükemmel bir gelişme ve bence tüm kampanyaya gerçek bir ivme kazandıracak. Lara benimle iletişime geçip bunu önerdiğinde, sanki Noel bir anda gelmiş gibiydi, özellikle de son birkaç gönderide etkileşim biraz azalmıştı. Bu, gönderilere gerçek bir canlılık katacak ve kampanyaya tamamen yeni bir enerji kazandıracağını biliyoruz."

Noah gibi ben de dudaklarımı büktüm.

Lara tekrar söz aldı. "Konuştuğumuz gibi, Noah, itibarın biraz düzeltilmeye ihtiyaç duyuyor ve bunun için küçük bir romantizmden daha iyi ne olabilir ki?"

Şaşırdım. Romantizm mi? Bu da nereden çıktı?

Noah, James Bond'un şüpheci tavrıyla kaşlarını kaldırdı. Sırtının kızgın bir kedi gibi gerilmesi beni neredeyse güldürecekti, ama bu gülünecek bir durum değildi. Şaka yapıyor olmalılar. Böyle şeyler olmazdı. Milyonlarca romantik klişede olurdu, ama gerçek hayatta olmazdı.

"Pardon?" diye sordu, hiç de üzgün olmayan bir şekilde, ama

"Sahte flört," ses Lara'nın yüzü cesaret verici cesaret verici, ses ses

otoriterdi. "Harika işe yarıyor ve herkes bayılıyor."

Alicia araya girdi. "Evie'nin tatil maceralarına eşlik etsen çok hoş olur diye düşündük. Randevu olarak." Ellerini birleştirdi. "Ne dersin, Evie?" Bana göz kırptı.

Ne düşündüm? Kulaklarımda uğultu varken, bedenimden çıkmış gibi hissettim.

Ağzımı açtım ama hiçbir ses çıkmadı. Ses tellerim geçici olarak felç olmuştu.

"Harika," dedi Lara. "Alicia ile ilk randevunun ayrıntılarını senin halletmeni bekliyorum."

Dudaklarımı büktüm. Noah'ın öfkeli bakışına gülmek mi, yoksa hayal kırıklığıyla ağlayıp dişlerimi gıcırdatmak mı gerektiğine karar veremedim.

Oda sessizliğe büründü. Noah'a bakmaya cesaret edemedim. Bu... Ne olduğunu bilmiyordum. Bir felaket mi? Bir kabus mu? Tamamen tuhaf mı? Bir şey söylemesini istedim.

"O doğaüstü bir güç," dedi Alicia onaylayarak. "İngiltere'nin en iyi spor menajerlerinden biri olduğunu duydum."

"Sanırım bunu sana o söyledi," dedi Noah.

"Şey... evet." Alicia kızardı ve Noah'ın yüzü yumuşadı. "İşinde çok iyi."

Alicia dudağını ısırды ve sonra dikkatini bana çevirdi. "Ne düşünüyorsun, Evie? Buraya gelip eğlenmeni istedim,

ama aynı zamanda Noel'in ışıltısıyla dolu, rüya gibi bir sosyal medya kampanyasına da ihtiyacımız var."

Bu kampanyanın iyi bir fikir olduğunu patronunu ikna etmek için çok uğraştığını biliyordum ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

"En iyi etkileşim, senin ve Noah'ın yemek odasındaki videosundan geldi. Lara bunu önerdiğinde, mükemmel görünüyordu. Ne dersin, Evie?" Bana yalvarır gibi baktı.

Gerçekten eve gitmek istemiyordum, Alicia'yı da hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Noah'a katlanmak kesinlikle küçük bir fedakarlıktı. Noel'i lanet olası Plaza'da geçiriyordum!

"Sorun değil," dedim, Noah'a bir bakış atarak. O da bana kızgın bir bakış attı.

"Ama tabii ki, Noah istemiyorsa onu zorlamayacağım," dedim olabildiğince cömertçe. "Onun iyi bir oyuncu olduğunu sanmıyorum. Tüm yeteneği ayaklarında."

Alicia ona doğru döndü ve ben arkamdan ona "Korkak" diye fısıldadım. Çocukça, biliyorum, ama onu kızdırmaktan zevk aldım.

"Bu durumdan memnun değilim," dedi Noah, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Lara, seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

Lara sinirli görünüyordu ama başını salladı.

Hepimiz odadan çıkıp dışarıda bekledik. Noah kapı kapanana kadar bekledi.

"Dalga geçiyorsun herhalde." Sözleri bölme duvarından yüksek ve net bir şekilde duyuldu. "Benim burnumu temiz tutmamı ve gözden uzak durmamı istediğini sanıyordum."

"Başlangıçta planım buydu, ama ikinizin videosu çok olumlu tepkiler aldı. İnsanlar senin bir parya olduğunu unuttu."

"Hmmp," diye homurdandı Noah.

"Noah, ikiniz birlikte kamerada harika görünüyordunuz ve o sevimli ve samimi görünüyor."

"Evet, ama aynı zamanda sinir bozucu. Her zaman son sözü o söylemek zorunda."

"Bu sana iyi gelir," dedi Lara. "Cidden Noah, şu anda alabileceğin tüm yardıma ihtiyacın var. FA hala yasağı kaldırmıyor. Bu iyi görünecek. Ayrıca bu sadece biraz eğlence. Birkaç fotoğraf için onu seviyormuş gibi davranabilirsin, değil mi?"

"Bundan pek emin değilim. Antrenmanlarıma odaklanmam gerekiyor."

"FA'ya insan olduğunu göstermek için biraz olumlu tanıtıma da ihtiyacın var."

Bir dakika sonra Noah kapıyı açtı ve biz de içeri girdik.

"Yani evet demek istiyorsun, değil mi?" diye sordum. "Menajerinle beni sevmiş gibi davranabileceğın konusunda anlaştın mı?"

Her kelimeyi duyduğumuzu fark edince yüzü kızardı, sonra ağzı düz bir çizgiye dönüştü. "Bu mesleki bir yükümlölük. Kameralara gülümseyebilirim. Sanırım yapmam gereken tek şey bu." İfadesi acımasızdı. Ve açıklanamaz bir şekilde seksi. Kötü, huysuz ve tam bir kötü çocuk gibi görünüyordu. Oldukça dayanılmazdı.

On Dördüncü Bölüm

NOAH

Asansörden çıktığımda **E** vie zaten lobideydi. Bir an durup onu izledim, kapıcılarla sanki eski dostlarmış gibi sohbet ederkenki kaygısız gülümsemesini izledim. İnsanları kendine çeken bir sıcaklığı ve rahatlığı vardı.

Beni gördüğünde, lobideki sessizliği hiç fark etmeden, açık alandan bana seslendi: "Hey, Noah."

Onun yüzünü ve çılgın buklelerini görünce aniden hızlanan kalp atışlarımı görmezden gelerek, başımı sallayarak selam verdim.

"Yeşil," dedim baskıcı bir sesle, o lanet olası bir golden retriever yavrusu gibi ilk kez dışarı çıkarılmış gibi zıplarken.

"Sıkıcı bir moruk gibi davranma," dedi ve beni şaşırtarak koluma girip beni otelin merdivenlerine çıkardı. "Birlikte takılmak zorundaysak, bunu keyifli hale getirmeye çalışalım. Unutma, bu geçici bir durum. Şanslısın. Benimle sonsuza kadar takılmak zorunda değilsin."

Dışarıda, otelin Noel süslemelerini görmek için bekleyen bir sıra insan vardı. Çocukken, burada kalacak parayı kazanmadan çok önce, annem ve babamla birlikte bu sırada beklediğimizi hatırlıyorum. Annemin, beklerken çok sabırsızlanmamamız için bana ve kız kardeşime şeker dağıtarak bizi sakinleştirmeye çalıştığı heyecanını hala hatırlıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, taksi ararken etrafa bakındım. "Yürüyeceğiz" dedi.

"Yürüyerek mi? New York'ta mı?"

"Evet." Dişlerini şaklatıp bacaklarıma doğru başını salladı. "Futbol oynadığını sanıyordum. Sadece birkaç kilometre."

"Sadece turistler yürür."

"Biz turistiz. Ya da ben öyleyim," dedi teselli edici bir gülümsemeyle. Evie, yolun karşısına geçip Beşinci Cadde'ye doğru yürürken, bir kez olsun sessizlikten memnun görünüyordu. Başını sağa sola sallayarak mağaza vitrinlerini ve yaya geçidinin üzerinde asılı duran, canlı yeşilden gök mavisine ve gül pembesine dönüşen devasa kristal süslemeleri inceliyordu. Apple Centre'a dönen karlar yansıtılıyordu ve baktığımız her yerde, mağaza vitrinleri minik peri ışıklarıyla parıltıyor ve çobanpüskülü ve sarmaşık çelenklerinden sevimli Noel Babalar ve elflerin bulunduğu sahnelere, parıltayan yıldız ve kristal süslemelere kadar, fantastik detaylara sahip süslemelerle doluydu. Kapı girişleri, altın ışıklarla süslenmiş yeşil dallar veya parıltayan süslerle bezeli karla kaplı dallarla çerçevelenmişti.

Luis Vuitton binasının tamamı, markanın simgesel rengiyle kaplı devasa bir kırmızı fiyonkla sarılmıştı. Karşısındaki mücevher mağazasının vitrininde ise, boyunlarına özenle işlenmiş elmas kolyeler takmış, heybetli siyah-beyaz penguenlerden oluşan bir tablo sergileniyordu. İkinci vitrinde ise, İsviçre kulübesinin önündeki devasa, karla kaplı Noel ağacının altında otlayan, ışıltılı taçlarla süslenmiş utangaç geyik yavruları vardı. Kulübenin oyma ahşap dış cephesi de elmaslarla kaplıydı. Son vitrinde ise, parlak kırmızı burnu olan gerçek boyutlu bir geyik vardı ve boynuzlarından birkaç çift uzun, ışıltılı taşlardan yapılmış küpe sarkıyordu.

Evie tamamen büyülenmişti ve burnunu neredeyse vitrine dayamıştı.

"Bu gördüğün en sevimli şey değil mi?" diye sordu, gülümseyerek, yanakları biraz kızarmış. "Ve o elmasların büyüklüğünü gördün mü?" Onun coşkusu bulaşıcıydı ve ben de ona katılırken, o muhteşem saçlarında bir elmas taçla nasıl görüneceğini merak ettim.

"Bak, Tiffany's. Vitrinlerinin fotoğraflarını çekmeliyim. Annem *Breakfast at Tiffany's* filmine bayılırdı. Aslında, sen çekebilirsin."

Ben cevap veremedim, o aceleyle karşıya geçmeye başladı.

Tiffany'nin vitrinleri çoktan kalabalıklaşmıştı, birçok kişi fotoğraf ve video çekiyordu. Toplanan grup mırıldanıyordu.

Küçük kare pencere vitrininde uçan, gagalarında göz kamaştırıcı mücevherlerle süslenmiş pahalı yüzükler taşıyan minik animasyonlu kristal kuşları çok beğendim. Annem burayı çok sevecekti, cebimden telefonumu çıkarıp ona göndermek için birkaç fotoğraf çektim. Annem burayı çok severdi ve her yıl Radio City gezimizde annem ve kız kardeşimle birlikte birçok kez vitrinlere bakmaya giderdik, ancak o zamanlar paramız yoktu ve her zaman eli boş dönerdik.

Aklıma bir fikir geldi. "İçeri girmek ister misin?" diye sordum Evie'ye. "Noel alışverişi yapalım mı?"

Bana neredeyse sap gibi gözlerle baktı ve onun şaşkınlığı karşısında içimde tuhaf bir heyecan hissettim. Kim bilebilirdi ki? Evie Green'i şaşırtmıştım.

"Gider miyim? Domuzlar uçabilir mi?" Beni geçip kapıya doğru koştu. Bir kez daha gülmekten kendimi alamadım. "Eminim yapamazlar."

Ama o çoktan mağazaya girmiş, kapı görevlilerine selam verip mutlu bayramlar dilemişti.

Yüzü coşkuyla parladı. Onun bulaşıcı, gözleri fal taşı gibi açılmış sevincinden kim keyif almaz ki? Devasa odanın her yerine yerleştirilmiş lüks vitrinlere, şeker dükkanındaki bir çocuk gibi bakıyordu. Nedenini anlayabiliyordum. İçindekiler, Manhattan'daki tüm Noel ışıkları kadar parlak ve ışıltılıydı.

"Vay canına," dedi ve orada durdu. Bu bambaşka bir şeydi. Devasa pencereleri olan devasa açık alan, bir katedralin sessiz ve huşu dolu atmosferine sahipti, ancak her ayrıntısı stil ve zevk için özenle seçilmiş bir sanat galerisinin zarif detayları da vardı.

"Bu çok heyecan verici," diye fısıldadı Evie ve ben onu anladım, çünkü burası fısıldamak zorunda hissettiğiniz türden bir yerdi. "Kime alıyoruz?" Parlayan vitrinlerden birine doğru birkaç adım ilerledi, sonra önümde durdu ve hızla döndü. "Oh! Kız arkadaşın mı var? Tabii ki var. Futbolcuların her zaman WAG'leri vardır."

"Bu seferki değil." Sanki bu olasılık aklına yeni gelmiş gibi, onun ani endişesine güldüm. "Annem için bir şey."

Bana baktı. "Unuttum." Hâlâ alçak sesle konuşuyordu. "Zengin olmalısın." Gözlerini kısarak beni inceledi.

"Ama zengin gibi davranmıyorsun. Tabii, çok fazla zengin insan tanıdığımından değil. Ama sen... sen oldukça normal görünüyorsun."

"Bu, tanıştığımızdan beri bana söylediğin en güzel şey olabilir."

"Eminim değildir," dedi neşeyle. "Peki, ne arıyoruz?"

Annene ne alacaksın? Elmas mı? Küpe mi? Kolye mi? Bu çok eğlenceli olacak. Başkalarının parasını harcamayı seviyorum." Parlak gözlerle sevinçle ellerini ovuşturdu. "Gerçi onlar için para biriktirmekte daha iyiyim."

I glanced at her; I'd forgotten she had a proper job. Anlaşılabilir bir durum, çünkü o kadar kolay gelip kolay giden birine benziyordu.

"O kadar da düşünmedim," diye itiraf ettim ve omuz silktim. Artık buraya gelmenin iyi bir fikir olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Annem için alışveriş yaparken onu da dahil etmek birdenbire biraz kişisel bir şey gibi geldi. "Daha yeni karar verdim." Kendimi vazgeçirmeden önce, "Ama annem mavi Tiffany kutusu ve beyaz kurdeleli bir hediye aldığında o kadar heyecanlanacak ki, içinde ne olduğu umurunda bile olmayacak" diye ekledim.

"Hadi canım," diye alay etti Evie. "Eminim önemseyecektir. O, elmas ve vizon seven türden bir kadın mı?" Evie, Amerikan aksanıyla konuşmaya başladı, en azından öyle olduğunu düşündüğü bir aksanla.

"Hayır." Annemi düşünerek güldüm. Jeannie Sanderson. İlkokul öğretmeni. Pratik, verimli ve el işlerine meraklı. Ve kimseye gerçeği söylemekten çekinmeyen biri. "Kesinlikle hayır. Çok heyecanlanabilir ama ilk yapacağı şey paramı boşa harcadığım için beni azarlamak olacaktır." Yüzünü hayal ettim. "Sonra ağlayacak, babam da omzuna dokunup ona sorun olmadığını söyleyecek ve bana göz kırpacak, çünkü annemin bunu sevdiğini bilecek."

Evie bana baktı ve yüzü yumuşadı. "Bu çok tatlı. Onları özleyorsun gibisin."

Yine omuz silktim. "Sanırım." Normalde bu tür şeyleri konuşmazdım. Bu kişisel ve özel bir konuydu. Özellikle röportajlarda insanlar benden bilgi almaya çalışırken, tetikte olmaya alışkındım. Ailemi, onların da istemediği halde, daha fazla gündeme getirmek istemiyordum.

Büyük başarıya ulaştığımdan beri, ailemin benim için yapmama izin verdiği tek şey, evlerinin ipotekini ödemek ve annemin arabası bozulduğunda ona yeni bir araba almaktı. Benim için çok fazla fedakarlık yaptılar.

Çocukken. Evi yeniden ipotek ettiler. Beni ülkenin dört bir yanındaki maçlara götürmek için saatlerce araba sürdüler. Koçluk, kramponlar, kamplar, benzin ve geceleme masrafları için bir servet ödediler. Bütün bunlara rağmen, benden daha fazla para almayı reddettiler. Kız kardeşim de aynıydı, ama en azından yeğenlerim için üniversite fonunu kabul etti.

Tüm kariyerimi aileme borçluydum ve onları asla hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Annemin parti günlerimde beni azarladığı anlar aklımdan çıkmamıştı. Beni suçluluk duygusuyla değiştirmeye çalışmadı, sadece o noktaya gelmek için ne kadar çok çalıştığımı ve annemle babamın bana ne kadar inandığını hatırlattı.

Vitrinlerin etrafında dolaştık. Evie geçtiğimiz her vitrini inceledi, ara sıra durup bir parçayı daha yakından inceledi. Kolye vitrinini geçtiğimizde onu geride bıraktığımı fark ettim. Yanına döndüğümde, her biri narin altın anahtarlar taşıyan bir dizi altın zincirle ilgileniyordu. Bazıları karmaşık tasarımlı ve parıldayan elmaslarla süslenmiş, diğerleri ise daha sade ve basit telkari süslemeli zincirlerdi. Şaşırdım, çünkü önceki kuyumcuya gösterdiği ilgiden sonra, pahalı, elmaslarla süslü, karanlık gökyüzünde havai fişekler gibi parıldayan ve ışıldayan yüzüklere doğru koşacağını düşünmüştüm.

"Bunlar çok güzel," dedi, işaret ederek.

Elmaslarla süslü bileziklerle dolu bir sonraki vitrine geçtik.

"Hanımefendi, bir şeyler denemek ister misiniz?" İkimiz de satış danışmanının yaklaştığını fark etmemiştik.

Hayır demek üzereydim ki Evie'nin yüzü adeta parladı, sergilenen elmaslardan bile daha parlak bir şekilde, ama sonra "Bu çok güzel olurdu ama" dedi ve omuz silktili, bu harekete artık alışmıştım, "Denememem daha iyi. Benim için alışveriş yapmıyoruz."

Bana kalbimi biraz sızlatan aşırı parlak bir gülümseme attı. O anda, onun başkaları için çok şey yaptığını fark ettim. Otel personeline her zaman dostça davranırdı ve biz daha tanışmadan önce bile bana karşı nazikti. Daha iyi düşünebilmeden, ondan örnek alarak, "Bilmiyorum Evie, Noel Baba ne getirecek kim bilir. Bence bir şeyler denemelisin."

Bir an, en az on saniye boyunca, tek kelime etmedi.

Satış görevlisine başımı salladım.

"Anahtar kolyelerden birine ne dersin?" Az önce geldiğimiz dolabı işaret ettim. "Onlara bakıyordun."

Hâlâ hiçbir şey söylememişti. Dolaba doğru yürüdüm ve en çok ilgilendiği kolyeyi seçtim.

"Sanırım bu," dedim, sakinliğini yeniden kazanmış olan Evie'ye bakarak.

"Gerçekten mi?" Bana sırtıttı, yine her halinden yaramaz bir elf gibi görünüyordu. "Hayatım, beni şımartıyorsun."

Sadece kaşlarımı kaldırıp ona gülümsedim.

"Ah, 1,4 karat elmaslı Tiffany altın düğüm.

Mükemmel bir seçim, efendim.

Satış elemanı, tören havasında beyaz eldivenlerini giydi ve küçük elmaslarla süslenmiş altın bir anahtarın bulunduğu altın zinciri çıkardı, onu siyah kadife bir pedin üzerine koyduktan sonra saygıyla cam tezgahın üzerine yerleştirdi.

Anahtar sanki kendi hayatı varmışçasına parıldayıp ışıldıyordu ve Evie, sanki ısırılmış gibi, bir parmağıyla dikkatlice ona dokundu.

"Çok güzel."

"İzin verir misiniz?" Kolyeyi elime aldım.

Evie saçlarını kaldırarak boynunun soluk tenini ortaya çıkardı. Tamamen güven dolu bu basit hareket karşısında bir an tereddüt ettim.

Düzeltemem bir saniye sürdü. Gol vuruşu yapıyormuş gibi aynı konsantrasyonla, arkasına geçtim ve kollarımı boynuna doladım. Ellerim hafifçe titriyordu, zinciri köprücük kemiğinin çukuruna yerleştirirken. Küçük tokayı takarken parmaklarım boynunun yumuşak derisine değdi, nefesimi tuttum. Narin ensesini okşamak için can atıyordum, parmağımı saç çizgisinden sarkan yumuşak buklelerden birine doladım.

Parmaklarımın altında Evie titredi ve sonra omzunun üzerinden bana bakmak için döndü, dudakları hafifçe aralanmış ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Onu öpmek üzereydim ki, nerede olduğumuzu hatırladım

bulunduğumuz yeri hatırladım. Kendimi tutarak, ani ve keskin arzumu gizlemek için elimi arkamda sıktım.

"Bir bakalım," dedim, sesim istediğimden daha boğuk çıkmıştı.

O döndü ve çenesini kaldırdı. Kolyeye dokundum, elim hafifçe titriyordu çünkü asıl istediğim onun dudaklarına dokunmak, başparmağımı yumuşak pembe dudaklarında gezdirmektir.

"Sana yakışıyor," dedim, cildinin yanında parıldayan altını izleyerek. Arkasını dönüp aynaya baktı. "Çok güzel," dedi dedi ve yutkunduğunu gördüm, bu hareket kolyeyi yukarı kaldırdı. Anahtar kolyeye dokundu, yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. Aynada bana baktı ve teşekkür eder gibi kısa bir baş sallama yaptı, sonra satış görevlisine döndü. "Ama bugün değil."

Kolyeyi geri verdi. "Teşekkürler, ama biz aslında annesine hediye almaya geldik. Konudan sapmamalıyız, değil mi?" Bana o şeytani gülümsemesinden bir tane attı ve bu beni düşüncelerimden çıkarıp geri şimdiki ana getirdi.

"Evet, haklısın. Anne." Onun süveterini geri çekip omurgasını öpme düşüncelerini yuttum.

"Gümüş katına çıkalım. Çok güzel gümüş tasarımları var."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Tiffany'nin web sitesinden," dedi gözlerini devirerek. Normalliğin geri döndüğüne ve tanıdığım Evie'nin geri geldiğine sevindim mi, sevindim mi karar veremedim.

Büyük bir bronz heykelin etrafında dönen şık merdivenlerden yukarı çıktık.

Gümüş zemin daha çok annemin tarzıydı. Parlak, cilalı gümüş dolapların etrafında dolaştım ve ağır zincirli bilezikleri, elmaslarla süslü küpeleri, narin telkari kolyeleri ve oyma yüzükleri inceledim.

Evie, Tiffany gümüşlerini iyi tanıyor gibiydi ve beni Elsa Peretti tasarımlarının bulunduğu vitrine çağırdı. Açıkçası, bu kadını hiç duymamıştım, ama Evie gümüş zincir üzerinde güzel, stilize edilmiş gümüş bir denizyıldızını gösterdi.

"Buna ne dersin? Ya da klasik Tiffany kalp kolyesini satın alabilirsin, ama bence annen bunu daha çok beğenebilir. Bu daha az

bariz.

Ona minnetle gülümsedim. "Teşekkürler, Evie. Mükemmel. Annem çok sevecek."

Mağazadan çıktığımızda, yanımda neşeyle zıplıyordu. "Bu harikaydı. Her zaman oraya girip, bir şey satın almak, hatta bir başkası aracılığıyla, ve o küçük mavi çantayı almak istemişimdir. Annem bundan çok hoşlanırdı."

"Annen neden bu kadar hayrandı?"

Evie'nin yüzü ciddileşti ve omuz silkti. "Öyleydi işte."

Sesi birdenbire sessizleşti, o konuyu konuşmak istemediğini açıkça belli eden bir tür cansızlık vardı sesinde. Ona acımam için bana teşekkür etmeyecekti, ben de "Tamam, annem için çıtaı çok yükseğe koydum, peki kız kardeşim için ne alacağım?" dedim.

Evie'nin her zamanki neşeli ifadesi geri döndü. "Oh, emin ellerdesin. Alışverişte çok iyiyimdir." Ellerini sevinçle ovuşturdu ve neredeyse kederini kutusuna geri koyduğunu gördüm.

On Beşinci Bölüm

EVIE

The Edge, adından da anlaşılacağı gibi, keskin, köşeli hatları, geniş cam yüzeyleri ve şehrin binlerce metre üzerinde havada keskin bir şekilde yükselen, dikkat çeken Gözlem Terası ile tam da adının hakkını veriyordu. Bütün mekan, şık ve modernliğin simgesi olmasının yanı sıra, mühendislik açısından da tam bir zaferdi. Mühendislik hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama bu yapıyı hayranlıkla seyretmek için buna gerek yoktu.

Biraz hayranlık içinde – Noah da öyle sanırım, çünkü ikimiz de tek kelime etmedik – her iki yanında devasa cam panellerin sıralandığı bir merdiveni inerek aşağıdaki üçgen güverteye çıktık. Akıllı tasarım ve kesintisiz cam duvar sayesinde, şehrin 360 derecelik tam manzarası önümüze serildi. İlk adımlarımı atarken, bu şık cam ve beton köpekbalığı yüzgeci çökerse ne olacağına dair düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım, ama sonra panoramik manzaranın büyüğü beni büyüledi. Bütün şehir, bir mimarın maketi gibi önümüzde uzanıyordu. Kuşbakışı manzarada Hudson Nehri'nin genişliği, çok uzak olmayan finans bölgesindeki bina kümesi ve bu binanın yanında cüce gibi kalan Empire State Binası görünüyordu. Uzak pencereler güneş ışığında parıldıyordu, nehir ışıldıyordu ve serin, keskin hava sanki buz parçacıklarıyla dolu gibiydi.

Manzara olağanüstüydü, ama annemin sesi kulaklarımda çınılıyordu. "Ama burası Empire State Binası değil, değil mi?" Onun için oraya gitmek zorundaydım, bu yüzden buradaydım. Annem için. Burası sadece yolumun üzerindeki bir sapaktı.

"Bu harika," dedi yanımda duran Noah ve yüzünde yayılan geniş gülümsemeyi, parıldayan gözlerini izledim, bana heyecanlı küçük bir çocuğu hatırlattı.

"Evet, ama her şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum." "O Empire State Binası."

Onu dirseğimle dürttüm. "Vay canına! New York'u gerçekten iyi biliyorsun."

"Çok komik. Chrysler Binası, Aşağı Manhattan." Bana doğru eğildi, sıcak nefesi yanağıma değdi ve eliyle belimin alt kısmına dokunarak beni farklı bir açıya çevirdi ve işaret etti. "Şurada, orası New Jersey – ve orada Özgürlük Anıtı'nı görebilirsin."

Bakışlarım onun işaret ettiği yönü takip etti. Simgesel yapıyı zar zor seçebiliyordum.

"Ve o tarafta da Central Park'ı görebilirsin." Yüzünü profilden çevirdi ve ben de hafifçe parıldayan küçük kirli sakallarıyla kaplı güçlü çene hattına hızlıca bir bakış attım. Onu tanımama yardımcı olacakmış gibi, parmaklarımı üzerinde gezdirip dokusunu hissetmek çok cazip geldi.

"Hala Empire State Binası'na gitmek istiyorum."

"Kesinlikle." Noah'ın yüzü yumuşadı ve gülümsedi. "Gitmelisin." Eğilip fısıldadı, gözleri eğlenceyle doluydu. "Ve ev sahibimize söyleme ama orası benim en sevdiğim yer. Sana söz veriyorum, orada özel bir şey var. Romantizm, tarih... Büyülü bir yer."

Beklenmedik bu güven, kalbimin neredeyse atışını durdurdu. Sanki Noah bana karşı biraz açılmıştı ve ilk başta düşündüğüm gibi kibirli, sinir bozucu biri değildi.

"Bunu bilmek güzel," diye fısıldadım. "Aslında benim listemin en başında. Şimdi, selfie zamanı." Noah homurdanırken telefonumu kaldırdım.

"Gülümse," dedim, parmağım düğmenin üzerinde dururken. "Ağzım senin saçlarınla dolu," dedi ve ben selfie'yi çekerken elini kaldırıp saçlarını omzumun üzerine itti. İlk fotoğrafa bakarken yutkundum, başparmağı elmacık kemiğimi okşuyordu ve bunu yaparken gözlerinde yoğun bir odaklanma vardı.

Birkaç dakika sonra, turun sonraki kısmı için rehberimizle buluşmak üzere içeri girdik. "Merhaba Chad," dedim.

"Merhaba arkadaşlar, City Climb'e hoş geldiniz - dünyanın en yüksek açık hava tırmanışı," diye son sözlerine abartılı bir ifade ekledi.

"Pardon?" Sesim çok İngilizce çıkmıştı. "Açık hava tırmanışı. Everest gibi mi?" Bu, korkutucu olsa da ilginç geliyordu.

Bana gülümsedi. "Kar ve buz yok. Merak etmeyin. Harika bir şey. Sadece kıyafetlerinizi giymeniz gerekiyor."

"Harika," dedim, karnımın içinde heyecandan hafif bir titreme hissederek. Kim macerayı sevmez ki?

"Şehir tırmanışı mı?" dedi Noah, Chad'in cesaret verici sırtışına ve kendinden memnun tavrına açıkça aldirış etmeden. "O ne demek?" Noah'ın çenesi kilitlendi ve kollarını klasik bir savunma pozisyonunda, "hayatta olmaz" der gibi kavuşturdu. "Tırmanmak mı? Orada mı?" diye sordu ve dar koridordan ötesindeki cam duvara baktı.

"Yüksekten korkuyor musun?" diye sordum.

"*Korkmak* değil, bu sağlıklı bir kendini koruma içgüdüsü," dedi Noah.

"Her şey tamamen güvenli." Chad başını eğdi. "Vahşi tarafta bir yürüyüş yapacağız. Gökdelenin dışını tırmanacaksın. 365 metre yükseklikte. New York'un en yüksek platformu. Ve tamamen güvenli, tüm süre boyunca emniyet kemeri takılı ve halatla bağlı olacaksın. Henüz kimseyi kaybetmedim." Bana göz kırptı. "Cidden, burada yukarıda, taksi çarpma ihtimalinin daha yüksek olduğu sokakta olmaktan daha güvendesin."

"Bunu duymak güzel," dedim, heyecanla gülümserken, cildimin altında küçük kabarcıklar dans etmeye başladı. "Yani, gökdelenin yanından yukarı çıkacağız?" Kulağa oldukça harika geliyordu.

Atasözündeki kuzu kadar mutluydum, Chad'i soyunma odasına kadar takip ettim, orada bize aynı mavi tulumları verdi. "Bunları giyin, kasklarınızı alın, güvenlik brifingi için dışarıda görüşürüz."

Tulum giyen Noah oldukça seksi görünüyordu. Tulum, geniş omuzlarını ve boyunu ortaya çıkarıyordu ve sanki onun için özel dikilmiş gibiydi, özellikle de popo kısmı.

"Bu çok eğlenceli olacak," dedim, fermuarımı çekip kaskı kafama takarken.

"Eğlenceli mi?" Noah güldü. "O kadar emin değilim. Şehrin binlerce metre yukarısında bir gökdelenin kenarında sallanmak çoğu insanın eğlence anlayışı değildir. Sanırım bu konuda sen bir istisnasın. Bence bu macera, cesaretsizler için değil." Bana gülümsedi.

"Hiç durup düşünür müsün, yoksa her zaman köpekbalıklarıyla dolu sulara iki ayağınla birden atlar mısın?"

"Bebek gibi davranma." Ona gülümsedim. "Hayat çok kısa."

"Bebek gibi davranmıyorum. Ve tam olarak, bu hayatı kısaltabilir ama

Bazen yavaşlamak ve riskleri değerlendirmek için zaman ayırmak gerekir. Bir an yüzü kasvetli göründü. Yutkundu ve sessizce konuştu, diğer oyuncuyla olan kazayı hatırladığını anladım. Bazen tehlikeli bir şeye girişmeden önce bir adım geri atmalıyız.

Ona sempatiyle baktım. "Doğru, ama bunu bir daha asla yapamayabiliriz. Yarın ölebiliriz."

"Bugün ölebiliriz ve o zaman Empire State Building'i kaçırsın, bunu kaçırmayı istemem." Bana gülümsedi, gözleri benimkilerle buluştu ve bir an bakışlarımızı tuttu. "Senin için önemli olduğunu biliyorum."

Bu sözler göğsümde beklenmedik bir sıcaklık uyandırdı. Bunun hiçbir anlamı olmadığına emindim ama onun anlamış olması çok hoştu.

Ani duygularımı gizlemek için hızlıca, "Evet, evet, evet. Hadi. Dediği gibi. Sokakta daha fazla tehlike altındayız."

Başlamamız için izin verildiğinde, Chad bizi Gözlem Güvertesi'nin birkaç kat yukarısındaki küçük bir platforma çıkardı. Orada durduğumuzda, aşağıya bakınca rahatsız edici derecede uzun bir mesafe görünüyordu. Yutkundum, birdenbire kendime güvenim kalmamıştı. Dışarıda olmak her şeyi çok gerçekçi hale getiriyordu. Parlak mavi gökyüzü ve güvertedeki cam bariyerlerin verdiği koruma, beni yanlış bir güvenlik hissine kapılmamı sağlamıştı. Adrenalinim yükseldi. Manzara nefes kesiciydi, ama sesimi çalan keskin buz gibi rüzgar da öyle. Şiddetli rüzgarlar etrafımızda dönüyor, tulumlarımızı acımasız parmaklarıyla çekip duruyordu.

Biraz sallandığımı hissederek tırabzana tutundum.

Noah hemen fark etti ve "İyi misin, Green?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Sadece beklediğimden biraz daha rüzgarlı."

"Alışırız, ama durmak ya da bir şeye tutunmak istersen ben buradayım."

Onun maymun gibi ona tutunursam nasıl hissedeceğini merak ederek başımı salladım.

Artık çok, çok, çok yüksekteydik ve etrafımızı saran güçlü hava akımlarından korunacak hiçbir şey yoktu. Tanıdık olmayan gürültü ve kaos hissiyle boğulmuş, kendimi çok uzaklarda hissediyordum. Saçlarım yüzümün etrafında dalgalanıyor, kaskımın etrafında Medusa'nın yılan taçları gibi çırpınıyordu. Ama artık geri çekilemezdim, değil mi?

Noah, korkuluğa tutunan elimi kapattı ve beyaz parmaklarımı nazikçe okşadı.

"Hazır mısın?"

Rüzgar vücudumuzu sarsarken, ilk metal kafesli basamağa ulaşmak için köşeyi dönmek oldukça zordu. Binanın köşesine yapışmış, göz korkutucu dik merdivenlere göz attım. Yüzüme çarpan rüzgar o kadar güçlüydü ki yanaklarım titriyordu ve soğuk hava cildimi buz gibi ıgnelerle okşarken gözlerim yaşardı.

Bu gerçekten Everest'e yapılan son saldırı gibi hissettiriyordu ve daha önceki coşkulu tavrımdan pişman oldum. Belki de Noah, iki ayağımı birden atma konusunda haklıydı. Dürüst olmak gerekirse, bunun çocuk oyuncağı olacağını düşünmüştüm, ama artık o kadar emin değildim.

Karşı rüzgara karşı mücadele ederek, bir adım bir adım ilerledik. Bacaklarım jöle gibi olmuştu ve yetişmekte zorlanıyordum.

Noah arkasına baktı ve benim tiksindiğim bir şekilde, gözleri parlıyordu ve ağzı büyük bir gülümsemeye bükülmüştü. Kendini çok eğleniyordu. "İyi misin?" diye bağırdı.

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi ve sanırım o da gözlerimdeki belirsizliği görebiliyordu. Bir adım geri attı – güvenlik önlemleri nedeniyle arkasını dönemezdi – yavaşça merdivenlerden aşağı indi ve karşımda durdu.

"Neden arkama gelmiyorsun, seni rüzgardan koruyabilirim. Belime tutun," dedi. "Yavaş ol. Zirveye ulaşmak için acelemiz yok." Sonra bana gülümsedi, gözleri parlıyordu ve yüzü yaramazlık doluydu. "Bunun eğlenceli olacağını söylediğine eminim."

"Çok komik," diye mırıldandım ve ekledim, "zirveye ne kadar çabuk ulaşırsak, o kadar çabuk geri dönebiliriz," diye fısıldadım, daha çok kendime değil, ona. Metal merdivenlerin etrafında ve içinden esen rüzgârın sesinden dolayı beni duyduğunu sanmıyorum.

"Söylediğini unutma. Bunu bir daha asla yapamayabiliriz. Bir an durup manzarayı seyret. Muhteşem."

Ayaklarıma sabitlenmiş bakışlarımı kaldırdım ve dikkatlice etrafa baktım. Yakındaki diğer binaların hepsinden çok daha yüksekteydik. Noah'ın coşkusuna karşılık vermeye çalıştım ve ona sahte bir gülümseme ve başparmağımı kaldırarak onay işareti yaptım.

Tırmanış bitmek bilmiyordu ve bacaklarım titremeye başlamıştı, ama zirveye yaklaşırken Noah elini uzattı ve "Yapabilirsin" dedi.

"Mmm..." Başımı salladım ve elini tuttum, güçlü tutuşuna ve yeteneğime olan güvenine minnettardım.

"Şimdi eğlenceli kısım," dedi Chad. "Şehrin üzerinde asılı kalacağız."
."

"Tamam," dedi Noah. Ona baktım ve gözlerinin parlak ve yanakları kızarmış. Birdenbire, heyecandan coşmaya başladı. Açıkça yükselişte olan o, gökdelen gibi bacaklara sahipken, ben ise yeni doğmuş bir tayın bacaklarına sahip gibiydim.

Chad, koşum takımlarımıza birkaç ekstra güvenlik ipi bağladı ve bize ne yapmamız gerektiğini söyledi.

Dışarıya doğru eğilin.

Dışarıya doğru eğilin! Şaka yapıyor olmalıydı. Karnımda kelebekler salsa dansı yapıyordu.

Platformun kenarında durdum, sırtım manzaraya dönüktü, iki elimle koşum takımına bağlı naylon ipi sıkıca tutuyordum. İp biraz gerildi ve kısa bir süre midem bulanırken düşüyormuşum gibi hissettim. Kulaklarımda kalp atışlarım gümbür gümbür çalıyordu ve biraz midem bulandı. Ne halt ediyordum ben? Dikkatlice ellerimi ipten koşum takımına kaydurdum ve hayatım pahasına omuz kayışlarına tutundum. Gözlerimi sıkıca kapattığımı fark ettim. Sonunda gözlerimi açacak cesareti topladığımda, platformda duran ayaklarımın artık bir adım kadar önümde olduğunu gördüm. Dik uçurumun üzerinde geriye doğru eğilmiştim. Midem

Birkaç takla, geriye salto ve göbek atlayışı yaptıktan sonra hızlıca nefes aldım.

"İyi misin, Evie?" diye sordu Noah yanımdan, sesi alçak ve kararlıydı. Bu, bana ek bir can simidi gibi geldi.

Yavaşça başımı çevirdim, vücudumun geri kalanını sabit tutarak. "Sanırım iyiyim," diye baktım ona ve o bana cesaret verici bir gülümseme attı, sonra iki kolunu da uzattı. Parmakları benimkine dokundu ve ellerimden birini tutup hafifçe sıktı.

"Ben buradayım."

Ona baktım ve hayal kırıklığına uğradım, çünkü bu deneyimi kucaklayan oydu, diğer kolunu genişçe açmış, mutlu bir şekilde orada duruyordu. "Bu harika. Bir bak." Elimi tekrar sıktı ve sonra parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi, beni sıkıca tuttu. "Ben yanımdayım."

Başımı salladım ve biraz daha cesur hissederek, her ne kadar bu göreceli bir şey olsa da, aşağıya baktım.

"Vay canına," dedim gergin bir kahkaha atarak.

"Harika, değil mi?" dedi Noah. "Sadece harika. Uçuyor olabiliriz."

"Mmm," dedim, uzaklardaki çapraz çapraz sokaklara odaklanmak için gözlerimi kısarak, rolümüzün tersine dönmesinden biraz rahatsız olarak.

"Bize kocaman bir gülümseme ver," dedi Chad, ki o her şeyi çekiyordu çünkü burada telefonlarımızı kullanmamıza izin verilmiyordu.

Noah, sanki Everest'in zirvesine tırmanmışız gibi kameraya sırtarak kollarımızı kaldırdı. Parmaklarını sıkıca tutarken kameraya yüzümü buruşturdum ve biraz gülümsüyor gibi görünmeyi umdum.

Noah da benim elimi sıktı ve bana baktı. "İyi misin?" diye tekrar sordu.

Midem şikayet etmek için defalarca takla atmasına rağmen başımı salladım.

Muhtemelen bir dakikadan az bir süre olmasına rağmen, Noah manzaraya aşırı coşkuyla hayran kalarak, çok uzun bir süre orada asılı kaldık. Tanrım, ne zaman bu kadar neşesiz birine alışmıştım? Sonunda, şükürler olsun ki, tekrar aşağı indirildik.

Yine dik durmak çok daha iyi hissettiriyordu.

"Tamam, geri dönme zamanı," dedi Chad, bana göre fazla neşeli bir şekilde.

"Anlamadım?"

"Bu sefer öne doğru eğilebilirsin. Harika, değil mi?"

Kenara doğru baktım. Şaka yapıyor olmalıydı. Ama hayır, çoktan koşum takımlarını ayarlamaya başlamıştı.

"Bunun güvenli olduğundan emin misin?" diye mırıldandım.

Noah elimi tuttu ve ben onun "Ne ters gidebilir ki?" ya da daha önce tamamen anlaşılabilir olan çekincelerini hatırlatacak bir şey söylemesini bekledim, ama o benim korkmuş yüzümden zevk almak yerine, "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin, Evie. Şimdi geri dönebiliriz." dedi.

"Ama sen istiyorsun," dedim, heyecanının parıltısını ve vücut dilindeki değişikliği fark ederek.

"Sen istemiyorsan, gitmeyiz," diye beni teselli etti. "Hemen geri dönebiliriz."

Derin bir nefes aldım ve korkmama rağmen, Noah'ın bu yönünü görmekten ve onun biraz rahatlamasından aslında keyif aldığımı fark ettim. O bu deneyimi gerçekten çok seviyordu.

"Hayır," dedim. "Hadi yapalım." "Emin misin?" diye sordu.

"Evet. Her zaman dediğim gibi, hayat kısa ve ne kötü olabilir ki?"

Bana gülümsedi ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Birlikte gideceğiz."

Chad güvenliğimizden emin olunca, kenara adım attık.

"Bana bak," dedi Noah. Baktığımda, komik bir yüz ifadesi yaptı ve bu o kadar beklenmedikti ki güldüm.

"Şimdi öne eğil," dedi Chad.

Sadece bunu düşünmek bile kalbimin o kadar hızlı atmasına neden oldu ki, göğsümden fırlayacak sandım.

"Üç deyince," dedi Noah, elimi yine güven verici bir şekilde sıktı. O anda Noah'a güvenebileceğimi anladım. Bu, daha önce hiç kimsede değer verdiğim bir özellik değildi, ama bu farkındalık bir anda içime doğdu ve

beklenmedik bir sıcaklık hissettirdi. Bana güven hissettirme konusunda doğuştan yetenekliydi. Hiç kimse bana böyle hissettirmemişti.

"Bir, iki, üç." O öne eğildi ve ben de bir saniye sonra onu takip ettim.

Ve oh, oh, *oh*. İnanılmazdı. Kısa bir düşme hissiyle birlikte başıma kan hücum etti. Aşağı baktım. Aman Tanrım. Yüzlerce metre yükseklikte bir binadan sarkıyorduk.

Noah'ın eli benim elimde hareket etti.

"Harika, değil mi?" dedi, kollarını tekrar melek gibi açarak manzarayı kucakladı.

Onu taklit etmek için dikkatlice kollarımı açtım.

Vücudumun ağırlığı koşum takımını çekiyordu ve beni tutan tek şeyin metal karabina olduğunu düşünmemeye çalıştım. Alışık olmadığım hislere ve beni hafifçe sarsan rüzgara alıştıkça, rahatladım ve birkaç uzun, yavaş nefes aldım. İçimi huzur ve coşku duygusu kaplamaya başladı. Burada sadece biz vardık ve sanki şehirde tek başımıza kalmış gibiydik.

"Sanki uçuyoruz!" Saf bir sevinçle güldüm.

"İnanılmaz, değil mi?" Noah bana gülümsedi, parıldayan gözleri coşkuyla ışıldıyordu.

"İnanılmaz," diye onayladım ve eklemekten kendimi alamadım, "şimdi seni ikna ettiğime memnun olduğun kesin."

Noah bana güldü. "Evie Green. Sen nesen böyle? Beşinci maddeyi kullanıyorum."

"Haklı olduğumu biliyorsun," diye alay ettim.

Gözlerimiz buluştu ve içimde bir şey klik yaptı, bu büyülü anı mühürledi.

"Bunu asla unutmayacağım," dedim.

"Ben de," dedi Noah, daha ciddi bir şekilde. "Ve evet, haklıydın." Elimi ağzına götürdü, parmaklarımı açtı ve avucuma yumuşak bir öpücük kondurdu, gözleri tüm bu süre boyunca benimkilerle buluştu. "Bu eğlenceli."

Onun samimi bakışları ve dudaklarının hızlı dokunuşu vücudumda milyarlarca voltluk bir elektrik akımı yarattı ve hormonlarımı alt üst etti. Bu şimdiye kadar yaşadığım en seksi şeydi ve şehir üzerinde asılı durmamıza rağmen tek yapabildiğim onun ağzına bakmaktı.

Ona titrek bir gülümseme attım.

"Manzara inanılmaz," dedi, gözleri sıcak ve ağzı kıvrılırken, kalbimin çarpıntılı saniyeler boyunca bakışlarımı tuttu, sonra uzaktaki caddeye tekrar baktı.

Onun profiline bakarken kalbim göğsümde genişledi. Bunu hiç beklemiyordum. Onun çekincesiz güvencesi, ona karşı hissettiğim ilk çekiciliği pekiştirmişti ve bu çekicilik gün boyunca sarmaşık gibi nazikçe etrafımı sarmıştı. Yavaş, istikrarlı ve emin.

Aniden onun beni sevmesini istedim. Onun için sıkıcı, sinir bozucu bir arkadaş olmak istemiyordum. Çok daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını. O dudakların benim dudaklarımla temas ettiğinde nasıl bir his uyandıracacağını bilmek istiyordum. O da benimle aynı şeyi mi hissediyordu, yoksa bu sadece o anın heyecanından kaynaklanan bir adrenalin patlaması mıydı?

On Altıncı Bölüm

NOAH

"Vay canına, kendimi harika hissediyorum," dedi Evie, barda şampanya kadehini kaldırırken. "Harika değil miydi? Fotoğrafları ve videoyu görmek için sabırsızlanıyorum. Muhteşemdi."

Ama ben tekrar gerçek dünyaya dönmüştüm.

Rick Menzies kariyerinin sonuna yaklaşırken, bir gökdelenin kenarında asılı kalmak pek de iyi bir görüntü değildi. Keyif almamalı ve adrenalin patlaması yaşamamalıydım. Pişmanlık duymalıydım. Çok sert ve agresif oynayarak dersimi aldığımı göstermeliydim.

Kemiklerin kırılma sesi kafamda yankılanıyordu. Böyle şeyler yapmamalıydım.

Benim yüzümden birisi bir daha asla futbol oynayamayacakken, ben kesinlikle iyi vakit geçirmeyi hak etmiyordum. Rick, futbol benzetmesi kullanmak gerekirse, gözümü toptan ayırmamam gerektiğini bana hatırlatan uygun bir hatırlatmaydı. Oyuna geri dönmeye odaklanmam gerekiyordu. Evie ile birlikte olmanın tek amacı, Hallmark anlarında benim gerçekten iyi bir adam olduğumu göstermek ve maç cezamın geri kalanının kaldırılmasını sağlamaktı. Oynamadığım her maç, kariyerime zarar verebilirdi. Benim yokluğumda başka bir oyuncunun parlaması ve yerimi alması yeterliydi. Birkaç felaket karar yeterdi ve her şeyi kaybedebilirdim. Bunun olmasına izin vermeyecektim, çok çalışmışım ve ailemin çok fazla fedakarlık yapmasına izin vermişim.

"Al bakalım. Tebrikler." Evie kadehini kaldırdı ve ikimize de kadeh kaldırdı. "Bir sonraki maceraya."

"Başka bir macera olması gerektiğini sanmıyorum," dedim, şakaklarımı ovuşturarak.

"Ne demek istiyorsun?" Soruyu o sormuş olsa da, gözleri anlayış doluydu.

"Benim yüzümden bir adam hastanede yatıyor ve ben gökdelenlerin kenarında sallanıyorum." Diye iç geçirdim.

O eğilip elini benimkinin üzerine koydu. "Noah, hala bir hayatın olabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama bunun amacı..." Elimle Evie'yi, sonra da kendimi işaret ettim, "başka bir şey olmalıydı. Beni iyi göstermek. Sorumluluk sahibi, iyi bir adam gibi. O adamın burnunu sürtmek değil."

"Eğlendin mi?"

Ona isteksizce gülümsedim. "Evet, senden daha fazla, sanırım, ama ben bir rol model olmalıyım. Çocuklar bana hayranlık duyuyor ve onlara daha iyi olmaya çalıştığımı göstermeliyim."

"Sen de insan olabilirsin," dedi Evie. "Sen de bir hayat yaşayabilirsin." yaşamaya hakkın var."

"Geçmişini düşünürsek, bence tavsiye verecek en son kişi sensin," dedim ve hemen pişman oldum.

Evie'nin yüzü düştü ve sonra çenesini dışarı çıkardı, bunu önemsemiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu, ama onu incittiğimi biliyordum.

"Üzgünüm, bunu söylememeliydim."

Omuz silktili. "Hayır, söylememeliydin ama söyledin, çünkü benim hakkımda gerçekten böyle düşünüyorsun, değil mi? Benim bir hırsız olduğumu ve yaptıklarımın sonuçlarını düşünmediğimi."

"Bak, özür dilerim. Suçluluk duygumu senden çıkarıyorum."

Bana tam otuz saniye boyunca sert bir şekilde baktı, sonra başını bir yana eğdi. "En azından bu konuda dürüstsün. O yüzden seni affedeceğim..." Bir an durdu. "Ama bu tek seferlik, seni aptal."

"Haklısın," dedim. "Gerçekten üzgünüm."

"Söyledin. Artık devam edelim," dedi Evie gerçekçi bir şekilde.

Onun ifadesini inceledim, ama samimi görünüyordu, bu da beni böyle bir pislik olduğum için daha da kötü hissettirdi.

"Hala hediye almamda yardımımı istiyor musun?" diye sordu.

Onunla yeterince zaman geçirmemiş olsaydım, sesindeki o küçük, hüznümlü umut notasını kaçırdırdım. Evie onaylanmaya can atıyordu. Kendi çapında benim kadar suçluluk duyduğunu tahmin ediyordum.

"Evet," dedim kararlı bir şekilde, bu da onun yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi yarattı. "Annem çok sevinecek. Kız kardeşim ve yeğenlerim için bir şeyler seçmeme yardım edebilirsin. Ayrıca gitmeden önce buradaki dükkandan bir Noel süsü almam gerekiyor."

Yüzü aydınlandı ve telefonunu eline aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, onun hızlı ruh hali değişikliğinden etkilenerek. Kin tutmayan birini bulmak çok ferahlatıcıydı. Hastane yatağındaki Rick'i düşündüm – kin tutmaya her türlü hakkı vardı.

Bana gülümsedi. "Ne kadar zengin olduğunu hesaplıyorum."

"İyi kazanıyorum." Rick'in geliri felaket bir darbe alacağı için, Oyuncular Birliği aracılığıyla ona zaten isimsiz bir bağış yapmıştım.

"Vay canına! Burada Premier Lig futbolcularının haftada yaklaşık altmış bin kazanıyor yazıyor."

Rick'in kariyerini kaybetmesinin yaşam tarzına nasıl etki edeceğini düşünerek yine yüzümü buruşturdum.

"Merhaba, Noah, dünyaya dön." Evie yüzüme elini salladı. "Gerçekten o kadar para kazanıyor musun?"

Omuz silktim.

"Kazanıyorsun!" diye gülümsedi. "Tabii ki, alışverişe gidiyoruz. Kız kardeşin ve ailesi için hediye bulmana yardım edeceğim."

Kız kardeşim hakkında yarım saat boyunca beni sorguladıktan ve Facebook ve Instagram sayfalarını görmekte ısrar ettikten sonra, Evie ikinci tur şampanya sipariş ederek hazır olduğunu açıkladı. Uzun süre hareketsiz oturabilen bir tip olmasaydı, üçüncü tur da sipariş ederdi herhalde.

Beşinci Cadde'ye geri dönmeden önce, Edge mağazasından kendim, kız kardeşim ve annem için birkaç süs eşyası aldım.

"Sen vücudunu tapınak gibi görenlerden misin?" diye sordu aniden, yine rastgele sorduğu bir soruyla beni şaşırtarak.

"Beslenmeme dikkat ediyorum ama bu konuda aşırı titiz değilim," dedim, bunun nereye varacağını merak ederek.

"Peki sokakta yemek yeme konusunda ne düşünüyorsun?" "Benim için sorun yok."

"Peki bana ilk New York hot dog'umu ısmarlamama ne dersin?"

İç geçirdim. "Ciddi misin? Bu, birinden sana öğle yemeği ısmarlamasını istemek için duyduğum en dolambaçlı yol."

"Biliyorum." Bana çekici bir gülümseme attı. "Sevimli, değil mi? Sadece Instagram'da Noah'ın bana ilk New York hot dog'umu aldığını söyleyebilmek için."

"Gerçeklere aykırı olması iyi olmazdı herhalde," dedim ve cüzdanımı çıkardım.

"Ayrıca, parası olan sensin. Pahalı bir yemek olsaydı, yarı yarıya ödemekte ısrar ederdim."

Onun mantığı ve açık sözlülüğü beni eğlendirdi. Aynı zamanda yenilikçiydi.

Çoğu randevumda kim ödeyecek diye bir soru bile sorulmazdı.

Beşinci ve Otuz Yedinci caddelerin köşesindeki bir sosisli sandviç arabasına uğradık.

"Hardal mı, ketçap mı?" diye sordum.

"Hardal," dedi. "Parlak sarı olan. Ve soğan da lütfen."

Köpekler için ödemeyi yaptım ve ona bir tane uzattım. Kokusu midemi guruldattı, ama bir ısırık bile almadan önce, o Instagram fotoğrafını çekmek zorundaydı. Sonra, dostça bir sessizlik içinde mutlu bir şekilde çiğneyerek dolaştık – bu ifadeyi her zaman abartılı bulmuşumdur, ama gerçekten dostça bir atmosfer vardı. Konuşma ihtiyacı hissetmedim ve Evie, başını sağa sola çevirerek, geçtiğimiz her dükkandan yayılan şenlikli atmosferin tadını çıkarıyordu.

Sonunda Saks'a vardık ve yapışkan peçetelerimizi kaldırımdaki çöp kutularından birine attık.

"Tamam," dedi ve hayali gömlek kollarını sıvadı. "Hazır mısınız?"

"Hazır olduğum kadar hazırım." Daha çok onu güldürmek için, pes etmiş bir şekilde iç geçirdim. "Bana nazik davran."

Mağazanın ön cephesi, her yüzeye asılmış yüzlerce peri ışığıyla süslenmişti ve sönük ışıktaki parıldıyordu.

"Tamam, bence kız kardeşin, yetişkin olduğu günlerde gerçekten şık bir el çantası hoşuna gider."

"Yani bir cüzdan mı demek istiyorsun?" diye sözünü kestim.

"Cüzdan, el çantası." Burnunu kırıştırdı. "Ama çocukları yanındayken ihtiyaç duyabileceği tüm anne eşyalarını taşıyabilecek kadar büyük olmalı. Sanırım ara sıra biraz lüksü seviyor."

Başımı salladım, bir kez daha mantığı kusursuzdu ve onun mantıklı değerlendirmelerini sevdim.

"Bence çok hafif bir renk."

Kaşlarımı kaldırdım. "Siyahın nesi var?"

"Hayır!" dedi, açıkça dehşete kapılmış bir şekilde. "Hediye her zaman sevdiğin, ama çok pahalı ya da pratik olmadığı için asla kendin için almayacağın bir şey olmalı. Meşgul bir anne her zaman pratik olan şeylere odaklanır. Bu yüzden hediye, hoş bir şekilde anlamsız ama yine de işlevsel bir şey olmalı. Yani lacivert, siyah ya da ten rengi olmamalı."

"Tamam," dedim, kollarımı kavuşturarak.

Kollarımı çekti. "Bunu yapmayı bırak."

"Neyi?"

"Bodyguard falanmışsın gibi durmayı. Çok korkutucu görünüyorsun."

"İyi," dedim sırtarak.

"Sen korkutucu davranırken benim nasıl eğlenceli davranmamı bekliyorsun?"

Kollarımı yanıma indirdim. "Hafif ama işlevsel," diye tekrarladım.

"Lacivert, siyah veya ten rengi değil. Anladım."

"Yani, hafiflik renginde, sanırım," dedi Evie bilgece, çeşitli seçenekleri değerlendirirken yüzünü buruşturdu. "Ve sen ödediğin için. Kesinlikle tasarımcı markası olmalı."

Çanta reyonunda ikinci turunu tamamladığında, altı vitrini dağıtmış ve mağazanın ortasında hepsinden neredeyse eşit uzaklıkta duruyordu.

"İşte turuncu Ralph Lauren – oldukça cesur bir seçim. Şık olan turkuaz mavisi Kate Spade. Biraz ağırbaşlı ama güvenli bir seçim olan bordo Coach. Koyu mor, neredeyse mavi olan Marc

Jacobs, çok eğlenceli. Ve kırmızı Ferragamo, en göz alıcı ve Noel'e çok yakışan bir seçim."

Bana bekleyişle baktı. Ben de ona baktım. "Şimdi sıra sende."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu ona vereceğin hediye, bu yüzden son kararı sen vermelisin. Seçenekleri senin için daralttım ama birini seçmen gerekiyor."

Panikle çantalara baktım. Cidden mi? Onlar çantaydı. Uzman olan oydu.

"Nefes al. Fazla düşünme. İçgüdülerine güven. Kafana silah dayayıp, şimdi birini seç yoksa sol bacağını keserim deseydim, hangisini seçerdin?"

"Silahla bacak kesilmez ki."

"Oyalamayı bırak Sanderson. Seç şunu." "Turkuaz mavisi."

"Neden?"

"Çünkü o rengi sevecektir ve ben *çantalar*dan hiç anlamam." Kültürel farklılıklarımızı vurgulamak için sahte bir İngiliz aksanı kullandım.

"Çanta konusunda endişelenme. O benim işim. Bu arada, mükemmel bir seçim." Satın alma işlemi tamamlandıktan sonra, Evie şık alışveriş çantasını taşımakta ısrar etti ve mağazadan çıkarken büyük bir coşkuyla salladı.

"Şimdi, başka kime hediye almalıyız?"

Onun neşeli yüzüne baktım, "*biz*" demesine gülümseyerek. "Yeğenlerim Barney ve Oscar ve birkaç kişi daha."

"Bu çok eğlenceli olacak." Yanımda zıplıyordu. Gerçekten zıplıyordu.

Gözlerimi devirdim, ama Evie ile vakit geçirmek çok eğlenceli olduğunu düşünmeden edemedim.

On Yedinci Bölüm

EVIE

Noah'ın kapısını çaldım. Sonra ikinci kez çaldım. Üçüncü kez çaldığımda, soluk mavi kot pantolonundan başka bir şey giymeden, saçları nemden dikilmiş halde kapıyı açtı. Bronzlaşmış tenini ve köprücük kemiğini süsleyen su damlacıklarını görünce ağızımdaki nem buharlaştı. Orada, o anda onları yalamak istedim.

"Acil bir şey mi var?" diye sordu, bana somurtarak.

Bir anlığına ona baktım – Noah'ın vücudu muhteşemdi. Her bir göğüs kası ve kasları üzerinde tam da olması gereken yerlerde koyu renkli tüyler vardı. Onun ince kalçalarına, sıkı karın kaslarına ve belinin altından aşağıya doğru uzanan tüyelerine bakmamak için elimden geleni yaptım.

"Aşağıya," dedim, kolunu tutarak, parmaklarım sıcak tenine değdi.

"Ne?"

"Yangın değil. Ama sana ihtiyacım var. Angel bana Kraliyet Süiti'ni gezdiriyor. Hadi gel."

"Evie, giyinmedim ki."

"Biliyorum." Ona gülümsedim. "Mükemmel. Hadi, asansörü bekletiyor. Alicia şampanya göndermek için izin verdi."

"Meşgulüm."

"Noah, meşgul değilsin."

İnatla reddeden bir tavırla çenesini dışarı çıkardı. Sakallı çenesini okşadım ve onu nazikçe öne doğru çektim. Eşiği geçerken, kapı arkasından kapandı.

"Şimdi de dışarıda kaldım," diye homurdandı, sesindeki bas tonu içimi ürpertti.

"Sorun değil," dedim, parmaklarım onun çıplak tenine dokunduğunda karıncalanmaya başladı. "Angel'ın... bir efendisi falan olacak."

"Hmm," dedi Noah, koridoru baştan aşağı süzdü.

"Merak etme, kimse seni gördüğünde rahatsız olmayacak." Yapabildiğim için koluna tekrar hafifçe vurdum. "Hatta birinin gününü gzelleştirebilirsin. Erken bir Noel hediyesi gibi. O göğüs kasları hediye paketi içinde gelmeli. Gğsn ağda mı yapıyorsun?"

Ağzından pes etmiş bir homurtu patladı. "Evie, en rastgele şeyleri soruyorsun."

"Biliyorum," dedim. "Sen etrafımdayken kendimi tutamıyorum." Bu doğruydu, o bana çok garip bir etki yapıyordu. Onun yanında kendimi tutamıyordum, belki de onun beni tamamen reddettiğini bildiğim içindi.

Ağzı düzleşti ama glmsememek için çok uğraştığını anlayabiliyordum. "Orada bir iltifat mı saklıydı?"

"Evet, sanırım," dedim, konuyu geçiştirmeye çalışarak. "Kafana takma. Öyle demek istemedim. Hadi."

"Başka seçeneğim yok," diye homurdandı ve koridorda yanıma gelerek asansöre doğru yürüdü. Site giden özel asansöre ulaşmak için zemin kata inmemiz gerekiyordu.

Noah ıplak gğs ve çıplak ayaklarıyla lobiye geçerken, Carol ve Sofia, lobideki diğer insanlar gibi, dikkat çekmeden iki kez baktılar. Onları suçlamıyorum.

"Merhaba Noah," dedi Angel, The Royal Suite'in lobisinde bizi karşılayarak. Tam bir profesyonel olarak, Noah'ın çıplak gğsn görünce gözünü bile kırpmadı. Ancak Noah asansörden çıktıktan sonra, arkasında bana dönüp "Vay canına" diye fısıldadı.

Ben de dudaklarımla "Biliyorum" dedim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum ve Noah'ı oturma odasına davet ettim.

O kadar büyüktü ki, bir kuyruklu piyano, birkaç kaneye ve bir düzine sandalye sığabiliyordu. Tavanın özenle işlenmiş alçı süslemelerine ve ışıkta parıldayan kristalleriyle görkemli avizelere göz attım. Oda, kuru temizleme faturalarının maliyetini dert etmeyen birinin seeeği türden krem rengi döşemelerle sade bir zarafeti simgeliyordu.

odanın köşesinde, Fifth Avenue'nun ışıklarını ve süslemelerini gören pencerenin yanında, altın ve kırmızı tonlarında süslenmiş ve sıcak beyaz ışıklarla donatılmış devasa bir Noel ağacı vardı. Karşı odada, sekiz ila on iki kişinin rahatlıkla oturabileceği siyah bir yemek masası vardı. Masada altın çatal bıçak takımı, kırmızı damask peçeteler, altın mumlar ve kırmızı güller, okaliptüs, çam kozalakları ve köknar dallarından oluşan özenle hazırlanmış bir buket içeren devasa bir cam vazo vardı.

Noah etrafına bakarak "Çok güzel" dedi.

"Bir spor salonu, bir çalışma odası, bir kütüphane ve bir mutfak var," dedim. Tüm süit, muhtemelen benim paylaştığım dairenin beş katı büyüklüğündeydi.

"Ortalama bir milyarderin ihtiyacı olan her şey var," dedi Noah gülümseyerek.

"Sakin söyleme, muhtemelen Londra'dan bir saat uzaklıkta, Ferrari'n, Range Rover'ın ve, oh bekle, sen Amerikalısın, eminim o büyük, harika kamyonetlerden birine sahiptir."

Noah güldü. "Neredeyse on yıldır Londra ve Avrupa'da yaşıyorum. Kamyonete ihtiyacım yok. Malikaneye ihtiyacım yok. Bir dairem var ve senin de bilmek istediğin gibi, Chelsea'de nehir manzaralı. Muhteşem bir manzara."

Burnumu kırıştırdım. "Cidden mi? Bu biraz sıkıcı. Senin zengin, kendini beğenmiş bir piç olduğunu hayal etmeyi tercih ederim. Bu çok daha tatmin edici."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi Noah, gözlerinde bir ışıltıyla. "Eğer teselli olacaksa, Aston Martin kullanıyorum ve Portekiz'de Vale do Lobo'da bir evim var."

"Ooh. Neredeyse etkilendim. Beni Aston Martin'le gezdirecek misin?"

"Etme, hayır, götürmeyeceğim." Ona sııttım.

"Ama sen istiyorsun," dedim cesaret verici bir gülümsemeyle. "Hiç Aston Martin'e binmedim."

"İstemiyorum," dedi. "Şimdi, beni neden buraya sürükledin?"

Ben dudaklarımı büzdüm, o ise hiç aldırış etmeden bana sırtıttı. Hiç taviz vermeyen erkeklerde, özellikle de çıplak ayakla ve çıplak göğüslü dururken, bir çekicilik vardır.

"Bu ana yatak odasının banyosu, gerçekten görmeni istiyorum," dedim ve onu muhteşem küveti olan lüks banyoya götürdüm.

"Çok hoş," dedi Noah, tam bir tur attı. "Gördüm. Artık gidebilir miyim?"

Kollarımı kavuşturdum. "Ne yapalım? Alicia, o olaydan beri nişanların sayısının tavan yaptığını söylüyor..." Avucumdaki öpücükten bahsetmeyecektim. Bunu düşündüğümde hala tüylerim diken diken oluyordu, takipçilerim de öyle görünüyordu. "Takipçilerin ilgisini canlı tutmak için ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi. "Gerçekten umurumda değil."

"Noah. Noah. Noah. Seni menajerine şikayet etmek zorunda kalacak mıyım? Süitte birkaç fotoğraf çekmeye ne dersin?" Planımı oluştururken ona cesaret verici bir şekilde gülümsedim. "Alicia ile konuştum ve o da kabul etti. Bir şişe şampanya gönderecek. Burası harika olur."

"Ne?" dedi yavaşça. "Burada mı?"

"Evet. Banyoda." Altın kaplama muslukları ve duvarda altın varak süslemeli fayansları olan büyük, yuvarlak kenarlı emaye küveti işaret ettim, sonra ona baktım ve tekrar küvete döndüm. Gülümsedim ve ekledim, "Şampanya ile kadeh tokuşturarak."

Noah inanamıyormuş gibi başını salladı. "Hayır, olmaz."

"Çok romantik ve senin yumuşak tarafını gösterecek." "Benim yumuşak tarafım yok."

"Herkes 'acaba olacak mı, olmayacak mı' gerilimini sever." "Acaba ne olacak, ne olmayacak?"

Ben iç geçirdim. "Öpüşecekler mi... Bu tamamen algı meselesi. Unutma. Bu gerçek değil. Sadece kampanya için."

Noah, Angel'a baktı ve Angel başını salladı. "Bence o haklı," dedi. "İnsanlar romantizmi sever. Ben gidip birkaç kadeh şampanya getireyim. Bence bunu başarabiliriz."

New York maceramın erken bitmesini istemiyordum ve Alicia bana dünkü videonun çok daha fazla ilgi gördüğünü söylemişti. Bunun üzerine devam etmemiz gerekiyordu. "Angel

fotoğrafı doğru açıdan çekerse, küvete girebiliriz ve ikimiz de kıyafetlerimizi çıkarmak zorunda kalmayız." Sweatshirt'ümün altında kolsuz bir tişört giyiyordum ve saçlarımı başımın üstüne dağınık bir banyo tarzı topuz haline getirmek iki saniyemi alırdı.

Noah kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Kesinlikle," dedim her zamanki gibi tamamen yersiz bir özgüvenle. Hiçbir fikrim yoktu.

"Neden küvete girip bir bakalım?" dedi Angel, yaramaz bir gülümsemeyle.

Kalça banyosunun daha yüksek olan ucuna tırmandım ve şampanya kadehini tutuyormuş gibi kolumu kaldırdım. Noah banyonun kenarında durmuş bana bakıyordu, ağzı her zamanki gibi düz bir çizgiye dönüşmüştü.

"Üzgünüm Evie. Tankını görebiliyorum. Neden onu çıkarıp üzerine bir havlu sarmıyorsun?" diye önerdi Angel.

Yan taraftaki yığından bana süper yumuşak havlulardan birini attı.

"Arkanı dön, Noah," dedim ona.

Üstümü ve sütyenimi çıkardım, havluyu bandeau tarzında göğüslerimin etrafına sardım ve küvete geri girdim.

"Nasıl?" diye sordum.

"Mükemmel," dedi Angel. "Çıplak görünüyorsun." "Harika," diye cevapladım.

"Sıra sende," dedim Noah'a. "Bunun gerekli olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Hayır, gerekli değil." Bir an durup ona alaycı bir gülümseme attım. "Yoksa çok mu korkaksın?"

Kaşlarını kaldırdı ve banyoya girdi.

Bunu gerçekten düşünmemiştim. Küvet büyüktü, ama o kadar da büyük değildi. Ona biraz yer açmak için dizlerimi göğsüme çektim, ama göğsüne gizlice bakmaya devam ettim. Bu oldukça dikkatimi dağıttı. Uzun bacaklarını uzattı ve bir sıcaklık dalgası üzerime çöktü.

Kot pantolonlu bacaklarımı uzattım ve bir tarafa kaydırdım. Elim, Noah'ın kaslı baldırlarından birine dokundu, bunu kot pantolonunun kumaşı üzerinden hissedebiliyordum.

"Üzgünüm," dedim ve elimi hızla çekerek. Onların benimkilerin üzerinde nasıl hissettiklerini merak ettim. Göğsümden bir sıcaklık dalgası daha geçti ve boynumun kızardığını hissettim. Lütfen Noah fark etmesin.

Angel telefonumu kaldırdı, yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

"Olmaz Evie. Senin ve Noah'ın kot pantolonlarını görebiliyorum. Aslında, orada su olmadığı çok açık."

"Tamam," dedim.

"Hey, millet." Alicia kapıdan başını uzatıp bir şişe Piper Heidsieck ve iki flüt kadeh salladı. "Ah, bu çok tatlı."

"Evet, ama pek işe yaramıyor," dedim, ayağa kalkıp, kolları küvetin iki yanına dayalı, yarı çıplak bir şekilde uzanmış Noah'a baktım. Bronzlaşmış teni, bembeyaz emayenin üzerinde koyu bir kontrast oluşturuyordu, on kat daha seksi görünüyordu – neyse ki seyircimiz vardı.

"Alicia," dedi Angel, "gitmem gerek. Burayı devralabilir misin?"

"Tabii ki. Görüşürüz." Angel aceleyle uzaklaştı.

"Oraya biraz su koymalısın," dedi Alicia, "ve köpüklerin işini yapmasına izin ver. Bu kesinlikle işe yarar."

"Ama..." dedim.

"Ama takipçilerimizin ilgisini çekmemiz lazım ve bu çok romantik görünecek." Alicia gülümsedi. "Gül yaprakları almalıydım. Bolca köpük koymayı unutma."

"Tamam," dedim, havaya girerek. "Bunu başarabiliriz." Sonra pratiklikleri düşünmeye başladım. "Bolca köpük ve iç çamaşırlarımızı giymeye devam ediyoruz."

"Emin misin?" diye sordu Noah küvetten çıkarken.

"Evet," dedim, sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi. Bu tür konularda kayıtsız davranabilirdim.

Noah kaşlarını kaldırdı, küvete baktı ve ayağa kalkarak kot pantolonunu çıkardı. Onun biraz daha direneceğini düşünmüştüm ve şaşkınlıkla gözlerimi kısarak ona baktım. O ise bana eğlenerek sırıttı. "Bu senin fikrindi."

Alicia çoktan öne çıkmış, muslukları açmış ve yarım şişe gardenya kokulu banyo esansını suya dökmüştü.

"Tamam," dedim aşırı neşeli bir sesle, Noah kot pantolonunu çıkarırken. Aniden kıyafetlerimi çıkarmak pek de iyi bir fikir gibi gelmedi. O tamamen kaslıydı, ben ise belimden aşağısı sarkmıştı, ki bu normalde beni rahatsız etmezdi. Ama normalde futbolcu bir Adonis'in yanında durmazdım.

Burası çok sıcak mıydı?

"Merak etme Evie," dedi Alicia. "Kimse bir şey görmeyecek."

"Hayır, biliyorum," dedim, hala kot pantolonumu çıkarmaya isteksizdim.

"Eğer rahatsız hissediyorsan, bunu yapmak zorunda değiliz," dedi Noah, yüzünde nazik bir ifadeyle. Birbirimize baktık ve gözleri yumuşaktı, bir kez olsun alaycı ya da somurtkan değildi. Göğsümdeki ani hıçkırık ve midemdeki kıvrımlı hisler beni rahatsız ediyordu. Noah tamamen rahat görünüyordu. Tabii ki öyleydi.

"Rahatsız mısın?" diye sordum, kendime güvenimi geri kazanmaya ve her zamanki küstah halime dönmeye çalışarak.

"Hayır," dedi ve bana yavaşça, hafifçe sırtarak gülümsedi. "Ama çıplaklık benim için sorun değil. Ben profesyonel bir sporcuyum. Sık sık az giyinik fotoğraflarım çekiliyor. Vücudum benim işim."

"Aletlerini kendine sakla," diye alay ettim, ortamı hafif tutmaya çalışırken birdenbire kendimi biraz güvensiz hissettim. O fotoğraf çekilmeye alışkındı, genellikle kendisiyle aynı ligde olan kadınlarla, haftalık egzersizi bir paket bisküvi kaldırmak ve her gün birinci kattaki daireme merdiven çıkmaktan ibaret olan, formda olmayan, ortalama görünümlü bir kadınla değil. "Sen soyunma odasında dolaşmaya ve takımla çıplak olarak duş almaya alışkın olabilirsin, ama ben değilim."

"Evie." Noah'ın sesi hem azarlayıcı hem de alaycıydı. "Aslında ölebileceğimiz halde beni bin metrelik bir gökdelenden sarkıtmaktan mutluluk duyuyorsun."

"Bu tamamen farklı bir şey," dedim, burnumu kırıştırarak.

"Ve tehlikeli de değil. Ama istemiyorsan gerçekten yapmak zorunda değilsin. Teselli olacaksa, muhtemelen senin ayak tırnaklarından daha fazla tehlike altında olacağım."

"Kimse ayak tırnaklarından tehlike altında değil, bu tamamen saçmalık."
Glmemeye çalışarak dudaklarımı büktüm.

"Evie. Gözlerimi kapalı tutacağıma söz veriyorum, sen de
baloncukları öyle düzenle ki hiçbir şey görmeyeyim."

"Ama ben anlarım,"
dedim. "Neyi
anlarsın?"

"Göğüslerimi görebileceğini."

"Korkak mısın?" diye sordu, kaşını kaldırarak.

"Hayır," dedim, çenemi öne doğru uzatarak, bunun bana geri
tepebileceğini fark ettim.

"Göğüslerin rnek teşkil edecek kadar güzel mi?" diye sordu.
Gğme baktım. "Hepsi benim." "Daha önce göğüs
gördüm."

"Muhtemelen senin standartlarına uymuyorlardır. Eminim birçok örnek,
manken göğüs görmüşsündür."

"Sorun değil," dedi, yüzü yumuşadı ve gözlerinde şefkat vardı, sanki
benim aptalca gvensizliğimi anlamış gibi, "Ben göğüs adamı değilim."

Bunun saçma bir konuşma olduğunu fark ettim.

"Gözlerini kapalı tutacağına söz ver."

"Evet."

"Hayır, söz vermelisin."

"Söz veriyorum."

"Ayağa kalk."

"Ne?"

"Bu önemli önemli bir sen – küfür küfür yemin
yemin etmek gibi.

O iini çekti. "Bacaklarım ve annemin hayatı üzerine yemin ederim ki
bakmayacağım."

On sekizinci bölüm

EVIE

Ben ve benim koca ağzım. Sıcak suya girer girmez, köpüklerin kokusu beni sardığında, kendimi alt ettiğimi fark ettim. Tanrıya şükür, bacaklarımı yeni tıraş etmiş ve iyi iç çamaşırı giymiştim, ama külotum şeffaf olacaktı. Köpüklerin beni kapladığından emin olarak bir köşeye oturdum ve Noah'a yer açmak için dizlerimi çektim.

"Hazırım," dedim, ancak Noah banyoya girip vücudunu bana çok daha yaklaştırdığında, hiç de hazır olmadığımı fark ettim. Bakacak başka bir yer yoktu. Tek görebildiğim, daracık jarse boxerının kaslı uyluklarına nasıl da iyi oturduğu, gergin karnından aşağı doğru uzanan koyu renkli mutlu iz ve altındaki şişkinlikti. Onun farkındalığı cildimde bir karıncalanma yarattı ve karnımda hafif bir tekme hissettim. İstem dışı bir çığlık çıktı ve gözlerim Noah'ınkilerle buluştu.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım, yutkundum, ses tellerim panik nedeniyle felç olduğu için konuşmaya cesaret edemedim. Sesimin normalden birkaç kat daha yüksek çıkacağına dair korkunç bir hisse kapıldım. Bu garip beden dışı deneyim yaşarken tutunacak bir şey bulmak için, o suya batarken dizlerimi göğsüme çektim. Göğüslerimi örtmek için köpüğü kendime doğru çektim ve bacaklarımı dikkatlice indirdim, böylece Noah'ın bacaklarının üzerine sarkacaklardı. O, planladığımdan çok daha yakındaydı. Uzanıp ona dokunabilirdim.

"Rahat mısın?" diye sordu Noah.

Hala konuşmadan başımı salladım. Bu çılgın bir fikirdi. Suyun gerçekten sıcak ve buharlı mı olduğu yoksa benim

sıcaklığımın bayılma noktasına yükseldiğinden emin değildim.

"Harika," dedi Alicia, "çok güzel görünüyor." Onun orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Bize birer kadeh şampanya uzattı ve ben, köpüğün beni kapladığından emin olmak için, köpüklerle kaplı kolumu uzatıp onu ondan almaya cesaret ettim. Köpükler etrafımızda pfft-pfft sesleri çıkararak eriyip gidiyordu.

"Gülümse, Evie," dedi Alicia.

Gülümsemeye çalıştım ama sahne korkusu yaşıyordum. Bir erkeğe bu kadar yaklaşmayalı uzun zaman olmuştu, hele ki gündüz vakti, yarı çıplak halde. Son zamanlardaki cinsel ilişkilerim geçici, çoğunlukla öfkeli, karanlıkta ve tek gecelik türden olmuştu; onları bir daha görmeye hiç niyetim yoktu. Bu durum benim için biraz fazla samimi ve kişiseldi.

"Rahatla," dedi Alicia. "Bu, küstahça ve eğlenceli olmalı. Sanki orada bir köpekbalığı varmış gibi görünüyorsun, Evie." Bu da elbette beni daha da donduracak bir şeydi.

Noah, *Jaws'ın* tema müziğini mırıldanmaya başladı ve parmağını baldırımından aşağı doğru kaydırды, aniden bileğimi yakaladı. Sürprizle ciyakladım ve şampanyamı üzerine döktüm.

Gülümsedi ve sonra en saçma sapan sahte seksi ses tonuyla, "Umarım onu yalayarak temizlersin," dedi.

Noah'a hiç yakışmayan bir davranış olduğu için kahkahayı bastım.

"Bunu hangi porno filminden öğrendin?" diye sordum, hala kıkırdayarak, alçak sesle.

Noah'ın gözleri parladı ve dudaklarını büzerek, aslında çok sevimli bir şekilde, fısıldayarak, "En sevdiğim fantezimi mahvetmek zorundaydın," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım ve öne eğildim, "Hepsi bu mu? Elinden gelenin hepsi bu mu?" diye mırıldandım.

Sonra bana sıırttı, şampanya kadehini kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda sıcaklık aniden yükseldi. Sanki pamuk yünü bir tabakanın arkasından duyuyormuşum gibi, Alicia'nın "Mükemmel. Oh, bu harika. Harika fotoğraflar." dediğini duydum.

Noah'a bakarken, o da bana bakıyordu ve dünyanın geri kalanı kayboldu. Bakışlarım, şampanya damlalarının göğsünden aşağı aktığı göğsüne düştü.

O anda Alicia'nın telefonu çaldı. "Ah, bunu cevaplamam gerek. Sizi yalnız bırakabilir miyim? Angel daha sonra her şeyi halledecek. İşiniz bittiğinde çıkabilirsiniz. Bol miktarda havlu var, çıktığınızda bornozları kullanın. Ve istediğiniz her şeyi kullanabilirsiniz. Süt birkaç hafta boyunca rezerve edilmedi. Keyfini çıkarın."

O, topuklu ayakkabılarıyla karo zeminde tıkır tıkır sesler çıkararak uzaklaşırken ikimiz de ona bakmadık bile.

Ani sessizlikte, bir farkındalık dalgası yayıldı. Noah'ın gözleri dudaklarına odaklanmıştı ve her şey arka planda kayboldu.

Yutkundum ve pürüzsüz altın rengi tenine hayranlıkla bakarak tekrar göğsüne baktım.

"O şampanyayı yalarsam nasıl hissedersin..." Vücuduna doğru başımı salladım, ellerimi üzerinde gezdirmek, sıkı ve gergin tenini hissetmek için sabırsızlanıyordum.

"Yapmazsın," dedi, ama sesi boşuktu. "Bana meydan mı okuyorsun?"

"Sanırım sen hiçbir meydan okumadan geri adım atmazsın." Yutkunduğunda adem elmasının çukurlaştığını gördüm.

"Asla," dedim.

"Sen kabul edersen ben de kabul ederim." Sözleri boşuk çıkıyordu ve boynundaki kasların gerginlikten sertleştiğini gördüm.

Nefesim kesildi ve bir an için, nasıl oldu da bu muhteşem banyoda, The Plaza'nın kendine özgü gardenya kokusuyla dolu havada, gerçekten muhteşem bir erkekle birlikte bu muhteşem süitte bulunduğumu merak ettim. Cildime değen köpükler ipeksi ve baştan çıkarıcıydı, beni lüksün içine sarıyordu. En çılgın fantezilerimde bile bunu hayal edemezdim, ama her anın ve sunulan tüm lüksün tadını çıkaracaktım, buna Noah'ın çıplak tenine dokunma fırsatı da dahildi.

Yavaşça öne doğru kayarak, gözlerimi onunkilere dikip yaklaştım, elimi uzatıp göğsüne dokundum, başparmağım şampanyaya daldı. Elimi geri çekip yavaşça parmağımı yaladım. "Boşa harcamak istemeyiz," dedim.

"Hayır," dedi, gözleri büyüdü. Nefesinin hırıltısını duydum.

Daha iyice düşünmeden başımı eğdim ve dudaklarımı onun sıcak tenine yaklaştırdım, dilimle şampanyadan kalanları yaladım. Tadı, ekşi şarap ve onun hafif tuzlu teninin bir karışımıydı. O ilk dokunuşun sarhoşluğuyla, artık duramazdım. Daha fazlasını istedim ve dudaklarımın boynuna, boynunun eklemine atan nabzına doğru ilerlemesine izin verdim, alt dudağımın altında öfkeli bir çarpıntıyı hissettim. Elleri nazikçe kalçalarımı doğru hareket ettiğinde, başparmakları büyüleyici daireler çizerek cildimi okşadı ve beni teşvik etti, ona baktım. Gözleri karardı, bana sabitlendi. Yutkundum. Ciddi Noah. Bakışlarının odaklanmış yoğunluğu göğsümün içinde bir düğmeyi tetikledi. Ciddi Noah ciddi şekilde seksi idi. Ona bakarken aniden gelen arzu dalgası beni keskin bir sıcaklıkla sardı.

Birkaç saniye boyunca sadece birbirimize baktık, beklenti aramızda fiziksel bir alev gibi yükseliyor ve yanıyordu. Sonunda beni kendine doğru çektiğinde, dudakları benimkilerle buluştuğunda ve parmakları kalçalarımı sıktığında içimden bir iç çekiş geldi. Kavurucu. Beyaz bir ısı. Öpücük ateşliydi ve saniyeler içinde hızlı ve şiddetli bir şekilde ilerledi. Dudakları benimkilere sertçe bastırdı, sonra yumuşayarak keşfettiler ve yuttu. Noah, dudakları benimkileri yakarken titiz ve özenliydi. Onun öpücüklerini yakalamaya, her birine tutunmaya çalışırken inledim, ama dudakları beni keşfetmeye ve sahiplenmeye kararlı görünüyordu. Göğüslerim göğsüne yapışarak ona yaslandım, meme uçlarım sertleşmiş ve onun cildinin her nazik dokunuşunun farkındaydı. Kendimi sabitlemek için ellerimi boynuna doladım, duygularımın girdabında bir anlam bulmaya çalışıyordum. Daha önce hiç bu kadar sıcak, keskin bir arzu hissetmemiştim. Uyluklarımın altında, sert ve uzun olan onun bana karşı gerildiğini hissedebiliyordum. Ağız boynumdan aşağıya doğru hareket etti, ateşli öpücükler bırakarak, ve ben ona daha fazla erişim sağlamak için kendimi kaldırmaya çalışarak banyonun emaye yüzeyine bastırdım, cildim onun dokunuşu için yanıyordu. Elim kaydı ve üzerine düştüm, küvetin kenarlarından su mini bir tsunami gibi sıçrayarak fayanslı zemine çarptı. Bu bizi durdurdu ve nedense ikimiz de kıkırdamaya başladık.

Noah beni kendinden uzaklaştırdı ve ben hemen onun uzun, ince vücudunu özledim. Banyodan çıktı ve havlulardan birini kapıp omzuna attı. Tek bir akıcı hareketle dönüp beni banyodan kaldırdı ve önümüne koydu

ve nazikçe havluyu bana sardı. Kalbim kelimenin tam anlamıyla eridi ve ona hayran hayran bakarken, kalbim içinde küçük bir su birikintisi gibi dururken, bana gülümsedi ve burnuma bir öpücük kondurduktan sonra kendi havlusunu aldı. Göğsünü ve omuzlarını hızlıca ovduktan sonra, kabarık beyaz havluyu beline rahatça sardı.

Ben hala ona hayran hayran bakarken, çünkü daha da seksi görünüyordu, omuzlarımı kuruladı ve sonra havlumu göğsüme nazikçe sardı ve ön tarafta bandeau tarzında sıkıştırdı.

Konuşamayacak hale gelmem nadir bir durumdu. Kimse bana bu kadar özen göstermişti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve parmak uçlarımda yükselerek boynunu öptüm.

"Benim için zevkti," diye mırıldandı Noah, başını eğerek tekrar dudaklarımı buldu.

Bir başka uzun, derin öpücüğe daldık, parmaklarım onun nemli saçlarına uzanırken, elleri yumuşak havlunun altından uyluklarımı okşadı. Ereksiyonunun çıkıntısının karnıma bastırıldığını hissedebiliyordum ve arzulandığımın o lezzetli hissi beni doldurdu. Ben de onu istiyordum. Ona yaklaşmak için ona bastırırken havlum gevşedi ve o da bunu fırsat bilip başını eğerek göğüslerimin şişkinliğini öptü. Sakalları cildime hafifçe sürtünüyordu. Dudakları bir meme ucumu yakaladığında, dili ustaca dik göğüs ucumun üzerinde dönüp dururken inledim. Başımı geriye eğdim ve o tatlı zamanını geçirirken nefes nefese kaldım. Sıkı bir arzu kıvrıldı, baskı arttı. Sonra telaşsız bir rahatlıkla diğer göğsüme geçti, eli ilkinin avuçladı, başparmağı hassas meme ucunda dolaşırken, ağzı ve dili diğer meme ucuma saldırdı. İkiz hassasiyet noktaları onun sıcak, ıslak ağzıyla defalarca işkence gördükçe dizlerimin zayıfladığını hissettim ve ona sarıldım, yarım kalmış kelimelerle, akılsız bir zevkle tutarsızca inleyerek.

Eli uyluğumun daha yukarısına doğru kayd ve ben bacaklarımı ayırdım çünkü tam orada onun dokunuşuna ihtiyacım vardı.

"Ahh," diye inledim, o parmağının ucuyla beni tahrik ederken.

"Çok ıslaksın," diye mırıldandı, başını kaldırıp bana baktı, gözleri memnuniyetle kararmıştı.

"Öyle görünüyor," diye cevap verdim, nefes nefese, parmağını içime sokması için çaresizce.

Aniden banyodaki interkom telefonu çalmaya başladı ve gerçeklik bir kova soğuk su gibi geri geldi.

İkimiz de kaskatı kesildik ve birbirimizden uzaklaştık.

Havluyu göğüslerimin arasında tutarak telefonu aldım. "Alo."

"Merhaba, ben Alicia. Süitten çıkıp asansörü kullanmak için anahtar kartına ihtiyacın olduğunu fark ettim. Sana bir tane bırakması için birini gönderiyorum. İstediğin kadar kalabilirsin. Yarın yapabileceğin en harika şeyi buldum. Çok seveceksin. Seni haberdar ederim. Kapatmam lazım."

Böylece telefonu kapattı ve ben, onun az önce neyi böldüğünü biliyor mu acaba diye merak ettim ve Noah'ın kaldığımız yerden devam etmeye istekli olup olmayacağını düşündüm.

On Dokuzuncu Bölüm

EVIE

"Ve şimdi bu hiç de garip değil," dedim, Noah'ın bornozuyla oturduğu salon alanına doğru yürürken, bornoz gevşekçe bağlanmıştı, böylece altın rengi tenini hala görebiliyordum.

"Aslında hayır," dedi Noah, alışılmadık bir şekilde durumdan tamamen rahat görünüyordu. Kanepeye yaslandı, bir kolunu arkaya uzattı. Genelde düşünmeden ve sonuçlarını düşünmeden durumlara atlayan bendim, ama şimdi tüm alarm zillerim çalmaya başlamıştı.

"Bir süredir seni öpmek istiyordum. Aslında, seni ilk gördüğüm günden beri."

Bu beni durdurdu, sözleri kalbimi çarptırdı ve alarm zilleri daha da yüksek çalmaya başladı, ama yine de sormak zorundaydım, "Öyle mi? Seni çok kızdırdığımı sanıyordum." Neyim vardı benim? Onun onayına bu kadar muhtaç olmak, oysa burada frene basıp güvenli bir yere kaçmam gerekirdi.

"Sen de öyle yapıyorsun," dedi gülümseyerek. "Bir sonraki sözünün ne olacağını asla tam olarak bilemiyorum."

"Oh," dedim. Bu o kadar da kötü değildi, ama tam olarak bir iltifat da değildi.

"Şu anki gibi." Bana zaferle sırıttı. "Bir kez olsun söz bulamadığını görmek çok sevimli. Telaşlanmışsın."

"Kafam karışık değil," diye itiraz ettim.

Oh evet, paniklemişim. Hem de çok. Çünkü o, uzun zamandır kaçındığım duyguları bana hissettiriyordu.

Ayağa kalktı ve bana The Plaza markalı yumuşak kadife bornozlardan birini uzattı, bana giydirip kemerini bağladı.

Başımı eğip onu öpmek çok kolay olurdu, ama bunun yerine ayaklarıma baktım.

"Alicia ya da Angel her an gelebilir, bu yüzden mantıklı davranmamız daha iyi olur," dedi Noah, ama sesinde bir soru vardı, bu da korkularımı unutmamı ve onu tekrar öpme arzusuna kapılmamı sağladı.

"Sanırım," dedim, biraz dudaklarımı büzerek, ki bu çok saçmaydı çünkü mantıklı davranmam gerekiyordu. Noah'ın nazik ilgisi, hayatımda yeri olmayan duyguları uyandırıyor.

"Somurtma." Dudaklarıma dokundu. "Çok tatlısın. Kendimi kaybedebilirim. Acele etmemek ve seyircileri dert etmemek istiyorum."

"Oh," dedim. Bu kötüydü. Göğsümde yine bir çarpıntı hissettim. O sıırttı. "Kelimeler bulamadığında gerçekten çok tatlı oluyorsun."

"Buna alışma," diye mırıldandım, neredeyse ağlayacak gibiydim çünkü bunu durdurmam gerekiyordu, ama sözleri uzun zamandır soğuk olan yerlere sıcaklık kattı. Son beş yıldır kendi şartlarımla yaşamayı başarmıştım, kendi duygularımın efendisi olduğumdan emin ve kendime güveniyordum. Duyguların işleri karıştırmadığı bir hayat daha basit ve kolaydı.

"İkimizin de odalarımıza dönmek için komando gibi davranmamız gerekeceğini biliyorsun, değil mi?"

Noah ani değişiklik karşısında kaşlarını çattı. Ben ise havayı yumuşatmak için ona sırıtarak gülümsedim, kendime bir kadeh şampanya doldurdum ve sehpanın etrafından dolaşarak karşısındaki kanepelerden birine oturdum, bornozun bacaklarımı örttüğünden emin oldum. Noah da benim yaptığımı taklit edip karşımda oturduğunda rahatladım. Benim geri çekilmemden biraz şaşkın olduğunu görebiliyordum, ama aynı zamanda saygılıydı ve bu da kalbimde hafif bir pişmanlık uyandırdı. O kesinlikle iyi adamlardandı.

Umursamaz görünmeye çalışarak, kanepeye yaslandım ve bir yudum şampanya içtim, köşedeki Noel ağacına baktım, odayı dolduran hafif çam kokusunu içime çektim ve vücudumun sürekli mırıldandığı "Neden durdun?" sesini görmezden geldim.

"Bu çok hoş," dedim, sanki bir partide küçük bir sohbet yapıyormuşum gibi. "Noel havası var. Dairende ağaç var mı?"

Noah bana hızlıca kaşlarını çattı ama rahatlamama neden olacak şekilde benim izimden gitti.

"Genelde var. Bu yıl yapamadım." Diye iç geçirdi. "İlk kez yapmadım. Ailemizde her zaman çok önemli bir olaydı. Babamla birlikte dışarı çıkıp bir tane keserdik."

"Bir tane keserdik. Hadi oradan," dedim sahte bir neşeyle, ama gerçekten eğlenmiştim. "Balta falanla mı?"

"Balta ve her şeyle." Gülümsedi ve birdenbire ortamdaki garip hava dağıldı. "Sonra onu bir kızakla eve sürüklerdik..."

"Hallmark Noel alarmı," diye sözünü kestim. "Ya da henüz kar yağmamışsa golf arabasıyla." "Hoşuma gitti."

"Ve onu annem ve kız kardeşim incelesin diye eve götürürdük. Babamın görevi ise ışıkları takmak olurdu, sonra ben ve kız kardeşim hangi süsleri takacağımız konusunda tartışırdık."

"Hiç gerçek bir ağaçım olmadı," dedim hüzünle, annem artık merdivenlerden inemeyecek hale geldiğinde son kez annemin yatak odasında sergilenen, yıpranmış beyaz tinsel ağacı düşünerek. "Annem iyileştiğinde bir gün alacağımızı hep söylerdik." Kederime teslim oldum. "Ama o hiç iyileşmedi."

"Üzgünüm, Evie. Noel zor geçmiş gibi görünüyor."

"Hayır," dedim, Debbie Downer gibi davranmamaya kararlıydım. "Noel'i çok severdik. Bu yüzden tüm filmleri izledik. Bu, birlikte yapabileceğimiz bir şeydi. Belki bir gün gerçek bir ağaç alırım. Bu ağaç tam Noel kokuyor."

"Bunun gibisi yok," dedi Noah iç çekerek, ikimiz de karşımızda altın bir hale içinde parıldayan güzel ağaca bakarken. "Ama bizimki hiç bu kadar uyumlu görünmemişti. Bizim süslerimiz birbirine uymayan, karışık bir koleksiyon. Hala ben ve kardeşim anaokulunda yaptığımız şeyler var."

Annem hayattayken her yıl mutlaka yeniden ortaya çıkan eski püskü ağaç ve sade süslemeleri düşünerek gülümsedim. 'Annem benim yaptığım hiçbir şeyi atmazdı.

Ne kadar berbat olursa olsun. Rudolf'un boynuzları için el izimle yaptığım, selobantla yapıştırılmış kağıdı ve pamuk yünü toplarıyla süslenmiş, toplam uzunluğu 15 santimetre olan kar beyazı yün ipi sakladı. Çok gülünç görünüyordu ama her yıl ağaca asmak zorundaydık." Yutkundum. "O öldüğünde hepsini attım."

"Neden?" diye sordu Noah, sesi nazikti.

"Çünkü onsuz Noel'i kutlamak doğru gelmiyordu."

Sessizliğe büründük, anılarımıza daldık. Şampanyamı yudumlarken, birkaç kat aşağıdaki trafiğin sesini dinledim. Sanki burada, hayatın tüm zorluklarından korunmuş, kendi özel kozamızda gibiydik.

"O öldüğünde kaç yaşındaydın?" diye sordu Noah bir süre sonra.

"Yirmi dört," dedim. "Ama uzun süredir hastaydı." "Çok zor olmalı."

"Evet, ama onun öleceğini biliyorduk, bu yüzden birlikte çok zaman geçirdik. Söylememiz gereken her şeyi söyledik." Her zamanki gibi olaya olumlu bir bakış açısı getirmeye çalıştım. Anneme baktığım o yıllar zordu, o benim ona bakmamam için elinden geleni yapsa da, sonunda paramız bittiğinde bu imkansız hale geldi.

"Baban ne durumda?"

"O, ben küçükken öldü."

"Yani annenin hastalığıyla tek başına başa çıktın."

Omuzlarımı silktim, bu konuşmayı gerçekten yapmak istemiyordum. Çok fazla anıyı geri getiriyordu. Çok fazla korku. Çok fazla uykusuz gece. Elektriği ve ısınmayı nasıl sağlayacağım konusunda çok fazla endişe.

"NHS'ye şükürler olsun. Ayrıca annemin biraz birikimi vardı." Kırılğan bir kahkaha attım. "Fazla değildi ve kötü yatırılmıştı. Çok kötü yatırılmıştı." Başımı salladım. "O zaman kendime borsa ve yatırımları öğrendim, böylece annemin birikimlerini daha verimli kullanabilecektim." Durup, annemin ilgisi dışında her şeyi idare etmenin ne kadar zor olduğunu hatırladım. Bana yardım etmeyi çok severdi.

"Ve bu, The Plaza'nın Royal Suite'inde şampanya yudumlarırken yapacağımız iç karartıcı bir konuşma. Hadi ama, bir daha asla bu kadar lüks bir şey yapamayacağım. Bundan en iyi şekilde yararlanacağım. Acıktım. Alicia istediğimizi alabileceğimizi söyledi. Minibar ve atıştırmalıklar olmalı."

Noah şampanya şişesini aldı ve bardağımı doldurdu.

Başını eğdi ve beni inceledi.

"Ne?" diye biraz sinirli bir şekilde sordum. Beni gerçekten görebiliyormuş gibi hissettiren bu durumdan hoşlanmamıştım.

Kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi.

"Peki, yeğenlerin Noel'de ne istemek isterler sence?" diye sordum, konuyu değiştirmek için çaresizce. Noah'ın beni çok dikkatli incelemesini istemiyordum. Dikkatle inşa ettiğim kabuğumun altında, kendinden emin ve küstah tavırlarımın altında, geleceğim için uzun vadeli planlar yapmayı neredeyse tamamen bırakmış, daha da dağınık bir insan olduğumu görebilirdi.

Ona küçük bir gülümseme attım, "eğlenceli Evie" moduna geri döndüğümüzü vurgulamak için.

"Ve daha da önemlisi, resmen açlıktan ölüyorum, beni yemeğe götürebilirsin."

Yirminci Bölüm

EVIE

"Sıcak giyinin," Alicia'nın bu akşamki gezimiz için verdiği tek talimat buydu, süitteki seansımızın ertesi günü. Ne Noah ne de ben nereye gittiğimizi bilmiyorduk, ünlü Brooklyn Köprüsü'nü geçtiğimizde bile. Yaklaşık bir saat sonra araba nihayet belirgin bir yerleşim bölgesinde durduğunda, soğuk ve berrak geceye adım attık.

"Hey," diye sert bir ses caddenin karşısından geldi. "Evie Green."

Döndüm ve tekerlekleri olan, atlı bir kızak gibi görünen bir aracın önünden bize el sallayan yaşlı bir adam gördüm. Noel Baba kıyafeti giymiş, uzun beyaz sakalı ve geniş gülümsemesiyle tekrar el salladı.

"Dalga geçiyorsun herhalde," dedi Noah, önünde ışıklı ren geyiği boynuzları takmış dört atın bulunduğu kızağı inceleyerek.

"Çok sevimli," dedim ve onu kaburgalarına hafifçe dürttüm.

"Atlı kızakla gezmek için Brooklyn'e kadar geldik. Bunu Central Park'ta da yapabilirdik."

Noel Baba yaklaşırken "Neşeli tatiller" diye bağırırken, "Bu kadar keyif kaçırma" dedim. "Ve Dyker Heights'a hoş geldiniz."

"Ah," dedi Noah, "şimdi anladım. Bu eğlenceli olacak." "Nedir bu?" diye Noah'a fısıldadım.

"Görürsün" dedi gülerek. "Bunu çok seveceksin."

"Tamam, o zaman." Noel Baba'nın elini tutup kızağın arkasındaki koltuğa tırmandım, Noah da peşimden geldi. İkimiz de çok rahat koltuğa oturur oturmaz – kızağın insanlar için değil elfler için yapıldığı belliydi – Noel Baba kalın, yumuşak bir suni kürk battaniyeyi bacaklarımıza örttü.

"Bagajda bir şişe sıcak şarap var, kendinize alın, ayrıca kurabiye de var, bana da bir tane ayırın. Ho! Ho! Ho! Kendinizi yerleştirmeniz için bir dakika vereceğim, sonra tura başlayacağız."

Biraz kıvrandım ama Noah'ın bacağıma yapışmış halinden kurtulmam mümkün değildi. Neyse ki, küçük sandığı açıp içindeki yıldız şeklindeki buzlu Noel ağacı kurabiyelerini ve büyük bir termos sürahiyi ortaya çıkardığında, bu durumdan tamamen habersiz görünüyordu. Sürahiyi açtığında, tarçın, karanfil, portakal ve kırmızı şarabın baştan çıkarıcı kokusu ile birlikte hoş bir buhar havaya yayıldı.

"Mmm," dedi Noah kokuyu içine çekerek. "Ne güzel kokuyor. Annem her Noel arifesinde, alışveriş merkezindeki kilise korosunu izlemeye gittiğimizde bize bunu yapar. İster misin?"

Başımı salladım ve bardağı ona doldurması için uzattım.

"Noel'in *Gilmore Girls dizisinden* çıkmış gibi geliyor." Aslında, tüm ailesi oldukça sevimli görünüyordu.

"Annem buna bayılırdı, o diziyi çok sever."

Gülerek, bana şarap dökerken elimi avucunun içine aldı ve kolumdan endişe verici bir ürperti geçti. Yüzümü ifadesiz tutmaya ve bunu görmezden gelmeye çalıştım, çünkü bunun bir anlamı yoktu. Ancak çünkü o ateşli, tutkulu öpücüklerin hatırası kafamda tekrar tekrar oynuyor gibiydi.

Bu sadece doğal bir tepki, dedim kendime, zengin, dolgun şarabı yudumlarken, baharatların içimi ısıttığını hissettim. Uzun zamandır seks yapmadın, bu sadece iyi, sağlıklı bir şehvet. Ama biliyordum ki, eğer hepsi bu olsaydı, bu kadar çok direnmezdim. Bir yudum daha sıcak şarap içtim ve Noah'a yan gözle baktım. Koltuğuna yaslanmış, rahat görünüyordu, sanki yakınlığım onu hiç etkilemiyormuş gibi, oysa ben onun sert uyluğunun benimkine değdiğini çok iyi hissediyordum.

İstem dışı bir titreme geçirdim.

"İyi misin?" diye sordu Noah.

"Evet, iyiyim," dedim, sesim kesinlikle ele veren bir tizlikle.

Aniden bir sarsıntıyla kızak hareket etmeye başladı ve atlar beklediğimden daha hızlı koştu. Ne yazık ki, birbirimize sıkışmış durumdaydık

hareket, aramızdaki mesafeyi bir santimetre bile olsa açmayı imkansız hale getirdi.

Birkaç dakika sonra bir köşeyi döndüğümüzde, neden orada olduğumuzu anladığımda minnettar oldum.

Önümüzde duran devasa ev ışıklarla parılıyordu, beyaz peri ışıkları her pencere ve kapının etrafını ve üst kattaki ferforje balkonları süslüyordu. Gerçek boyutlarda ve oldukça gerçekçi bir Noel Baba merdivenden balkonlardan birine tırmanıyordu, sırtındaki çuvaldan parlak renkli hediyeler dökülüyordu, hepsi alttan aydınlatılmıştı. Bir grup elf poz veriyor, içlerinden birini balkon korkuluğunun üzerine çekiyordu. Ön bahçede hareket eden bir çift ren geyiği oturuyordu, başlarını ara sıra kaldırıyorlardı ve sağdaki ren geyiğinin burnunda parlak kırmızı bir ampul vardı.

Bunun, daha sade ve ölçülü bir dekorasyon olduğunu hemen fark ettim. Bir sonraki sokakta, bir evin bahçesi her tür ve şekilden fındıkkıranlarla doluydu, her biri özenle aydınlatılmıştı. Evin her penceresinde ışıklarla çevrili büyük kırmızı fiyonklar, duvarlarda yanıp sönen çelenkler ve çatıda dev bir neon kızak vardı. Gürültülü, coşkulu ve kesinlikle şenlikli bir dekorasyondur. Küçük çocuklar bahçede koşuşturup ebeveynleriyle fotoğraf çektiyorlardı, bazıları da bizim kızağımıza el sallamak için durdu.

Bir sonraki ev, devasa bir konaktı ve bahçedeki gölette sakın sakın yüzen yedi kuğu da dahil olmak üzere, "The Twelve Days of Christmas" şarkısındaki tüm karakterler bu evdeydi. Çatının etrafındaki korkulukta, bize doğru gelen baget sesleriyle birlikte, on bir bagetçi baget çalışıyordu. Başka bir aleme açılan bir kapı gibi görünen *en önemli parça*, verandanın etrafındaki devasa altın halkaydı.

"Vay canına, bu insanlar gerçekten abartıyorlar," diye mırıldandım.

"Durup birkaç fotoğraf çekmek ister misiniz?" diye sordu şoförümüz, evin ve bahçenin her bir detayını ortaya çıkaran kırmızı ve yeşil yanıp sönen ışıklarla aydınlatılmış bir sonraki evin önüne geldiğimizde. Başımı salladım.

Noah önce ayağa kalktı ve yere çöktü, ben de onu takip etmek için kalktım. Onu durduramadan, ellerini belime doladı ve beni yere indirdi. Yüzüne baktım, gözlerimiz buluştu ve

kilitlendi. Beni yere indirirken, elleri hala belimdeyken bakışlarımı tuttu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, gözlerimi ondan ayıramadan. Gerçek hayatta neredeyse hiç yaşanmayan, gülünç derecede klişe romantik anlardan biriydi.

"Benim için zevkti," diye cevapladı, neredeyse tüm iyi niyetimi boşa çıkaran bir gülümsemeyle. Neden onu bu kadar çok öpmek istiyordum? Neden bana, benim için kötü olduğunu bildiğim bir şeyi istetmişti? İnsanlarla ilişki kurmak, kalp kırıklığına giden kesin bir yoldu ve ben bunu ömür boyu yetecek kadar yaşamıştım.

Onun kollarından kurtuldum ve kasıtlı olarak telefonumu kaldırıp arkamızda evin olduğu bir selfie çektim. Alicia'nın bizi buraya neden gönderdiğini çok iyi biliyordum. Bütün bu muhteşem deneyimler için ona borçluydum. O olmasaydı, muhtemelen Londra'da soğuk ve nemli bir gecede konserve çorba yiyor olurdum, sıcak şarap ve muhtemelen hayatımda görebileceğim en büyük ve en güzel Noel ışık gösterisinin tadını çıkarmak yerine.

Yirmi Birinci Bölüm

EVIE

Ertesi sabah, Bayan Evans ve Monty ile kahvaltı yaparken Alicia yanıma geldi.

"Günaydın, Alicia," dedi yaşlı kadın, karşımdaki sandalyeyi çekerek.

"Günaydın Bayan E, nasılsınız?"

"Harika vakit geçiriyorum. Evie'nin bir sonraki hamlesini görmek her zaman çok heyecan verici. Dyker Heights'ın ışıkları olağanüstüydü. Çoğu durumda oldukça çirkin. Ben 'az ama öz' felsefesine inanırım."

Onları gördüğüne şaşırarak döndüm.

"Ne? Instagram için çok yaşlı olduğumu mu düşünüyorsun? Canım, Monty'nin binlerce takipçisi olan kendi hesabı var."

"Tabii ki var," dedim, köpeğe bakarak. "Çok tatlı." "Onun duyacağı yerde bunu söyleme," dedi ve elime bir tokat attı. "Bu Kafasına girer ve dayanılmaz bir köpekten daha kötüsü yoktur." Alicia kıkırdadı, ben ise gülmemeye çalışıyordum.

"Ee, Alicia, ne haberler var? Patlamak üzereymiş gibi görünüyorsun," dedi Bayan Evans. "Siz gençler bazen kendinizi dizginlemelisiniz, gizemli bir hava yaratmanın hiçbir zararı yok, biliyorsunuz."

Alicia güldü. "Üzgünüm, ama vay canına, Evie." Gözleri parladı. "Asla inanmayacaksın. Herkes banyo fotoğraflarını ve dün gecenin son videolarını çok beğendi. Oyuncak mağazası FAO Schwarz sizi resmi bir ziyarete davet etti. Çok güzel olacak. Harika iş çıkardın, Evie."

Bayan Evans ayağa kalktı. "Lütfen izin verin bayanlar, Monty'nin bu sabah randevusu var ve onu köpek kuaförüne götürmem gerekiyor." Bunun üzerine küçük köpeği de yanına alarak uzaklaştı.

Alicia ve ben, o gözden kaybolana kadar bekledik ve sonra kahkahalara boğulduk.

"Oldukça ilginç bir karakter," dedi Alicia.

"Evet, ama çok sevimli ve bana karşı her zaman çok nazik. Onunla kahvaltı yapmak çok güzel."

"Bir sonraki cümlesinde ne söyleyeceğini asla bilemezsin."

"Bu da onun cazibesinin bir parçası."

"Peki, ben gidiyorum. Bugünkü fotoğrafları sabırsızlıkla bekliyorum. Programın çok yoğun, seni rahat bırakayım."

Saat on birde lobide Noah ile buluştum. Siyah bere, keskin hatlı yüzünü çerçevesliyordu ve bana onun ne kadar yakışıklı olduğunu bir kez daha hatırlattı. Koyu gri yünlü bir palto, siyah kot pantolon ve kahverengi bağcıklı botlar giymişti. Kendine özgü, rahat bir zarafet yayıyordu.

Debbie'nin haklı olarak beni her yere götüreceğini söylediği Burberry trençkotunu giydiğim için mutluydum.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Biraz dolaşalım dedim, bütün günümüz var. Seni götürmek istediğim bir yer var, sonra da Times Meydanı'na uğrayabiliriz, çünkü turist olarak orayı görmen gerek. Sonra Bryant Park'a geçebiliriz. Orada en iyi Noel kokteyllerini yapan bir yer var."

"Tamam," dedim. "Bugün neden bu kadar otoriter davranıyorsun?" "Otoriter davranmıyorum. Kararlı davranıyorum."

Ben de başımı salladım, iddialı Noah'ı oldukça sevmiştim.

Ana caddeden uzaktaydık ama yine de kalabalıktı, ancak ilk varış noktamıza, Seventh Avenue'daki küçük bir dükkana ulaşmamız uzun sürmedi.

"Christmas Cottage." Dükkanın tabelasını okudum. "Evet, burada bütün yıl Noel kutlanıyor."

"Eğlenceli," dedim iç çekerek, ama hiç içten söylemedim.

Noah bana hızlıca bir bakış attı. "Şehre geldiğimizde, her zaman buraya gelip ağaç için yeni süsler alırdık."

. Bir aile geleneği. Annem ve kız kardeşim için bir çift almak istiyorum."

Onu takip ederek mağazaya girdim. Adından da anlaşılacağı gibi, mağaza hayal edebileceğiniz her türlü Noel ss ve dekorasyonuyla doluydu. İlk önce nereye bakacağımı bilemedim ama her türlü süslemeye karşı koyamayan bir karga gibi, New York temalı süslemelerle dolu vitrine çekildim.

"Oh, şuna bak," dedim ve arkasında bir elf olan, Noel Baba'nın sürdüğü küçük sarı bir taksiyi elime aldım. "Bu çok sevimli." Pizza dilimleri, sosisli sandviçler, Noel temalı Big Apple'lar ve haleli şenlikli kristal zgrlk Heykelleri'nden gökdelen şehir manzaralarına ve patenli Noel Babalara kadar her türlü tasarımda ağaç süsleri vardı. Gözlerim her şeyi kavramaya çalışırken bir oraya bir buraya kayıyordu. Belki Noel'in bazı yönleri eğlenceliydi.

Başka bir vitrinde ise daha önce hiç görmediğim kadar çok peri işığı, eski moda mumlar, küçük LED'ler, süslü zencefilli kurabiye adamlar ve minik melekler vardı. Oldukça küçük oldukları için sanki yanıp sönen ateşböcekleri gibi görünen ve tüm yıl boyunca hoş duracak olan güzel, sıcak altın rengi işıklara oldukça kapıldım.

Mağazada dolaşırken, beklenmedik bir şekilde mevcut seçeneklerin çokluğuna hayran kaldım. Bir ara Noah'ı kaybettim. Muhtemelen sıkılmıştı, ama ben buradan bir türlü ayrılmak istemiyordum.

En tatlı keçe çoraplar, güzel kar küreleri ve birkaç santimden bir buçuk metreye kadar her boyutta, şaşkın asker yüzlü tahta fındıkkıranlar vardı. Her boyutta, çobanpüskülü meyveleri ve köknar dallarıyla dolu tanıdık geleneksel çelenkleri ve kadife fiyonklardan kurutulmuş portakal dilimlerine ve plastik kar toplarına kadar her şeyle süslenmiş süslü çelenkleri görünce, annemin çocukça bir zevkle mırıldanan ve i çeken sesini duyabiliyordum.

"Evie, şuna bak." "Ne kadar sevimli, değil mi?" "Peki ya bu?" "Bu da çok tatlı, değil mi?"

Neredeyse yüksek sesle gülecektim. Zevki çok kötüydü. Ne olursa olsun, ne kadar kitsch olursa o kadar iyiydi. Burayı çok sevecekti ve ben, Noel Baba ve Noel Anne'nin *"Seni Güney Kutbu'na kadar ve geriye kadar seviyorum"* yazan bir resim önünde durana kadar kendimi tutabildim, ama sonra gözlerim bulanıklaştı. Ay'a kadar

ve tekrar geri dön, annem bana hep böyle derdi. Gözlerimi sıkıca kırıştırarak, onun benim için mutlu olacağını kendime hatırlatmaya çalıştım. Onun için keyfini çıkarmam gerektiğini. Arkanı döndüm. Annem buradan en az bir düzine süs eşyası almadan ayrılmazdı, ama ben bir tane bile seçemedim. Hiçbir anlamı yoktu. Birdenbire her yıl ağaç almaya başlayacak değildim.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Noah. "Acıkmaya başladım. Kahve içmek ister misin? Sokağın aşağısında harika bir kahve barı var ve muhteşem donutlar yapıyorlar." Gözleri aniden coşkuyla parladı.

"Senin kriptonitini mi buldum?" diye sordum.

Çocuksu omuz silkme hareketi sevimliydi. "Ne diyebilirim ki? Donutları seviyorum ve bu yer gerçekten harika kardan adam donutları yapıyor."

"Alışveriş yapmışsın," dedim, şişkin alışveriş çantasını fark ederek. "Sadece birkaç hediye aldım," dedi. "Hadi, açlıktan ölüyorum."

Mağazadan çıktığımızda, gökyüzü dönen kar taneleriyle doluydu.

"Kar yağıyor!" diye bağırdım ve gülerek elimi uzattım, yüzümü yukarı kaldırıp karın soğuk öpücüklerini hissettim. Bir dakika öylece durdum, gözlerimi kapatıp karın kirpiklerime dokunmasını, bir meleğin nazik dokunuşu gibi hissettim. En azından annem öyle hissettiğini söylerdi.

Gözlerimi açtığımda, kaşlarına kar birikmiş Noah beni izliyordu, dudaklarında şefkatli bir gülümseme vardı. İfadesi beni derinden etkiledi ve nefesim kesildi. Korkarak kaçarken, yanaklarımdaki kar tanelerini sildim, ama aslında onun kaşlarından karları silip yüzüne dokunmak istiyordum. "Hadi, bana yemek vereceğine söz vermiştin."

Donut dükkanı, söz verdiği her şeyi ve daha fazlasını sunuyordu. Donut cenneti. Kar adam şeklindeki donutlar ise çok lezzetliydi, her biri kalın beyaz krema ile kaplı, küçük havuç burunlu, çikolata düğme gözlü ve kırmızı M&M ağızlıydı. Ve tabii ki, içlerinden reçel akıyordu.

"Biliyor musun? Bunlardan birini kapıcı Danny için alacağım. Mola sırasında ısınırken kahvesiyle birlikte yiyebilir."

"Bu gerçekten çok güzel bir fikir."

"Aslında, dörtlü kutular halinde satıyorlar. Carol ve masadaki diğr bayan için bir tane, Angel için bir tane ve Alicia için bir tane alabilirim, ama o bana teşekkür etmeyebilir, çünkü çok zayıf. Oh, bir de asistanı Cora var."

Sonunda iki kutu aldım.

"Bütün gün onları taşımak zorunda kalacaksın," dedi Noah, bana verilen kağıt torbaya bakarak çok mantıklı bir şekilde.

"Oh, peki," dedim, bunu düşünmemiştim. Umarım çok fazla ezilmezler.

Oradan Times Meydanı'na yürüdük, kar etrafımızda dönüyordu ama pek yerleşmiyordu. Bizim gibi birçok insan yukarı bakıyordu ve çocuklar heyecanla yn eldivenleriyle kar tanelerini yakalamaya çalışıyordu. İnsanlar etrafımızda dolaşıyor, fotoğraf çekiyor ve manzarayı hayranlıkla seyrediyorlardı. *Wicked*, *The Lion King*, *Frozen*, *Stranger Things* ve *Chicago* gibi popüler gösterileri tanıtan parlak renkli reklam panoları her binayı süslüyordu, dijital ekranlarda ise Coca-Cola, Nike ve Sony gibi uluslararası markaların reklamları yanıp sönüyordu. Hem tanıdık hem de yabancı bir ortamdı. Görüntülerin oğ sıradan şeylerdi, ama hepsini bir arada görmek duyularımı altüst etti ve kendimi yabancı hissetmemi artırdı.

Noah mkemml bir rehberdi ve uzun zaman önce kapanmış olsa da, 1900'lerin başında *The New York Times* ofislerinin burada bulunduğnu ve o zamanlar yılbaşı gecesini burada toplanmanın bir gelenek haline geldiğni anlattı. şimdi ise, elbette, bu bölge tiyatroların yoğnluğyla ünlüydü.

Bryant Park, en büyüleyici Noel pazarıydı. Özellikle kar yağarken, bu şenlikli atmosferin etkisine kapılmamak imkansızdı. Tezgâhtarlar mutlu alışverişilere kağıt torbalar dolusu hediyeler veriyor, yemek tezgâhları küçük tadımlık porsiyonlar dağıtıyor ve çikolata, zencefilli kurabiye, kahve ve kurabiyelerin kokusu duyuları cezbediyordu. Kurabiye tezgahının önünde dururken ağızım sulandı – seebileceğim o kadar çok çeşit vardı ki – şekerlemeli, sade, çikolata parçacıklı, çift çikolata parçacıklı, kızılıcık ve fıstıklı – ve her türlü şekillerde, köknar ağaları, kardan adamlar ve ren geyikleri. Sonra, özenle yapılmış evler, jelibon çiçekleri ve çikolata dğmeli çatı kiremitleri olan küçük kulübeler ve

şeker kamışı süslemeli balkonları ve kaynatılmış şekerlerden yapılmış vitray pencereleri olan büyük konaklar vardı. Başka bir tezgahta zencefilli kurabiye postacılar, inşaatçılar, dansçılar ve palyaçolar sergileniyordu, özellikleri çeşitli renklerde hassas bir şekilde buzlanmıştı ve ağaçta asmak için içlerinden kurdeleler geçirilmişti. Noah bunlardan bir paket aldı ve artık şişkin çantalarına ekledi. Her döndüğümde ortadan kayboluyor ve sonra başka bir şey satın alarak tekrar ortaya çıkıyordu.

"Ne aldın?" diye sordum, merakıma yenik düşerek.

"Oh, temizlikçim için bir şey. Bunları gördün mü?" O, sayısız renkteki güzel cam süslemelerle dolu bir tezgahı işaret etti. Ejderhalar, elfler, ayıcıklar, hepsi geleneksel Noel Baba şapkaları takmışlardı, ayrıca mavi gözlü ve omuzlarına yayılan altın saçlı eski moda melek Noel ağacı süsleri de vardı.

"Ejderhalar çok sevimli," dedim, parlak kırmızı renkli küçük yaratıklardan birine tamamen aşık oldum. Kıvrımlı şekline açgözlü bir el ile dokunmadan edemedim, ama ihtiyacım olmadığı için hemen elimi çektim. Onunla ne yapacaktım ki? Gözlerim özellikle güzel bir melek süslemesine takıldı, elbisesi narin bir mor tonundaydı, kanatları ise tül gibi metalden yapılmıştı. "O da çok güzel," dedim.

"Evet, sanırım kardeşim bunu beğenir. Sen git, ben de sana yetişirim."

Birkaç tezgahın önünden geçip, koyu safir mavisi, yakut kırmızısı ve güneş sarısı gibi parlak mücevher renklerinde kaşmir şapka ve eldiven satan bir tezgaha doğru yürüdüm. Yumuşak yünü dokundum ve neredeyse şapkalardan birini satın alacaktım, ama o sırada Noah arkamdan geldi.

"Nasılsın? Kokteyl içmeye hazır mısın?" diye sordu Noah.

"Kokteyl içmeye her zaman hazırım" dedim.

"Tam da uygun bir yer biliyorum." Tezgahların arasından geçerek, çitle çevrili daha sakin bir alana doğru yol gösterdi. Kapıdaki adamla konuştu ve bizi, çatılarında kar taneleri ve kapılarının etrafında minik ren geyikleri olan dört küçük ahşap İsviçre dağ evinin bulunduğu alana götürdü. Kar taneleri hala havada dans ediyor, giysilerimizin üzerine yumuşak bir şekilde konup eriyip gidiyordu.

"Oh, burası çok sevimli," diye haykırdım. Gördüğüm en şirin yerdı.

"Burası bizim yerimiz," dedi Noah ve en sondaki kulübeyi işaret etti. Kapıyı benim için açtı ve içeri girdiğimde, battaniye ve yastıklarla dolu iki kişilik kanepenin önünde yanan bir şömine gördüm.

Çatı kirişlerini süsleyen peri ışıklarını, duvardaki Noel Baba ve Noel Anne'nin resmini ve her birinde Noel Baba'nın ren geyiğinin adı yazılı dokuz çorabı görünce geniş bir gülümsemeyle karşıladım. Şömine rafında, kalın beyaz mumlarla süslenmiş, altın rengi alevleri titreyip dans eden, çileklerle dolu çobanpüskülü dalları vardı. Kanepenin üzerinde, kocaman bir ökse otu dalı o kadar alçakta asılıydı ki, beyaz meyvelerin parıldadığını görebiliyordum. Hemen iki gün önce Noah'ın dudaklarının benim dudaklarımdaki hissini hatırladım ve omurgamdan küçük bir titreme geçti.

Ani gerginliğimi gizlemek için hafifçe güldüm. Noah'ın beni tekrar öpmesini çok istiyordum.

"Bu gerçekten harika. Bayıldım." Odanın ortasında küçük bir dönüş yaptım, henüz oturmamak için. Dolgun minderli kanepeden birdenbire odadaki fil gibi hissettirdi. Bunun inanılmaz romantik olduğunu düşündüğümü söylemedim.

Noah'ın hoşnutluktan kızardığını görünce şaşırdım. "New York dergisinde restoran köşesi yazan arkadaşım Todd'dan duydum.

Cranberry mojito'larının çok iyi olduğunu söylüyor." İkimizin de ne yapacağını bilemediği boşluğu doldurmak istercesine hızlıca konuştu. Masadaki menüyü aldı ve bana uzattı. "Ne istersiniz?"

"Seçenekler oldukça fazla," dedim, masanın üzerinde "Sipariş için beni çalın" yazan küçük bir çan olduğunu fark ettim.

Listede Christmas Cosmopolitan, Poinsettia, Elves Eggnog, Festive French 75, Holiday Harvey Wallbanger ve Merry Manhattan vardı.

Ben, triple sec, kıvılcık suyu ve prosecco karışımı olan Poinsettia'yı seçtim, Noah da benim izimden gitti ve siparişimizi vermek için zili çaldı. Hâlâ ayakta dururken, benim giydiğime benzer bir elf kostümü giymiş genç bir kadın odaya girdi.

"Mutlu tatiller ve Blitzen Cottage'a hoş geldiniz. Ne alırsınız? Ateşe bir odun daha atayım mı?"

Siparişlerimizi aldı ve ateşi yaktı.

"Gelin, oturun. Rahatınıza bakın. Yorgunluğunuzu atın."

Bu davet tam da ihtiyacımız olan şeydi ve ben ceketimi çıkarıp nemini sildim. Ortam çok rahattı, ben de süveterimi çıkarıp kanepeye oturdum ve şöminede çıtır çıtır yanan ateşi izledim.

Noah yanıma oturdu ve havada bir farkındalık hissedildi.

"Kendi Noel ağacını kesiyorsan, şöminen de vardır herhalde," diye patladım.

Noah gülümsedi. Onunla yalnız kalmaktan tedirgin olduğumu ve gergin olduğumu biliyor muydum acaba? Onu öpmek için duyduğum arzuyu bastırmak gittikçe zorlaşıyordu.

"Ailem var. Babamın hobisi."

"Marshmallow ve domuz kızartıyor musunuz?" diye sordum.

"Hallmark'ın reklamlarına gerçekten inanıyorsun, değil mi?" diye alay etti.

"Tabii ki, her zaman gerçek hayattan çok daha rahat görünüyor. Ama burayla kendini aştığını söylemeliyim." "Amacım memnun etmek."

İkimiz de alevlerin dansını ve sallanışını izlerken sessizliğe büründük.

Kokteyller geldiğinde beklentilerimizi karşıladı ve kızılıkların keskin tadı prosecco ile yumuşatılmıştı, yumuşak kabarcıklar dilimde patlıyordu. İçeceklerle birlikte, dost canlısı elfimizin önümüze koyduğu, çobanpüskülü yaprağı şeklindeki tabaklarda güzelce hazırlanmış kanepeler vardı. Fume somon pate ile doldurulmuş ve parlak, yakut kırmızısı havyar ile süslenmiş minik paketler, domuz eti sarmaları, hamurla sarılmış sosisler, evdekilerle aynı olmasa da lezzetliydi, sıcak sarı hardal ile çavdar ekmeği üzerinde rosto biftek ruloları ve mum ışığında parıldayan minyatür cevizli turtalar...

"Burası Noel cenneti," dedim biraz sonra karnımı okşayarak. "Kesinlikle mükemmel. Arkadaşınızın zevki harika."

"Ona bunu asla söyleme, zaten yeterince kendini beğenmiş," dedi Noah gülerek. "Onunla tanışmalısın. Muhtemelen onu seversin. O da gazeteci. İşini çok seviyor." Noah bana dönüp baktı. O kadar yakındı ki, irislerinin rengini görebiliyordum, koyu mavi arasında daha koyu mavi benekler vardı ve bana "Peki ya senin işin? İşini seviyor musun?" diye sorduğunda, sempatiyle yumuşadığını tahmin ettiğim bir ifadeyle baktı.

Dudaklarımı dişlerimle ısırđım, patronumun beni işten uzaklaştırdığını söylediğı anki o acı hissi yeniden canlandı. "Bu işte iyiydim," dedim, sesim birdenbire hüzünlü bir tona büründü. Kendimi acınası hissetmekten nefret ediyordum, ama elimde değildi. "Beni geri alacaklarını sanmıyorum." Kendimi kontrol etmek için çabalarken, ona biraz saldırgan bir tavırla döndüm. "Onları suçlamayacaksın, değil mi? Dergileri için pek de iyi bir reklam olmazdı. Finansal dolandırıcılığı bile fark edemeyen bir finans gazetecisi."

"Kendine bu kadar sert davranma," dedi Noah ve elini benim elime koydu. "Daha önce söylediklerim için özür dilerim. Arka planı bilmiyordum. Şimdi neden New York gezisi ödülünün gerçek olduğuna bu kadar inanmak istediğini anlıyorum."

Elimi sıktı. "O piçler hassas bir noktaya dokundular." Bana baktı ve gözleri parladı. "Eğer bilselerdi... uzun ve çirkin bir ölüm hak ederlerdi. Ama sanırım bu dolandırıcılıkta ve seninle şansları yaver gitti. İşini de kaybetmen adil değil."

Sanki üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissettim. Nefes alıp vererek daha rahat nefes alıp alamayacağımı denedim. Alabiliyormuşum gibi görünüyordu. Birisi beni anlamıştı. Birisi benim tarafımdaydı. Birisi beni kolluyordu. Uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım.

Omuz silktim, onun sözlerinin beni etkilediğini ve bunu katmanların altında saklamanın gittikçe zorlaştığını gizlemek için elimden geleni yaptım.

Noah devam etti ve ben dinledim çünkü bu beni rahatlattı. "Bu dolandırıcılar işlerinde çok iyiler. Birçok insan tuzağa düşüyor. En azından çok fazla kaybetmedin."

Yaşlı insanlar hayat boyu biriktirdikleri paralarını kaybediyor. Öğrenciler sahip oldukları her kuruşu kaptırıyor."

"Biliyorum," dedim, onun gerçekten beni rahatlatmaya çalıştığını ve bu gezegende tek aptalın ben olmadığımı hatırlatmaya çalıştığını fark ettim. "Bu her zaman oluyor. Aslında, bu konu yeterince konuşulmuyor. Ben de dahil çoğu insan, olanları itiraf etmekten çok utanıyor. O lanet TikTok videosu viral olmasaydı kimseye anlatmazdım."

"Ama insanlar bilmeli," dedi Noah nazikçe. "Bunu yazabilirsin. Bunu yaşamış biri olarak, diğer insanların sana açılmaya ve hikayelerini paylaşmaya hazır olacağını düşünürdüm, böylece başkalarının dolandırılmasını önleyebilirsin."

Bu konuyu konuşmak istemediğim için yine omuz silktim. Neden aptallığıma daha fazla dikkat çekip, daha fazla insanın ne kadar beceriksiz olduğumu bilmesini riske atayım ki? Bu, başka bir iş bulmama yardımcı olmazdı. Bunun yerine, "Haklı olabilirsin, ama editörüm öyle düşünmedi. Derginin güvenilirliğini zedelediğimi ve bir gazeteci olarak daha akıllı davranmam gerektiğini söyledi" diye cevap verdim.

"Katılmıyorum. Bence buradan çıkarılacak ders, en bilgili olanlarımızın bile tetikte olması gerektirir."

"Maalesef, o senin gibi düşünmüyor." Ben iç geçirdim. Sonunda beni kovacaklar mıydı? İşimde iyiydim, bunun bir önemi olmasını umuyordum. Ama şu anda, bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum.

"Noel Baba ve Noel Anne'nin fotoğrafına bayıldım, sence modeller kimler olabilir?"

Noah'ın, iş arkadaşlarımla ve ev arkadaşlarımla sık sık yorum yaptığı, konuşma sırasında konudan sapma eğilimimle takdire şayan bir şekilde başa çıktığını görmekten memnun oldum. Bazen kendimde bir sorun olup olmadığını merak ediyordum, ama sonra söyleyecek bir şeyim varsa kendimi tutmanın bir anlamı olmadığına karar verdim. Hayat kısaydı. Hayat karmaşıktı. İnsanlar neden aksini iddia ediyorlardı? Mümkün olduğunda içini dökmek daha iyiydi.

Rahat kulübede bir saat daha geçirdikten sonra, isteksizce sıcak yuvamızı terk edip buz pateni pistine gidip patencileri izledik. Rockefeller Center için gücümü saklıyordum çünkü orada

her zaman hayalim olmuştur. *Elf*, *Home Alone* ve sayısız diğer Noel filmlerinde görünen ikonik altın Prometheus heykelinin önündeki pistte kaymak istemişimdir. Bu, hayalimin doruk noktası ve anneme verdiğim en büyük söz olacaktı. Bir gün birlikte bu pistte kayacağımızı söylemişti.

Hala zafer anımı hayal ederek, Noah'ın yanında caddeye çıktım ve köşeyi dönerek heybetli New York Şehir Kütüphanesi'ne doğru yürüdüm. Önceden okuduğum kadarıyla, kemerli girişin iki yanında duran iki asil aslan, Patience ve Fortitude, pek çok filmde yer alan bu simgesel yapı bir kez daha bana neredeyse tanıdık geldi. Ancak bugün, binayı koruyan her iki aslan da devasa çelenkler takıyordu, ancak bu onların heybetli ihtişamını gölgelemiyordu.

"Buradaki ağacı görmeliyiz," dedi Noah. "Bu ağaç çok ünlüdür."

"Elbette öyledir," dedim.

"Hayır, bu ağaç özel," dedi. "Oldukça eşsiz."

Onu takip ettim, yine gösterişli, ışıltılı bir şölen bekliyordum ama içeri girdiğimizde, ağacın beklenmedik tuhaflığı beni büyüledi. Sanki ormandaki bir ağaç gibi süslenmişti. Yirmi metreden fazla yüksekliğiyle üzerimizde yükselen ağacın karla kaplı dalları hayatla doluydu: boncuk gibi gözleri olan minik robinler, uçuş halindeki kar beyazı baykuşlar, köknar kozalağının altından bakan bir sincap, dalların arasına yerleşmiş kırmızı kardinal kuşları ve dal toplayan parlak altın kanaryalar. Büyülenmiş bir şekilde ağacın önünde durdum ve giderek daha fazla minik doğal manzara keşfettim.

"Bu..." Noah'a döndüm. "Kesinlikle çok güzel ve hiç beklemediğim bir şey." Gözlerim parladı, kendimi tutamadım.

Noah'ın gözleri benimkilerle buluştu ve bana bakarken yumuşadı. "Beğendiğine sevindim." Sesi alçaldı ve sözlerini duymak için kulak kabartmam gerekti. "Bu, dünyadaki en sevdiğim ağaç."

Nedense kalbim göğsümde parladı ve ona çok sessizce "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim" dedim. Sürpriz bir şekilde elimi tuttu ve hızlıca sıktı.

"Benim için zevk. Özgün ve hayat dolu olduğu için beğeneceğini düşündüm..." Bir an durdu. "Bana seni hatırlatıyor." Duygulandım, parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdim ve birlikte ayağa kalkıp

tam bir uyum içinde ağaca baktık. Bu, Noah ve Evie'nin yaşadığı bir andı. Bir filmdeki an değildi. Ya da annemin yaşadığı bir an. Bizim anımızdı.

"Hey, fotoğraf çekilmek ister misiniz?" arkamızdaki adam sordu ve neyse ki o anı bozdu.

"Çok isteriz," dedim ve telefonumu ona uzattım.

Noah kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekti. Ona sokulup kokusunu içime çekmekten mutluydum.

"Güzel kokuyorsun," diye mırıldandım, çünkü birazcık paylaşmak zorundaydım. Sanki zayıflığım parça parça dışarı sızıyormuş gibiydi.

"Hoşuna gitmesini sağla." Adam birkaç farklı fotoğraf çekerken, bir anlığına beni biraz daha sıkı kucakladı, hatta arkamızdaki ağacı tamamen çekebilmek için dizlerinin üzerine çöktü.

"Teşekkür ederim," dedim, Noah kolunu indirdiğinde biraz üzüldüm. Fotoğraflara bakarken, gülümsemem acı tatlıydı. Neredeyse bir çift olduğumuzu hayal edebiliydiniz. Bunu Instagram'da paylaşmak istediğimden emin değildim. "Sırada ne var?" diye sordum.

"Tabii ki Empire State Binası."

"Gerçekten mi?" diye bağırdım, çünkü bu benim listemde ikinci sıradaydı.

"Evet." Benim heyecanım karşısında başını salladı, ama o da gülümsedi.

"Bir selfie çekmeliyiz," dedim, Central Park'a doğru manzarayı seyrederek. Güneş batıyordu ve ışık hızla kayboluyordu. Gökyüzü parlıyordu, ufukta lavanta rengi bir parıltı ile pembe bir ışıltı vardı. Edge'den manzarayı ne kadar sevmiş olsam da, Noah haklıydı, bu bambaşka bir şeydi. Bu binanın tarihi, ruhu ve hikayesi yankı uyandırıyor. 1930'larda inşaatının fotoğrafları çarpıcıydı, özellikle de binlerce metre yükseklikte bir kirişin üzerinde oturmuş, aşağıda şehir varken öğle yemeğini yiyen işçilerin korkutucu fotoğrafları. Ve tabii ki filmler de vardı, *Sleepless in Seattle*, *An Affair to Remember* ... *King Kong*. O kadar da romantik sayılmazdı.

"Burada bir öpücük iyi olabilir," diye utangaçça önerdim, ama içimden onu tekrar tatmak için can atıyordum. Buna boyun eğmek o kadar da kötü mü olurdu?

İsteklerin alt akıntısı mı? Endişelenmem gereken bir şey değildi. İkimiz de çok yakında ayrı yönlere gidecektik. Belki birazcık ateşle oynayabilirdim...

"Öyle mi?" diye Noah alaycı bir şekilde sordu.

"Evet, bu şehirdeki en romantik, en ikonik yerlerden biri. *Sleepless in Seattle*'ı izledin mi?"

"Meg Ryan'ın oynadığı film mi? Sonu biraz klişe olduğunu hatırlıyorum." Gözlerimi devirdim. "Tüm zamanların en iyilerinden biri." "Sen öyle diyorsan."

"Senin ruhun yok." Ona öfkeyle baktım. "Bu, sosyal medya takipçilerine öpücük vermek için gerçekten iyi bir fırsat olurdu."

"Hmm," dedi Noah gizemli bir şekilde, hiçbir şey belli etmeden, bu fikre tamamen kayıtsız görünüyordu. "Onları biraz daha oyalayalım mı? İnsanların ilgisini çeken şeyin, olacak mı olmayacak mı belirsizliğinin yarattığı gerilim olduğunu söylemiştin."

Biraz hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamadım. Birkaç gün içinde Noah ve ben birbirimizi bir daha hiç görmeyebilirdik. Duygusal bir karmaşaya girme riskim yoktu ve bu, hayatımda bir kez yaşayacağım bu seyahatin Noel pastasının üzerine konacak çilek olacaktı. Ayrıca, takipçilerimize iyi bir gösteri sunmak Alicia'ya olan borcumuzdu, dedim kendime.

"Sadece sormak yeterdi." Noah benim ifademi fark etmişti.

Ona baktım ve o benim dudaklarıma bakarken dünya durdu. Sadece o, gökyüzüne karşı silüetini çiziyordu ve arkasında, altın rengi ışıkla aydınlatılmış pembe bulutlar ufka yayılıyordu.

Kalbimdeki tüm duygular çarpıştı. Kalbimi, bedenimi ve ruhumu şarkı söyleten bir adamla dünyanın zirvesindeydim. Kendimi bu duygulardan korumaya çalışıyordum, ama onlar benim kurmaya çalıştığım her barajı yıkıyorlardı. Şimdi, Empire State Building'in tepesinde, neden onu uzak tutmak için bu kadar çok mücadele ettiğimi merak ediyordum. Kaybedecek neyim vardı ki? Bu düşünceler kafamda dolaşırken, o köşeyi dönüp ufka doğru uzanan Central Park'ın manzarasını seyretmeye başladı. Karla kaplı yeşil ağaçlar ve parklar, yüksek binalar ve gökdelenlerin keskin bloklarıyla sınırlanmıştı.

Onu takip ettim ve buradan en sevdiğim manzarayı hayranlıkla seyretmek için durdum.

"Gerçek gibi görünmüyor," diye mırıldandım. "Daha çok oyuncak kasaba ya da Legoland gibi."

"Ne kadar inanılmaz olduğunu unutmuşum," diye onayladı Noah.

O kadar yakındı ki, manzarayı seyrederek orada dururken ona yaslanmak istedim. Ne zaman temas ihtiyacı benim için bu kadar hayati hale gelmişti? İnsan temasına veya desteğine ihtiyaç duymamak, kendi kendime yetebilmek için çok çalışmıştım. Bu her şeyi mahvediyordu.

"Annem bunu çok severdi," dedim iç çekerek.

Noah birkaç saniye bekledikten sonra konuştu. "Peki ya sen?"

Bu sözler, olması gerekenden daha ağır bir şekilde içime işledi.

"Ben mi?" diye sordum, her zamanki gibi omuzlarımı umursamazca silktim.

"Evet," dedi Noah, sözcük aniden ısıklı ve anlam yüklüydü. "Sen."

"Ne demek istiyorsun?" Savunmacı bir tavır sergiledim, biliyorum, ama bunun nereye varacağını bilmiyordum ve bundan hoşlandığımı da sanmıyordum. Hazır olmadan bir katman daha soyuluyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Noah, gözleri şimdi keskin, bakışları sert. Ani spot ışığından kaçış yoktu. "Neden buradasın?"

"Buradayım çünkü... hep buraya gelmekten bahsederdik." Cevabım zayıf ve pasif gelmişti.

"Sen ve annen."

"Evet."

Noah yüzümü dikkatle inceledi ve içimde bir tedirginlik hissi uyandı.

"Ama ne zaman..." diye durakladı, "ne zaman, Evie, kendin için bir şeyler yapıyorsun?" Orada donakaldım. "Annen için yaptığın bu hac yolculuğu yerine, kendin için ne zaman bir şeyler yapıyorsun? Hayallerin ve ikinizin birlikte yapabileceğiniz şeylerin arkasına saklanmak yerine."

"Bilmiyorum," diye küçük bir sesle itiraf ettim. Yüzüme çıkan her şeyi görmesin diye ona bakmaya cesaret edemedim.

"Birkaç fotoğraf çekmeliyiz. Dünyanın tepesinde gün batımı," dedim aceleyle ve cebimden telefonumu çıkardım. "Bunun için buradayız." Bu sefer parlak glmsememin onu kandıramayacağını tahmin ediyordum, ama birdenbire beni kendime çok fazla bakmaya zorluyordu ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordum. Düşünmeden her Şeye atlayan, eğlenceli, saygısız, asla ileriye düşünmeyen Evie'ye geri dönmek istedim. Noah bana çok yaklaşıyordu ve bu beni çok korkutuyordu. Ateşle oynayabileceğimi, ayartılmaya kapılabileceğimi düşünmek aptallıktı... Dikkatli olmazsam ciddi Şekilde yanabilirdim.

Yirmi İkinci Bölüm

NOAH

"Hayır, yürümeyeceğiz," dedim ve Evie'yi otelin önündeki sarı taksiye bindirdim. O itiraz etmeye başlayınca, "Hava çok soğuk ve mesafe çok uzak – kar ne kadar güzel olsa da, taksi daha sıcak olacaktır," diye ekledim. Hava bugün kararını verememişti ve ani kar yağışından parlak mavi gökyüzüne ve güneş ışığına geçmişti. Bir yanımda, düzgün bir şekilde kar yağmasını diledi. Kar yağmadan Noel olmazdı.

"Tamam, patron," dedi, başını sallayarak. "Sadece biraz kar yağıyor."

"Nereye gittiğimizi söylemediğim için surat mı asıyorsun?" diye alay ettim. Onunla dalga geçmek eğlenceliydi. Onu Noel havası olan bir yere öğle yemeğine götürüyorduk, çünkü son birkaç günün ardından, bu zamanlarda kendini eğlenceden mahrum bıraktığını fark etmiştim ve ona mutlu anılar yaşatmak istiyordum.

"Somurtmuyorum." Alt dudağını dışarı çıkardı. "Güzelce dudaklarımı büzüyorum."

Bir kez daha beni güldürdü. "Evet, öyle. Ve bu bir sürpriz. Nereye gittiğimizi söylersem, Google'da aratırsın."

"Doğru," dedi, yüzünde bir gülümsemeyle. "Sürprizleri sevmem."

"Bu beni gerçekten şaşırttı."

"Neden?"

"Çünkü sen spontanesin, her şeye hazırsın, her zaman gülmeye veya meydan okumaya hazırsın. Sürprizlerin sana "tam görevi" olacağını düşünmüştüm, İngiltere'de dedikleri gibi."

Burnunu kırıştırdı. "Ayaklarımın altından halının çekilmesinden hoşlanmıyorum. Düşecek çok yol var."

İfadesi, yorumunun şakacı olduğunu gösteriyordu, ama ben onun ciddi olduğunu düşündüm. Daha önce annesinden bahsettiği konuşmasını hatırladım, eğilip elini sıktım. Bazen üzüntüsü savunma mekanizmalarını aşıyordu. Tek başına çok şeyin üstesinden gelmişti; daha sağlam temeller tercih etmesine şaşmamalıydı, ama bunu kendine itiraf edip etmediğini merak ediyordum. Kendini koruyan bir kalkan tutuyordu, ama Evie'nin ilk fark ettiğimden çok daha fazlası olduğunu öğreniyordum.

Parmaklarımı onun parmaklarına geçirdim ve diğer elimle elini sıkıca tuttum. "Sana söz veriyorum, bu iyi bir sürpriz olacak."

Taksiyle kalabalık caddede ilerlerken, bana yumuşak bir gülümseme attı.

"Teşekkürler, Noah."

Dün Empire State Binası'na gittikten sonra, aramızda bir şeyler değişmişti ve bana temkinli, minnettar bir gülümseme atmasına rağmen, onun kendisine bakan birini kabul etmeye başladığından şüpheleniyordum.

Mağazalar Noel süslemeleriyle ıslıl ıslıl parlıyordu, yanlarından geçerken rengarenk ışıklar ve şenlikli sahneler gökkuşağı gibi uzanıyordu. "Tıpkı filmlerdeki gibi," dedi Evie biraz hüzünlü bir sesle.

O gün erken saatlerde anlattıklarından, aslında pek çok insanın keyifle yaşadığı ve doğal karşıladığı Noel geleneklerini, topluluk ve aile duygusunu kaçırdığını anladım. Anlaşılan o ki, o ve annesi, ikisinin de karşı karşıya olduğu gerçeklikten kaçmak için filmler aracılığıyla dolaylı olarak yaşamışlardı. Artık neden New York'a gelmek için bu kadar çaresiz olduğunu, neden bu kadar kolay dolandırıcılığa kanmış olduğunu ve neden ev arkadaşlarının parasını çalmış olduğunu tamamen anlayabiliyordum. O hiç de kötü bir insan değildi. Sadece biraz incinmiş, hırpalanmış ve en önemlisi kaybolmuştu. İçimde bir şey onun için acıyordu. Ona hayatın ona daha nazik olabileceğini göstermek istedim. Noel'in dışardaki tüm o ışıltıdan, vitrinlerden, materyalizmden daha fazlası olduğunu. Eğer ailem evde olsaydı, onu eve götürür ve tatilin geri kalanını orada geçirirdim. Ama evde değillerdi, bu yüzden Noel'i Evie'ye getirecektim. Ona unutamayacağı, keyif alabileceği bir Noel yaşatacaktım.

sanki hala bir film izliyormuş gibi seyretmek yerine, katılmak. Ve birdenbire, önümüzdeki birkaç gün içinde yapabileceğimiz bir düzine fikir aklıma geldi.

Rolf'un Alman restoranının önüne park ettik. Daha önce hiç gitmemiştim ama hakkında her şeyi duymuştum ve şans eseri bugün bir rezervasyon yapabilmıştım.

Evie'nin önümde yürümesi için izin verdim, kameramı hazırladım. Bana dönüp ağzını açtığında, gözleri parıldarken ve arkasında muhteşem, abartılı Noel süslemeleri varken, mükemmel bir kare yakaladım. Mekan, tavanın her santimetresini kaplayan sarkıtlar ve süslerle dolu bir mağara gibiydi. Bana insan yapımı bir Noel mercanını hatırlattı. Dalgalı süsler, kristal buz sarkıtlarıyla serpiştirilmişti ve aralarında beyaz peri ışıkları dolanıyordu. Her yüzey kaplıydı, abajurlar, sütunlar ve pencere pervazları da kaplıydı ve mekana rahat bir atmosfer katıyordu.

"Vay canına. Bu, aşırı abartılı bir Noel," dedi. "Sanırım çok sevdim."

"Biliyorum. Çılgınca," diye onayladım etrafa bakarak. "Hayal edebileceğimden daha fazlası."

Garsona adımı verdim, o da bizi masalardan birine götürdü. Yürürken başımı eğdim, çünkü başımın üstündeki süslemelere çarpacağından korktum. Masa, etrafımızdaki renk, ışıltı ve parlaklıkla tezat oluşturan sade beyaz bir masa örtüsüyle örtülmüştü.

Evie dekorasyonların fotoğraflarını çekmeye başlamıştı bile. Sonra ikimizin bir selfie'sini çekti.

"Daha önce hiç Alman yemeği yemedim," dedi.

"Orada bir süre oynadım. Bundesliga'da." Menüü elime aldım ve midem guruldadı. Bir şey seçmek benim için zor olacaktı. En sevdiğim yemeklerin hepsi menüde vardı.

"Almanya'da mı oynadın? Neden bilmiyordum? Ne önerirsin?"

"Her şeyi," dedim. "Evet, orada oynadım ama sadece bir sezonluk kiralık olarak."

"Hepsini yiyemem." Gözlerini devirdi. "Cidden. Ne tavsiye edersin?"

Menüyü inceledim, neredeyse yüksek sesle inleyecektim.

"Öncelikle, elma soslu patates kızartması veya patates salatası. İkisi de çok lezzetlidir. Sonra ana yemek. Oh, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Her türlü şnitzel iyidir. Ama kırmızı lahana ile domuz filetosu da çok lezzetlidir. Ve sosis her zaman iyidir."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye mırıldandı.

"İlk gece The Plaza'daki restoranda benim önerilerimi memnuniyetle kabul etmiştin."

"Jet lag vardı ve o gece hayatımı kurtarmak için bir seçim yapamazdım. Yemek sadece daha uzun süre uyanık kalmak için bir araçtı." Başını kaldırdı ve bana şakacı bir gülümseme attı. "Ve seni kızdırmak için bir fırsat."

"Görev tamamlandı. Seni dünyadaki en sinir bozucu kadın sanmıştım."

"Peki şimdi?" diye sordu utangaç bir gülümsemeyle. "Aynı," dedim.

Kıkırdadı ve masanın altında ayağıyla bacağıma hafifçe vurdu. "İyi. Seni tetikte tutmayı seviyorum."

Garson siparişlerimizi almaya geldi ve ben paprika şnitzel seçtim, Evie ise patates püresi ve yeşil fasulye ile tavuk şnitzel seçti. İkimiz de başlangıç olarak patatesli krep seçtik.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkürler. Hadi, itiraf et, artık seni rahatsız etmiyorum."

Onun alaycı/flörtöz tavırlara geri döndüğünü fark ettim, bu da ona güven veriyordu çünkü ortamı hafif tutuyordu.

"Sana karşı hislerim arttı," dedim rahat bir şekilde, ama içimde ona karşı hiç de rahat hissetmiyordum. Kafam tamamen karışmıştı, ama takıma geri dönmeye odaklanmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Evie dikkatimi çok fazla dağıtıyordu, onun yüzünden yaptıklarımın bir adamın kariyerini bitirdiğini unutuyordum. Her şeyi kaybetmenin ne kadar kolay olabileceğini hatırlamam gerekiyordu.

Ama tüm bunları bilmeme rağmen, Evie'ye direnmek gittikçe zorlaşıyordu.

O etrafta olduğunda her şeyi aydınlatıyordu. Sanki içimden güneş çıkmış gibiydi ve kendimi onunla daha fazla zaman geçirmek isterken buldum.

zaman geçirmek istediğimi fark ettim. Melankolik bir tip olduğumdan değil. Son zamanlarda hayatım bulanık, suçluluk ve utanç doluydu, ama Evie etrafta olduğunda her Şey daha net bir Şekilde odaklanıyor gibiydi. Ondan etkilendiğimden Şüphe yoktu. Onun için Noel'in sadece bir gösteri olması beni üzdü. Özel bir gelenek sürdürdüğü veya geliştirdiği yoktu. Noel'de ailem olmadan nasıl olurdu, hayal bile edemiyordum. Onlarla geçirdiğim en sevdiğim zamandı.

Bu yüzden ona, izin verirse Noel'in nasıl olabileceğini göstermek istedim ve ne yapmam gerektiğini biliyordum. En azından harika bir fotoğraf fırsatı olacağı düşünceyiyle kafamdaki karışıklığı yatıştırdım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

EVIE

Kapının yüksek sesle çalınması beni ürküttü.

Kapıyı açtım ve Plaza personelinden biri, Noel Baba şapkası takmış, elinde buz kovası ve bir şişe şampanya ile duruyordu.

"Mutlu tatiller, Bayan Green." "Teşekkürler."

Onun arkasında, elinde bir yığın kutu olan, ren geyiği kostümü giymiş başka bir personel vardı.

Onlar içeri girerken kapıyı açık tuttum, arkalarından iki personel daha geldi, biri büyük bir Noel ağacının tepesinde, diğeri ise dibinde. Onların ardından birkaç personel daha kutularla geldi ve son olarak Noah geldi.

Onu peri kanatları ve alnına sarılmış bir dizi tinsel ile görünce kahkahayı bastım.

"Sen kimsin?" diye sordum. "Ben
senin Noel Peri Vaftiz Annenim." "Neler
oluyor?"

"Birlikte ağacı süsleyebiliriz di ye düşündüm," dedi, insanlar odadan çıkmaya başladığında.

Dönüp, ağacın pencereye yerleştirildiği salon alanına baktım. Gözlerim biraz bulanıklaştı.

"Bir ağaç."

"Evet. Hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Boğazımda oluşan büyük yumru nedeniyle kelimeler ağızımdan çıkamadı.

Noah kapımı kapattı, ben de ağacın yanına yürüdüm ve hemen çam kokusuyla sarıldım. Elimi uzattım ve en yakın daldaki kaba iğnelere dokundum.

"Gerçek bir ağaç," dedim, başka söyleyecek bir şey bulamadığım için, çünkü gerçekten biraz boğulmuş ve etkilenmişim.

"Evet, ben kesmedim ama gidip seçtim." Sanki bu büyük bir şey değilmiş gibi, sözleri hızlıca sıraladı.

Ona şaşkın bir bakış attım. "Ne zaman?"

"Döndüğümüz anda."

"Karda dışarı mı çıktın?"

O başını salladı. "Evet, açıkçası İngiltere'de çok fazla zaman geçirdim. İngiltere'de çok fazla zaman geçirdim."

Kalbim göğsümde kabardı ve bir an için

Ayaklarımın altındaki zemin sallanıyormuş gibi hissettim. Tamamen kendimi kaybetmişim. Ben sıcak bir banyoda uzanıp donmuş ve ağrıyan ayaklarımı ısıtıp canlandırırken, öğle yemeğini yürüyerek sindirmemiz konusunda ısrarcı davranırken, o tekrar dışarı çıkmıştı.

Ona baktım, en son ne zaman birinin benim için bir şey yaptığını hatırlayamıyordum. Gözlerimi kırptım, yüzümdeki duygusal tepkiyi görmesini istemiyordum. Çok uzun zamandır yalnızdım. Gerçi şimdi, insanları kasten uzaklaştırmış mıyım diye merak ediyordum.

Ondan uzaklaştım ve içimdeki gücü topladım. İstemesem de ona karşı duygusal davranmayacaktım. Kendi kendime yetmeye o kadar alışmışım ki, bariyerlerimi indirmek zordu.

"Peki ya bunlar ne olacak?" diye sordum, sesim sert çıkmıştı, tüm kutuları ve çantaları işaret ederek.

"Bekleyip göreceksin. Bir dakika sonra açabilirsin, ama önce ışıkları yakıp şampanyayı açıp ağaca kadeh kaldırmalıyız. Bu Noel geleneğinin bir parçası."

"Ne Noel geleneği?" diye sordum, hala benden biraz daha uzun olan ağacı hayranlıkla seyrederek.

"Artık senin geleneğin," dedi. "Noel, istediğin her şey olabilir, ama bu senin için yeni bir başlangıç gibi geliyor. Annen öldüğünden beri Noel'den kaçıyordun sanki. Belki de artık onu kucaklamanın ve kendi geleneklerini yaratmanın zamanı gelmiştir."

Onun keskin algısına şaşırarak ona hızlıca bir bakış attım. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Evet, biliyorsun Evie," dedi, o kadar nazik bir şekilde ki gözlerim doldu, çünkü beni tanıyordu.

Gözlerimi sildim ve o bana gülümsedi, sonra birçok çantadan birini aldı, ancak ben çantanın dışındaki logoyu fark ettim: Christmas Cottage. Çantadan büyük bir plastik kutu çıkardı ve bana uzattı.

İçinde sıkıca sarılmış bir dizi peri ışığı vardı. Ağzım açık kaldı. Bunlar, dükkanda hayran kaldığım güzel, sıcak altın rengi ışıklardı.

"Işıklar her zaman önce yakılır," dedi

Noah. "Bu bir Noel kuralı mı?" diye sordum.

"Hayır, bu sadece sağduyu," dedi ve ben güldüm. "Al, bunları tak ve önce çalıştıklarından emin ol."

Onları fişe taktım ve birkaç dakika boyunca çeşitli ayarlarla oynadım.

"Disko mu, sakın mı?" diye sordum, kendimi sakın göstermeye çalışarak, ama kalbim Noah'ın nezaketinden tamamen etkilenmiş, deli gibi atıyordu.

"Bununla yaşamak zorunda olan sensin. Sen karar ver."

Haklıydı. Coşkulu yanıp sönmeyi sevmeme rağmen, çok çabuk sıkılacaktım.

Işıkları ağaca dolarken ışıkları kapattık, daha doğrusu Noah kapattı. Görünüşe göre bir teknik olduğu için işi çabucak devraldı. Ben de arkada durup yardım ettim ve o, yeşil telin görünmemesi için ışık dizisini ağaç dallarının arasına sıkıştırıp çıkardı.

"Bu işte biraz profesyonelsin," diye takıldım. Ben olsam dalların her katmanının üzerine ışıkları yerleştirirdim ve onun kadar titiz davranmazdım, ama yüzündeki dikkatli konsantrasyon çok sevimliydı. İşini bitirip ışıkları tekrar açtığımızda, onun özenini takdir ettim. Işıl ışıl ışıklar dalların arasından sızıyordu, tıpkı daha önce hayal ettiğim ateşböcekleri gibi.

"Çok güzel görünüyor." Ona gülümsedim, içim hafiflemişti.

"Şimdi kadeh kaldıralım." Şampanyayı açtı ve iki kadehe doldurdu.

"Hayatımda hiç bu kadar şampanya içmediğimi biliyor musun? Buna alışabilirim," dedim. Eve döndüğümde yine prosecco içeceğimi biliyordum – tabii param yeterse. Askıya alınmamdan sonra editörümünden hala haber yoktu. Yakında işime geri döneceğimi umuyordum. Ama şu anda bunu düşünmeyecektim. Bu benim kontrolüm dışındaydı.

"Noel ağacına," dedim ve kadehimi kaldırdım.

"Noel'e, ne getirirse getirsin," dedi Noah, kadehimi çınlatıp bir yudum aldı.

"Noel olayını ciddiye alıyorsun," dedim.

"Evet, bu her zaman özel bir aile zamanı olmuştur. Özellikle son birkaç yıldır, hepimizin bir araya geldiği tek zaman bu. Bu yıl ailemin uzakta olması garip geliyor. Kendi başına olmanın ne kadar zor olduğunu biraz anlayabiliyorum."

"Pek sayılmaz," dedim kayıtsızca. "Genelde kaçınıyorum. Noel günü vaftiz annemin restoranında çalışırım. Her zaman doludur, yani yoğun bir gündür. Akşam olduğunda o kadar yorgun düşerim ki, restorandan kalan yemekleri ve bir şişe şarapla televizyonun önüne çöküp kalırım."

"Yalnızlık çekiyorsun galiba," dedi Noah.

"Aslında değil," dedim alaycı bir gülümsemeyle.

Noah önüme geçti ve dudaklarımdan öptü. "Yalnız olduğunu itiraf edebilirsin, biliyorsun."

"İtiraf edebilirim, ama etmeyeceğim," dedim, cesaretim her saniye azalırken, kalbim o hızlı, dikkatli öpücükle tamamen fethedilmişti. "Şimdi, başka ne var?"

Noah bardağını yere koydu, masanın yanındaki yere oturdu ve çantalarından birini karıştırdıktan sonra bana kağıt mendille sarılmış bir paket uzattı.

"Al bakalım. Bu senin için."

Kağıt mendili açtım ve bu sefer gözlerim gerçekten doldu. Christmas Cottage'dan aldığım küçük sarı New York taksi süsüydü.

"Bu... teşekkür ederim. Sinsi. Bunu aldığını bilmiyordum."

Onu avucumun içinde tutarak, gümüş yüzeyinden yansıyan ışığı izledim, kalbim... Ne olduğunu tam olarak bilemiyordum

adını koyabileceğimi bilmiyordum.

Yüzünde nazik bir gülümsemeyle beni izleyen Noah'a baktım, ama o hiçbir şey söylemedi, sadece duygularımı içime sindirmeme izin verdi. Onu bu yüzden gerçekten sevdim, araya girip hoşuma gidip gitmediğini sormaya çalışmadı, onay aramadı ve konuyu kendine çevirmedi.

Ağaca döndüm ve nereye koymam gerektiğini düşünerek dikkatlice inceledim. Yüksek bir yere. Her zaman görebileceğim bir yere. Onu üst dallardan birine bağladım ve görünce gülümsedim.

Bu beni mahvetti. Duygularımla savaşmaktan, kendimi duygulardan korumaya çalışmaktan bıktım.

Noah'ın yanına gittim, yüzünü ellerimle tutup dudaklarından öptüm.

"Teşekkürler, çok sevdim."

"Benim için zevk," dedi ve gözlerindeki sıcaklık içimi bir sıcaklık dalgasıyla kapladı. Onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyordum. Normalde hiç düşünmeden atılır ve işlerin nasıl gelişeceğini görürdüm. Ama Noah bunun onun tarzı olmadığını çoktan göstermişti.

"Sıradaki," dedi ve orta boy altın süs eşyalarının bulunduğu bir kutuyu kaldırdı.

"Yardım etmeyecek misin?" diye sordum ve ona birkaç tane verdim.

Birlikte onları rastgele astık, ama gözlerim sürekli küçük taksiye kayıyordu ve gülümsemeden edemedim.

"İşte," dedim geri adım atarak ve onunla gülümsedim.

"Güzel görünüyor. İşte bir tane daha." Plastik torbadan bana kağıt mendille sarılmış başka bir paket uzattı.

İçinde, üzerinde gökdelenler olan kırmızı meyveli Big Apple süslerinden biri vardı.

"Bir öpücük daha alacak mıyım?" diye sordu, ben onu ışığa tutarken. "Benim istediğim gibi asıldığında," dedim kibirli bir şekilde.

Onu yine en üste koydum.

Bu sefer öpücük uzun sürdü ve parmaklarım ensesindeki saçlarına dolandı. "Teşekkürler, Noah."

"Bütün mağazayı satın almalıydım," dedi ve beni kendine çekerek bir kez daha öptü. "Ancak, daha fazlası var."

ve bana büyük kırmızı cam süsler ve gümüş ve altın renkli birkaç tinsel dizisi içeren bir kutu uzattı.

Tinsel'in yerleştirilmesinden memnun kalmam biraz zaman aldı ve o da birkaç süsü yeniden düzenledi çünkü hepsini bir araya toplamıştım ve görünüşe göre üstte çok fazla vardı.

"Özel süsler için yer ayırmalısın. Bunlar sadece dolgu malzemesi."

"Oh," dedim.

"İşte, bu özel bir tane." Bu paketin içinde Edge kar küresi süsü vardı.

"Bunu ne zaman aldın?" diye sordum, sesim şaşkınlıkla yükseldi.

Omuzlarını silkti. Ellerimi omuzlarına koydum ve onu tekrar öptüm, sonra süsü ağaca yerleştirmek için döndüm.

Tekrar döndüğümde, bana bir sosisli süs verdi, bu da beni güldürdü ve ziyaret ettiğimiz sosisli arabasını hatırlattı.

Sonra bana başka bir kutu uzattı.

"Gerçekten çok sinsi davrandın," dedim. Öyleydi, kalbime gizlice girmişti ve bu gece bununla mücadele etmekten vazgeçmiştim. "Bu şeyleri satın aldığını hiç bilmiyordum."

"İyi." Diye gülümsedi.

Bu sefer neredeyse ağlayacaktım. "Ah, Noah."

Bryant Park'tan aldığım güzel kristal meleği iki parmağımla ipin ucundan tuttum, ışık soluk mor camdan parıltıyordu. "Çok güzel. Almamalıydın."

"Daha fazlası var."

Kağıt mendili açtım ve bu sefer çok beğendiğim minik kırmızı cam ejderhayı çıkardım. "Bunu bana mı aldın?"

"Beğenmiştin," dedi Noah basitçe.

"Evet, çok seviyorum." Yüzümden bir damla gözyaşı süzüldü ve alt dudakımı dişlerimle ısırdım.

Çenemi kaldırdı ve alnıma öptü. Nedense bu hareket beni neredeyse yere yıkıyordu. Kollarımı ona doladım ve sarıldım. Beni kucakladı, başımı boynuna yasladım ve dünya yavaşladı. İçimde büyük bir değişim hissettim. Bu adamı sevebilirdim

. Bir anlığına ona sarıldım, eve dönmüş gibi hissetmenin tadını çıkardım. Başımın üstüne öptüğünü hissettim. Sonunda bırakmam gerektiğini bilsem de, onu bırakamazdım.

"Daha var," dedi utangaç bir şekilde ve birkaç paket daha çıkardı. "Muhtemelen biraz abartmışım ama..." Her birini açtım ve kütüphanedeki ağacın üzerindeki gibi bir baykuş, Rockefeller Center'da patencileri izlediğimi hatırlatan kırmızı elbise ve kırmızı botlu küçük bir buz patencisi ve son olarak da bir çelenk ile süslenmiş The Plaza'dan bir tane buldum.

"Noah, bu harika." Her birini asıp geri çekilip ağacı hayranlıkla seyrettim. Son birkaç gün içinde birlikte gittiğimiz her yerin bir hatırası olduğunu görebiliyordum.

Arkamda durdu ve kollarını belime doladı, çenesini omzuma dayadı. "Sana unutulmaz bir Noel yaşatmak istedim."

Noah resmen kalbimi kazanmıştı. Kollarının içinde döndüm. Ağzı benimkine yaklaştığında, tüm umutlarımı ve özlemlerimi öpücüğe dökerek dudaklarına eğildim.

Noah, pişmanlık dolu bir gülümsemeyle geri çekildi. "Bence ışıkları açıp şampanyayı bitirmeliyiz, çok geç olmadan. Sabah erken kalkmam gerek."

"Erken mi?"

"Sabah antrenmanım var. Menajerim, New York City Futbol Kulübü ile antrenman yapmak için Orangeburg'a gitmemi ayarladı."

"Vay canına, bu harika."

"Mmm," dedi ve başparmağıyla dudaklarımı okşayarak dizlerimi titretmeye başladı.

Onun yanağını okşadım ve hayal kırıklığımı gizlemeye çalıştım, her ne kadar işleri yavaşlatanın o olması beni rahatlatması gerekse de. "Ah, profesyonel bir sporcu olmanın zorlukları," dedim, karakterime uymayan bir duygusal çöküntüye dönüşme tehlikesini gizlemeye çalışarak.

"Zor bir hayat, ama birinin bunu yapması gerekiyor." Gülümsemesi kısaydı ve ikimiz de bunun sadece ertelenmiş bir randevu olduğunu biliyorduk ve

gelecek olanın beklentisi, tutunmak için oldukça güzel bir şeydi.

.

Yirmi Dördüncü Bölüm

NOAH

Güneş doğmadan karanlık bir sabah yataktan kalkmak hiç hoşuma giden bir şey değildi – özellikle de Evie ile ilişkimizi daha ileriye götürmek çok cazipken – ama prestijli bir antrenman fırsatını kaçıramazdım.

Kendime bir kahve yaptım ve telefonumu elime alıp İngiltere'de neler olup bittiğini öğrenmek için baktım. Orangeburg'daki futbol kulübünden bir mesaj gelmişti.

"Antrenman iptal edildi. Saha ile ilgili bir sorun var. Yarın yeniden planlanacak."

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Artık uyanmıştım. Koşmaya çıkabilirdim. Buz pateni yapan kızı görebilme ihtimalim her zaman vardı. Her gün onu arıyordum. İki gün önce onu bir kez daha kısa bir süre görmüştüm ama yine buz pistine vardığımda gitmişti. Onun neden beni bu kadar cezbedtiğini unutmuştum. Şu anda kafam Evie Green ile doluydu.

"Günaydın, Bay Sanderson."

"Günaydın, Danny. Hava senin için yeterince soğuk mu?" diye sordum, serin sabah soğuğuna adımımı atarken.

Gülümsedi ve ellerini kalın paltosunun cebine soktu, sonra bir çift el ısıtıcısı çıkardı. "Bunlara güvenin. Sıcak eller, sıcak ayaklar - ihtiyacınız olan tek şey bu."

Ona başımı salladım ve kaslarımı ısıtmak için yavaşça koşarak parka doğru yöneldim.

Her zamanki gibi park sessizdi, tam da sevdiğim gibi. Antrenman yaparken müzik dinlemiyorum, kendi iç ritmime odaklanıp vücudumu dinlemeyi seviyorum. Yürüdüğüm patikada ayaklarımın sesini, kuşların cıvıltılarını ve şehrin sessiz arka plan uğultusunu, trafiği, sirenleri ve kornaları duyabiliyordum.

Gapstow Köprüsü'ne vardığımda terlemiştim ve nefes almak için dizlerimin üzerine çöküp dinlendikten sonra ayağa kalkıp The Plaza'nın manzarasını seyrettim. Gülümsedim. Evie şu anda ne yapıyordu acaba? Hâlâ uyuyor muydu? Yastığın üzerine yayılmış bukleli saçlarının görüntüsü aklıma geldi.

Kafamdaki düşünceyi silkelemek için başımı salladım ve kendimi hızlı bir koşuya zorladım, elimden geldiğince sert ve hızlı koşmaya çalıştım. Köprüye geri döndüğümde durdum, göğsüm inip kalkıyordu. En azından işe yaramıştı.

Hala nefes nefeseyken, güneşe, buz pistine doğru döndüm.

Ve orada duruyordu. Buz patencisi. Bugün saçları yüksek bir at kuyruğunda, buzun üzerinde hızla ilerlerken arkasında sallanıyordu, bir dizi floresan turuncu koninin içinden ve dışından geçiyordu. Dikleştım, yine meraklandım çünkü onda tanıdık gelen bir şey vardı. Hayır, hayal ediyordum. Olamazdı. Aklımda Evie vardı.

Hala bir tür serap mı gördüğümü anlamaya çalışırken, beynimin bana oyun mu oynadığını öğrenmeye kararlı bir şekilde pistin kenarına doğru yola çıktım.

Ben vardığımda o hala pistin uzak tarafında kayıyordu ve ben de çıkışın yanında yerimi aldım. Belimdeki sweatshirt'ü çıkardım ve ona yaklaşmasını beklerken giydim.

Ve şimdi aniden saat 12 yönünde, tam önümde ve bana doğru kayıyordu, saçları arkasında uçuşuyordu. Bukleler dans ediyordu... Daha önce bunu kaçırdığımı inanamadan bakakaldım.

"Noah?" dedi Evie, zarif bir şekilde durarak. "Burada ne yapıyorsun?" Omzumun üzerinden bakıp, sonra da suçluluk dolu bir ifadeyle etrafına baktı. Arkama baktım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Aniden ellerini arkasına koyması, sanki saklayacak bir şeyi varmış gibi, yüzünün neşeli ve parlak gözlü hale gelmesi çok sevimliydi.

"Paten kayıyordum," dedi. "Beni gördün mü?" Gözleri temkinliydi ve ben onu rahatlatmak, ne kadar muhteşem ve görkemli olduğunu söylemek istedim.

"Evet, gördüm. Sen inanılmazsın... sadece..." Elimi salladım, onun ne kadar muhteşem olduğuna biraz şaşırmıştım. "Çok mutlu, hayat dolu, özgür görünüyorsun." Bir an durdum, ama bunu söylemek zorundaydım, "İnanılmaz derecede sevimlisin."

"Oh," dedi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, öne eğildim ve onu öptüm. Kızardı. "Sürpriz olacaktı. Rockefeller Center'da paten kayacaktım. Bir nevi, "Neden, Bayan Jones, sen paten kayabiliyorsun" anı gibi."

O kadar üzgün görünüyordu ki güldüm.

"Gördüklerimi unutmamı ister misin?" diye sordum, çünkü o kadar komik ve tatlıydı ki, yüzümde bir gülümseme belirdi.

Burnunu kırıştırdı. "Kimseye söyleme yeter." Patenlerle olabildiğince zarif bir şekilde yürüyerek banklardan birine gitti ve oturup patenlerini çıkardı.

"Kime söyleyeceğim ki? Gerçekten çok iyisin. Ne zamandır paten kayıyorsun?"

"Altı yıldır. Annem ölmeden altı ay önce başladım. Ona sürpriz yapmak istedim. New York'a gidersek yapmak istediğimiz şeyler vardı. Sana söylediğim gibi, onunki Empire State Building'in tepesine çıkmaktı. Benimki ise Rockefeller Center'da paten kaymaktı."

"Ders aldın mı?"

"Tabii ki. Bir sürü var. Annem öldüğünde, tüm vaktimi buz pistinde geçiriyordum. O zaman ders almaya başladım. Bu benim için bir kaçış yoluydu. Orada kimse beni tanıımıyordu ya da hakkımda hiçbir şey bilmiyordu."

"Çok fazla zaman harcamış olmalısın," dedim, hala bunun Evie olduğuna inanamıyordum. Sanki tüy kadar hafif olacağını umarak bir şey kaldırmıştım ve o şey yirmi kiloluk bir kettlebell'e dönüşmüştü. Onun hakkında düşündüklerimin çoğunu alt üst etti. Dayanıklılığı, kararlılığı ve hırsı vardı. Bu onu tamamen yeni bir ıııkta gösterdi.

"Biraz," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım.

Ağzında bir gülümseme belirdi. "Son iki yıldır haftada üç kez buz pistine gidiyorum. Ondan önce, işten sonra her gün akşamları buz pistine gidip çalışıyordum, böylece buz pistinde geçirdiğim zamanın ve derslerin parasını ödeyebiliyordum."

Bunu sindirmem bir dakika sürdü. "Bunu ne kadar sevdiğin çok açık."

"Kimse bunu benden alamaz," diye omuz silkerek cevap verdi. "Bunu kimseye anlatmıyorum çünkü bu sadece kendim için yaptığım bir şey." Gülümsedi. "Oteldeki Danny bile çoğu sabah sadece yürüyüşe çıktığımı düşünüyor."

"Çoğu sabah mı? Ben... seni görmedim." Kahretsin, kendimi ele vermişim.

Evie bana keskin bir bakış attı.

Çılgın bir takipçi olmadığımı göstermek için ellerimi kaldırdım. "Bir sabah, şuradaki tarlanın diğer tarafından seni gördüm ve sende bir şey vardı. Seni tekrar görmek istedim. Kim olduğunu hiç bilmiyordum."

Gözleri parladı ve sırıttı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," başımı salladım.

"Serendipity," dedi hızlıca gülümseyerek.

Yirmi Beşinci Bölüm

NOAH

Otelin lobisine geri döndüğümüzde Alicia ortaya çıktı.

"Tam da aradığım insanlar," dedi memnun bir gülümsemeyle. "Evie, senin için Swanson salonunu ayarladım. Salon," bileziğindeki saate bir göz attı, "önümüzdeki iki saat boyunca senin."

"Harika," dedi Evie ve kolumu çekerek beni asansörün ters yönüne doğru çekti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Bir planım var," dedi zafer dolu bir gülümsemeyle.

"Bu planı sevecek miyim?" diye sordum ve ona gülümsedim, çünkü o çok eğleneliydi.

"Bayılacaksın," diye cevapladı, kolunu koluma takarak beni küçük bir salona götürdü. Odanın ortasında, altın ışıklarla süslenmiş bir düzine Noel ağacıyla çevrili, parlak siyah bir kuyruklu piyano duruyordu.

"*Fabulous Baker Boys? Pretty Woman?*" diye sordum, piyanoların yer aldığı birkaç ünlü film sahnesi aklımdan geçti. Hepsi de hafızamda oldukça ateşliydi. Ona sııttım.

"Hayır," diye iç geçirdi. "Keşke onları düşünseydim. Biz... oyuncakçıya gittiğimizde *Big* filmindeki piyano sahnesini canlandıracağız."

Onun hırsına hayran kalarak ona baktım. "Öyle mi?"

"Evet. Sen sağ elin tuşlarıyla kolay kısmı çalarsın, ben de C akoruyla zor kısmı çalarım, ama sadece iki ayağım olduğu için doğaçlama yapmam gerekecek, yine de kulağa hoş gelecektir."

Onun şeytani dehası beni tamamen şaşkına çevirdi. "Ya delisin ya da dahisin."

"Biliyorum," dedi, "ama başaracaksın. Senin hünerli ayak hareketlerini gördüm."

" yle mi?" Bu  nemsiz bir söz d , ama kızarınca şaşırdım.

Omuz silkerek, "YouTube'da seni izlemiş olabilirim. Sezonun başında Crystal Palace'a attığın golde harika bir asist yaptın," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim ve ona beni izlediği için gereğinden fazla memnun hissederek selam verdim.

Yarım saat sonra, notların yazıldığı flip-chart kağıtlarıyla çevrili, Evie piyanonun arasında gidip gelerek notaları  alıyor ve sonra yazıyordu, biz de provaya iyice girmiştik.

"   deyince," dedi ve telefonuna kaydettiği müziği çalmaya başladı. Bu dördüncü denememizdi ve C oktavından sonraya kadar her şey yolunda gitti, ama tabii ki Evie ne yapması gerektiğini hatırlayamadı. Ama Evie, Evie olduğu için durmadı, sadece doğaçlama yaptı, kağıt üzerinde zıplayarak "Dee dum da da da" diye şarkı söyledi ve sonra kendi ayaklarına takılıp tökezledi ve zıplarken bana çarptı ve ben kağıdın kaygan yüzeyinde kayarak düştüm ve onu da yanımda götürdüm. Sanki Twister oynuyormuşuz gibi, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde yere düştük ve Evie çaresizce kıkırdayarak bukleleri burnumu gıdıklıyordu.

" - -özür dilerim," diye kekeledi, ayağa kalkmaya çalışırken elini tam da kasıklarına koydu. Başıını kaldırdı ve bana bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. " z r dilerim." O kadar hızlı hareket etti ki omuzu  eneme çarptı. " z r dilerim," diye tekrar söyledi ve sonra çenemi okşamaya çalıştı ama aynı anda dirseğini kaburgalarına batırdı.

Ellerimi beline sıkıca tuttum, s veterinin yukarı kaymış olduğu çıplak tenine dokundum. "Kıpırdama," diye homurdandım, bir sonraki olası yumruğunu bekleyerek yüzümü buruşturdum.

" zg n m," dedi yine ve gevşedi, vücudunun yumuşak kıvrımlarının benimkine bastırıldığını fark ettim.

Cildi o kadar yumuşaktı ki kendimi tutamadım, parmaklarım sırtının yüzeyini okşadı.

Parlak ve kahkaha dolu gözleri benimkilerle buluştu. Evie. Onda bir şey vardı. Her zaman çok canlıydı. Şu anda gözlerinde bir meydan okuma vardı, sanki "devam et, cesaretin varsa" der gibi.

Neden buna karşı koyuyordum? Havaalanı salonunda bana o küstah selamını verdiği andan itibaren bu neredeyse kaçınılmazdı. Etrafımızdaki dünya uzaklaşıp sadece ikimiz kaldığımızda, bunu yapmamamız için tüm nedenleri hatırlamaya çalıştım. Kalbimin çarpışını duyabiliyor mu, ya da göğsüme yaslanırken kaburgalarına çarptığını hissedebiliyor mu diye merak ettim. Hesaplı ve kasıtlı bir hareketle bakışlarımı onun dudaklarına indirdim, ama yine de bekledim. Bu öpücüğü istiyordum. Önemli olmasını istiyordum. Kontrol bende olacaktı. Eğer pes edeceksem, bu Evie'nin spontane, cesur, eğlenceli kız anlarından biri olmayacaktı. Dilini üst dudağına sürdü ve gözleri büyüdü. İçinden aldığı küçük nefesini duydum. Beklenti cildimde hafifçe dans etti.

Sessizlik kulaklarımda gürültülüydü, elimi saçlarına kaydırıp başını kendime doğru çektiğimde bir uğultu sesi duyuldu. Dudaklarımız yavaşça, ipeksi bir kayma ile birbirine değdiğinde vücudu benimkine karşı yumuşadı. Bu dokunuş karnımın alt kısmında bir sıcaklık dalgası uyandırdı. Yavaş gitmek istiyordum ama artık ağzı ağzımın üzerindeydi ve daha fazlasını istiyordum. Ağzımı açıp onun ağzını ele geçirme dürtüsüyle mücadele ederken parmaklarımla küçük daireler çizerek saç derisini masaj yapıyordum. Ağzımı alaycı bir öpücükle eğdim, nazik bir keşifti ama kontrolüm kayboluyordu. Altımda Evie inledi ve bu beni çılgına çevirdi, ağzımı açtım ve ona derin, arayış dolu bir öpücük verdim, yakalanması zor bir şeyi yakalamaya çalışıyordum. Daha önce hiç bu kadar güçlü bir ihtiyaç hissetmemiştim. Evie bana ayak uydurdu, her hareketime karşılık verdi, beni daha da ileri itti.

Kanım damarlarımdan güm güm atıyordu. Boynunun soluk tenini öperken, dudaklarım pürüzsüz boynunu aşağı doğru kayarken, bir elim kaburgalarını okşarken, diğer elim onu bana doğru çekerek, onu dokunmak, ona sarılmak istedim, daha önce hiç hissetmediğim kadar çaresiz bir ihtiyaçla. Kalçalarım ona doğru sallanırken, o da bana karşılık verdi, bana doğru bastırdı. "Noah," diye mırıldandı, parmakları saçlarıma dolanarak.

Başı geriye doğru eğilmişti ve göğüslerini avuçladığımda sert nefeslerini duyabiliyordum. Acele etmeden, sütyeninin kumaşı üzerinden nazikçe masaj yaparken, parmaklarım dantelli kenarın hemen altındaki cildi okşuyordu. Altımda kıvranıyor, daha fazlasını istiyor gibi itiyordu, ama ben tekrar ağzını yakaladım, öpücükleri yavaşlattım, hızı yavaşlattım. Bu konuda acele etmeyecektim. Acele etmeden, onu kızdırmak, tadını çıkarmak ve zevk almak istiyordum. Bir kez olsun kontrolü ele almak ve Evie'ye zaman ve ilgi göstermek istiyordum.

O anı hissettim, sonunda pes ettiğinde, kontrol mücadelesinden vazgeçtiğinde. Vücudu benim altımda sakinleşti ve parmaklarımı sütyeninin içine sokup meme uçlarını okşamaya başladığımda, onu öperken, kalçalarım ile hafifçe iterek baskı uygularken, zevkle iç çektiğini duydum.

Benden kurtuldu, dizlerinin üzerine çöktü, üstünü çıkardı ve yere attı.

Dağınık saçları, parlak ve neredeyse ateşli gözleriyle bana öfkeyle baktı. "Lanet olsun, Noah."

Onun sabırsızlığı kanımı kaydattı, ama ben liderlik etmeye kararlıydım. Evie'nin her zaman onun emirlerine boyun eğmeyen, ona karşı çıkacak birine ihtiyacı vardı.

Onun önünde diz çöktüm, gözlerini tutarak bakışlarımı onun kremsi göğüslerine indirdim.

"Sütyenini çıkar," dedim. Kendi oyunumu oynayabilirdim. Gözlerinde şaşkınlık belirdi. Çenesini kaldırdı ve kollarını arkasına götürerek sütyenini çıkardı ve yere bıraktı.

Mükemmel göğüsleri vardı, yuvarlak ve sıkı, pembe meme uçları vardı. Öne eğildim ve sırayla dokundum, tüm bu süre boyunca yüzünü izledim.

"Bunlar örnek niteliğinde göğüsler" dedim, yüzünü izleyerek. "Ve göğüs meraklısı olmadığımı söylediğimde yalan söylemiştim." Başparmağımla sıkı bir meme ucunu okşadığımda, dudaklarını dişlerinin arasına aldı ve nefesini tuttuğunu duydum.

"Böyle mi?" diye sordum soğukkanlılıkla.

Şimdi kararsız bir şekilde başını salladı. Bu bir değişiklikti. Onu bu şekilde görmek hoşuma gitti.

"Ağzımı üzerinde istiyorum mu?" diye sordum, başparmaklarımla her iki meme ucunu okşayarak, onun kıvranışını izledim.

O başını salladı.

"Peki ya burası? Benim için ısladın mı?"

Elimi bacaklarının birleştiği yere doğru kaydırdım. Keskin nefes alışını neredeyse bir ciyaklama gibiydi ve kendimi daha da sertleşmiş hissettim. Müstehcen konuşmanın dezavantajları vardı. Benim de sabrım tükeniyordu.

Sıkı meme ucunu ağzıma aldım, yalayıp emdim, o inlemeye başlayınca hızla bir ritim yakaladım, sırayla nefes nefese adımı söyleyip lütfen diyordu. Diğer elimle kot pantolonunun dikişini ovuşturdum, avucuma sürtünmeye çalıştığını hissettim. Her seferinde, kontrolü ele almayacağını öğrenene kadar sürtünmeyi kaldırdım. Bu sefer değil.

Elleri belime gitti ve kot pantolonumun en üst düğmesini çekmeye çalıştığını hissettim. Elini kendi elimle kapattım ve meme ucunu daha sert emdim. Bu sefer inlemesi daha yüksek sesliydi ve sırtını kavisleyerek göğsünü ağzıma bastırdı. Kendi kendime sııttım, gevşettim ve gergin cildi yaladım.

"Oh, Noah, lütfen," dedi.

Ağzına geri döndüm ve dudaklarına fısıldadım, elim hala kot pantolonunun dikişine bastırılmış haldeydi. "Ne Evie? Ne?"

"Tanrım, bilmiyorum. Sen... sen."

Onu öptüm, bir kez olsun kazandığımı hissederek. Elim kot pantolonumun önüne kaydı...

Aniden uzaktan bir patlama sesi geldi. Ardından fayans zeminde topuk sesleri duyuldu.

"Kahretsin," dedi Evie, geri çekilip üstünü kaparak. O tişörtünü giyerken, ben de sütyenini kot pantolonumun arkasına sıkıştırdım.

Bir kağıt parçası aldım ve onu inceliyormuş gibi havaya kaldırdım.

"Hey, siz ikiniz." Alicia, neşeli ve coşkulu sesiyle odaya girdi. odaya girdi.

"Merhaba, Alicia," dedi Evie, sahte bir gülümsemeyle ve çok gergin bir sesle. "Merhaba," dedi Alicia. Sanki bir Meksika stand-off'u gibiydi.

"Her şey için teşekkürler. Mükemmeldi," dedi Evie, Alicia'nın ayarladığı flip chart, kağıt ve keçeli kalemlere atıfta bulunarak.

"Önemli değil." Alicia'nın gözleri odanın içinde dolaşarak bizim ne yaptığımızı anlamaya çalışıyordu. Evie ona planı anlatmamıştı. Alicia, Evie'nin üzerine yazdığı harfleri gizlemek için ters çevirdiği bantla yapıştırılmış kağıtların yanına gitti.

Evie'ye baktı ve Evie aniden ona sıırttı. "Hala söylemeyeceğim."

Alicia sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Sürprizlerle aram iyi değildir." "Bu bir sürpriz değil, değil mi Noah?"

"Hayır," dedim. "Daha çok, doğru yaptığımızdan emin olmak gibi." "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Alicia.

"Zamanı gelince anlarsın," dedi Evie bana göz kırparak.

"Şimdi ikinizi bir araya getirdiğim için pişman olmaya başladım," dedi somurtarak. "Hayır, pişman değilsin," dedi Evie, hala kağıdı göğüslerinin önünde tutarken

ve diğer kadına garip bir şekilde sarıldı. "Hayır, pişman değilim. Ama sence bir

Kamera öpücüğü mü? Bilirsin, istediklerini vermek gibi?

"Onu da hallediyoruz," dedi Evie, bana yine şımarık bir göz kırparak.

"Değil mi, Noah?"

Gözlerimi devirdim, ama içten içe Evie ile aramızdaki bu şeyin bu kadar aleni bir şekilde belgelenmesini istediğimden pek emin değildim. Bu parlak, ışıltılı, heyecan verici duygular, sosyal medyanın merceği altına koymak için fazla özeldi. Onları beslemek ve aramızdaki ilişkinin nereye varacağını görmek istiyordum. Aramızdaki şey özeldi, bundan emindim. Sadece Evie'yi ikna etmem gerekiyordu, çünkü duyguların ve bağlılığın onu korkuttuğunu biliyordum.

Yirmi Altıncı Bölüm

NOAH

"Peki, tanışacağımız bu insanlar kimler?" Evie, ertesi gün öğleden sonra Grand Central İstasyonu'na yaklaşırken sordu. Evie'nin tanışmasını istediğim bir arkadaşımın akşam yemeğine giderken kısa bir mola vermiştik. İkisi de gazeteci olduğu için ortak noktaları olacağını ve Evie'nin işinin olup olmayacağından endişelendiği için arkadaşımın ona yardımcı olabileceğini düşünmüştüm.

"Todd. Sana ondan bahsetmiştim, hatırladın mı? Üniversitede birlikte okuduk. İkimiz de futbol takımındaydık. O, hiçbir şeyi pek umursamayan, doğuştan yetenekli oyunculardan biriydi." Her zaman takındığı tavrı hatırlayarak yüzümü buruşturdum.

"Tamam," dedi Evie, biraz hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Üzgünüm, bu onu pek iyi göstermiyor. Zengin, yakışıklı ve berbat bir çocukluk geçirmiş."

"Hala ikna olmadım," dedi, burnunu kırıştırarak. "Nasıl onunla arkadaş olabiliyorsun? Hiç sana benzemiyor. Ailenle yakın değil misin?"

"Yakınız ama bunu çok önemsemiyorum."

"Hayır, bunu iyi saklıyorsun, kötü çocuk imajının bir parçası değil."

"Ne kötü çocuk imajı?" Parti günlerimden ve Gabe'in yolunu kaybetmesinden sonra, kötü çocuk imajından kaçınmak için elimden geleni yaptım, bu yüzden son zamanlardaki olumsuz reklamlar çok canımı sıktı.

"Todd, kötü çocuk imajına sahip biri, ama ailemi çok seviyor. Muhtemelen beni sevdiğinden daha fazla. Arkadaşlarına çok sadık. Her zaman arkamı kolluyor. Üniversitedeyken bahar tatillerinde hep benimle birlikte eve gelirdi ve annemle de sürekli iletişim halinde."

"Tamam. Puanı biraz yükseldi," dedi Evie, yüzünü buruşturarak ve ağzını kıvrarak.

"Annem onu çok seviyor. Şimdi bir kız arkadaşı var ve... şey... anneme göre, bu onu olgunlaştırmış."

"Sakın söyleme, şimdi de sana iyi bir kız bulman için dırdır ediyor," diye alay etti.

"Hayır, annem şu anki durumumdan memnun," diye yalan söyledim. Annem benim bir yuva kurmamı çok istiyordu.

"Yalan söylediğinde belli oluyor," diye alay etti Evie. Bu sözü kesin bir gerçekmiş gibi kollarını kavuşturdu.

"Hayır, yapmıyorum."

"Evet, var. Gözünün köşesi kırışıyor. Tam orada." Sol gözümün dış köşesini işaret edip dokundu. "Eminim kızların seninle sadece paranın için ilgilendiğini düşünüyor. Ya da Premier Lig futbolcusu olduğun için."

Her zamanki gibi Evie tam isabet ettiği için iç geçirdim. "Sadece *doğru* kızı nasıl bulacağım konusunda endişeleniyor. Hepsi bu."

"Zor olmalı," dedi, bana gülerek. "Bu kadar çekici ve zengin olmak."

"Hiç komik değilsin."

"Gözün yine o şeyi yapıyor," diye alay etti, ama ben öyle olmadığından emindim.

"Sen tam bir baş belasısın, Evie Green."

"Biliyorum, ama başka türlüünü istemezsin. En azından eğlenceliyim." Gözleri parladı. O çok eğlenceliydi ve ben onunla vakit geçirmekten gereğinden fazla zevk alıyordum.

"Todd, CityZen dergisinde çalışıyor." Birdenbire onun yazdığı düzenli köşe yazısını düşünerek güldüm. "*Man about Town* köşesini yazıyor, görülmesi gereken en iyi yerleri biliyor ve en iyi yerlere davet ediliyor. Bana bu barın üç aylık bekleme listesi olduğunu söyledi."

"Şimdi ilginç biri gibi geliyor," dedi Evie.

"İşte geldik. İstasyon." Daha önce hiç gitmemiştim ama binanın ünü efsaneviydi.

Evie yün eldivenli elini benimkine taktı ve adımlarını hızlandırdı. Kemerli bir çatının altındaki yan girişlerden birinden içeri girdik ve kısa sürede büyük ana salona ulaştık.

Bu saatte, saat yediyi biraz geçmişti ve ortalık sessizleşmeye başlamıştı. Birkaç kararlı yolcu, insanları platformlara çağıran tiz sesli anonslara yanıt olarak mermer zeminde büyük adımlarla yürüdü, ancak sanki daha yüksek bir güç olayları yönetiyormuş gibi bir sükunet havası da vardı. İkimiz de hemen boyunlarımızı uzatarak, çarpıcı bir yeşil tonunda boyanmış, altın yaldızlı burç ve takımyıldız resimleriyle süslenmiş geniş tonozlu tavana baktık.

"Muhteşem. Her gün işe giderken buradan geçtiğini düşün. Sence insanlar bunu fark etmeyi bırakır mı?" diye sordu Evie, yukarı bakarak daireler çizerek yürürken.

"Umarım fark etmezler," dedim.

"Muhtemelen fark ediyorlar," dedi Evie kederli bir şekilde.

Düşüncelere dalmış bir şekilde kaşlarını çatarken ona bakarak gülümsedim. Kendimi tutamadım, öne adım attım ve burnunun üstündeki küçük kırıksıklığı okşadım. "Senin hiç fark etmediğini sanmıyorum."

Evie her zaman çevresindeki şeyleri fark ederdi. Bu onun cazibesinin bir parçasıydı ve onu özel kılan şeydi.

Yüzü aydınlandı ve bana gülümsedi. "Sanırım haklısın. O filmi izledin mi...?"

"*The Fisher King*," diye onun yerine cümleyi tamamladım.

"Evet," diye sevincinden ellerini çırpı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama hayır, hiç izlemedim. Bir süre bu filmi kutlamak için burada Yılbaşı gecesi valsleri düzenlediler, ama artık yapmıyorlar."

"Ne yazık. Muhteşem bir manzara. Grand Central İstasyonu'nun tamamı vals yapmaya başlıyor, tüm yolcular çiftler halinde dans ediyor. Oldukça büyümlü bir manzara." Hüzünlü bir şekilde iç geçirdi. "Sanırım bugünlerde çoğu insan vals yapmayı bile bilmiyor." Kendi kendine mırıldandığını duydum ve tanıdık bir-iki-üç, bir-iki-üç nakaratını tanıdım. Ondan uzaklaştım ve telefonumda bir vals aradım.

Bana ne oldu bilmiyordum, ama müzik başladığında, Evie'nin başını kaldırması ve ağzının köşelerine yayılan saf bir büyülenmeyle gülümsemesi, bu tuhaf davranışa değdi. Uygun görüldüğü için selam verdim, onun da bunu seveceğini biliyordum. "Benimle dans eder misin?"

"Oh." Bir an hareketsiz kaldı ve onu şaşırttığımı anlayabildim.

Onu kollarımın arasına aldım, sonra bir elimi uzattım ve o da elini benim elime koydu. Sol ayağımla onun karşı ayağını geriye doğru iterek bir adım attım. Adımlar kolayca geldi ve hayatımda ilk kez, sınıfımızın dans etmeyi öğrenmesini ısrarla isteyen yaşlı Bayan Robbins'e minnettar oldum.

Evie benim liderliğimi takip etti, önce kendine güveni artana kadar yavaşça adım attı, sonra kimseyi rahatsız etmeden veya yoluna çıkmadan, ele geçirdiğimiz küçük alanın üzerinde süzülerek dans ettik. Sonunda müzik sona erdi ve biz de durduk.

Evie bana ışık huzmesi içinde durarak en melek gibi gülümsedi ve kalbimin göğsümün içinde patladığını hissettim, sanki çok hızlı ve sert bir şekilde şişerek tüm göğüs boşluğumu doldurmuş gibi. Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu.

"Bu çok güzeldi, Noah. Teşekkür ederim," dedi basitçe. "Bunu sonsuza kadar hatırlayacağım." Elim tuttu ve parmaklarını benimkilerle birleştirip hızlıca sıktı.

Yanımızdan geçen bir çift, bize gizlice alkışladı ve yalnız olmadığımızı hatırlattı.

"Yukarı çıkalım," dedi Evie, elimi çekerek beni bir üst kata çıkan merdivene doğru götürdü.

Taş korkuluğa yaslanarak istasyonu seyrettik. Bir kat yukarı çıksak bile, çatı hala çok uzaktaydı.

"Burası gerçekten muhteşem," dedi Evie, gözleri takdirle yumuşak ve parlak bir şekilde. "Bunu asla unutamayacağım." Dönüp bana gülümsedi. Sanki ipek bir kurdele beni sarıp ona doğru çekiyormuş gibi hafif bir çekilme hissettim.

On beş dakika daha tavana bakarak geçirdik. İkimiz de ayrılmak için acele etmiyorduk ve birbirimize dönüp gülümsüyorduk. Sessiz ve içe dönük zamanlarda olduğu kadar, sohbet etmek ve gülmek kolay olan yoğun ve aktif dönemlerde de ne kadar sık aynı fikirde olduğumuzu fark ettim.

Evie'ye, güzel yüzüne ve sırtına dökülen buklelerine bakarken, ona veda etmenin zor olacağını fark ettim. Belki...

Takıma geri döndüğümde ve işler yoluna girdiğinde onu Londra'da bir randevuya davet edebilirim.

Bar gizli bir bar havasındaydı ve Todd içeri girmek için şifreye ihtiyacım olacağını söylemişti. Ben onun benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm, ama göze çarpmayan kapıya vardığımızda ve kapıyı açtığımızda, yüksek bir taburede oturmuş *The Great Gatsby* kitabını okuyan kel bir adamın keskin bakışlarıyla karşılandık.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, ilgisiz ve okumayı böldüğümüz için hafifçe sinirlenmiş bir ses tonuyla.

Evie ile hızlıca baktık ve içimi bir anlık bir belirsizlik kapladı. Doğru adresi bulmuş muyum?

"Burada biriyle buluşacağız" dedim.

"Kiminle?" diye sordu, sabırlı bir iç çekişle.

"Todd McLennan," dedim, yanlış yere geldiğimizi ve hemen gitmemiz gerektiğini, bir daha kapısını çalmamız gerektiğini söyleyeceğini düşünerek.

"Aşağıda," dedi adam ve kitabına geri döndü.

Evie'nin yüzü kırıştı, sessiz bir eğlence yüzüne yansımıştı. Azarlanmış okul çocukları gibi, her iki tarafı koyu kırmızıya boyanmış duvarlarla çevrili beton merdivenlerden aşağı süzüldük. Pek de davetkar bir giriş değildi ve Todd'un ayrıntılı bir şaka yapıp yapmadığını merak etmeye başlamıştım, özellikle de bir alt kata indiğimizde, büyük bir dolap dışında boş bir alan olduğunu gördüğümde.

Kahverengi trilby şapkalı, palto giymiş minyon bir kadın, perdeli bir oyuğun arkasından çıktı ve başını eğerek bize bekleyişle baktı.

"F. Scott Fitzgerald," diye birdenbire ağızımdan kaçiverdi.

Bana başını salladı, gardırop kapısını açtı ve bizi içeriye davet etti.

"Gittikçe daha da ilginç," diye mırıldandı Evie, peşimden gelerek.

Gardırobun diğer tarafında, evet, birkaç paltoyu itip geçmek zorunda kaldık, tam gaz devam eden bir bara çıktık.

Ani kontrast, yüzüme bir yumruk gibi geldi. Duvarın alt kısmı koyu renkli ahşap panellerle kaplıydı, üst kısmı ise lüks, koyu kırmızı duvar kağıdıyla kaplıydı. Berber dükkanını andıran, yelek giymiş, çizgili dar pantolonlu, cilalı bıyıklı garsonlar, kokteyller, parlak renkli sıvılarla dolu dekoratif bardaklar ve ara sıra da uzun boylu altın rengi bira bardakları taşıyarak koşturuyorlardı. Mekanı sallayan gürültü seviyesine, kahkahalar ve onay çığlıklarıyla kesintiye uğrayan yüksek sesli sohbetlere bakılırsa, insanlar gerçekten iyi vakit geçiriyorlardı.

Evie'nin gözleri her şeyi içselleştirmek için oradan oraya kayıyordu.

"Sanırım arkadaşını şimdiden sevdim. Burası çok havalı."

Gözlerimin ışığa alışması bir dakika sürdü ve sonra küçük nişlerden birinde Todd ve bir kadın gördüm.

"İşte oradalar." Öncü olarak yanlarına gittim.

"Selam dostum." Todd ayağa fırladı ve bana coşkuyla sarıldı. "Uzun zaman oldu."

Birbirimizi, birkaç yıldır görmediğiniz birini gördüğünüzde gereken bir dakika boyunca inceledik.

"Selam, seni görmek ne güzel." Her zamanki gibi görünüyordu; bu pislik, genler konusunda en iyisiyle kutsanmıştı. O, tipik bir Amerikan erkeğiydi, ama şimdi onda farklı bir şey fark ettim. Gülümsemesinde yumuşak bir ışıltı vardı, yüzünü sık sık bozan alaycılığı ortadan kaldırıyordu. Ben başka bir şey söyleyemeden, yanındaki kadını ayağa kaldırdı.

"Ve bu da Sophie." Adını söyleme şekli bile Sophie'nin özel biri olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. "Sophie, bu Noah, İngiliz futbolu oynuyor ve şurada yaşıyor. Yani, bu serseriyle ortak bir yanınız olabilir." Gülümsemesi hakaretin etkisini yumuşattı. "Aynı üniversitede okuduk, o yüzden benim hakkımda söylediği hiçbir şeye inanma." Ona gülümsedi ve gururla kolunu omzuna atıp göğsünü kabartması beni şaşkınlıktan neredeyse düşürecekti.

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Sen İngilizsin," diye patladım.

"Hadi canım, Sherlock," dedi Todd, her zamanki neşeli tavrıyla gözlerini devirdi. Beni geçip Evie'ye elini uzattı. "Ben

Todd, bu Sophie.

Merhaba, ben

Evie.

"Sen de İngilizsin." Ona göz kırptı. "Seni buraya getiren nedir ve Noah'ı nereden tanıyorsun?"

"Uzun hikaye."

"Ooh, iyi hikayeleri severim." Todd ellerini ovuşturdu.

"Uslu dur, McLennan," dedi Sophie. "Onu takma. Bir şey içmek ister misin? Sipariş vermek üzereydik."

"Teşekkürler." Evie, Sophie'nin uzattığı menüyü aldı.

"Burası kokteylleriyle ünlüdür. Çok iyidirler ve Todd ısmarlıyor."

"Sana medenileştirici bir etkisi olduğunu görmek güzel," dedim Todd'a, o da sadece gülümsedi.

"O benim en iyi yanlarımı ortaya çıkarıyor."

Sophie ona bir öpücük gönderdi. "Sadece egosunu okşuyorum, daha kolay oluyor."

Evie bana hızlıca bir bakış attı. "İlginç arkadaşların var gibi görünüyor, Noah." Todd ve Sophie'ye döndü. "Tanıştığımıza memnun oldum. Noah'ın tüm kirli çamaşırlarını dökebilirsiniz. Umarım üniversitede gerçekten yaramazlık yapmıştır."

Todd başını salladı. "Hayır, o her zaman futbola bağlıydı."

İhtiyatlı davranmaya karar verdiği için minnettardım. Üniversitede melek gibi davranmamıştım.

"Hmm," dedi Sophie. "Senin yanında bu pek bir şey ifade etmiyor."

Todd, Sophie'nin dudaklarına sıkıca öptü. "Beni sevdiğini biliyorsun."

Gözlerini devirdi ama aralarında gizli bir gülümseme alışverişi oldu ve ben bir anlık bir hisse kapıldım... İlk başta kıskançlık sandım ama sonra şok edici bir şekilde bunun bir takdir olduğunu fark ettim. Evie ile istasyonda paylaşmış olduğumuz gülümsemeyle aynıydı.

İçeceklerimizi sipariş ettik ve sohbet kolayca akmaya başladı. Todd, Sophie ve Evie, hepsi gazeteci oldukları için pek çok ortak noktaları vardı. Todd ve ben sohbet ederken, Evie'nin Sophie ile konuşmasına da kulak misafiri oldum.

"Noel'de eve gitmeyi özlüyor musun?" diye sordu Evie.

"Pek sayılmaz. Todd ve ben üç yıldır birlikteyiz ve o ailesiyle pek yakın değil. Noel'i kuzeni Bella ve kocası Wes ile geçireceğiz. Aslında özlediğim tek şey

mince pies!" dedi Sophie heyecanla. "Bu yıl kendi mincemeat'imi yaptım. Tonlarca." Güldü. "Onları dağıtacağım."

"Mince pie'yi çok severim. Annemle birlikte yapardık." Evie'nin gülümsemesi parlak olsa da, sözlerinde kederin yankısını duyabiliyordum.

İçeceklerimiz geldi, Todd ve bana butik biralar, Evie ve Sophie'ye ise süslü kokteyller.

"Peki, Noah'la nasıl tanıştınız?" diye sordu Todd, Evie'nin New York'a nasıl geldiğini anlattıktan bir süre sonra.

"İyi soru," dedi ve gerçek hikayeyi anlatmak için benim iznimi almak istercesine bana baktı.

"Sorun yok, Todd'a güveniyorum," dedim. "Rick Menzies'in bacağına ikiye kırdıktan sonra berbat itibarımı düzeltmek için bu sosyal medya işini yapıyoruz," dediğimde midemde tanıdık bir mide bulantısı hissettim, "ve Evie'nin TikTok hesabının bilinirliğini artırmak için."

"Menzies'in sorunları olduğunu duydum," dedi Todd.

"Nereden duydun?" diye sordum, hafifçe alaycı bir şekilde. Bunu ilk kez duyuyordum ve soyunma odasındaki tüm dedikoduları duymuştum.

"Bağlantılarım var."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "İngiltere'de mi?"

"*Sports World Illustrated* bu katın karşısında. Oradaki çalışanlardan biri olan Conrad'a seninle buluşacağımı söyledim. O da hemen bu konuyu açtı. Aslında, onunla röportaj yapmak ister misin?"

"Hayır," dedim. "Şu anda kimseyle konuşmuyorum."

"Peki ya o, tackle'dan bahsetmeyeceğine söz verse?" diye sordu Todd. Kafamı salladım.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Sophie, diplomatik bir şekilde Evie'ye, ince, uzun saplı bir beyaz şarap kadehini eline alarak.

Evie, kendine özgü "*gerçekten umursamıyorum*" tavrıyla omuzlarını silkti. "Umarım yeni yılda beni tekrar işe alırlar, yoksa yeni bir iş aramak zorunda kalacağım." Yüzünü buruşturdu.

"Zor bir durum," dedi Sophie anlayışla. "Dergi işleri sürekli kesintiye uğruyor. McLennan gibi küçük bir şöhretin ve hayranların varsa sorun yok, ama başka bir işin olması önemli."

yayına ekleyin. Çevrimiçi bir tarif ve yemek pişirme kanalı kurdum. TikTok'u çok kullanıyorum ve bazı takipçilerim var...

Todd onun kaburgalarına dirsek attı. "Bir sürü takipçisi var ve bitkisel buz küpleri yapma konusundaki son ipucu viral oldu. Mütevazı davranıyor."

"İyi bir temelim var ve bundan para kazanmaya başladım," dedi Sophie sessizce ve alçakgönüllülükle. "Dergi de yeni okuyucular çektiği için bundan memnun, bu yüzden kendimi koruyorum."

"Bu harika bir fikir, ama 'finans gazetecisi' pek seksi bir meslek değil," dedi Evie biraz umutsuzca.

"Onu seksi hale getirmelisin," dedi Todd hızlıca gülümseyerek.

"*Sex and the City*'nin erkek versiyonunu yazan adam diyor bunu," diye alay etti Sophie. Hepimiz güldük.

"Onun egosunun çok büyümesine izin vermediğini görmekten memnunum," dedim ona.

Todd elini tuttu. "O beni olduğum gibi seviyor." Bu sözleri alaycı bir gülümsemeyle söylemesine rağmen, sözlerinin doğruluğundan şüphe yoktu. Bu bir keşifti. Sophie, Todd'un daha önce birlikte gördüğüm kadınlardan tamamen farklıydı. Güzeldi, çok güzeldi, ama abartısız bir şekilde. Daha önce Todd, her zaman şık giyimli ve zengin kadınlarla dolu göz alıcı bir çevrede dolaşıyordu. Sophie ise basit bir sweatshirt ve kot pantolonla, ona kıyasla çok daha sağlıklı görünüyordu. Onun dengesi olduğunu fark ettim. Zıt kutuplar birbirini çekiyordu.

Evie'ye baktım ve o bana gülümsedi. Bu, ikimizin de birbirimizin arkadaşlığından gerçekten keyif aldığımızı ve bu durumda tamamen rahat olduğumuzu fark ettiğim o küçük anlardan biriydi. Birbirimizi dengeliyor muyduk? Evie bana iyi bir etki yapıyor muydu? O yanımdayken kendimi çok daha hafif hissediyordum, ama ikimiz de tatildeydik. Bu gerçek hayat değildi. Değil miydi?

"Çok naziktiler," dedi Evie, Fifth Avenue'den The Plaza'ya doğru yürürken boynuna hacimli pembe atkısını birkaç kez dolayarak.

. Ben paltoma sarınarak, kulaklarımın uçları çoktan üşümüş haldeydim. Sıcaklık düşmüştü ve kar yağışı bekleniyordu.

"Evet, dürüst olmak gerekirse çok şaşırdım. Todd, bunu söylediğim için bana kızmayacaktır, ama o her zaman biraz kadın düşkünüydü. Ve şimdi... Onun bu kadar mutlu ve huzurlu görüldüğüne inanamıyorum."

"İyi bir kadının sevgisi," dedi Evie, kaşlarını kaldırarak. "Ondan daha fazlası." Bir an düşündüm, "Onun içindeki şeytanlar yatışmış." İşte buydu. Onun hakkında her zaman bir tür gizli bir his vardı, sanki mutluluğa hiç güvenmiyormuş gibi, alaycı tavırlarında ve yüzeysel cazibesinde neredeyse görünmez bir kızgınlık vardı. "O mutlu ve bu belli oluyor. Eskiden hep rol yapıyordu."

"Sen ise her zaman yerleşik bir hayat sürdürün," dedi Evie düşünceli bir şekilde, bir kavşağa gelip yeşil ışığın yanmasını beklerken. "Annen ve ailen hakkında konuşma şeklinden anlayabiliyorum. Sanırım ben Todd gibiydim. Kararsız. Kökü olmayan. Amacı olmayan, nereye gittiğimi veya ne yaptığımı bilmeyen." Hiç bu kadar umutsuz konuşmadığını duymuştum ve ne diyeceğimi bilemeden profiline gizlice bir bakış attım.

"Özür dilerim, kendime acıyorum gibi konuşuyorum. Öyle olmak istemiyorum. Ama Todd ve Sophie tam anlamıyla yetişkinler, değil mi? Her şeyi çözmüş gibiler, oysa ben sanki başkasının ayakkabısıyla dolaşıyormuşum gibi hissediyorum, hem bana uymuyor hem de benim tarzım değil."

Ağzı sarkmıştı ve bana baktığında, gözlerindeki hüznü beni çok etkiledi.

"Kayboldum," dedi. "Amacım yok. Odak noktam yok. İngiltere'ye döndüğümde, yine aynı rutin hayatıma geri döneceğim."

Omuzlarımız çarpıştığında elini tuttum ve Noel Baba şapkaları takmış, "Jingle Bells" şarkısını oldukça detone bir şekilde söyleyen gürültücü genç kalabalığından kaçındık.

"Evie, kendine bu kadar yüklenme."

Başlangıçta ona biraz güven vermek istedim, ama düşündükçe, sadece kendime değil, ona da haksızlık ettiğimi fark ettim. Evet, zeki, neşeli ve eğlenceliydi, ama Evie bundan çok daha fazlasını da sunuyordu. Aslında onunla daha çok eğlenmişim.

son birkaç gün içinde, haftalarca, hatta belki de geçen bir yıl boyunca gördüğümde daha fazla. Gabriel ve ben parti sahnesini kasıp kavururken bile, bu kadar eğlenceli olmamıştı. Çoğu zaman, ayak uydurabilecek miyim diye endişelenmekten kaygı duyuyordum. Evie hayatıma hayati bir yeni bakış açısı getirdi.

"Sen bir ilham kaynağısın," dedim ona içtenlikle, The Plaza'nın karşısındaki Bergdorf & Goodman vitrinlerinin önündeki kaldırımda durarak. "Hayattan, tanıdığım herkesten daha fazla keyif alıyorsun. Başkalarını düşünüyorsun, onlara karşı nazıksın ve günlerini aydınlatıyorsun. Ben ise sadece rutin işlerimi yapıyorum. İşimi yapıyorum... ama bir zamanlar futbola olan tutkum ne oldu? Her şeyi kaybetmekten korktuğum için sürekli çok çalışıyorum. Ne zaman kaybetmekten korkmak yerine bir şeyleri dört gözle beklemeyi bıraktım? Ne zaman yeni şeyler yapmayı bıraktım?"

"Ne, gökdelenlerden sarmak gibi mi?" diye alay etti, yukarı bakarak.

"Bunu sevdiğimi söylesem ne dersin?" Ben çok sevmiştim. Heyecan, rahatlık alanımın dışında bir şey yapmanın verdiği heyecan ve bunu sevmenin yanı sıra yeni bir zorluğun üstesinden gelmenin verdiği tatmin.

"Hoşuna gittiğini biliyorum. Oysa eğlenceli olan benim olmam gerekirken, ben ödüm kopmuştu."

"Korkunu yendin," dedim cesaret verici bir şekilde.

"Peki bu durumda biz ne yapacağız?" Birdenbire zikzaklı düşüncelerinden biriyle bana döndü. "Senden gerçekten hoşlanıyorum, ama yapabileceğim için seninle yatmak aptalca bir fikir mi olur?"

Onun karakteristik ani yön değişikliği ve konuya şaşkınlıkla baktım. Gökdelenlerden seks konusuna nasıl geçmiştik?

"Üzgünüm," diye tekrar konuştu, ben bir şey söylemeden önce. "Yine başladım. Düşünmeden iki ayağımı birden atıyorum."

"Aslında, bunun tamamen aptalca bir fikir olmadığını söyleyecektim. Hatta bu fikri oldukça beğendim."

"Öyle mi?"

Şaşırmış gibi konuşmasına alınmalı mıydım?

"Evet, Evie, ama seninle yatmak istiyorum çünkü ikimiz de istiyoruz ve bunun için hazırlık yapıyoruz. Şu anda iyi bir fikir gibi geldiği için ya da neden olmasın diye değil. Seninle yatmak, zamanımı ayırmak ve tadını çıkarmak istiyorum."

"Oh." Gözleri tabak kadar büyüdü. "Oh." Tek söyleyebildiği şeyin bu olması hoşuma gitmişti.

"Belki biraz eğleniriz," diye ekledim. "Yatağıma gel, Evie Green."

Bana bakarken ağzını birkaç kez açıp kapattı. Alt dudağını ısırırken gözleri sevimli bir şaşkınlıkla doldu.

Kolumu sıktı. "Şimdi kendimi... biraz utangaç ve biraz gergin hissediyorum... çünkü ben hep hemen atlardım." Dudaklarını yine dişleriyle ısırды. Parmağımy ağzına götürüp dudaklarını serbest bıraktım ve cildini yatıştırdım.

Bir süre durakladı ve sonra ekledi, "Peki nasıl yapacağız?"

Gülerek kolumu onun koluna takıp otele doğru yolu geçtik, karşılıklı anlaşarak adımlarımızı hızlandırdık.

"Cidden, sormak zorunda mısın?"

Yirmi Yedinci Bölüm

EVIE

The Plaza'ya doğru yolu geçmek için acele ederken, benim mi yoksa Noah'ın mı daha hızlı yürüdüğünü bilemiyordum.

"İyi akşamlar Evie," dedi kapıcı Danny. "Soğuk mu?" Başımı salladım.

"Gece iyi geçti mi?" Danny, gökyüzünden düşen ilk kar tanelerini işaret etmek için yukarı doğru başını kaldırdı. "Ah, bak," dedi ve gülümsedi. "Bu gece kar yağacağını söylemişlerdi. Sanırım birkaç santim kar yağacak. Kar yağdığında çok mutlu oluyorum. Şehir birkaç saatliğine sessizliğe bürünüyor. Sabaha kadar bekle. Central Park'ta büyüğü bir manzara oluyor."

Birkaç kar tanesi Noah'ın uzun kirpiklerini kaplayan muhteşem yüzüne kondu. Onu öpmek, o kar tanelerini dudaklarımla yakalamak istedim. Özlemle iç geçirdim, beklentim neredeyse derimin altında kaynıyordu.

"Peki, gidelim artık," dedim yetersiz bir şekilde. "Umarım burada çok uzun süre kalmak zorunda kalmazsın."

"Gecenin geri kalanının tadını çıkar," dedi Danny. "Çıkarınız," dedi Noah, elimi çekerek.

Merdivenlerden koşarak otele girdik ve lobiden asansöre doğru geçerken ikimiz de kıkırdamaya başladık.

"Orada sonsuza kadar kalacağımızı sanmıştım," dedim. "Şimdi onunla konuşmadığım için kendimi kötü hissediyorum."

"Eminim seni affeder, ama orada daha uzun süre beklemek zorunda kalsaydık, ben affetmeyebilirdim."

Asansör kapıları kapanır kapanmaz Noah, koyun derisi eldivenlerini çıkardı, cebine attı ve soğuk yüzümü sıcak elleriyle kavradı, başını eğip buz gibi dudaklarıyla dudaklarımı öptü.

Kollarımı ona doladım ve onu kendime çekerek öpücüğe kendimi bıraktım.

Asansör kapıları açıldığında, koridorda yürürken ve öpüşürken ağızlarımız birbirine yapışık halde dışarı çıktık.

"Senin odan mı, benimki mi?" diye sordu Noah, kısa bir nefes almak için başını kaldırarak.

"Benimki," dedim nefes nefese ve onu öpmeye devam ederken, çantamdan anahtar kartımı aradım.

Kapı açıldığında neredeyse düşüyorduk ve Noah beni duvara yapıştırdı, ağzı benim ağzımın üzerinde dolaşırken, bir eliyle ceketimin önündeki fermuarı çekiyor, diğer eliyle ceketimin bir kolunu iterek beni kat kat giysilerimden kurtarmaya çalışıyordu. Ben onun ağır yün ceketinin düğmelerini açmaya çalışırken, ikimiz de kolları ve bacakları olan bir çift ahtapot gibiydik.

Her iki ceket de tek tek yere düştüğünde, bir gürültü ve ardından bir hisırtı duyuldu.

"Çok fazla giysi giymişsin," dedi, atkımı çözerek.

Ben çoktan onun süveterini ve altındaki uzun kollu tişörtünü çıkarmaya başlamıştım.

O bağırdı ve küfretti, atkımı bir kenara attı. "Ellerin donuyor."

"Üzgünüm," dedim ve ağzını bırakıp giysilerini başından çıkardım.

Onun pürüzsüz, gergin göğsünü öptüm. Tanrım, o çok yakışıklıydı. Güzel kaslı, belirgin göğüs kasları düz bir karına ve belinin altına uzanan birkaç kıl parçasına uzanıyordu. Ağzım sulandı ve karnını öperek aşağıya doğru inmek istedim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve karnını öptüm, dudaklarım pürüzsüz cildini okşadıktan sonra yumuşak kıllara süttü. Parmaklarım çoktan kemer tokasıyla boğuşmaya başlamıştı.

"Evie," diye mırıldandı. Ama bu "dur, Evie" değildi, eminim ki "evet, lütfen, Evie" idi. Kot pantolonunu açtım ve kalçalarına kadar indirdim, siyah jarse boxer şortu ve çadır gibi şişkinliği ortaya çıktı.

"Biri beni gördüğüne sevindi," diye mırıldandım, kumaşın içinden onu kucaklayarak.

O, dirseklerimi kavradı ve beni yukarı çekti. "Henüz değil. Sana söyledim. Seni tatmak istiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Tadını çıkarmak mı?"

"Oh, evet," dedi. "Her bir parçasını." Bana sadece kurt gibi bir sırtıyla bakınca kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Ellerimi göğsüne bastırıp gözlerine baktım ve bakışları yumuşadı. "Acelelerimiz yok, değil mi?"

Konuşmadan başımı salladım, duygularımın yoğunluğu beni boğmuştu.

"Seninle acele etmeyeceğim, Evie Green." Parmakları süveterimin altına süzüldü ve kot pantolonumun bel kısmının hemen üzerindeki hassas cildimi okşadı. Eğilip beni tekrar öptü. Uzun, yavaş, ağzı açık bir öpücük, kalbimi şarkı söyleyip beni şehvetle başımı döndürdü.

Sweatshirt'ümü çıkardı ve tekrar beni öptü, sonra parmakları gömleğime kaydı. İlk düğmeyi açtı ve köprücük kemiğimi okşayarak tenimde hafif titremeler yarattı. Bir sonraki düğmeyi açtığı anda, kumaş düştü ve göğüs kemiğimi öperek bir sonraki düğmeye doğru indi. Karnıma doğru ilerleyerek gömleğimi belimden çıkardı. Ağız karnımda dolaşırken, ben çok ihtiyacım olan havayı içime çektim. Sonra gömleğimi geri itti ve kollarımı yarıya kadar sıyırdı, böylece kumaşın içinde sıkışıp kaldım. Onun önünde, sütyenimle sessizce durdum.

"Güzel," diye fısıldadı ve göğüslerimin şişkinliğini öptü. Kurtulmaya çalışarak kıvrandım ama o tek eliyle kumaşı arkamda topladı ve beni sıkıca tuttu. Durdu ve yüzümü okşadı, parmakları tenimde nazikçe dolaşırken yanaklarımdaki dağınık bukleleri itti. Onun ateşli bakışlarıyla karşılaştım, sanki susuzluktan ölen bir adam gibi beni içini içiyordu.

"Seni istiyorum, Evie." Eli, göğüslerime dokunmadan boğazımdan göğsüme doğru kaydı, bakışları kararlıydı. "Sen de beni istiyor musun?"

Neredeyse utangaç bir şekilde başımı salladım. Bu yumuşak şefkat benim için yeniydi ve artık onun "tatmak" ile ne demek istediğini anlıyordum. Bu duyguları, bu sessiz samimiyeti, fırtına öncesi sükuneti

Bir kez olsun, bu seçimi ben yapmıştım. Sadece drtlerime kapılmamıştım.

Diğeri eliyle kot pantolonumu çözdü ve aşağı itti, pantolonum ayak bileklerimin etrafında yere düşerken olağnst bir el becerisi sergiledi.

"Mmm," diye mırıldandı, vücuduma bakarak, ve iim dışıma ıktı. Kimse beni baştan çıkarmak için bu kadar zaman harcamamıştı ve bacaklarımda arasındaki ateşli ağı ısrarcı bir arzu ile yanmaya başlamış olsa da, bunun nereye varacağını görmek istedim.

Styenimi aşağı çekti ve sıcak, ıslak ağızını göğsüme kapattı, hızlı bir hareketle meme ucumu emdi. Uzun, alçak bir inilti çıkardığımda dizlerim neredeyse bklecekti. Duyguların yoğnluğ neredeyse dayanılmazdı. Sanki günlerdir bu ateşi yakıyorduk ve her an saf şehvetin alevleri içinde kendiliğnden yanıp tutuşabilirdim.

Ağıyla beni alay etti ve işkence etti, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve dili karnımın aşağısına doğru kaydı. Eli benim tepeciğimi avuçladı. Zirvedeki sıcak sinir demetine o kadar odaklanmıştım ki, ancak o zaman kollarımı bıraktığını fark ettim. Gmleğimi çıkardım ve ellerimi saçlarına geçirdim, o da ağızını nemli i amaşırımın üzerine açtı ve dikişime burnunu srtt. Dudaklarımı ısırdım, kendimi kaybediyordum ve her an onun adını tekrar tekrar söyleyecektim. Kontrolm tamamen kaybediyordum.

Noah tekrar ayağı kalktı, elleriyle styenimi çözdü ve sonra iki başparmağıyla tekrar meme uçlarımı okşadı.

Arzuyla başım dönerek neredeyse ona düşüyordum. "Bunu yapmam," diye fısıldadım boğazına. şaşkın, hayran ve vücudumu saran yükselen duygu dalgasından biraz da korkmuştum. Beni duyup duymadığndan emin değildim, çünkü sıcak, ıslak ağızı tekrar meme ucumu kapattı ve ben düzgün düşünme yeteneğimi kaybettim.

Ellerimi klotuna sokup aşağı doğru ittim ve ereksiyonunun serbest kaldığını izledim. Hemen sert, ipeksi uzunluğnu kavradım ve onun düşük inlemesi ile içimi heyecan verici bir sıcaklık kapladı.

Uzun, ağız açık, uyuşturucu gibi bir öpücükle tekrar ağızımı ele geçirdi, elimi itti, bizi yatağa doğru sürükledi, geriye doğru düşerken beni de yanında götürdü. Yumuşak yatağa yan yana düştük. Kot pantolonunu çıkardı, cebinden bir şey çıkardı ve külotumu hızla çıkardı. Sonra ten tenine yatıyorduk. O ilk tam vücut teması, içimde heyecan dalgaları yarattı. Onu olabildiğince hissetmek için ona doğru eğildim.

Koruma malzemesinin hışırtısını duydum.

"Bu uygun mu?" diye sordu, prezervatifi onun boyuna doğru kaydırırken.

"Buraya gel" dedi ve beni üstüne çekti.

"Buraya gel" dedi ve beni üstüne çekti, elleri ve bacaklarımı ayırmak için aşağı doğru indi. Aralarındaki özlem artık neredeyse dayanılmaz hale gelmişti. Sonra ikimizi de yuvarladı, ağırlığı üzerime baskı yapana kadar. Beni kucaklayan ve saran vücudunun güvenliğini memnuniyetle karşıladım.

Gözleri bir saniye boyunca yüzümü aradı, sonra parmaklarını deliğimin etrafında daireler çizdi.

"Lütfen, Noah," diye yalvardım ve kalçalarımı kaldırdım.

Umutsuz davet onun için yeterliydi ve beni dürttü, kalın kafası içime girerken. O lezzetli santimetre santimetre beni doldururken, ben bu hissi nefes nefese izledim. Tamamen içeri girdiğinde, gözlerimin içine baktı ve ben bir anlık korku hissettim. Bu çok fazlaydı ama... yetersizdi. Onun sırtını kavradım ve onu kendime yaklaştırdım, gözlerimi ondan sakladım. Omzunu hafifçe ısırdım, tuzlu teninin tadını aldım.

"Daha fazlasını istiyorum," diye fısıldadım, kendimi tutkuya kaptırmak istiyordum, böylece bu ihtiyaç ve umut duyguları hakkında düşünmek veya endişelenmek zorunda kalmazdım.

Noah beni öptü ve sonra geri çekildi, ardından tek bir yumuşak, acı verici derecede mükemmel bir itişle içime girdi ve sinir uçlarımı zevkle titretmeye başladı. O hızı belirledi, ben de kalçalarımı kaldırdım, her kayma ve itişte onun adını fısıldayarak ritmine uyum sağladım, ta ki nefesim kesilene ve arzu ve çaresizlikle kendimi kaybetene kadar.

Zirveye ulaşmadan önce içimdeki gerginliği ve hafif bir sıcaklık hissettim, orgazm beni kaplayarak ecstasy ile sardı. Bir saniye sonra, o inledi ve içimde nabız gibi attığını hissettim, yüksek sesle içten bir iniltiyle boşaldı, "Evie, oh Tanrım, Evie."

Onu kendime sıkıca sarıldım ve tutundum, korkunç bir hata yapmış olabileceğimi fark ettim.

Onu nasıl bırakabilirdim ki?

Yirmi Sekizinci Bölüm

EVIE

Noah'ın ateş gibi sıcak vücuduna sarılıp uyandım ve bir an için, hala uykulu halde, onun sıcaklığının tadını çıkardım. Sonra yavaş yavaş şüpheler içime sızmaya başladı. Ne yapmıştım? Sonra ne olmuştu? Nasıl olmuştu?

Sonra kendime aptalca davranmayı bırakmam gerektiğini, kendimi fazla kaptırdığımı söyledim. Seks yapmıştık. Çok iyi seks. Hepsi bu kadardı. İstedğim zaman çekip gidebilirdim. Noah bir ilişki bile istemeyebilirdi. Belki de The Plaza'da olanlar, The Plaza'da kalmıştı.

Bu düşünceyle rahatlayarak, saat kaç olduğunu görmek için telefonuma uzandım. Sabah saat altı. Bütün gece uyumuştuk, ama bu hiç de şaşırtıcı değildi. Noah bir şeye karar verdiğinde, ayrıntılara çok özen gösterirdi.

Ekranı taradım ve e-posta simgesindeki kırmızı nokta dikkatimi çekti. Görmezden gelmem gerektiğini bilsem de, e-postayı açmaktan kendimi alamadım. Ekranda gördüğüm şey kalbimi sıkıştırdı.

Noah'ın eli belime dolandı, kolu sıcak ve ağırdı, beni kendine doğru çekti.

Burnumu göğsüne dayamış, elimde hala telefonumu sıkıca tutarken, "Az önce bir e-posta aldım" diye fısıldadım.

"Mmph," diye mırıldandı ve alnımı öptü.

"Editörümünden."

Parmakları sırtımda yukarı doğru kayarak, sessiz bir güven duygusuyla cildimi yatıştırdı.

Gözlerimi kapattım, sanki bu beni olası kötü haberlerden koruyacakmış gibi. Belki okumazsam, gerçek olmazdı. Noah'ın geri çekilip kendini yeniden düzenlediğini, oturup yastıklarını yukarı çektiğini hissettim.

onu desteklemek. Sonra bir şekilde beni kucakladı, kolunu omzuma doladı ve beni yanına çekti, eli omzumun üstünü sıktı. Uzun zamandır ilk kez, buna alışmamam gerektiğini bilsem de, dayanabileceğim birinin olmasına minnettardım.

Küçük bir iç çekişle... Ne olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama kalbim göğsümde çarpıp duruyordu, vücuduma tatlı bir sıcaklık yayıyor ve o ana kadar buzda kaldığını fark etmediğim en derin donmuş kısımlarımı eritiyordu.

Noah'ın desteğiyle güçlenen ben, e-postayı açtım ve kelimeleri gözden geçirdim. Noah'ın onları okumaya çalışmaması, yargılamadan veya kendi yorumunu katmadan bana devam etmeme izin vermesi çok hoşuma gitti. Ben mesajı okurken o sadece beni kucakladı, cümlelerin anahtar kelimeleri sanki darbeler gibi beynime işliyordu.

Sözleşme derhal feshedilmiştir. Dergiyi itibarsızlaştırmaktadır.

Anladığımda ve bunun sonucunda ortaya çıkan sonuçlar beynimde hızla yayıldığında nefesimi tuttum.

İşsiz kaldım. İşten çıkarıldım. Artık ihtiyaç duyulmuyordum. Reddedilme, işimin benim iyi olduğum tek şey olduğunu fark etmem kadar acı vericiydi. Bana gurur kaynağı olan tek şey. Bana biraz güvenilirlik kazandıran şey. Annemi kaybettikten sonra kendim için kazandığım şey.

Ağlamamak için çabalarken boğazım düğümlendi.

Annem öldüğünden beri ilk kez, sonunda dibe vurduğumu hissettim. Uzun zamandır hayatta kalmıştım, bir çıkıntıdan diğerine düşerek, her seferinde bir sonraki düşüşe kadar tutunarak. Bu efsanevi dibe vurmaydı ve artık ne anlama geldiğini anlıyordum – düşecek başka yerim kalmamıştı.

"Beni kovdular," dedim kırık bir sesle.

"Evie..." Saçlarıma adım fısıldadı ve şakağıma öptü. "Çok üzgünüm."

Ağlayacağımı bildiğim için konuşmaya cesaret edemedim başımı salladım. Kendimi toparlamak için zaman kazanmak istediğimi söyleyerek ona sarıldım ve başka bir insanın vücudunun verdiği rahatlatıcı sıcaklığa ve bunun getirdiği basit güven duygusuna kapılmadım. Ne yapacaktım ben? Başka biri beni işe alır mıydı?

Bir süre sonra Noah konuştu ve "Başka bir iş bulabilir misin? İşinde iyi olduğunu söylemiştin."

"Sophie'nin dediği gibi, dergi işleri altın tozu gibidir." "Onun yaptığı gibi bir YouTube kanalı açabilir misin?"

Omuz silktim. "Todd'un dediği gibi, finans seksi bir alan değil." "Eğer biri bunu seksi hale getirebilirse, o da sensin."

İsteğim dışında güldüm. "Teşekkürler Noah, ama finansı çekici hale getirmek benim yeteneklerimin bile ötesinde."

"Bence ne yapmalısın biliyor musun?" dedi Noah. Onun bu ifade şeklini sevdim, bana ne yapmam gerektiğini söylemediğini, sadece bir öneride bulunduğunu açıkça belli ediyordu.

"Hayır, ben zihin okuyucu değilim," dedim, kendime acımayı sevmediğim için espri yapmaya çalışarak.

"Bence bu gezinin her dakikasının tadını çıkarmalı ve olabildiğince eğlenmelisin. Bunun hayallerini mahvetmesine izin verme."

Noah'a yaslandım ve boynunun yan tarafını öptüm, dudaklarım cildinden çıkan sakallara değdi. "Bu çok iyi bir fikir gibi görünüyor. Şu anda aklında bir şey var mı?"

"Bunu söylemen çok komik. Normalde ilk işim koşuya çıkmaktır, ama eğlenmek için başka bir egzersiz şekli düşünebilirim."

"O da ne olabilir?" diye sordum, ağzı benimkini ararken. "Hala zihin okuma yeteneğini geliştirmemiş olamazsın, değil mi?"

"Bunu söylemen çok komik," diye mırıldandım, vücudumun tepki verdiğini hissederken.

Yarım saat sonra perdeleri açtım. Başka biriyle birlikte olmak ve sorunlarını paylaşmak, her şeyi biraz daha aşılabılır hale getiriyordu.

"Kar yağmış!" diye Noah'a bağırdım. "Gerçek kar. Dışarı çıkmalıyız. Kardan adam yapmalıyız."

"Öyle mi?" Arkama gelip, omzumun üzerinden pencereden dışarı baktı, dudakları boynuma değiyordu.

Kollarında döndüm ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. "Kar zamanı," dedim kararlı bir sesle ve göğsüne doğru ittim.

"Peki ya kahvaltı? Kahve?" diye sızlanarak sordu.

Gözlerimi devirdim. "Önce kar eğlencesi."

"Tamam. Odama gidip duş alıp giyineceğim."

Onu onaylayarak gülümsedim, programa bu kadar çabuk uyum sağlamasına sevindim. "Bu çok kolay oldu," dedim alaycı bir gülümsemeyle. "Seninle hangi savaşları yapmaya değer olduğunu öğrenmeye başlıyorum,"

dedi Noah, her zamanki rahat gülümsemesiyle. Bu sözler beni etkiledi. Sadece anlamakla kalmayıp, saygı da duyuyordu. Noah, benim kendim olmamı sağlamakta çok iyiydi.

"Yirmi dakika sonra aşağıda görüşürüz."

"Yirmi dakika mı?" diye mırıldandım.

"Yapmam gereken birkaç iş var," dedi, burnuma hafifçe vurarak. "Sabırsız Hanım."

"Her zaman," dedim.

Gülümsedi. Beni öptü ve bornozumu giydirdi.

"Bunu sonra geri getireceğim," dedi omzunun üzerinden. Beyaz bornozuyla, saf seksin vücut bulmuş hali gibi duran onu görünce iç geçirdim. Otel kapısını açtı ve yan odadaki odasına geri döndü.

Duşun suyu vücuduma çarptı, sıcak dokunuşu bana Noah'ın dün gece dokunduğu tüm yerleri hatırlattı. Kendimi iyi kullanılmış ve rahatlamış hissettim, aşırı derecede kendini beğenmiş bir tatmin duygusu içindeydim. O kesinlikle ne yaptığını biliyordu ve aceleye gelmeyen bir adamdı, her ne kadar sabrımı sonuna kadar zorlasa, gerilimi artırsa ve dayanamayacak hale gelene kadar bana işkence etse de.

Dili ve parmaklarıyla olan becerisi, süslü ayak hareketleriyle eşdeğerti.

Duştan çıktıktan sonra, kibirli bir şekilde biraz makyaj yapmak için biraz zaman ayırdım. Sadece fotoğraf çekilme ihtimaline karşı, dedim kendime, dikkatlice bir kat maskara ve bir parça dudak parlatıcısı surdm. Birkaç dakikam kaldığı için, lobide Noah ile buluşmak için asansöre koştum.

Ondan hiçbir iz yoktu ve odasından çıktığını da duymamıştım. Mantıklı olanı bu olduğu için kapısını bile almıştım ama cevap gelmemişti.

"Günaydın Evie," diye seslendi Carol, her zamanki dostça gülümsemesiyle resepsiyondan.

"Günaydın! Karı gördün mü?" diye seslendim, ona doğru zıplayarak. Her zamanki gibi kusursuz bir şekilde giyinmişti, ama bu sabah, yaklaşan tatili işaret edercesine, kulak memelerinden sarkan parlak yeşil emaye çobanpüskülü yapraklı küpeler takmıştı.

"Merhaba, bazılarımız bu sabah buraya gelmek için karla mücadele etmek zorunda kaldı," dedi, gözlerini kaşıyarak.

"zgnm. İngiltere'de kar çok sık yağmaz. Böyle değil. Bayram takılarını çok beğendim. Çok şık."

"Teşekkür ederim." Bir parmağıyla küpelere hafifçe vurdu ve sonra bakışları benden öteye kaydı. İini ekti. "İşte bu sabah çok yakışıklı görünen muhteşem bir adam. Ve kafein getiriyor."

Döndüm ve Noah'ı gördüm, karla kaplı siyah saçları, elinde iki paket servis bardağı tutuyordu. Birlikte geçirdiğimiz gecenin etkisiyle hâlâ hassas olan kalbim, onu görünce bir an durdu.

"Cappuccino," dedi ve birini elime tutuşturdu. "Bizi sıcak tut."

"Dışarı çıkıp kahve mi aldın?" diye sordum.

"Kara olan hevesine rağmen, bir kahveye ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi. "Cebimde bir kurabiye de olabilir."

"Eminim bunu tüm kızlara sylyorsundur," diye şaka yaptım, ama iten içe bu jestinden çok etkilendim, onun ilgisi beni iten içe ısıttı.

Carol da aynı şekilde etkilenmişti, çünkü "Sen tam bir hazinesin Noah. Benimle evlenir misin?" diye sordu.

"Bence kocanın bu konuda bir şeyler söylemek isteyebilir," dedi Noah çocuksu bir gülümsemeye.

"Öyle de bir şey var," diye Carol kederle onayladı ve yanındaki telefonu cevaplamak için dönerek ona küçük bir plastik torba uzattı, o da torbayı cebine koydu. Bu alışverişi görünce gözlerimi kısarak baktım ama soramadan Noah boş olan elimi tuttu.

"Hazır mısın?" diye sordu ve beni otel lobisinden karla kaplı sabaha çıkardı. Kalın bulutların arasından beyaz kar taneleri dönerek düşüyor, etrafımızdaki gökdelenlerin arasından geçen rüzgârın girdaplarında tüyler gibi savruluyordu. Yüzümü gökyüzüne doğru çevirdim ve kar taneleri cildime taze buz öpücükleri gibi kondu.

Etrafımızdaki her yüzey karla kaplıydı, şehrin sert hatlarını yumuşatıyor ve metropolün her zamanki sert seslerini bastırıyordu.

Dumanı tüten kahvelerimizi sıkıca tutarak Central Park'a doğru yola çıktık. Önümüzde bir grup çocuğun bağırıışlarını duyabiliyordum ve ağaçların arasından, parlak renkli kar kıyafetleri giymiş, Wellington botları giymiş ve eldivenli elleriyle kar toplayan çocukları gördüm. Onları ve yılın ilk kar yağışına duydukları sınırsız sevinci görünce gülümsedim, onlar da kabarık halıyı tekmelerek ilerliyorlardı.

Central Drive boyunca yürürken, ayaklarımız karın üzerinde mumsu bir gıcırta çıkararak eziliyordu.

Büyük bir oyun parkına geldik. Bugün park terk edilmişti ve normalde insanların futbol oynadığı geniş alan boştu, tek bir ayak izi bile yoktu.

"Burası mükemmel bir yer gibi görünüyor," dedim neşeyle.

Bir kar topu yuvarlamaya başladım, kar topu çok hızlı büyüdü ve Noah, kar topu o kadar büyüdü ki onu itmek için onun yardımına ihtiyaç duyana kadar fotoğraflarını çekti. Yeterince büyüdüğünü düşündüğümde, ikinci bir kar topu yapmaya başladım, Noah'ın ilk kar topunu kaldırmasına yardım ettiği için minnettardım.

"Ona bir isim vermeliyiz," dedim, onun boş bakışlarını

inceleyerek. "Frosty," dedi Noah, ciddi bir ifadeyle.

Kafamı salladım ve küçümseyerek iç geçirdim. "Ona öyle diyemezsin. Daha iyi bir isim olmalı. Ona yakışan bir isim. Yüzü ve diğer parçaları oluşana kadar ona isim veremezsin..." İlham almak için etrafa baktım ve sonra kardan adamın kolları için dallar aradım.

"Tabii ki yapamayız," dedi Noah, bana gülümseyerek.

Cebinden çantayı çıkarıp havalı bir hareketle bir havuç, altı siyah düğme, bir keçeli kalem, iki kahverengi karton bardak altlığı ve yakından bakınca küçük Noel çanları ve çobanpüskülü desenli bir masa örtüsü olduğu anlaşılan kırmızı bir kumaş parçası çıkardı.

"İzin verin," dedi.

"Bunları nereden buldun?" diye sordum sevinçle.

Çıkarken Carol'a bana bir havuç ve göz olarak kullanabileceğim herhangi bir şey bulabilir mi diye sordum. Kendini aştı.

"Kesinlikle öyle," dedim, ondan kırmızı geçici atkıyı alıp kar adamın boynuna bağladım. Sonra havucu taktım ve düğmeleri onun altına kavisli bir gülümseme şeklinde yerleştirdim.

Kıyı taşlarına yarım daireler çizerek kardan adama meraklı bir ifade verdim ve sonuçtan oldukça memnun kaldım. Bu ona belirgin bir kişilik kazandırdı ve artık ona bir isim verme zamanı gelmişti, ama önce hakkını vermek gerekiyordu.

Teşekkürler Noah. Her şeyi düşünmüşsün.

Carol yıldızımız. Personel gerçekten elinden geleni yapıyor.

"Öyle. Harikalar. Muhtemelen bunun çılgın bir fikir olduğunu düşünüyorsun, ama onlara bir Noel partisi düzenlemeli miyim diye merak ediyordum. Çok sade bir parti. Onları odama içki içmeye davet etmek istiyorum. Sence gelirler mi?"

"Ben gelirdim."

"Onlarla seks yapmayı teklif etmiyorum," dedim ve o kahkahalarla güldü.

"Evie Green!" diye eğilip beni öptü. "Tabii ki gelecekler. Çünkü seni seviyorlar. Onları fark edip onlarla konuşmak için zaman ve çaba harcadığın için seni seviyorlar. Herkes öyle davranmazken sen onlara karşı nazıksın."

Övgüden rahatsız olarak omuz silkdim. Onlara karşı sadece kendim gibi davranıyordum, kimseyi etkilemeye çalışmıyordum.

"Sid mi Norman mı karar veremiyorum," dedim, konuyu değiştirmek için.

Noah bana şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Onun adı için." Biraz daha düşündüm. "Buldum, Snorman the Snowman." İkisi arasında iyi bir uzlaşma oldu ve bu tür şeyler önemliydi.

"Snorman gerçek bir isim değil," dedi Noah gülerek ve başını sallayarak.

"O bir kardan adam, istediğim her şey olabilir," dedim, ona gülümseyerek.

"Beyninin çalışma şekli beni çok etkiliyor," dedi Noah gülümseyerek.

"Kabul et. Ben çok eğleneliyim."

"Bunu zaten kabul ettim," dedi gülümseyerek. "Ve seni yanlış değerlendirdiğim için özür dilerim." Başını salladı. "Seni tanıımıyordum ve seni yargıladım. Haksızca. Bağlamı anlamadım. Ve yüzeyin altına bakmadım. Komik olan, seni ilk kez kayarken gördüğümde, seni bir yabancı olarak görmeme rağmen, senin hakkında tamamen farklı bir yargıya varmışım. Sen iyi bir insansın. Gerçekten iyi bir insan."

"Öyle olmaya çalışıyorum. Peki, parti hazırlıklarına yardım eder misin? Alışveriş yapmam ve planlama yapmam gerekecek."

"Tabii ki yardım ederim." Saatine baktı. "Unutma. Bu sabah oyuncakçıda önemli bir randevumuz var. Ondan sonra ihtiyacın olan her şeyi alabiliriz."

"Unutmadım, Twinkle Toes," dedim. "Geri dönsek iyi olur." "Ahem?" dedi Noah, telefonunu sallayarak.

Kafamı salladım. "Hayır. Bugün fotoğraf yok. Bu bizim için. Gerçek eğlence."

Sadece bizim için. Katılmıyor musun?"

Noah kolunu omzuma attı ve yanağıma öptü. "Katılıyorum."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

NOAH

F AO Schwartz, tatil sezonu için süslenmişti ve heyecanla zıplayan, beklentiyle parlayan yüzlü ailelerle doluydu. Mağazanın ünlü oyuncak asker personeli, yıldız cazibe merkezlerinden biri, sergilenen birçok oyuncuğu tanıtmak ve göstermekle meşguldü.

"Benim çocukluğumdan çok farklı," diye Evie'ye fısıldadım, etrafımızdaki gürültüyü sindirmeye çalışarak. Build-A-Bear stantları, Lego yapım atölyeleri, Brio tren deneyimi, baloncuk üfleyen elfler ve Barbie ve Ken stil istasyonu vardı. Çocuklar etrafımızda dolaşıyor, gümüş balıklar gibi koşturuyor, her yeni keşiflerinde yüksek sesle haykırıyorlardı.

"Bu biraz korkutucu," dedi Evie, çocuklarla aynı şekilde gözlerini kocaman açarak etrafına bakarak. "Burada çok fazla küçük insan var."

"Bana mı söylüyorsun?" dedi Alicia, bizi filme almak için gelmişti, çünkü Evie, yetenekli olmasına rağmen, bizi filme alıp aynı anda ayaklarıyla piyano çalamazdı. Alicia, üç okul öncesi çocuğu etrafında dolanırken korkuyla geri adım attı.

"Onlar sadece çocuklar," dedim, ikisine gülerek, geçen yıl yeğenlerimle geçirdiğim Noel Gün'ünü ve Noel Baba'nın onları ziyaret edip bacadan hediyelerini bıraktığını fark ettiklerinde duydukları masum sevinci hatırlayarak. "Çocukken Noel'i hatırlamıyor musun? Noel sabahı uyanmanın büyüü. Ağacın altında hediyeleri bulmak."

Evie bana baktı ve aniden yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Biliyor musun, unutmuştum."

Anıların geri geldiğini neredeyse görebiliyordum.

"Annem hastalanmadan önce," dedi ve bir an durakladıktan sonra o anın geçip gitmesine izin verdi. Bunun onun hayatının büyük bir bölümünü tanımladığını fark ettim.

ve ne zaman onun bu bayramda tam olarak var olmasını engellediğini merak ettim. "Babam hala hayattayken. Noel sabahları her zaman özeldi." Gözleri biraz hüzünlü görünüyordu. "Babamdan her zaman bir çorap alırdım." Gülmeye çalışsa da, bu sadece hüzünlü bir iç çekişe dönüştü. "Her zaman yıl boyunca topladığı rastgele şeylerle doluydu." Karşısındaki oyuncak vitrinine baktı ve ağzı eğlenerek kıvrıldı. "Gerçekten, çok rastgele şeylerdi. Disney karakterli yara bantları. Geçen yılki krakerden çıkan pusula. Benim sevdiğimi bildiği için çeşitli likörlü şekerler. Bir Paskalya'da hediyelik eşya dükkanında gördüğümüz martı desenli çoraplar. Müze ziyaretinden aldığımız kalemtraş. Bir mızıka. Tatillerden kalma buzdolabı magnetleri. Desenli mendil paketi. Şeker küpleri." Bana gülümsedi. "Yaratıcıydı, bunu kabul etmeliyim. Çorabım her zaman bir macera gibiydi."

"Bana birini hatırlatıyor," dedim.

"Evet, belki de haklısın." Bana baktı. "Onu çok sık düşünmüyorum. O öldükten sonra annem onun hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı."

"Ailesi var mıydı?"

"Sadece çok uzak akrabaları vardı. Annem ölürken ona bunu sormak duyarsızlık olurdu." Evie'nin kaybını hissettim, onu destekleyen kimse yoktu. Ailemle ne kadar şanslı olduğumu ve başarımanın ne kadar büyük bir kısmını onlara ve onların bitmek bilmeyen desteklerine borçlu olduğumu fark ettim.

"Siz ikiniz geliyor musunuz?" diye sordu Alicia, telaşla yanımıza gelerek.

"Üzgünüm," dedi Evie ve biz de azarlanmış çocuklar gibi onu takip ederek kalabalığın içinden ikinci kata çıktık. Orada, orijinal mağaza Rockefeller Center'a taşındıktan sonra ünlü piyano yeniden yerleştirilmişti.

Zaten birçok çocuk tuşların üzerinde koşuşturuyor ve kulakları sağır eden bir kakofoni yaratıyordu. Personelin bunu her gün, bütün gün nasıl dayandığını merak ettim.

Evie, profesyonel görünümlü bir tripod getiren Alicia'ya telefonunu uzattı. Bu, çocukları piyanoyu bize bırakmaları için cesaretlendirmemize yardımcı oldu.

"Hazır mısın?" diye sordu Evie, ikimiz sıraya girerken.

"Hazır olabileceğim kadar hazırım," dedim, tüm notların yazıldığı elime bakarak. Carol'ın bana ödünç verdiği kalem bugün çok işime yaradı.

"Üç deyince," dedi Evie ve Alicia başını salladı. "Tamam. Bir, iki, üç."

Alicia'nın işaretiyle ikimiz de beyaz plastik tuşların üzerine atladık. Evie, ritmi sürdürmek ve zamanlamayı korumak için parmaklarını şıklattı, Alicia ise bizi filme aldı.

Gerginlik ve alışkın olmama nedeniyle ikinci notaları yanlış çaldım.

"Üzgünüm," dedim Evie'ye.

"Sorun değil." Yüzünü buruşturdu. "Yerdeki kağıt parçalarından çok farklı bir his."

"Doğru."

"Baştan al," dedi Alicia. Balonun mahremiyetinde, hevesli bir seyirci olmadan çok daha basit görünüyordu. Kalabalık kısa sürede etrafımızda toplandı.

İkinci denememizde, birkaç çocuk da katılmaya karar verdi, ancak doğru notaları çalmıyorlardı, doğru sırayla çalmayı bırakın. Evie onları sert bir bakışla kovdu ve bize bitirmemize izin verirlerse sıra onlara geleceğini söyledi.

"Üçüncü seferde şansımız yaver gider," dedi Alicia ve bir kez daha bize işaret verdi.

Bu sefer her şey plana göre gitti ve sadece birkaç kez elime bakmam gerekti. Son notalara atladığımda rahatlardım ve uzun bir nefes verdim. Performansımız mükemmeldi.

"Başardık," dedi Evie, bana beşlik çaktıktan sonra tuşların üzerinde uyumsuz bir zafer dansı yapıp bana atladı. Onu yakaladım ve düşünmeden onu öptüm.

"Başardık!" diye bağırdı, kollarını boynuma dolayarak, gözleri sevinçle parlıyordu. Kalabalık alkışlamaya başladığında beni öptü ve sarıldı.

Aniden ikimiz de donakaldık, Alicia'nın hala kayıt yaptığını fark ettik. Ona baktık ve o bize büyük bir başparmak işareti yaptı ve "Mükemmel" diye fısıldadı.

Evie bana belirsiz bir bakış attı.

Piyanodan iner inmez, çocuklar virtüöz performansımızdan açıkça ilham alarak, hareketlerimizi taklit etmeye çalışarak bize doğru koştular.

"Harika," dedi Alicia. "Ve sonundaki öpücüğü çok sevdim. Çok doğal görünüyordu. Mükemmel zamanlama. İnsanlar bir şeyler olmasını bekliyorlardı. Tam isabet oldu."

Rahatsızlığımızı fark etmeden, tripodu toplamaya başladı.

İkimiz de tek kelime etmedik, sadece yerinde durduk. Bunu gerçekten konuşmamıştık. Sonra Evie, laconic omuz silkme hareketinden birini yaptı. "Amacımız memnun etmek."

Alicia, öğleden sonra yüklemeyi planladığı tüm çekimleri alıp aceleyle ayrıldı.

"Çok eğlenceliydi," dedi Evie, kahvesini alıp uzun bir yudum aldı. "Buna ihtiyacım vardı."

Piyano düetimizden sonra, ana caddenin hemen yanındaki küçük bir kahve dükkanına sığınmadan önce dükkanda dolaşmıştık.

"Çocukların şimdi sahip olduğu oyuncaklara inanamıyorum," dedi, ayaklarımın dibinde duran çantalara hayranlıkla bakarak. "Bu Lego çok harika."

"Yine de onlar hala ambalaj kağıdı ve kutularla oynamayı tercih ediyorlar," dedim, yeğenim Barney'nin Noel gününün çoğunu büyük bir karton kutunun içine girip çıkarak geçirdiği bir yılı hatırlayarak. Adil olmak gerekirse, o zamanlar sadece beş yaşındaydı. Şimdi on iki yaşında ve daha sofistike zevkleri var.

Evie başını salladı ama gözlerinde yine o uzak bakış vardı. "Peki, en son ne zaman Noel'i kutladın?" diye sordum.

"Annemin öldüğü yıl." Omuzlarını silktiler ve ben onun omuzlarını tutup ona bunu kesmesini söylemek istedim. Bu, onun hiçbir şeyin onu rahatsız etmediğini gösterme yöntemi.

"Bu senin ifşanın," dedim.

"Ne?" diye gözlerini kısarak sordu.

"Omuz silkdiğinde," dedim.

Yine omuz silktiler. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Bunu çok sık yapıyorsun."

Donakaldı ve ben onun bu hareketi tekrarlamak üzere olduğunu anladım, ama bunun yerine çenesini kaldırdı, kasıtlı olarak meydan okurcasına. "Peki, bu sana ne anlatıyor?"

"Noel'i umursamıyormuş gibi davranıyorsun. Birçok şeyi umursamıyormuş gibi davranıyorsun, ama aslında umursuyorsun."

Ağzı bir çizgiye dönuştü ve omzumun üzerinden bir noktaya bakmaya başladı. Sonra omuzları düştü.

"Sana meşgul olduğumu söyledim, Noel günü öğle yemeği saatinde çalışıyorum." "Peki ya akşam? Vaftiz annen seni kalmaya davet etmiyor mu?"

kalmana izin vermiyor mu?"

"Davet ediyor, ama ben her zaman arkadaşlarımla yanına gideceğimi söylüyorum." "Neden?" diye sordum.

"Çünkü... ne anlamı var ki? Noel ailelerle ilgili bir şey ve benim bir ailem yok. Anlamsız geliyor. Ve asla filmlerdeki gibi olmaz, değil mi?"

"Aile kan bağı olmak zorunda değildir. Kendi ailenizi bulabilirsiniz." Todd ve Sophie'yi ve onların Noel planlarını düşündüm. Beni de davet etmişlerdi, ama henüz cevap vermemiştim. "Noel, sizin istediğiniz gibi olabilir. Geçen yıl komşum ve çocukları Çin usulü ördek ve krep yediler, çünkü komşumun eşi Noel öğle yemeğini huzurevinde yaşayan yaşlı annesiyle geçirmek zorundaydı."

"Bu da o günü olumlu bir şekilde geçirmek için bir yol sanırım," dedi Evie. "Ben olsaydım, bir tabak dolusu sosisli börek yapar ve hindiye unutturdum. Ve iç pilav yapardım. Ve kızarmış patates. Ve Brüksel lahanası olmazdı, onları hiç sevmem."

"Prime rib yer misin? Annem hep onu pişirir." "Ooh, güzel, ama Yorkshire pudingi de varsa yerim."

"Annemi Yorkshire pudingi yapmaya ikna edebileceğimi sanmıyorum."

"Peki, öğle yemeğinde ne yiyorsun?" diye sordu.

"Öğle yemeği yerine genellikle Noel yemeği yeriz," dedim, annemin geleneksel ziyafetini düşünerek. "Genellikle sığır eti, bazen glaze jambon ve annem muhteşem patates püresi yapar

ve yeşil fasulye ile havuç yeriz. Tatlı olarak, büyükannem her zaman en iyisi olan meşhur cevizli turtasını getirir."

"Hiç yemedim," dedi Evie, iğrenmiş bir yüz ifadesi takınarak, "ama Noel pudinginden daha iyidir herhalde. O iğrenç bir şey. Ben küçükken büyükannem her zaman onu servis eder ve bir parça denemem için ısrar ederdi, üzerine brendi döküp ateşe vermeye çalışsa da. Gerçi harika mince pies yapardı. Mince pie'yi çok severim. Bu yıl özleyeceğim tek şey o olacak galiba."

"Onların yerine başka bir şey bulmaya ne dersin?" diye önerdim. "Kızılıcak muffin veya balkabağı turtası gibi."

"Ooh, şuna bak, ne kadar olumlu ve yaratıcı konuşuyorsun. Bana benziyorsun."

Ben güldüm. "Noel, senin istediğin gibi olmalı. Kendi geleneklerini kendin yaratırsın. İstedğin şekilde kutlayabilirsin, ama bundan kaçınmak zorunda değilsin."

Evie ciddileşti. "Noel'imın nasıl olacağını bilmiyorum. Kasıtlı olarak hiçbir yere kök salmaktan kaçındım."

"Yani, temiz bir sayfa açtın. Ne istersen yapabilirsin."

Omuz silkti ve sonra kendini topladı. "Belki bir gün yaparım. Şimdi, o kahve ne kadar sürecektir? Alışverişe gitmem ve herkese verebileceğim, bütçemi sarsmayacak hediyeler düşünmem gerekiyor – artık işim olmadığına göre."

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordum.

Başını kaldırıp hayır anlamında başını salladı. "Hayır, sadece beni oyalar. Ayrıca senin de yapman gereken işlerin var. En son isteyeceğin şey daha fazla alışveriş yapmak."

"Gidip biraz antrenman yapmam lazım. Boxing Day maçına kadar cezam kaldırılırsa, maçta forma giyebilmek için formda olmak istiyorum." Hala cezanın kaldırılma ihtimaline umut bağlıyordum, ancak Noel'i The Plaza'da nasıl geçireceğimi merak etmeye başlamıştım. Kalmak çok cazip geliyordu.

Otuzuncu Bölüm

EVIE

Noah'ın mesajı, buz pateni seansından döndükten hemen sonra ekranımda belirdi. Karda paten kaymak çok heyecan vericiydi, ancak daha sıcak bir şey giymek için küçük kırmızı eteğimi giymekten vazgeçmişim. Yarınki Rockefeller buz pateni pistine yapacağımız gezi için özel bir şey saklamışım.

Sabah 9'da kahvaltıda buluşalım. Bizim için planlarım var.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Dün bana bundan bahsetmemişti. Fazla zaman kalmadığı için aceleyle üstümü değiştirdim ve koridordan asansöre koştum. Sabahları yemek salonunda sakın bir hava hakimdi, sanki konukları yoğun bir güne hazırlamak ve güçlendirmek için.

"Günaydın Elfie," dedi Raoul. "Her zamanki masaya mı oturacaksın?"

"Evet, lütfen," dedim ve köşedeki masaya yöneldim.

"Günaydın Evie," dedi Bayan Evans, Monty'nin patisini kaldırıp bana el sallayarak.

"Günaydın Bayan Evans. Günaydın Monty," dedim ve onun karşısına oturdum.

"Genç adam da bize katılacak mı?" diye sordu.

"Evet," dedim, saatime bakarak. "Burada olacağını sanıyordum." Saat dokuz on geçiyordu. Noah'ın geç kalması pek ona göre bir şey değildi. Sonra başımı kaldırıp onu masaların arasından bize doğru ilerlerken gördüm, sanki kutunun içinde Dünya Kupası kupası varmış gibi özenle ve sevinçle bir kutu taşıyordu.

"Günaydın bayanlar," dedi ve kutuyu masanın üzerine koydu.

"Günaydın Noah, canım. Bu sabah antrenman mı yaptın? Çok...", Bayan Evans'ın kırıltıları titredi, "seksi görünüyorsun."

O da ona gülümsedi. "Siz de bu sabah çok zarif görünüyorsunuz. Monty nasıl? İyi bir gece geçirdi mi?"

"O yaptı. Ben yapmadım," dedi öfkeyle, mükemmel beyaz kaskını okşayarak. "Çok kötü gazı vardı." Sesi yemek odasında yankılandı. "Açıkçası, bir kocam olsa da olurdu. En azından o horlamıyor... yani, çok yüksek sesle değil. Sen horlamıyorsun, değil mi Noah?" Utangaç ifadesi beni gülümsetti ve zavallı Noah'ın onunla nasıl başa çıkacağını görmek için onu izledim.

"Bir beyefendi asla söylemez, Bayan Evans. Bu sabah poşe yumurtanız nasıldı?"

Bayan Evans'ın gözleri parladı. "Ne yazık ki, döllenmemiş demek istiyorum, ama bu uygun olmaz ve siz iki genci utandırmak istemem."

Bu söz üzerine neredeyse çayımı tükürecektim. Kadın çok yaramazdı, muhtemelen her halinden bu yaramazlık okunuyordu.

"Kutunun içinde ne olduğunu bize söyleyecek misin, Noah?" diye sordu. "Kendinden çok memnun görünüyorsun. Seks oyuncakları mı var içinde?"

Bayan Evans ve onun acımasızca açık sözlü diline fazlasıyla alışkın olan Martin, bu sabah görevde değildi ve onun yerine geçen zavallı çocuk, gülüp gülmeyeceğine ya da kaçıp kaçmayacağına karar verememiş gibi, gözleri şişerek kıpkırmızı oldu.

Noah ise Bayan Evans'a karşı fazlasıyla erkekçe davrandı. "Komik bir şekilde, değil. Ama Evie için bir şey." Bayan Evans'a göz kırptı.

"Senden hoşlandığımı biliyordum," dedi onaylayarak, cep şişesini çıkarıp kahve fincanına hızlıca bir yudum döktü.

Kafamı ayakkabı kutusuna doğru uzattım. "Bana bir hediye mi?"

"Tam olarak değil," dedi. "Öğrenmek için beklemelisin. Ama ikiniz de sonucu beğeneceksiniz."

"Bu çok gizemli," diye şikayet ettim ve elim Monty'nin heyecanla kokladığı kutuya doğru uzandı.

Noah kutuyu ulaşamayacağım bir yere koydu. "Kahvaltıdan sonraya kadar olmaz. Şeflerden biri olan Maxim ile randevumuz var."

"Mutfakta mı?"

"Şefler genellikle orada bulunurlar," dedi, gözlerinde bir gülümsemeyle.

"Oh, sıkıcı olma Noah. Sürprizlerden nefret ederim ve eminim Evie de öyle."

"Her zaman değil," dedim, Noah'ın Noel ağacıyla ortaya çıktığını hatırlayarak. O güzel bir sürpriz olmuştu. Ama genellikle sürpriz yapan taraf olmayı tercih ederdim. Neler olup bittiğini bilmek hoşuma giderdi, bu da bana istemediğim bir şeyi yapmama seçeneği sunardı.

"Tamam, hadi Maxim'i bulalım," dedi Noah yirmi dakika sonra, kahvaltısını bitirdikten sonra. Kutuyu aldı.

"İyi günler," dedi Raoul, biz ayrılırken.

"Misafir listeme bir kişi daha ekleyeceğim," dedim. "Ve Martin." "Liste ne kadar uzun?" diye sordu Noah.

"Yeterince uzun, ama herkese hediye alamayacağım." Bu beni endişelendiriyordu, çünkü Danny, Carol ve Angel gibi hediye almak istediğim insanlar vardı, ama diğerlerinin kendilerini dışlanmış hissetmelerini istemiyordum.

"Merak etme, bir fikrim var," dedi Noah.

Alicia ile lobide buluştuk. Konuklar normalde mutfakın yakınına bile yaklaşamazlardı, ama o sihrini konuşmuyordu.

Mutfak çok büyüktü, daha doğrusu, her biri farklı işlerden sorumlu bir dizi mutfaktı. Her pozisyonda sıkı bir hiyerarşik kontrol vardı ve beyaz giysili personel ekipleri hızlı ama amaçlı bir şekilde hareket ediyordu. Herkesin bir yeri olduğu ve her şeyin mekanik bir hassasiyetle işlediği açıktı.

Alicia bizi Maxim ile tanıştırdı. Maxim, uzun boylu, kırmızımsı bıyıklı ve geniş göğüslü bir adamdı.

"Günaydın ve The Plaza mutfaklarına hoş geldiniz. Sizi pastane bölümüne götürüyüm." İnanılmaz bir hızla, bedeninin büyüklüğüne rağmen bir dansçının zarafetiyle kalabalığın arasından geçerek bizi başka bir alana götürdü. Aslında, tüm bu sahne bana bir

balet sahnesini hatırlattı, insanlar dev bir sahnede özenle koreografisi yapılmış hareketlerle dönüyorlardı.

Bizi büyük bir paslanmaz çelik masaya götürdü ve Noah kutusunu yere koydu. Artık gerçekten meraklanmışım. Maxim birkaç önlük çıkarırken, Noah kutuyu açtı.

"Sophie bunları sana gönderdi," dedi ve parlak kırmızı kağıt mendile sarılmış iki büyük cam kavanoz çıkardı. Ayrıca daktiloyla yazılmış bir tarif kağıdı da vardı.

"Aman Tanrım! Mincemeat," diye haykırdım, mutluluktan başım dönüyordu. "Ne kadar tatlı."

"Partinde hediye olarak dağıtabilirsin diye düşündüm, ama anlaşma şartı olarak Sophie'ye de biraz vermeliyiz."

"Bu senin fikrin miydi?" diye sordum ona sessizce.

Omuz silkti ve ben hemen onun omuz silkmemele ilgili söylediği şeyi hatırladım. "Bu benim işaretim!" diye gülerek söyledim.

"Saklayacak bir şeyim yok. Ben de mincemeat severim." Yanaklarında hafif bir pembe renk vardı. Paslanmaz çelik masanın etrafından dolaşıp yanağına bir öpücük kondurdum.

"Teşekkürler, Noah."

"Önemli değil. Ayrıca, harika bir fotoğraf çekimi olacak. Sağlıklı bir çiftin birlikte yemek pişirmesi." Bana göz kırptı. "Bu benim imajıma çok iyi gelecek. Sert adamın pişirme yeteneği."

Gülerek, "Ne sert adam imajı?" dedim.

Burnunu kırıştırdı. "Evet, ben Roy Kent değilim."

Maxim sözünü kesti.

"Sizi rahat bırakayım." İhtiyacımız olan her şeyin hazırlandığı masayı işaret etti. Bana okulda aldığım ev ekonomisi derslerini hatırlattı. "Minçli turtaları fırına koymaya hazır olduğunuzda lütfen biri beni çağırınsın. Bir şeye ihtiyacınız olursa Patrice burada olacak." Yan masada, yağlı kağıda büyük bir hassasiyetle mereng kuğuları sıkarak çalışan küçük, esmer bir kadını işaret etti.

"Vay canına, çok yetenekli görünüyorsunuz," dedim, onun çevik parmakları ve krema torbasını her seferinde mükemmel bir şekilde sallaması beni etkilemişti.

"Yüz tane yaptığınızda, oldukça ustalaşıyorsunuz," dedi gülümseyerek. "Bunlar Noel Günü büfesi için. Yani

mükemmel olmalılar. Haftalardır bunun için plan yapıyoruz. New York'ta bu çok önemli bir olay. Biletler kişi başı 250 doların üzerinde ve haftalar önce tükendi. Çok sıkı bir operasyon. Öğle yemeğine gelmeyi düşünüyor musun?"

"Evet," dedim, check-in yaparken resepsiyondaki Carol'ın ilk önerdiği şeylerden biri olduğunu hatırlayarak.

Patrice işine geri döndü, ben ise tanıdık olmayan marka un ve tereyağı paketlerine göz attım.

"Tamam patron, nereden başlıyoruz?" diye sordu Noah. "Hiçbir fikrim yok."

Sophie'nin nazikçe eklediği tarifi aldım ve altına yazdığı sözlerle gülümsedim. *İyi şanslar ve iyi eğlenceler.*

"Önce hamuru yapmalıyız," dedim.

"Neden bu bir tehdit gibi geliyor?" diye sordu Noah. "Süpermarkette paket halinde satılmıyor mu?"

"Noel'de olmaz!" diye ona sahte bir dehşetle söyledim. "Annem her zaman hamuru yapardı." Mutfakta, ellerinin soğuk olduğundan emin olmak için bileklerini soğuk su altında tutan annemin görüntüsü aklıma geldi. "Her zaman şöyle derdi: 'İyi hamurun sırrı soğuk eller ve sıcak kalptir.'"

"Neden sıcak kalp?" diye sordu Noah.

Çocukken benzer bir soru sorduğumu hatırlayarak iç geçirdim. "Çünkü yemek yaparken özen gösterirsen, her zaman daha lezzetli olur... anneme göre. Komik, bunu unutmuşum. Yıllardır mince pie yapmadım."

"Peki soğuk eller?"

"Ah, bu çok kolay," dedim elimi sallayarak, "ellerin sıcaksa, tereyağındaki yağ erir ve hamur daha az gevrek olur." Hâlâ annemi ve onun söylediği, derinlerde gömülü kalmış diğer şeyleri düşünüyordum. Hediye paketleme konusunda da aynı şeyi söylemişti, tüm köşelerin düzgünce katlandığından emin olmak için, gazete kağıdı veya kahverengi kağıt ve geçen seneki kurdeleler kullanıyor olsak bile. Hediyelere çok önem verirdi ve parasız olduğumuz için çoğu ev yapımı veya ikinci el dükkanlarından alınmış şeylerdi. Buna rağmen, her birini olabildiğince güzel paketlemek için titiz davranırdı. Sonra da hediye etiketleriyle tamamlardı.

Geçen yılın Noel kartlarından yapılmıştı, onları büyükannemin eski bir makasla kesmiştik.

Masayı sıkıca kavradım, aniden suçluluk duygusu sardı beni, annemin geleneklerini terk ettiğim ve onunla birlikte yok olmalarına izin verdiğim için boşluk hissettim.

"Evie, iyi misin?"

Noah'ın fark edeceğini biliyordum.

"Pek sayılmaz," dedim, o kadar sessizce ki, mutfağın gürültüsü içinde duyup duymadığından emin olamadım.

Masadan dolaşıp kolunu omuzlarıma attı. "Hey. Bana anlatmak ister misin?"

Yüzümü kaldırdım, gözlerim yaşlarla doluydu. "Aslında hayır." Ve yapmadım. Noah'a korkaklığımı itiraf etmek istemedim. Bunca yıldır Noel'den kaçtığımı, kasıtlı olarak acıyı ve anıları kaçındığımı yüksek sesle itiraf etmek istemedim. Annem Noel'i, her dakikasını severdi. Çok hasta olduğu zamanlarda bile Noel'i parlak, eğlenceli ve mutlu hale getirirdi. Onun ruhunu benimsemediğim, kederimin üzerimde bir kefen gibi asılı kaldığı, kasıtlı olarak her türlü eğlence ve mutluluğu reddettiğim için utanıyordum. Annem benim için bunu istemezdi. Noel'in anlamı yerine maddi unsurlarına odaklanarak, mekanik bir şekilde hareket ediyordum.

Dik durdum. Şimdi, bazı değişiklikler yapmaya başlamak için en uygun zamandı. Annem mince pie yapmayı çok severdi ve her birinin üstünü küçük çobanpüskülü yaprakları ve meyveleriyle süsleyerek düzgünce yapılmasını isterdi. Yapacak işimiz vardı.

Benim talimatımla Noah un ve tereyağını tartarken, ben de karıştırma kaselerini dondurucuya koyup buz gibi olmalarını sağladım, tıpkı annemin yaptığı gibi. Onun ciddi ifadesi beni gülümsetti ve yaramazlık yapma isteği uyandırdı.

Onun arkasına geçtim, vücudumu kasıtlı olarak onun vücuduna yaklaştırdım ve ellerimi onun omuzlarına koydum. O kadar güzel kokuyordu ki, boynunun yanına öpücük kondurmadan duramadım.

"Böyle," dedim, ellerine dokunarak onları kaseye yönlendirdim.

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Böyle," diye fısıldadım boynuna, parmak uçlarında durarak, ellerini tutup onun içine daldırdım.

"Yumuşak," diye mırıldandı, "tıpkı tenin gibi." Yüzüm kızardı. O, durumu tersine çevirmemeliydi.

"Tereyağını un ve parmakların arasında nazikçe ov. "

"Nazik olmayı bilirim," dedi, bana doğru bastırarak.

Kıkırdadım. Meğer birine arkadan onun içine tereyağını nasıl sürülür göstermeye çalışmak o kadar da kolay değilmiş. Yanına geçip önüne çıktım.

"Böyle" diye gösterdim ona, ve bu sefer bedelini ödemek benim sıramdı, çünkü o beni tezgaha sıkıştırdı, at kuyruğumu bir tarafa çekip boynuma öpücükler yağdırdı.

"Uslu dur," diye mırıldandım, etrafa bakındım, ama mutfak personeli işlerine odaklanmış, bize bakmıyorlardı bile.

"Neden?" diye sordu Noah.

"Çünkü pasta yapmak özenle yapılmalı."

"Ben de öyle yaptığımı sanıyordum," dedi Noah, kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırarak.

"İşine odaklan," dedim ona.

O da dudaklarını bükerek, şimdiye kadar gördüğüm en tatlı ifadeyi takındı. "Bunu senin başlattığını hatırlıyorum."

"Ve şimdi ben bitiriyorum." Güldüm. "Aksi takdirde bu hamur işini asla bitiremeyiz ve benim planlamam gereken bir parti var."

Kısa süre sonra önümüzde pürüzsüz hamur topları vardı.

"En az yarım saat buzdolabında dinlenmeleri gerekiyor," dedim ona. "Yani kahve içecek vaktimiz var."

"Meringue kuğuları yapmayı denemek ister misin?" diye sordu Patrice.

"Ben gidip kahve alayım," dedi Noah, kuğu masasına korku dolu bir ifadeyle bakarak.

"Korkak," dedim.

"Kesinlikle. Birazdan dönerim."

O kahveyle geri döndüğünde, ben mereng kuğuyu neredeyse mükemmelleştirmiştım, ancak doğruluk adına, çirkin ördek yavrusu daha

daha doğru bir tanım olurdu. Kanatları ve boynu biraz kısa ve kalındı, tabanı da Patrice'in kuğularından daha yuvarlak ve kalındı.

"En azından benimkini ayırt edebileceğim," diye şaka yaptım.

Mince pie'leri birleştirmeye başladığımızda, her zamanki gibi Noah bunu bir yarışmaya dönüştürdü ve Patrice'e hangisinin daha iyi görüldüğünü sordu, her ne kadar onun çobanpüskülü meyveleri daha çok bir yığın kartopu gibi görünse de.

Patrice başını salladı ve tartışmaya girmeyi reddetti. Bunun yerine, benim pasta kesicimi ödünç aldı ve ikimizin yaptığı sürenin yarısında üç mince pie hazırlayıp, üç tane orantılı pasta çileği ile tamamlanmış, mükemmel yerleştirilmiş çobanpüskülü yapraklarıyla süsledi.

Bize gülümsedi ve Noah ile ben, bizimkilerden milyon kat daha zarif görünen mince pies'lerine baktık. "İşte böyle yapılır," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, koyu renkli kaşlarından birini mükemmel bir kavis çizerek kaldırdı.

Noah'a baktım, ama o yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Bu bizi yerimize oturtuyor."

"Öyle, ama bunları bizimmiş gibi gösterip geçiştiremeyiz. Bu doğru olmaz. İnsanlar ev yapımı hediyelerin biraz kusurlu olmasını bekler. Aksi takdirde, herkes M&S'ten alıp kendi hediyesiymiş gibi gösterirdi."

"Haklısın. Düşünme şeklini çok seviyorum." Noah güldü ve beni içten içe ısıtan onaylayıcı bir bakış attı. Elimi tuttu, beni kendine doğru çekti ve yanımızda duran Patrice'i hiç umursamadan dudaklarımdan öptü. Spontane, kendinden emin hareketi ve sözleri, işimi kaybetmenin acısını hala yaşayan incinmiş egomu yatıştırdı. İçimde kendimi bir başarısızlık gibi hissediyordum, ama Noah beni özel ve eşsiz hissettirmeyi başardı. Bu duyguya alışabilirdim ve bu çok tehlikeliydi.

Otuz Birinci Bölüm

EVIE

Esnedim ve uykulu bir iç çekişle kendime geldim, yanımdaki soğuk, boş alanı fark ettim. Noah'ın orada olmasına ne kadar çabuk alıştığım ilginçti. Daha önce antrenmana giderken arkasından kilidin sessizce kapandığını hayal meyal hatırlıyordum. Tekrar iç geçirdim.

Bacaklarımı yatağın kenarına sallandırarak, kendime böyle düşünmeyi bırakmam gerektiğini söyledim. Eğleniyorduk. Bundan fazlasını istemiyordum. Dudaklarımı dişlerimle ısırardım, duygularımın nasıl kök salmaya başladığını görmezden geldim, tıpkı kaldırımdaki çatlaklardan inatla büyüyen küçük yabani otlar gibi. Buna alışamıyordum.

Ama kapının açıldığını duyduğumda, kalbim biraz hızlandı ve Noah'ı görünce yüzümde yayılan geniş gülümsemeyi engelleyemedim. Saçları terden ıslaktı, çenesinde biber tanesi gibi sakalları vardı ve tişörtü vücuduna yapışmıştı.

"Günaydın," dedi, kendinden memnun bir şekilde.

"Günaydın," dedim boğuk bir sesle, onu içime çekerek.

Bana gülümsedi, gözleri yumuşak ve sıcaktı, ben de ona gülümsedim, aşkın etkisiyle biraz sersemlemiş bir halde. Kendimi toparlamam gerekiyordu. "Koşun iyi geçti mi?" diye sordum, birden neşelenerek, daha az duygusal olmaya çalışarak.

"Evet," dedi, beni yavaşça süzdü, "ama bu sabah seksi buz patencileri yoktu."

"Yazık."

"Hemen duşa gireceğim." Durdu ve bana samimi bir bakış attı. "Geliyor musun?"

"Neden olmasın?" Yataktan atladım ve banyoya doğru yavaşça yürüdüm, beni izlerken gözlerindeki şehvetli hayranlığı keyifle izledim.

Kapının yanında beni kucakladı ve hızlıca öptü, sonra kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Süit odanın en güzel yanlarından biri, iki kişinin rahatlıkla sığabileceği geniş duşuydu, bunu son birkaç gün içinde keşfetmiştik.

"Saçlarını seviyorum," diye mırıldandı Noah bir süre sonra, şampuanı saç derime masaj yaparken, güçlü parmakları buklelerime dalıyordu.

"Mmm," diyebilirdim sadece, yarı kapalı gözlerle ona bakarken, ellerim onun beline dolanmış, kaygan vücutlarımızdan su akarken kendimi sabitlemek için.

"Yatağa geri dönebiliriz," diye fısıldadı, saçımdaki köpükleri durularken.

"Gidebiliriz, ama yarım saat sonra Rockefeller Center'da olmamız gerekiyor."

"Biraz geç kalırsak sorun olmaz eminim."

Gülerek, "Hayır, bu çok önemli. Tüm filmlerde olduğu gibi o altın heykelin önünde kayacağım," dedim. Adı birdenbire aklıma gelmedi.

"Bu senin için gerçekten çok önemli, değil mi?"

"Öyle ve benim beceriksiz partnerim olup *Serendipity* hayallerimi gerçekleştirebilersen harika olur."

"Kaykay yapamadığımı biliyorsun, değil mi?"

" point. scene.

Takipçiler buna bayılacak.

Duşu boşaltıp giyinmeye başladığımızda biraz homurdandı.

O arkasını dönene kadar bekledim ve sonra saçma sapan pahalı ama aynı zamanda saçma sapan sevimli Noel Baba elbisemi giydim.

"Sence...? Vay canına! Bu... bir elbise." Heyecanlı bakışları bacaklarımdan aşağı kaydı.

"Beğendin mi?" Sahte kürklü eteğin genişlemesini sağlamak için biraz döndüm.

"Beğendim. Ama içindekini daha çok beğendim." "Güzel cevap. Akıllıca."

Sweatshirt'ünün manşetlerini çekiştirdi. "Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Bir de şapka var." Küçük beyaz kürk şapkayı taktım. Tamamen abartılıydı, ama her santimini sevdim. Bu, şimdiye kadar çekilmiş tüm New York Noel filmlerine bir saygı duruşuydu ve bugün benim büyük günümdü. Uzun zamandır hayalini kurduğum gün. Annemin yukarıdan izliyor olmasını umuyordum.

"Hadi," dedim ve Noah'ın elini çektim. Kolunda zaten bir palto vardı ve elinde atkı, şapka ve eldivenleri vardı.

Asansörle aşağı inerken "Acaba bu ağaç nereden geliyor?" diye düşündüm. "Londra'daki Trafalgar Meydanı'ndaki ağaç her zaman Norveçliler tarafından gönderilir."

"Bunun cevabını biliyorum," dedi Noah. "Rockefeller Center'ın baş bahçivani her yıl bir tane seçer ve ardından ağaç, ülke genelinde ve diğer ülkelerde ailelerin evlerini inşa etmelerine ve iyileştirmelerine yardımcı olan Habitat for Humanity'ye bağışlanır."

"İsraf edilmediği için çok sevindim," dedim. "Bu harika."

"Işıkların yandığı gün kalabalığı görmelisin, büyük bir ilgi çekiyor. Şehrin en ikonik Noel ağacı. Kız kardeşim ve ben şehre geldiğimizde her zaman ilk görmek istediğimiz şeydi."

"Günaydın Danny," diye kapıcıya seslendim, ayaklarımız tuzla kaplı merdivenlerde çıtır çıtır sesler çıkarıyordu.

Kar, yolun kenarlarında sulu kar haline gelmiş, gri lekelerle kaplanmıştı, ancak güneş, gece boyunca yoğun bir şekilde düşen donun kristallerini yakaladı ve yakındaki ağaç dallarını sabah ışığında parlatıyordu.

"Günaydın, Evie." Şapkasını eğdi. "Partini sabırsızlıkla bekliyorum." Gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Herkes öyle. Bizi düşünmen çok güzel."

Elimle bu yorumu bir kenara ittim. "Önemli değil," dedim. Bana karşı bu kadar nazik davranan tüm bu sevimli insanları neden davet etmeyeyim ki?

"Sen iyi bir kızsın, Evie," dedi.

"Pek sayılmaz." Omuz silkerken Noah'ın hızlı gülümsemesini yakaladım. "Rockefeller Center'a gidiyoruz."

"İyi günler," dedi ve Monty'yi kollarında tutan Bayan Evans'ı gördü. "Taksi, Bayan E? Heyecanlı yavrular?"

"Evet, lütfen, hayatım. Sonra da AIRE Antik Hamamları'na gidelim. Bugün spa'ya ihtiyacım var."

"Harika." Bir taksi çağırdı ve yaşlı kadını arabaya kadar eşlik ederek kapıyı açtı.

"Artık kendimi evimde hissetmeye başladım," dedim, Noah ile birlikte artık çok tanıdık olan Fifth Avenue'yu yürürken, kaldırımlar tamamen kardan arınmıştı.

Noel ağacı, söz verildiği gibi, ikonikti. En az yirmi metre yüksekliğinde, üzerimizde yükseliyordu. Baş bahçıvan iyi bir seçim yapmıştı; geniş ve gür olan ağaç, mükemmel bir Noel ağacı şeklini temsil ediyordu. Tepesindeki Swarovski kristal yıldız, parlak mavi gökyüzüne karşı ışıldıyordu. Bir an durup ona baktım, sanki etrafındakileri kucaklamak için uzanan iğne yapraklı dalların arasına dokunmuş parlak ışıklar gözlerimi kamaştırıyordu. Yüzümde geniş bir gülümseme yayıldı. Yine kendimi çimdiklemem gereken bir andı. Gerçekten buradaydım. New York'taydım. Annemle hayal ettiğimiz gibi.

Ancak bunu konuştuğumuzda, annemin daha iyi olduğu ve benim hayalimdeki hayatı yaşadığım bir gelecekte bahsediyorduk.

Bu düşünce, bir trenin tampona çarpmış gibi kafama saplandı. Annem ölmüş olabilir, ama ben duygusal olarak gerçekten ilerleyememiştim. Fiziksel olarak sürekli hareket halindeydim, böylece hiçbir şey bana yapışmasın diye, hiçbir şeye fazla önem vermiyordum. Ama Noah'a önem vermeye başlamıştım. Ona gizlice bir bakış attım ve o da bana gülümsedi, o mavi gözleri benimkilerle buluştu. Kalbim göğsümde şişti. Kimi kandırıyordum? Ona yarı yarıya aşık değildim, tamamen aşıktım, hatta daha fazlası.

Noah'ın telefonu çaldı ve o, cebinden telefonu çıkarmak için elini salladı.

"Hayır! Bunun için zaman yok. Şimdi buz pistine gitmezsek, çok kalabalıklaşacak ve düzgün fotoğraf çekemeyeceğiz."

"Senin iyi fotoğrafların mı?" diye alay etti Noah. "Bambi on Ice performansının kanıtını istediğimden emin değilim. Takımdaki çocuklar

benimle dalga geçecek."

"Seni tutarım," diye söz verdim ve ona gülümseyerek dudaklarından öptüm.

Piste doğru yürüdük ve Noah için bir çift paten kiraladık. Kendi pataklarımı bağladım ve şapkamı taktım.

"Onlarla dans edebilecekmiş gibi görünüyorsun," dedi Noah, ayağa kalkıp beceriksizce bariyere doğru yürüdü.

"Sadece pratik yap," dedim, hızla farkına vardığım hızlı omuz silkme hareketlerinden birini yaparak.

"Çok fazla pratik yap." Gülümsedi ve bir eliyle çenemi kaldırıp dudaklarıma dokundu. "Kendini küçümseme. Herhangi bir beceriyi geliştirmek için özveri ve bağlılık gerekir. Ben dünyanın en iyi oyuncusu değilim, sadece çok çalıştım."

Ona gülümsedim ve elini sıktım. Beni gururlandıran şeyleri fark edip söyleme yeteneği vardı. Beni destekliyordu.

"Neden önce sen buzun üzerine çıkıp Prometheus'un önünde pirouetlerini yapmıyorsun, ben de biraz çekim yapayım? Sonra beni yaşlı bir adam gibi peşinden sürükleyebilirsin," diye önerdi Noah.

"Tamam," dedim. "Ama bundan kurtulamazsın."

"Hayal bile edemem."

Ona hızlıca el salladım ve buzun üzerine çıktım. Kendimi iterek pistte kaymaya başladım ve bu harika hissin tadını çıkardım. Cam gibi pürüzsüz yüzeyde kolayca ve rahatça kaymanın verdiği his gibisi yoktu. Yavaşça bir tur attıktan sonra, bacaklarımın etrafında soğuk hava dolaşırken, soğuk havaya alıştım. Buz taze ve temizdi, üzerinde kaymak kolaydı. Mutlu olduğum yerde hızımı artırdım, rüzgar saçlarımı ve eteğimi dalgalandırıyordu. Isınmam uzun sürmedi, yanaklarımın ısısı etrafımdaki soğuk hava ile keskin bir kontrast oluşturuyordu. Tamamen rahatlamış bir şekilde merkeze doğru ilerledim, geriye doğru takla attım ve kıvrımlı dönüşler yaparak kaydım. Birkaç kişi durup izlemeye başladı, ben de birkaç dönüşle hazırlandım ve sonra bir toe-loop atlayışı yaptım, tek ayağımla mükemmel bir şekilde indim ve arabesk pozisyonunda kaymaya devam ettim.

Noah'a baktığımda, bir elinde telefonunu tutuyordu, diğer eliyle bana başparmağını kaldırarak onay işareti yaptı.

Onu görmek için kayarak yanına gittim.

"Sıra sende," dedim ve elimi uzattım.

"Bana nazik davran," dedi, dikkatlice buza adım atarken.

"Sana bir Şey olmasına izin vermem, ama telefonunu bana verir misin? Buzda kırılmasını istemezsin."

"Harika, teŐekk rl r, ama telefonum için endiŐelenmiyordum. Daha çok kemiklerimin kırılmasından endiŐeleniyorum."

"Yavaş ve dikkatli olacağız. Seni bırakmayacağım. Sana hiçbir Şey olmayacak."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir değil."

Koluna hafifçe vurdum. "Bir Şey olmaz. Korkaklık yapma."

"Kime korkak diyorsun?" diye homurdandı ve bana uzanırken neredeyse düŐüyordu. Dengesi bozulmadan önce onu hızla yakaladım ve dudaklarından sertçe öptüm.

"Bir Şeyin olmayacak."

"Beni öpmeye devam edersen, eminim iyi olacağım."

Ona gülümsedim. "Harika vakit geçireceğiz. Hadi kayalım."

Otuz İkinci Bölüm

NOAH

Evie'nin kayışı o kadar kolay ve zahmetsizdi ki, sonunda buzun üzerine çıktığımda şok oldum. Rahatsız botların ve kaygan, tehlikeli ve affetmez yüzeyin beni ne kadar rahatsız ettiğini unutmuştum.

Sadece iki kez denedikten sonra, bir patenim benden ayrıldı ve ben de yerinde koşan çizgi film karakterleri gibi, ayakta kalmaya çalışarak koştum. Evie güldü ama beni belimden tuttu ve ayakta tuttu.

"Şimdi seni öpme sırası bende," dedim, belini tutarak. Hareketsiz dururken kendimi oldukça dengeli hissettim.

O içini çekip yüzünü kaldırdı. Saçlarını omzunun üzerine attım. Taktığı komik şapka ona çok yakışıyordu. Dudakları soğuktu, ama beni kendine çekti ve ben nerede olduğumuzu neredeyse unutmuştum, ta ki küçük bir serseri yanımızdan kayarak geçip "Bir oda tutun, yaşlılar" diye bağırincaya kadar. Telefonum tekrar çalmaya başladı.

"Cevaplamak ister misin?" diye sordu Evie.

Kafamı salladım. "Sanırım ayakta durmaya odaklanmalıyım."

"gayet iyi gidiyorsun," dedi ve elimi tuttu.

Ayaklarımı tek tek dikkatlice öne doğru ittim ve çok sallantılı olmama rağmen dengemi korumayı başardım. Kenarda kalarak, dikkatlice ilerlerken bariyerden bir kol mesafesi uzaklıkta olduğumdan emin oldum. Neredeyse tam bir tur attıktan sonra, daha iyi olabileceğimi ummuştum ama güvenim arttı. Biraz sinir bozucuydu. Doğal olarak yetenekli olmadığım pek fazla spor yoktu. Golf, tenis, squash, koşu ve hatta dans, çoğu fiziksel aktivitede her zaman doğal bir yeteneğim vardı.

Müzik başladı ve yüksek sesli bir vals çaldı. Grand Central Station'ın hatırası aklıma geldi ve Evie ile birbirimize baktık. Sophie ve Todd'u hatırlatan "çift gülümsemelerinden" birini yaptı. Müzik daha fazla hareketliliğin sinyalini verdi ve birçok insan hızlanmaya ve pistte daha ritmik bir şekilde dolanmaya başladı. Evie, pistte kendinden emin bir şekilde dönen bir kıza özlemle baktı. Başka bir patenci, bir erkek, onun yoluna çıktı ve ikisi, yumuşak bir dansla birbirlerinin etrafında süzülerek geçtiler. Kız gülüyordu, başını geriye atmıştı ve erkek onun yanında geriye doğru kayıyordu. Sonra erkek başka bir kadına geçti ve başka bir erkek onun yerini aldı.

"Sen de gidip onlara katılabilirsin," dedim.

Onlara bir göz attı ve sonra bana döndü.

"Emin misin?"

"Evet. Kenarda kalacağım."

"Hemen dönerim," dedi ve ortadaki eğlenceye katılmak için hızla uzaklaştı.

İyi gidiyordum, biraz hızlanıyordum ve artık çok daha az sakar görüldüğümü düşünmek hoşuma gidiyordu. Kendimi geliştirmeye kararlıyım – Evie'yi yakalamak için önümde uzun bir yol olsa da – bir kez bile raya tutunmadan tam bir tur atmaya karar verdim. İtme ve kayma kombinasyonu artık daha kolay geliyordu ve bununla birlikte bir başarı duygusu da geliyordu. Gözümün ucuyla Evie'nin yüzünde kocaman bir gülümsemeyle hızla geçip gittiğini izledim. Çok özgür ve mutlu görünüyordu ve ben de anladım. Bu hareketin, sürtünmenin olmaması ve pürüzsüz kaymanın beni fethetmeye kararlı kılan bir yanı vardı.

"İyi gidiyorsun," dedi Evie, zarif bir şekilde durup yanımda döndü.

"Evet," dedim ve ona gülümsedim. "Bu çok eğlenceli."

"Söylemiştim," dedi, her zamanki gibi neşeli bir şekilde. "Hadi gel."

Birlikte pistte tur attık ve ben çok uğraşmayı bıraktım, ritmi ve akışı keyifle izledim, saçlarımı okşayan rüzgarı hissettim.

"Futbol oynamayı özlüyor musun?" diye sordu Evie. "Bir süre paten kaymadığımda huzursuz oluyorum."

"Evet. Gerçekten özlüyorum. Rutinimi, treni özlüyorum..." Ayaklarım yerden koparılır gibi, sözlerim de ağızımdan koparıldı. Bir dakika önce ayaktaydım, bir dakika sonra yerdeydim ve bir adamın yanımdan hızla geçip omzunun üzerinden özür dilediğini izliyordum. Sert bir şekilde yere çarptım, bir dizimin üzerine ağır bir şekilde düştüm ve öne doğru eğilip alnımla buza çarptım. Bir saniye bayıldım ve gözlerimi açtığımda, yanağım soğuk yüzeye değiyordu ve yüzümün önünde Evie'nin patenlerini görebiliyordum.

"Noah."

Bir saniye orada yatarak durumu anlamaya çalıştım. Ağrı kafatasımdan yayıldı ve dizime kadar vurdu.

Birkaç kez gözlerimi kırdım. Başım zonkluyordu. Beni yere indiren adam yanıma çömeldi.

"Hey dostum, çok üzgünüm. İyi misin? Kalkmana yardım etmemi ister misin?"

O ve Evie beni ayağa kaldırdılar. Ayağa kalktığımda midem bulandı ve başım döndü. Odaklanmaya çalıştım ama bu bile zordu.

Evie'nin bulanık yüzü endişeyle doluydu.

"Noah? İyi misin?" diye sordu.

"Mmm," dedim, hala kafamı toplamaya çalışıyordum.

"Seni buradan çıkaralım," dedi ve o adamla birlikte beni bir şekilde bariyerin üzerinden en yakın çıkışa doğru sürüklediler.

Buz pistinin çalışanlarından biri yanımıza geldi. "Hey, dostum, iyi misin? Oldukça kötü düştün ve kafanı vurdun. Ben ilk yardım görevlisiyim. Başka bir yerin acıyor mu? Bir bakabilir miyim?"

Zonklayan başımı ovuşturdum ve yüzümü buruşturdum. "Başım ve dizim."

"Kafanı oldukça sert vurmuşsun. Bayıldın mı?"

Ne olduğunu anlamaya çalışırken yüzümü buruşturdum. Her şey biraz bulanıktı. "Evet. Sanırım bayıldım. Ve dizimi çarptım."

"Hemen acil servise gidip muayene olsan iyi olur. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirsin ve

dizin kırılmamış mı diye kontrol ettirmelisin." Beni saran endişe dalgası yüzümü buruşturdu. Bu beni aylarca yataklara düşürebilirdi.

"Sana ambulans çağırayım. Orada röntgen çektirirsin. Revire yürüyebilir misin?"

O önümde yürürken, Evie elimi tutarak onun arkasında topallayarak yürüdüm.

"Evet. Teşekkürler," dişlerimi sıkarak söyledim, adım attığımda ağrı patladı.

"Gidip dolabından ayakkabılarını ve eşyalarını getireyim mi?" diye sordu Evie, endişeli bir anne gibi yüzünü buruşturarak. Açıkça, yararlı *bir* şey yapmak için can atıyordu.

Tekrar başımı salladım ve derin bir nefes verdim.

"Gerçekten üzgünüm Noah. Bunun benim hatam olduğunu hissediyorum."

Kafamı salladım. "Hayır. Ben büyük bir erkeğim. Bu tür şeyler olur," dedim ve ona acınası bir gülümseme attım, çünkü içimden kendime lanet ediyordum. Ne kadar aptalca bir şeydi ve tamamen önlenebilirdi. Ne düşünüyordum ki?

Revire vardık ve uzun ahşap bir bankta oturduk.

Evie geri döndüğünde, yanıma oturdu ve elimden birini tuttu. "Çok üzgünüm."

Elini sıktım. İkimiz de aynı duyguları paylaşıyorduk.

Telefonum tekrar çaldı ve Evie onu cebinden çıkardı. "Cevaplamak ister misin?"

Ekrana baktım.

Kahretsin! Bir düzine cevapsız arama vardı, bazıları Lara'dan, bazıları bilinmeyen numaralardan ve birkaçı da takım menajeri Marco'dan. Nadiren arardı, genellikle asistanına bana mesaj attırırdı. Sesli mesaj kutum yedi bildirimle dolmuştu. Ne oluyordu böyle? Acımı unutturduğu için minnettar olarak mesajları dinledim.

"Noah. Lanet olsun, şu telefonu aç. Bu mesajı alır almaz beni ara," diye bağırdı Lara. "Basında bir haber çıktı. 'Rick Menzies. Sürekli steroid kullanıcısı.' Sen kurtuldun. İlaçlar kemiklerini zayıflatmış. Futbol Federasyonu seni hemen geri almalı. Marco seni hemen takıma geri istiyor. Bir sonraki uçağa binmelisin."

"Siktir!" dedim. Hızla diğer mesajları dinledim. Birkaç gazeteci benim tepkimi soruyordu ve Marco da hemen geri dönmem gerektiğini söylüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Evie.

Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Buna inanamıyorum lan." "Ne oldu?"

"Cezam kaldırıldı. Menzies'in bağımlı olduğu ortaya çıktı.

Bu beni kurtardı."

"Oh," dedi Evie. "Ama bu iyi haber, değil mi?"

Ona baktım ve başımı salladım, ama başım zonkladığı için hemen pişman oldum. Dizimin normal boyutunun iki katına şişmesi yeterince kötüydü, bir de beynimin şişmesi konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Hastanede röntgen çekmek için kot pantolonumu kesmeleri gerekeceğini hissediyordum ve beyin sarsıntısı geçirdiğimden oldukça emindim.

"Tam olarak değil," dedim kısaca, hayal kırıklığımı ondan çıkarmamalıydım. Onu suçlamak çok daha kolay olurdu. Bugün onunla kaymaya gelmeseydim, her şey yolunda olurdu. Şimdi ise... kim bilir?

"Bir yerin kırılmış olabilir mi?" diye sordu, dizime bakarak, dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Omuz silktim. "Bu benim hatam," dedim sıkıca. Bunu bilmek durumu daha iyi hale getirmedi. Siktir. Siktir. Siktir. Neden kendime bunu yaptım ki? Riskli olduğunu bildiğim için yıllardır buz pateni yapmamıştım. Kahretsin, sözleşmemde özellikle kayak yapmayacağım yazıyordu. Marco buz pateni hakkında ne derdi acaba?

"Üzgünüm."

"Özür dilemeyi bırak. Bu senin hatan değil. Benim hatam. Riskli olduğunu biliyordum ve daha mantıklı davranmalıydım. Kahretsin." Elimi tahta bankın üzerine vurdum ve tekrar küfrettim.

Evie ağzını kapattı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve endişeli görünüyordu.

Tüm işaretleri görmezden gelmek benim hatamdı. Kendime defalarca ondan uzak durmam gerektiğini söylemiştim. Birkaç kez antrenmanlarıma odaklanmam ve onun dikkatimi dağıtmasına izin vermemem gerektiğini kendime hatırlatmıştım. Peki ne yaptım... tam da bunu yaptım. Neyim vardı benim?

İç geçirdim ve patenlerimin bağcıklarını çözmeye gittim, ama başım dönmeye başlayınca tekrar geriye yaslanmak zorunda kaldım. Gözlerimi kırptım.

"Bu bir hataydı," dedim ve ona dönerek baktım.

Evie ağzını açtı ve ben ona sert bir bakış attım.

"Özür dilemeyecektim," diye mırıldandı. "Senin için..." Kötü bacağımdaki pateni işaret etti.

"Hayır, sorun değil," dedim, uzanarak bacağımdaki ağrıyı görmezden geldim.

"Buz pateni yapmanın bir hata olduğunu kastetmiyorum, gerçi öyleydi. Demek istediğim şu," elimi ondan bana doğru salladım ve tekrar ona doğru salladım. "Biz. Biz çok farklıyız. Sen sonuçlarını düşünmüyorsun. Ben daha sorumlu olmaya ve daha az risk almaya çalışıyorum. Sen hiçbir şeyin sorumluluğunu üstlenmiyorsun. New York'a geldin ve iyi vakit geçiriyorsun, ama bununla ne yapacaksın?"

"Bununla ne yapacağım? Ne demek istiyorsun?"

"Asla karşılık vermezsin, olanlara tepki göstermezsin, plan yapmazsın. Gazetecisin, deneyimlerini yazabilirsin, New York'u yazabilirsin. Sadece eğlenerek sürükleniyorsun. Hayattaki amacın ne?"

Evie bana kızgın bir bakış attı, ama onu incittiğimi anlayabiliyordum. Kahretsin, tüm bunları dökülmek istememiştim. Hayatında daha fazlasını yapmamasından nefret ediyordum. O kadar çok enerjisi ve potansiyeli vardı ki.

Çenesi yukarı kalktı ve gözlerindeki ateşi görmek, incinmişliğini görmekten daha iyiydi. "Riskli bir müdahaleyle bir adamın bacaklarını altından çekip ikisini de kırmaktan daha iyidir," diye tükürdü.

Bu, mideye yumruk yemiş gibi bir şeydi. O haklıydı ve suçluluk duygusu asla geçmeyecekti.

"Evet, biliyorum ve hayatımın her günü bununla yaşayacağım, ama bundan ders aldım. Aptalca riskler almamayı öğrendim, ya da daha doğrusu öğrenmeliydim. Bugün bunun en iyi örneği. Aptalca bir risk aldım." Patenlerimi çıkarmak için bir kez daha denedim. "Bu sefer dersimi aldım."

"Hmph," dedi Evie küçümseyerek burnunu çekerek, yardımına koşarak ayaklarımın dibine diz çöküp nazikçe bağcıklarımı çözdü. "Hayat risklerle doludur. Ama ne kazanacağını

ve neyi kaybedeceğın konusunda bir hesaplama yapmalısın. Ben her zaman neyi kaybedeceğimin farkındayım."

"Ha!" diye homurdandım. "Bu, bağlanma riski olduğu için hiçbir şeye bağlı kalmayan senin ağzından çıkması çok komik."

Bu ağır bir darbe oldu. Yutkundum. "Kabul edelim, bu büyük bir hataydı." Özellikle de bu süreçte ona aşık olmuş olabileceğimi düşünürsek.

"Evet, sen söyledin." Evie bana baktı, ağzı isyankar bir ifadeyle bir ifadeyle.

"Elbette, sen de aynı fikirdesin. Bu bir hataydı ve hiçbir zaman bir yere varacak gibi değildi." Ama ben bir şekilde varacağını umuyordum.

"Doğru," dedi, kendine özgü omuz silkme hareketiyle. "Biliyordum."

Ah. Dün yaptığım yolculuğu düşündüm, ona Noel Günü'nü benimle geçirmesini, belki birlikte eve gitmeyi ve onun ağacının altına koyduğum hediyeı sormayı düşündüğüm zamanı. Belki de o başından beri o kadar da ciddi değildi. Eğleniyorduk, belki de ben fazla anlam yükledim. Düşündüm ki... Eh, artık ne düşündüğümün bir önemi yoktu.

Uçağa binip eve dönmeli ve Evie Green'den olabildiğince uzaklaşmalıydım.

Otuz Üçüncü Bölüm

EVIE

İlk gelen misafir, elinde birkaç bira ile Danny'di.

"Bu senin için, Evie. Ağacın altına koymak için," dedi ve sevimli bir şekilde kötü sarılmış bir paketi uzattı. "Umarım beğenirsin." Ciddi ifadesi beni neredeyse bitirdi.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedim, gözlerim yine sinir bozucu gözyaşlarıyla dolarken, o paketi üç bilge adamın altın hediye ettiği gibi ağacın altına koydu. Hediye için hak etmiyordum. Ya da nezaketi. Ben berbat, işe yaramaz bir insandım. En son istediğim şey, kimsenin bana nazik davranmasıydı.

Noah kazanın benim hatam olmadığını söylemiş olabilir, ama ben olmasaydım o buzun üzerinde olmazdı. Kafasını buzun üzerine çarptığını her düşündüğümde midem bulanıyordu.

Kapıya bir kez daha baktım, sırf iyi olduğunu söylemek için bile olsa, kapıdan içeri gireceğini umuyordum. Ya kafatası kırılmışsa? Beyninde kanama varsa? Ben nereden bilecektim?

Hala hastanede olup olmadığını sorduğum mesajıma cevap vermemişti. O beni suçlamayabilirdi, ama ben kendimi suçluyordum ve durumu düzeltmek istiyordum. Ayrıca, gerçekten bir hata yaptığını kastettiğini bilmek istiyordum, çünkü bunun bir hata olduğundan emin değildim. Hayatımda ilk kez, işlerin nereye varabileceğini görmek istiyordum.

Dudaklarımı ısırdım ve Danny'nin bana baktığını fark ettim. "Teşekkür ederim. Gerçekten hiçbir şey beklemiyordum."

Kapı ikinci kez çalındı ve kalbim hızla çarptı. Noah mı? Aceleyle kapıyı açtım. "Bir içki al," diye Danny'ye seslendim.

Hayal kırıklığı beni sertçe vurdu. Kapının eşiğinde Bayan Evans ve Monty, Carol, Sofia ve Angel duruyordu.

"Mutlu bayramlar," dedi Carol ve bana başka bir küçük paket uzattı. Bayan Evans da onu takip etti, paketi pahalı kağıtla ve büyük altın bir fiyonkla güzelce sarılmıştı.

"Monty ve benden küçük bir hediye. Ağacın altına koyabilirsin."

Angel ayrıca elime büyük bir hediye çantası verdi. "Bu da altına girecek ."

"Bana hediye getirmemeniz gerekiyordu." Gözlerimden yine yaşlar süzüldü

ve kimse fark etmesin diye tekrar sildim. Onları salon alanına götürdüm ve Danny kontrolü ele aldığı anda minnettar oldum. "Hanımlar, bir şeyler içmek ister misiniz?" diye sordu.

Ellerimi belime koydum ve hiçbir anlamı olmayan sinirli bir ifade takındım. "Bu akşam size bakmam gerekiyor," diye şikayet ettim, ancak Danny'nin hala beni kollaması beni duygulandırmıştı.

"Öylesin. Bizim için bir parti düzenle," dedi Carol, kolumu okşayarak. Ona gülümsedim ve bunun ne kadar zor ve sahte olduğunu anlamamasını umdum.

Oda, son birkaç hafta boyunca bana bakan çeşitli insanlarla doldu, ama hiçbirisi Noah değildi. Kapı her çalındığında, kalbim umutla çarptı ve her yeni gelenle birlikte hayal kırıklığının ağırlığı mideme bir yumruk daha indirdi. Noah yakında gelirdi. Ona uzun, özür dolu bir sesli mesaj göndermiş ve partiye gelmesi için yalvararak gururumu bir kenara bırakmıştım. Hiçbir cevap almadım.

Kısa süre sonra herkes şarap içip, mutfakta hazırladığım atıştırmalıklardan yiyerek sohbet etmeye başladı. Öğleden sonrasını mekanik bir şekilde hazırladığım, selofanla sarılmış mince pie'lar vardı, yapacak bir şey olduğu için minnettardım. Herkes ayrılırken hediye olarak dağıtılmaya hazır dılar, ev yapımı oldukları ve "kendi sorumluluğunuzda yiyin" uyarısı ile birlikte.

"Noah nerede?" diye sordu Angel.

Yüzümü buruşturdum. "Sanırım acil serviste. Benim de onunla gitmeme izin vermedi."

"Hayır, saatler önce geri geldi," dedi Carol, elini neşeyle sallayarak.

"Ne?" dedim ve otomatik olarak bitişik duvara baktım, acaba diğer tarafta olup gürültüyü duyuyor mu diye merak ederek.

"İyi miydi?" diye sordum.

"Sanırım," dedi Carol. "Asansör kapısında duruyordu. Onu sadece kısa bir süre gördüm, ama iyi görünüyordu."

"Koltuk değneği ya da kafasında bandaj yok mu?" diye sordum. "Hayır," diye gülerek cevapladı.

Dudaklarımı büktüm. Kızgındım. Neden gelmemişti? En azından nasıl olduğunu söylemek için? Ciddi bir yaralanması olmadığını bilmem gerekiyordu. Parmaklarımı çaprazladım. Öyle olamazdı. Buzda birçok kez düşmüştüm, ama hiç bir yerim kırılmamıştı, oysa birçok kişi kırılmıştı. Bir kez daha bölme duvarına baktım. Şimdi sakinleşmiş olmalıydı ve düzgünce konuşabilirdik. Buz pistinde söylediklerinin ciddi olmadığını da biliyordum; o anda sersemlemiş ve duruma kızmıştı.

Etrafa bakındım, herkesin birbiriyle iyi anlaşp eğlendiği için minnettar oldum, odadan sessizce çıktım ve Noah'ın kapısını çaldım. Cevap yoktu.

İç geçirdim ve bu sefer çok daha sert bir şekilde tekrar kapıyı çaldım. Üçüncü kez kapıyı çaldım.

"Noah. Orada olduğunu biliyorum," diye bağırdım. "Somurtmayı bırak ve partiye katıl." Kapı kolunu salladım.

Kapının açılmasını ve Noah'ın ortaya çıkmasını istedim. Onun "Senin suçun değildi. Bir kazaydı" demesini duymak istedim.

Tekrar kapıyı çaldım. "Kafan iyi mi?"

Hala cevap yoktu. Biraz daha bekledim ama kapının diğer tarafından hiçbir ses gelmiyordu.

Suçluluk duygusu midemi sıkıştırdı. Önlenebilecek bir kazaydı. Önlenmesi gerekirdi. Risklerin farkındaydım ama görmezden geldim, çünkü gösteriş yapmak ve aptalca hayalimi gerçekleştirmek istedim, ki şimdi Noah'ı kaybetmekle karşılaştırıldığında bu hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Angel'dan anahtarını kullanarak Noah'ı kontrol etmeme izin vermesini isteyebilir miyim diye düşündüm. İyi olduğundan emin olmak için.

"Neredeydin?" diye sordu Patrice geri geldiğimde.

"Noah'ın partiye katılıp katılmayacağını bakıyordum," dedim, hiç de hissetmediğim bir "her şey ne kadar da neşeli" gülümsemesiyle.

"Noah mı?" dedi Danny. "Onu yarım saat önce havaalanına giden bir taksiye bindirdim."

Bu sözler, yakalaması imkansız olan uçan tüyler gibi kafamın içinde dolaşıp durdu.

"Ne dedin?" diye sordum sonunda. "Eve gitmesi gerekiyordu. Futbol oynamak için."

"Bacağı ne durumda? Kafası? Bir şey söyledi mi?"

Danny şaşkın görünüyordu. "Biraz topallıyordu. Ona sordum. Kötü bir şekilde incindiğini söyledi."

"Ve gitti mi?"

Danny başını salladı. "Geri dönecek mi dedi?"

Kapıcının kaşları, birbirine bakan iki tırtıl gibi birbirine yaklaştı ve yüzünü buruşturdu. "Bana çok iyi bahşiş verdi. İkiniz kavga mı ettiniz?" Yüzünde hemen sempati belirdi.

"Hayır," dedim, rahat bir tavır takınmaya çalışarak. Ama sesim boğuk bir kısıklıkla çıktı. "Sadece arkadaşlık. Hiçbir şey olmadı. Sadece reklam amaçlıydı. Bilirsin. İkimizin de iyi bir basına ihtiyacımız vardı."

Danny kaşlarını çattı ama bir şey söylemeden önce Bayan Evans sözünü kesti. "Evie, bu parti gerçekten çok güzel. Sana teşekkür etmek istedim. Noah ile yarın öğle yemeğinde Monty ve benimle birlikte yemek ister misiniz?"

"Çok sevinirim," dedim, içimdeki çöküntüyü gizleyen parlak gülümsememle, Noah'ın gittiğini ne zaman söylemem gerektiğini düşünerek.

O veda bile etmemişti.

Otuz Dördüncü Bölüm

EVIE

Mantar, tatmin edici bir sesle şişeden fırladı. Hâlâ pijamalarımı giyiyordum, bardağımı doldurdum ve pencereye gidip şehri seyrettim. Buraya geleceğimi öğrendiğim andan itibaren Noel Günü'nü nasıl geçireceğimi hep hayal etmişim.

"Mutlu Noeller, anne. Başardım." Kadehimi kaldırıp gökyüzüne baktım, umarım o da beni izliyordur diye. Kalbimin acı veren sızısını dindirmek için aceleyle bir yudum aldım. Benim hakkımda ne düşünürdü? Noah benim hakkımda ne düşündüğünü açıkça belirtmişti. İç geçirdim. Bugün onu düşünmeyeceğim.

Yaptığımız her şeyi yaptığım için annem mutlu olur muydu? Yoksa benim için daha fazlasını mı isterdi?

İşe yaramadı. Noah'ın kalmasını istediğim halde gitmesi, benim her türlü kalıcılıktan kaçındığımı göstermişti. İç geçirdim. Yardım almanın zamanı çoktan gelmişti. Bloomingdale's'teki stilist Debbie ile konuştuğum günden beri bu fikir aklımın bir köşesinde duruyordu. Çok mantıklı şeyler söylemişti. Onun da haklı olduğunu fark ettim. Terapiye yeterince zaman ayırmamıştım. Birkaç seans, bu kadar çok duyguyu açığa çıkarmak ve işlemek için yeterli değildi. Keder insana tuhaf şeyler yapar. Acının asla geçmeyeceğine ve annemi hatırlatan şeylerden kaçmanın ya da birlikte izlediğimiz tüm o filmlerle yarattığımız sahte gerçekliğe kendimi kaptırmanın daha kolay olduğuna beni ikna etmişti. Buraya gelerek gerçekten ne elde etmişim? Annem yok olurken, umutsuz umutlar ve hayaller üzerine inşa edilmiş bir fanteziyi yaşamak. Bu gerçek hayat değildi.

Göz yaşları yüzümden süzülüyordu. Bu yıl her şeyi mahvetmişim. New York'a gelmek, Noel'den kaçmak için bir bahaneydi,

tıpkı son beş yıldır her yıl yaptığım gibi.

Bu yıl hariç, Noah bana kendi geleneklerimi yaratmama yardım etmiş ve Noel'in nasıl olabileceğini göstermişti. Odadaki muhteşem ağaca ve benim için satın aldığı tüm özel süslemelere baktım. Ağacın önüne geçtim ve çam kokusunu içime çektim. İlk gerçek ağacım. Parmaklarımı bazı süslemelerin üzerinde gezdirdim, dokunuşum zihnimde bir kar küresi gibi yuvarlanan anıları serbest bıraktı. Sokakta hot dog yemek, Noah'ın öpülesi dudaklarında hardal, Noah'ın bana destek olduğu Edge gezisi. Küçük sarı taksi, taksi çağırmak yerine yürümekte ısrar ettiğimde Noah'ın beni eğlendirdiğini hatırlattı. Tüm gezilerimizde, onu çok kızdırdığım zamanlarda bile, her zaman nazikti.

Bir an durdum. Noah'ı gerçekten çok kızdırmıştım. Ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. Rick Menzies'i yaralamış olmaktan dolayı suçluluk duygusuyla boğuşuyordu ve ben her fırsatta onun eğlendiği fotoğrafları Instagram'da paylaşmakta ısrar ediyordum. Ona gezilerimize hayır deme şansı hiç vermedim. İlk fırsatta kaçması hiç de şaşırtıcı değildi. Onu suçlamadım. Bana hiçbir söz vermiş değildi ve ben de ondan bir söz beklemiyordum.

Aramızdaki şeye bir isim vermekten bile çekiniyordum. İlişki. Arkadaşlık. Aramızdaki bariz çekimi etiketlemek istemiyordum çünkü bu her şeyi çok daha basit hale getiriyordu. Eğer o giderse, bu beklenen bir şeydi. İnsanlar seni terk eder. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Bu yüzden, Noah'ın gitmesini kolaylaştırdım, ondan hiçbir şey beklemedim ve aramızdaki ilişki hakkında ne düşündüğünü sormadım.

Göğsümde kaya gibi sert ve ağır bir his vardı. Nefes almamı zorlaştırıyordu, sanki ihtiyacım olan havanın sadece dörtte üçünü çekebiliyormuşum gibi.

Yapmam gereken en son şey olmasına rağmen, görünüşe göre kendimi tamamen mutsuzluğa kaptırmam gerekiyordu, bu yüzden Instagram hesabımı açtım ve hala mevcut olan son hikayeme baktım. Noah ve ben Rockefeller Center'daki Noel ağacının altında durduğumuzdan bu yana henüz yirmi dört saat geçmemişti. Selfie'yi inceledim. Noah, ağacı işaret eden peynir gibi sırtışıyla ve çift

Başığa kırmızı harflerle "Bu New York'un en ikonik ağacı mı?" yazmıştım.

Çok fazla beğeni almıştı. İkinci en yüksek etkileşimimizdi. Alicia çok sevinecekti, ancak elli binden fazla beğeni alan oyuncakçı piyano videosunu geçmek biraz zaman alacaktı. Görünüşe göre spontane bir öpücüğü geçmek imkansızdı.

Noah'ın gülümseyen yüzünü, o muhteşem mavi gözlerini izledim ve kendimi o ana geri götürdüm, ellerinin belimde hissini, etrafımızdaki kalabalıktan beni korumak için vücudunu bana bastırıldığını hatırladım.

Aniden üşüdüm ve titremeye başladım, kollarımı kendime doladım ve ani yalnızlık hissiyle mücadele etmeye çalıştım. Öğle yemeğine birkaç saat vardı ve bir saniye daha kendime acımayacaktım. Kendime acımayı reddettim. Noel günüydü. New York'taydım. Bir süittaydım. Kendi Noel ağacım ve hediyelerim vardı.

Haliya oturdum, şampanya kadehimi yanıma koydum ve birbiriyle uyumsuz hediyeleri çıkardım, önce Danny'nin hediyesini aldım. Her birini yavaşça tadını çıkarmayı planlamıştım ama hediyesinin kağıdı dokunduğum anda parçalandı ve içinde bir paket Starbucks öğütülmüş kahve, parlak bir termos ve iki paket Oreo çıktı. Ona kahve alırken yanından geçtiğim tüm anları düşünerek gülümsedim. Danny, çok tatlı biriydi ve çok kısa sürede tanıdık bir yüz haline gelmişti, her gün beni selamlıyordu.

Bir sonraki hediye o kadar çok koli bandıyla sarılmıştı ki, açmakta zorlandım. Bernard ve bakım ekibinden geldiği için bu oldukça uygun bir durumdu. Bana bir mezura, tornavida ve küçük bir çekiç içeren küçük bir alet çantası vermişlerdi. Ayrıca, üzerinde "seri katil olursan diye" yazan yapışkan bir etiket bulunan bir rulo koli bandı da vardı. Bu beni güldürdü.

Carol, bir dahaki sefere geldiğimde kullanmam için New York hakkında bir rehber kitap almıştı, Angel ise bana New York anahtarlığı ve kızının yaptığı saç lastikleri vermişti. Ayrıca birkaç kutu çikolata, tüm resepsiyon ekibinin adımı işlediği bir Plaza bornozu ve Alicia'nın verdiği çok şık bir New York not defteri ve kalem de vardı. Herkes çok düşünceli ve nazikti.

Bayan Evans'ın muhteşem bir şekilde paketlenmiş hediyesini masada açmaya karar verdim, ona ve Monty'ye de hediye aldığım için mutluydum.

Paketi çıkardığımda, en arkada mavi bir Tiffany çantası gördüm. Şaşkınlıkla etikete baktım.

Evie'ye

Mutlu Noeller. Noel Günü'nden önce açmayın. Noah x

Dizlerimi göğsüme çekip çantaya baktım.

Onu ne zaman oraya koymuştu? Hafta başında saklamış olmalıydı. Bir an için onu açmalı mıyım diye düşündüm. Belki de şu anda almamı istemiyordu.

Çantanın içine baktım. İçinde beyaz saten kurdeleyle bağlanmış tanıdık mavi bir kutu vardı. Kutuyu çıkardım ve halının üzerine koydum. Şampanyamı aldım ve patlamamış bir bombayı inceleyen bir patlayıcı uzmanı gibi kutuyu dikkatle incelerken, ona dokunmaya cesaret edemedim yudumladım.

Noah hala bunu almamı ister miydi? Neredeydi? Ne yapıyordu? Noel'i tek başına mı geçiriyordu?

Bu bir test miydi? Muhtemelen ayrılmadan önce kutuyu almaya vakti olmamıştı. Yaralanmasının stresi ve aceleyle ayrılmak zorunda kalması nedeniyle, kutunun orada olduğunu unutmuştu.

Ona geri vermeli miyim? Bu sorumlu ve ahlaki bir davranış olur, değil mi? Onun yapacağı türden bir şey. Kutuyu aldım ve çantaya geri koydum. İngiltere'ye döner dönmez menajeri aracılığıyla geri verecektim. Onu saklamak yanlış olurdu.

Sonra kutuyu tekrar çıkardım ve hafifçe salladım. İçinden çekici bir metalik tıkırtı sesi geldi. Bakmanın bir zararı yoktu, tabii ki saklamayacaksam. Kutunun üstünde, benim asla taklit edemeyeceğim, mükemmel bir şekilde bağlanmış beyaz fiyonku gözlerimle süzdüm. Hayır. Onu, benim bile cazip geldiğini düşünerek tatmin etmeyecektim. Bilmediğim daha iyiydi.

Bir an için ona mesaj atıp kutuyu bulduğumu ve geri vereceğimi söylemek cazip geldi. Ama bu benim

kendi tatminim için olurdu. Ben, "İşte, benim hakkımda yanlışmışsın. Doğru olanı yapabilirim" derdim.

Fikrimi değiştirmeden önce ayağa kalktım, çantayı aldım ve bavulumu koydum, böylece gözümün önünden ve umarım aklımdan da uzaklaşacaktı.

Duş almadan önce *It's a Wonderful Life* filminin yarısını izledim ve Debbie'nin ısrarla giymemi istediği Noel elbisesini giydim. Koyu lacivert kadife vücudumu sararken, elbise dizlerimin hemen üstüne kadar uzanıyordu ve kendimi göz alıcı ve Noel ruhuna uygun hissettiriyordu. Sanki bu özel bir günmüş gibi. Giyinmek hoştu ve Debbie'yi dinlediğim için mutluydum. O işini iyi biliyordu. Saçıma kırmızı fiyonk takarak şenlikli bir hava kattım ve bir değişiklik olsun diye makyajımı özenle yaptım.

Giysilerin insanı bu kadar iyi hissettirmesi ne garip. Giyinmek bana bir amaç kazandırmakla kalmadı, aynı zamanda beklenti duygusunu da artırdı. Öğle yemeğini iple çekiyordum ve giyinip süslenince bu duygu iki katına çıktı. "Özür dilerim anne," diye fısıldadım. O başından beri haklıymış. Ayaklarıma topuklu ayakkabılarımı giydim ve aynaya son bir kez baktıktan sonra, Bayan Evans ve Monty ile buluşmak için yemek odasına indim.

Otuz Beşinci Bölüm

EVIE

"Mutlu Noeller, Bayan Evans. Mutlu Noeller, Monty. İyi tatiller, Martin."

Garson benim için sandalyeyi çekti.

"İyi tatiller, Evie, ve dün geceki güzel parti için teşekkürler. Çok eğlenceliydi," dedi.

"Benim için bir zevkti," dedim. "Hepiniz bana çok iyi baktınız."

"Hizmetin bir parçası." O başını salladı. "Şimdi, hanımefendilere mimosa ikram edebilir miyim?"

Bayan Evans burnunu çekti. "Mimoza falan yok, Martin. Bana sek şampanya ver. Bugün bayram." Bana göz kırptı. "Evie de aynısından alacak."

"Mükemmel seçim, hanımefendi," dedi Martin alaycı bir gülümsemeye. "Monty için bir şey ister misiniz?"

"Şampanya sindirimini bozuyor. Bir kase su yeterli, teşekkürler."

Martin geri çekildi ve Bayan Evans bana döndü. "Şimdi, canım, bana Reine demelisin. Ne de olsa Noel'deyiz ve artık formalitelere takılmamalıyız."

"Çok güzel bir isim," dedim.

"Biliyorum ve oldukça uygun. Fransızcada kraliçe anlamına geliyor. Oh, şu sevimli küçük kızlara bakın, Greenford ailesi." Onlara el salladı.

"Mutlu bayramlar, Bayan Evans," dedi Bayan Greenford, en küçük kızıyla birlikte yanımıza gelerek. Kız, çok şirin, küçük siyah kadife bir elbise giymişti, eteği tafta tartan kumaştan ve saçında da ona uyan bir fiyonk vardı. "Merhaba, Evie. Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller," dedim, her zamanki gibi onun her zaman ne kadar sakın ve dingin görüldüğüne hayran kalarak. Yanında, Sasha yerinde zıplıyordu

küçük bir sürpriz kutusu gibi yerinde zıplıyordu.

"Mutlu bayramlar." Bir dizi dostluk örgüsüyle süslenmiş bileğini kaldırdı. "Noel Baba geldi. Bizi buldu." Başını salladı ve sonra güvenle ekledi, "O bizi her zaman bulur."

"Elbette bulur, canım," dedi Bayan Evans. "O bu konuda çok zekidir."

"Bunları ben yaptım. Bir tanesi senin için." Cebinden küçük bir paket çıkardı ve Reine'e verdi. "Ve bir tanesi de senin için, Evie."

"Şimdi açabilir miyiz?" diye sordu Reine.

"Evet. Monty'ye bir tane alamadığım için üzgünüm, ama annem boynuna takmasının tehlikeli olacağını düşündü."

Bayan Evans, Bayan Greenford'a gülümsedi. "Ne kadar düşünceli," dedi ve küçük paketi açtı. İçinde mor, turuncu ve limon yeşili tonlarında örülmüş bir dostluk örgüsü vardı.

Ben de onu takip ederek gök mavisi ve limon yeşili renklerde bir tane buldum. "Harika. Çok teşekkür ederim Sasha," dedim, dahil edildiğim için duygulanmışım.

"Oh, ne kadar güzel," diye haykırdı Bayan Evans - onu Reine olarak düşünmek için biraz zaman gerekiyordu. Hemen emir veren bir tavırla bileğini uzattı. "Hemen takmam lazım." Küçük kız büyük bir sevinçle bileğine örgüyü bağladı.

"Monty biraz kıskanabilir," dedi Bayan Evans. "Çok teşekkür ederim. Noel Baba'dan sana da küçük bir hediye getirmesini istedim. Muhtemelen masandadır."

"Gerçekten mi?" Küçük kızın gözleri büyüdü ve umutla masaya baktı.

"Çok nazıksın Reine. Gerçekten gerek yoktu."

"Biliyorum," dedi Reine ve kısa bir duraklamadan sonra Bayan Greenford'a klasik yaramaz gülümsemesini gösterdi. "Ama bundan çok zevk alıyorum. Onlar çok tatlılar."

"Bunlar senin için." Bayan Greenford, büyük bir kutu Godiva çikolatası uzattı.

"Sen de çok yaramazsın. Belimi sabote etmeye mi çalışıyorsun?"

"Elbette," dedi Bayan Greenford, kocasına bakarak. "Görev çağırıyor. İyi günler, daha sonra salonda Noel şarkıları için görüşürüz."

Bayan Evans bileğini kaldırarak küçük örgüyü hayranlıkla inceledi. "Eve gidene kadar bunu çıkarmayacağım. Her şeyle uyumlu olacak. Mükemmel."

Sasha hafifçe reverans yaptı ve koşarak uzaklaştı. HediyeLERİMİ verme zamanı gelmişti.

"Alın bakalım. Biri Monty için, biri de sizin için."

"Oh, ne kadar naziksin!" diye sevinçle bağırdı Reine. "Hediyeleri çok severim. İlk kocam hediye almakta harikaydı." Boynunda asılı duran elmas kolyeyi kaldırdı. "Bunu otuzuncu evlilik yıldönümümüz için almıştı."

"Çok güzel," dedim. Çok güzel, zevkli ve sade ama çok, çok ışıltılıydı.

"Kaç kocan oldu?"

O güldü. "Sadece bir tane. Ne yazık ki, o on yıl önce öldü ve ne kadar sevimli olsa da, sorunlu biriydi. Benim yaşımda tek başına yaşamak çok daha kolay. Keyifli bir şekilde bencil olabiliyorum."

Gözleri her zamanki yaramaz ışıltısıyla parıltıyordu. Sonra ciddileşti. "Ama yalnızlık çekiyor insan. Hayat, tek başına olduğunda uzun bir yol gibi geliyor. Paylaştığında çok daha eğlenceli oluyor." Sanki duyulmak istemiyormuş gibi odanın içinde göz gezdirdi. "Onu çok özliyorum." Parmakları arasında elması sıkı ve ben bunun tanıdık bir hareket olduğunu fark ettim. "Bu yüzden her yıl buraya geliyorum. Yılın bu zamanında yalnız kalmaya dayanamıyorum. Herkes aileleriyle meşgul ve ben de iğrenç bir yaşlı takılmacı, adeta şölenin hayaletini oynamaktan nefret ediyorum."

"Aileniz yok mu?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Wilf ve ben çok geç kaldık. İşlerimizle çok meşguldük. Pişman değilim. Çok eğlendik. Çocuklar bizi yavaşlatırdı."

Ben de başımı salladım. Odanın diğer tarafında, kız kardeşi ile birlikte gülerek ambalaj kağıdını yırtan Sasha'ya baktım.

"Peki, Noah'la ne oldu?" Bayan E doğrudan konuya girdi. "Onu terk edeceğini bilseydim,

teklif yapardım."

"Onu terk ettiğimi kim söyledi?" Kendimi havalı göstermeye çalıştım ama başarısız oldum, daha çok somurtkan bir ergen gibiydim.

"Çünkü o sana aşıktı, kızım. Bunu anlayabiliyorum, özellikle de adam gözlerini senden ayırmadığına göre."

"O gitti," dedim omuz silkerek, Noah'ın orada olup bunun ne olduğunu anlamasına şükrederek. "Anlaşmazlık yaşadık. Bitti."

"Çok kolay vazgeçiyorsun."

"Aslında değil," diye cevapladım. "Bu doğru bir şey değildi. Koşullar bizi kısa bir süreliğine bir araya getirdi. Noel tatili aşkıydı. Eğlendik ve şimdi Noel bittikten sonra her şey normale döndü, değil mi? Tüm süslemeler kaldırıldı. Artan yemekleri yedin ve hayat devam ediyor."

"Ne kadar neşelisin."

"Noel sadece bir gün. Süslerin altında gerçek bir ışıltı yok."

"Ağzını yıka, Evie Green. Noel, gelenekler oluşturmak ve neşeyi paylaşmakla ilgilidir. Uzun kış günlerini atlatmamızı sağlar. Benim ailem yok, ama yine de bu mevsimden keyif alabiliyorum. Çok şey verebilirsin; almak zorunda değilsin. Aslında, vermek çok daha eğlencelidir." Gülümsedi ve Greenford ailesine baktı. "Çok güzel vakit geçiriyorlar."

Sasha el salladı, sonra sandalyesinden atladı ve bir elinde Barbie bebeğini tutarak koşarak geldi.

"Teşekkürler. Teşekkürler. Teşekkürler. Onu çok seviyorum. En sevdiğim hediye bu. Annem, onu Noel Baba için senin seçtiğini söyledi."

"Evet, ben seçtim."

"Ve babam Ken bebeği aldı!" Gözleri hayranlıkla parlıyordu.

"Evde bu kadar kadın varken ona muhtemelen ihtiyacı vardır," dedi Bayan Evans, gülerek kırışıklıkları derinleşirken.

"O da öyle dedi," dedi Sacha ve masaya geri koştu.

"Onu sen mi aldın?" diye sordum.

"Evet, onun da bunun komik tarafını göreceğini düşünmüştüm."

İkimiz de odanın diğer tarafına baktık ve Bay Greenford Ken bebeği kaldırıp yüzünde kocaman bir gülümsemeyle salladı.

"Bence görüyor," dedim, hepimizin çok kişisel olmayan büyük bir otelde olmamıza rağmen, hala güçlü bir topluluk duygusu olduğunu severek.

"Hanımefendiler, şampanyalarınız hazır, büfeden kendinize bir şeyler alır mısınız?"

"Harika, teşekkürler Martin."

Parlayan kızarmış hindi, parlak sırlı jambonlar, altın rengi Wellington biftekleri düşününce ağızım sulandı. Ne yesem? Sonra, portakal damarlı ıstakoz, dolgun pembe karidesler ve soslu yengeçlerin yanı sıra çeşitli sosların da bulunduğu geniş bir deniz ürünleri seçkisi vardı. Kızarmış patates, patates püresi, patates dauphinoise, yeni patates ve hatta patates kızartması, kremalı lahana, kızarmış yaban havucu, fırında havuç, kırmızı lahana ve büyük sürahilerde buharlı sos vardı. Ve tabii ki, doldurulmuş köfteler, domuz eti sarmaları (pastırma yerine hamurla sarılmış olsalar da yine de lezzetli görünüyorlardı) ve kızılıcak sosu, hardal ve hatta domates ketçabı da vardı.

Çılgına dönmemek zordu ve çevremizde birkaç kişi, hatırı sayılır bir mühendislik becerisiyle tabaklarını yüksekçe doldurmuştu. Biraz kısıtlama uygulayarak, karides, biraz ıstakoz ve biraz salatadan oluşan deniz ürünleri başlangıçını tercih ettim, ardından kızarmış patates, Wellington usulü dana eti, yaban havucu ve bol soslu havuç için geri döndüm.

Monty bile kendi tabağına hindi, sos ve birkaç küçük sosis koydu.

Bayan Evans'ın sipariş ettiği lezzetli bir kırmızı şarap içtik ve bana Amerika'da yaşadığı yerler hakkında her şeyi anlattı.

"New York'u seviyorum. Her zaman geri gelirim, ama ziyaret edilecek harika yerler var. Kesinlikle Alaska. Ve bazı milli parklar. Yosemite en sevdiklerimden biri ama yazın çok kalabalık oluyor. Long Island'ı da ziyaret etmelisin. Orada bir evim var. Bu yaz gel kal."

İnsanların böyle şeyler söylediğini ama aslında içten söylemediklerini bildiğim için gülümsedim.

"Bu hayatında bir kez yapabileceğin bir seyahat," dedim.

"Neden? Amagansett'te konaklama için para ödemen gerekmez. Ve istediğin zaman gelip gidebilirsin. Oradaki plaj harika."

"Ben..." Gerçekten ne diyeceğimi bilmiyordum. "New York'a gitmekten ötesini hiç düşünmemiştim ve şimdi buradayım..." Yutkundum. "Hiçbir hedefim yok."

"Bu değişebilir," dedi Bayan Evans – ona asla Reine diyemeyecektim. Gülümsedi, nazik gözleriyle beni inceledi.

Gözlerimden yaşlar süzülürken, bir yudum şarabı bir dikişte içtim. "Sanırım çok şey değiştirmem gerekiyor."

Otuz Altıncı Bölüm

NOAH

Acil servis çok yoğundu. Neyse ki, hızlı bir röntgen çekimi diz kapağımda büyük bir çürük olduğunu gösterdi, ancak iç organlarda hasar yoktu. O günden beri, iki gün içinde iyileşmek için kararlı bir strateji izleyerek düzenli aralıklarla takım fizyoterapistine (Shelley – benim yaptıklarımdan pek de memnun değildi) gidiyordum. Beyin sarsıntısından ve muhtemelen uçmamam gerektiğinden bahsetmedim.

Noel arifesi akşamı uçmak daha da çılgınca bir şeydi. JFK havaalanı, tatil için eve gitmek için çaresizce itişip kakışan endişeli, meşgul insanlarla doluydu. Noel ruhu, özellikle bende, pek hissedilmiyordu. Eve gitmek istediğim için, fahiş bir fiyata birinci sınıfta son koltuğu kapmıştım. Neşeli Noel Baba şapkaları takan kabin ekibi bile ruh halimi düzeltemedi. Eve kadar bacağımı yukarıda tuttum ama bu da kendimi suçlamamı ve kendime küfür etmemi engellemedi. Kariyerimi gerçekten mahvedebilirdim. Ya ön çapraz bağımı yırtsaydım, o zaman altı ay ara vermek zorunda kalırdım. Bu durumda, Boxing Day'de oynayabilecek miydim, bilmiyordum.

Noel sabahı Heathrow havaalanına topallayarak vardım ve hemen bir insan duvarıyla karşılaştım. Heyecanlı yüzler, büyük bir beklentiyle her yeni gelen kişiyi tarıyordu. Bu manzara, Noel ağacı bile olmayan boş bir daireye döneceğimi bana iki kat daha fazla fark ettirdi.

Evie'nin otel odasındaki ağacı düşündüm. İlk kez kendime onu düşünmeye izin verdim. O şimdi derin uykuda olmalıydı. Kendime hala kızgın olmama rağmen, içimde bir suçluluk duygusu vardı. Bu en iyisiydi. Onun beni asıl amacımdan alıkoymasına izin vermemeliydim. Ama... o yalnız kalacaktı. Ağacın altına sakladığım hediyeği hatırladım

Birkaç saat sonra onu bulacaktı. Ne düşüneceğini merak ettim. Umarım beğenir ve veda etmediğim için beni affederdi.

Ama beynim başka türlü düşündü ve bana bir sürü anı sağladı: Evie'nin gülen yüzü, bulaşıcı gülümsemesi, çılgın sabah saçları, ince ve narin vücudu ve buz üzerinde yarattığı sihir.

Sonra ilk fotoğrafçıyı gördüm – daha doğrusu o beni gördü. "Noah!

Noah Sanderson!" Bu ses, kurt sürüsüne uluyan bir kurt gibi yayıldı.

Aniden etrafım fotoğrafçılarla doldu, fotoğraflar çekmeye başladılar ve ben neden ayrıldığımı hatırladım. Bunların hiçbirini özlememiştim.

"Hey, Noah. Menzies'in uyuşturucu kullandığı haberleri hakkında ne düşünüyorsun? Hiç haberin var mıydı?"

"Steroid kullandığını ne zaman öğrendin?" "Sana ulaştı mı?"

"Dava açacak mısınız?"

Sorular dolu gibi üzerime yağmaya başladı. Todd'un arkadaşı haklıymış gibi görünüyordu. Menzies steroid kullanıyordu.

Ellerimi kaldırdım. "Mutlu Noeller, çocuklar. Şu anda yorum yok."

Aynen söz verildiği gibi, özel araba beni almaya bekliyordu ve havaalanı yoğun olsa da M4 otoyolu sakindi ve Chelsea'ye dönmemiz uzun sürmedi. Apartmanımı yukarıdan baktım, bazı pencereler ağaçlar ve Noel ışıklarıyla aydınlatılmıştı, diğerleri ise karanlıktı, şüphesiz ki sakinleri bayramı başka bir yerde geçirmek için evlerini terk etmişlerdi.

Kapıdan içeri girdiğimde daire ürkütücü bir sessizlikle karşıladı beni. Evie'nin gürültüsüne ve renklerine alışmıştım. Burada her şey, sadece sesler değil, her şey sessizdi. Kum rengi kanepeye bir göz attım, sonra bakışlarımı kehribar rengi duvarlar ve soluk kahverengi tonlarında çizgili ikat halıya çevirdim – hepsi çok pahalı bir iç mimar tarafından seçilmişti. Her şey bej rengiydi. Yatak odam bile soluk grinin tüm tonlarını içeren sıkıcı bir yerdı.

Memnuniyetsiz bir şekilde iç geçirdim ve valizimi açarak eşyaları ayırıp çıkardım. Bugün Londra'da çamaşır makinesini çalıştıracak tek kişi ben miyim acaba diye düşündüm.

insanlardan biri olup olmayacağımı merak ettim.

Noel yemeği, televizyonun önünde yaklaşık on beşinci kez *It's a Wonderful Life* filmi izlerken tek kişilik bir pizza oldu. Her on dakikada bir, dizimin sertleşmesini önlemek için dairede dolaşıyordum, sonra tekrar buz uygulayıp bacağımı bir yastık yığınınına dayıyordum. Saat 15:00'te, biraz daha az şişmiş olan dizimin fotoğrafını takım fizyoterapistine gönderdim. Hafif bir baş ağrısı ve alnımda hafif bir şişlik dışında kafam iyiydi.

Haydi ama Noah. Bugün Noel. Yarın seni görmeden bir karar veremem. Stadyuma erken geleceğim ama bir şey söz veremem.

Burada saat üç. Evie muhtemelen uyanmıştı. Hediyelerini açmış mıydı?

Ondan mesaj gelmedi.

Saat beşte kendime bir protein shake hazırladım ve mutfakta durup iştah açıcı olmayan bu çamuru içtim. New York'ta öğle vakti. Evie, Palm Court yemek salonunda olmalıydı. İlk akşam yemeğinde içtiğimiz Kaliforniya Syrah şarabını içiyor mu acaba? Yıllardır ilk kez gerçek bir Noel'in tadını çıkarıyor mu?

Ve ben bu soruları sormaya hakkım yoktu. Ona da öyle söylemiştim. Şimdi pişman olmuşum. Öfke ve hayal kırıklığı konuşmuştu. O sözleri çok aceleyle söylemiştim ve o da umursamazca omuz silkmişti, ama bu seferki omuz silkme hareketi belki de onun gerçekten o kadar da rahatsız olmadığını gösteriyordu. Belki de kendime bunu söyleyip durursam, sonunda bunu anlayabilirim, çünkü aksi takdirde, havaalanına indiğimde onu aramalı mıydım diye kendimi suçlayıp dururdum.

Jetlag beni yakaladı ve kanepede uykuya daldım, Evie ile dolu bir rüya dünyasına girdim. Okyanustaki bir teknede Noel yemeği yiyorduk, etrafımız küçük bambu sallarda aç köpekbalıklarına çoraplar atan korsan Noel Babalarla çevriliydi – ve Evie, suya atlarsam bana hiçbir zarar gelmeyeceğini söylüyordu. Görünüşe göre köpekbalıkları çorapların içindekilere daha çok ilgi duyacaktı.

Yüzümde bir gülümsemeyle uyandım çünkü bu Evie'nin mantığına çok tipik bir durumdu, sonra fark ettim ki Noel Günü'nün son saatlerinde üşümüş ve yalnızdım. Bu, hayatımda geçirdiğim en kötü Noel'di.

"Hey, Sanderson," diye seslendi takım arkadaşlarımdan biri otoparkta, Porsche Cayenne'inden inerken. "Geri dönmüşsün."

"Geri döndüm."

"Seni görmek güzel dostum."

Takım fizyoterapisti ile görüşmek için onu stadyumun alt katına kadar takip ettim, hafif topallamamın fark edilmediğini umuyordum. Tek ihtiyacım olan güçlü ağrı kesicilerdi, onlarla işime devam edebilirdim.

"Bir bakalım, asker," dedi fizyoterapist Shelley, boyu 1,5 metre olmasına rağmen üst kollarında bir halterciden daha fazla gücü olan biriydi. Çürük, mor ve koyu gri renklerle bir tavus kuşu gibi görkemli bir şekilde ortaya çıkmıştı.

"Ah, çok acımış olmalı."

Omuz silktim, bu da hemen Evie'yi hatırlattı; onun alışkanlıklarını bile benimsemiştim. Onu zihnimin en arka köşesine koymak için bir başka iyi neden daha. Ne yazık ki, Evie ile ilgili her şeyde olduğu gibi, o da orada kalmak istemiyordu ve bu sabah onu zaten bir düzine kez düşünmüştüm.

"Mario'ya buz pateni yaptığını söylemedin herhalde."

"Sence?"

Shelley bana sırıttı. "Sanırım sana şantaj yapabileceğim bir malzeme buldum." Onun hızlı cevabı bana Evie'yi hatırlattı. Ah. O lanet kadın kafamdan çıkmıyordu.

"Biliyorum, çok aptalca. Bana söylemene gerek yok."

Shelley gözlerini devirdi. "Kendine gel, Sanderson. Olur böyle şeyler. Bu kovulacak bir suç değil." Bacağımı dürtmeye ve itmeye başladı. Dizimi büküp oynattı.

"Buz koymuşsun."

Başımı salladım.

Ağzını bükerek

"Koşabilirim," dedim.

"Hayır," diye cevapladı, minik bedenine rağmen bana küçük bir tankı hatırlatarak. Sarsılmaz.

"Tek ihtiyacım olan biraz ağrı kesici."

"Ciddi bir çürük var. Kemiğin çürük olup olmadığını görmek için MR çekilmesi gerekiyor."

Omuzlarım çöktü. "Ciddi misiniz?"

"Bu hafta için bir tane ayarlayacağım. Üzgünüm Noah, henüz oynamaya uygun olduğunu söyleyemem."

"Peki, neden oynamıyorsun?" Lara'nın sarkık sesi arkamdan geldi.

"Sana da mutlu Boxing Day'ler," dedim, o da başkanın locasındaki yanımdaki koltuğa oturdu.

"Seni maç için geri getirdim. Ne oldu?" "Maça hazır değilim."

"Bana hala New York'ta antrenman yaptığını söylemiştin."

İç geçirdim. "Buz pateni yapmaya gittim. Dizimi çarptım. Shelley, tekrar oynamadan önce tarama yaptırmamı istiyor."

"Bu yüzden bu kadar moralsiz görünüyorsun. Ama en azından maça geri döndün. Ve itibarın yeniden canlandı. Aslında, onay oranların tavan yaptı."

"Onay oranlarım mı?"

O güldü. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Geçen hafta iki sponsorluk teklifi ve bir reklam teklifi aldım. İstersen ömür boyu bedava boxer şort alabilirsin. İnsanlar Evie ile olan uyumunu çok sevdi. Aferin sana. Bu kadar iyi bir oyuncu olduğumu bilmiyordum."

Gözlerimi kapattım. "Oyunculuk yapmıyordum."

Başını bana bakmak için o kadar hızlı çevirdi ki, boynunu incitmediğine şaşırdım. "Noah, seni gizli yetenek. Bu harika. New York'tan ne zaman dönüyor?"

"Bilmiyorum. Ben oradayken bir şey vardı. Şimdi yok."

"Bir şey. Seni eski romantik." Lara başını salladı. "Neyi mahvettin?"

"Sence neden mahvettim?"

Ağzını büzüp bana tam bir küçümsemeyle baktı. "Tabii ki sen mahvettin."

"Mahvedecek bir şey yoktu. İyi anlaşıyorduk, eğleniyorduk ama uzun vadede uyumlu değiliz."

"Uyumlu değil mi? Nesin sen, robot mu? Onun nesi var? Sosyal medyadaki herkes sizin mükemmel bir çift olduğunuza inanıyor. Mutlu sonunuzu yaşayamadığınız için üzülecekler."

"Boo-hoo," dedim.

"Yani, onu bir daha görmeyecek misin?" "Hayır."

"Çok yazık. Onunla çok şey yapabilirdim." "Bu kadar kaba davrandığım için özür dilerim."

O burun kıvırdı. "Jane Austen falan mı okuyorsun sen? Cidden Noah, bazen biraz gevşemen gerektiğini düşünüyorum. Evie ile birlikteyken, ikiniz çok eğleniyor gibi görünüyordunuz. Seni hiç bu kadar..." Parmaklarını şıklattı, kelimeyi bulmaya çalışarak, "kaygısız görmemiştim. Evet, aynen öyle. Kaygısız. Sana çok yakışıyordu."

Evie'yi Empire State Building'in tepesinde rüzgârda uçuşan saçları ve gözlerinde yaramazlık ile hayal etmek de iyi hissettirmişti. O, o olaydan önceydi... O geceyi kolay kolay unutmuyacaktım. Piyano. Onun geçici piyano tuşları. Vücudunun benimkine bastırıldığı hissi. Nefesim kesildi ve istem dışı bir panik anı yaşadım. Ya onu bir daha hiç görmezsem?

"Hey, Lara, en sevdiğim rottweiler'ım nasıl?"

Yönetim ekibinden birinin sesi, yanımıza otururken beni şimdiki zamana geri getirdi.

Birkaç kez titreyerek nefes aldım ve transferler ve anlaşmalar hakkındaki konuşmalarını dinledim. Evie benim için iyi değildi. Onu aklımdan çıkarmalıydım. Sahaya geri dönmeye odaklanmalı ve New York'u unutmalıydım.

Otuz Yedinci Bölüm

EVIE

"Al bakalım, canım," dedi Reine, bana tertemiz peçetelerden birini uzatarak.

"Gözyaşlarını sil."

"Teşekkür ederim." Burnumu çekip bembeyaz damask mendille yüzümü sildim. "Üzgünüm, kendimi tutamadım."

"Ne derler, içinden atmak daha iyidir, ve biraz drama sıkıcı öğle yemeğine değişiklik katar, değil mi Monty?"

Köpek kucağıma oturmuş, sanki "Gördün mü, aslında o kadar da kötü değil" der gibi elimi dürtüp duruyordu.

"Evet, ama bugün Noel Günü," diye burnumu çektim. "Bunu mahvetmemeliyim

."

"Öyle değilsin," dedi Reine, ancak elini uzatıp benim elimi okşayarak yorumunun etkisini hafifletmeye çalıştı.

"Dinlediğin için teşekkürler. İçimi dökünce kendimi daha iyi hissediyorum."

"Güzel. Peki şimdi ne yapacaksın? O senin için açıkça endişeleniyor."

"Beni önemsiyor mu? Bence benden nefret ediyor."

"Kendine acıyorsun canım, kurban rolünü oynamak sana yakışmıyor." Bize birer kadeh şarap daha doldurdu, şişeyi bitirdi ve Martin'e el salladı. "Bundan bir tane daha ve tatlıya ihtiyacımız olacak."

Ben kendimi toparlayıp, zor durumdaki bir hanımefendi gibi birkaç yudum şarap içerek kendimi toparlarken, Reine Martin'i ikna ederek bize büfeden çeşitli tatlılar getirmesini sağladı. Sonra dikkatini tekrar bana çevirdi, parmaklarını birleştirip bana sert bir bakış attı.

"Sence o haklı mı?" diye sordu. "Senin karakterinle ilgili değerlendirmesi. Senin nasıl biri olduğunu doğru bir şekilde özetlemiş mi?

Noah'ı severim, o adil bir adamdır. Karakterleri iyi değerlendirir. Cevap vermeden önce bir dakika düşün ve iyice değerlendir. Çok geçmeden üzgün bir şekilde başımı salladım ve fısıldadım

"Evet."

"O halde yapacak bir şey yok." Ona şaşkın şaşkın baktım. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Eğer tüm bu özelliklere sahip olduğunu düşünüyorsan ve onunla aynı fikirdeysen, o zaman tartışacak bir şey yok, değil mi?"

"Anlamadım?"

"Açık sözlü olduğum için özür dilerim. Ama eğer böyle olduğunu kabul edersen, bunu kontrol edebilecek tek kişi sensin. Eğer böyle görülmekten hoşlanmıyorsan, bir sorunun var demektir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sorumlu davranmak istemiyor musun? Sonuçları ve geleceği düşünmeden yaşamak mı istiyorsun? Cevabın evetse, o zaman bir sorunun yok, değil mi? Noah haklıydı."

"Bu çok acımasız," dedim, onun açık sözlülüğünden biraz şok olmuş bir şekilde. "Eğer ona kızgın olduğunu ve ciddi olmadığını söylemenin bir anlamı yok, değil mi?"

Eğer aynı fikirde değilsen, ona kızgın olmaya hakkın var. Seçim senin."

Bu açıklamaya şaşkınlıkla ona baktım. "Ah, Martin. Bize ne getirdin?"

Masaya, yağlı çikolatalı profiteroller, cevizli turta, narin makaronlar ve şenlikli bir cheesecake ile birkaç ramekin çikolatalı mus ve crème brulée ile dolu büyük bir tabak koydu.

"Buyurun bayanlar, afiyet olsun."

"Kalp kırıklığını iyileştirmek için şeker gibisi yoktur," dedi Reine. "Ben... ben kalp kırıklığı yaşamadım..." diye kekeledim.

Başını eğdi ve bana "bana bu saçmalığı anlatma" bakışı attı. İç geçirdim. Bir şekilde Noah'a aşık olmuşum.

"Asıl soru, canım, onu geri kazanmak için ne yapacaksın?"

Gerçeği kabul ederek zorlukla yutkundum. "Bunun olacağını sanmıyorum. Ben onun istediği kadın değilim."

"Kafanın istediği ile kalbin ihtiyağı arasında büyük bir fark vardır."

Kafamı salladım. "Noah geri dönmeyecek ve dürüst olmak gerekirse, onu suçlamıyorum. Geleceği düşünmeye başlamadan önce kendimi toparlamam gerekiyor. İşim yok, ev arkadaşlarımla barışmam gerekiyor ve... psikolojik danışmanlık almam gerekiyor."

Reine koltuğunu değiştirip yanıma oturdu, elimi tutup ikimizin arasında sıkıca tuttu. "Bence kendini iyileştirmek için ilk adımı çoktan attın. Noah senin geleceğinde olmayabilir ama ulaşabileceğin birçok parlak yıldız var ve senin onları yakalayacağından hiç şüphem yok. Bu arada, sana bir önerim var."

Kendimi tutamadım. Noel'in ertesi günü öğleden sonra, Greenford'larla, Reine, Monty ve diğer misafirlerle sabahı masa oyunları oynayarak geçirdikten sonra, izin isteyip bir kadeh şarap alıp odama ıktım. Bütün gün saati takip ediyordum.

Maçın başlamasına bir saat kala, İngiltere saatiyle 19:00'da, Fulham takımının kadrosunu internetten kontrol edip isimleri taradım.

Noah oynamıyordu. Dizüstü bilgisayarımın ekranına bakakaldım. Oynamıyor mu? Ama o eve gitmişti. Sebebinin bu olduğunu düşünmüştüm. Haber beni derinden etkiledi, sanki bir el göğsüme uzanıp kalbimi sertçe sıkımış gibiydi.

Umutla tutunduğum her şey, ateşin üzerindeki bir battaniye gibi söndü. Gzyaşlarımın yüzümden akmasına izin verdim. O gitmişti. Telefonumun boş ekranına baktım, hala bir mesajın görünmesini umuyordum, hala onun hala seyahatte olma ihtimaline tutunuyordum. Daha erken bir uçuş bulamamış ve hala uaktaydı. Telefonunun şarjı bitmişti. Henüz eve gitmemişti. Beyin kanaması geçirmiş ve hastanede yatıyordu – tamam, olasılık dışı ve çok daha kötü bir durumdu, ama onun fiziksel olarak arayamayacak durumda olması benim aresizliğimin bir göstergesiydi.

Gerçek şu ki, ondan haber almayacaktım. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar. Dediği gibi, benimle işi bitmişti. Çünkü ben pervasızdım, bir amacım yoktu ve hiçbir şeye sadık kalamıyordum – bana küçük bıçaklar gibi fırlattığı tüm bu sözler binlerce yara izi bırakmıştı. Ve bunlar acı veriyordu çünkü artık hepsinin doğru olduğunu biliyordum. Reine beni kendime iyice ve sert bir şekilde bakmaya zorlamıştı.

Sandalyeye yaslanıp pencereden dışarı baktım. New York semalarında ışıklar parıldıyordu, gece mavisi gökyüzünün önünde yüksek ve uzun gökdelenlerin silüetleri belirliyordu. Bu çarpıcı güzelliğe gözlerim yaşardı. New York'a veda etme zamanı gelmişti. Odanın, Noel ağacının ışığı dışında neredeyse tamamen karanlık olduğunu fark ettim. Ağacın yanına gittim ve Noah'ın benim için aldığı süsleri çıkarmaya başladım. Onları saklayacaktım. Gelecek yılki ağacım için.

Düzeldim ve gözyaşlarımı sildim. Reine haklıydı. Yapmam gereken seçimler vardı. Ve ilk olarak, Long Island'daki evinde onunla birlikte Yeni Yılı geçirme teklifini kabul etmek vardı.

Bunu düşünerek, süsleri tuvalet kağıdına dikkatlice sardım ve çantama koydum. Önümüzdeki hafta boyunca sahilde uzun yürüyüşler yapmak mükemmel bir plan gibi görünüyordu ve geleceğe hazırlanmama yardımcı olacaktı. Kesin olan bir şey vardı, o da gelecek yıl Noel'i kutlayacağımdı. Artık ondan kaçmayacaktım.

İşıkları açtım, kendime bir fincan çay yaptım ve masaya oturdum, sırtım dik ve kararlıydım. Dizüstü bilgisayarımda yeni bir belge açtım ve yazmaya başladım. Düşüncelerim akın akın gelirken parmaklarım klavyenin üzerinde uçuyordu. Yapmam gereken her şey, bir eylem planı, bir zaman çizelgesi, fikirler, planlar.

İki saat sonra arkama yaslandım ve kendi kendime gülümsedim. Henüz başlangıç aşamasındaydım, ama ne yapmam gerektiğini biliyordum. Listenin başında Sophie ile bir görüşme ayarlayıp onun fikirlerini almak vardı. İkinci madde ise çoktan gecikmiş bir şeydi; bir danışman bulacaktım. Üçüncüsü ise ev arkadaşlarımdan aldığım için onlara nasıl düzgün bir şekilde özür dileyeceğimi düşünmekti. Evet, almıştım, ödünç almamıştım. Parayı kendi bencil nedenlerim için aldığımı itiraf etmek yerine, kendime haklı çıkarmıştım.

"Vay canına, Evie Green," diye sessiz odaya yüksek sesle söyledim. "Şu haline bak, ne kadar da büyümüşsün."

Yine gülümsedim. Her şeyi mahvettiğim için üzülmememe rağmen, Noah ve ben güzel zaman geçirmiştik ve şu anda onları hatırlamak çok acı verse de, bu anılar her zaman benimle kalacaktı.

Otuz Sekizinci Bölüm

EVIE

3 Ocak sabahı saat 10'da Heathrow'a yeni inmişken boş daireye girdiğimde Esther ve Jamie ikisi de işteydiler. Geçen haftayı Bayan Evans ile kart oyunları oynayarak, Monty'yi Amagansett'in uçsuz bucaksız kumsalında uzun yürüyüşlere çıkararak ve dizüstü bilgisayarında öfkeyle yazarak geçirmiştım. O mutlu günlerde çok ilerleme kaydetmiştim.

Ön kapıyı açtığımda, çöp kutusu boşaltılmalı kokusu hemen burnuma çarptı. Çevrenize ne kadar çabuk alıştığınızı görmek ilginçti ve bir an için The Plaza'daki odamın kendine özgü kokusunu ya da Bayan Evans'ın evindeki lavanta kokusunu özledim.

Çantamı salona bırakıp, pek de taze sayılmayan kokuyu takip ederek mutfğa girdim. Ev sahibimiz kira gelirini maksimize ettiği için oturma odası yoktu, orası Jamie'nin yatak odasıydı. Tek ortak alanımız mutfaktı.

Her zamanki gibi iyice temizlenmesi gerekiyordu. Lavabonun yanında yıkanmayı bekleyen birkaç tabak ve zaten dolmuş çöp kutusunun yanında taşan bir çöp torbası ile birlikte boş şarap ve bira şişeleri vardı.

Odayı yeni bir bakış açısıyla değerlendirdim. Uzun süre uzak kalmıştım ve geri dönmek, çok daha küçük ve karanlık bir dünyaya adım atmak gibi hissettirdi. Mutfak, dairenin geri kalanı gibi, benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu, ama aynı zamanda pes etmiş gibi, daha doğrusu biz pes etmiş gibi. Omurgamı düzelttim. Değişim burada başladı.

Jet lag'ın üzerimde yarattığı yorgunluğa rağmen, işe koyuldum ve çöpleri zemin kata, ön kapının dışındaki büyük çöp kutularına taşıdım.

Saat altı on geçe, Esther daireye girdiėinde, ben tamamen bitkin dūřmūřtūm.

"Geri dōnmūřsūn!" diye baėırdı ve bana sarıldı. "Neden eve geleceėini sōylemedin? Harika zaman geçirdin mi?"

Onun sıcak karşılamasına şaşırarak başımı salladım. Ben ayrıldığımda neredeyse hiç konuşmuyorduk.

"Bu harika koku da ne?"

"Akřam yemeėi piřirdim," dedim, hala biraz řařkın. Planım, onlara yemek ve řarap ikram ederek onları etkileyip, dūzgūn bir řekilde ōzūr dilemekti.

"Oooh, nefis."

O başka bir şey sōylemeden, merdivenlerden ayak sesleri duyuldu.

"Jamie! Evie geldi."

Koridora daldı. "Hoş geldin dostum. Yolculuk nasıldı?"

"İyiymi," dedim, hala şaşkın bir halde. "Ben... akşam yemeği pişirdim ve şarap aldım. Bir kadeh ister misin?"

"Tabii ki," dedi Jamie ve ağır kışlık paltosunu çıkardı. "Dışarısı çok soğuk, ama sanırım Amerika'da daha soğuktu. Kar yağdı mı?" Ben ve Esther'in yanından geçip mutfağa girerken birden durdu.

"Vay canına! Burada ne oldu?"

"Vay canına," dedi Esther, ikisi de odanın etrafına bakarken. Her santimini temizlemiştim.

Jamie koluma dokundu.

"Ne?" diye sordum keskin bir dūrtmeyle. "Sadece gerçekten sen olup olmadıėını kontrol ediyorum."

"ok komik," dedim. "İkiniz de oturun, ben şarabı dōkeyim."

"İyi şarap olsun," dedi Esther, şişeyi buzdolabından çıkarırken.

Ben şarabı doldurup ikisine de birer kadeh verirken, ikisi de yerlerine oturdu.

"Bize söyleyeceğin bir şey mi var?" diye sordu Jamie şüpheyle. "Taşınıyor musun?"

"Hayır, ama daha önce söylemem gereken bir şey var. Parayı çaldığım için gerçekten çok üzgünüm." Onların hızlıca sözümü kesmelerini engellemek için elimi kaldırdım. "Hayır. Yaptığım şey yanlış. Ve bu konuda nazik davranmaya çalışmayın, çünkü yanlış ve o zaman mazeret uydurmak yerine düzgün bir şekilde özür dilemeliydim. Bana kızgın olmaya hakkınız vardı ve ikinizi de hayal kırıklığına uğrattığım için gerçekten çok üzgünüm."

Jamie bir şey söylemeye başladı. "Hayır, bitirmeme izin verin."

"Düşünmek için çok zamanım oldu ve..." Yüzümü buruşturdum. "Değişmem lazım. İleriye bakmaya başlamalıyım ve her şeye bu kadar kayıtsız ve umursamaz davranmayı bırakmalıyım. Berbat bir insan oldum."

"Yeter," diye bağırdı Jamie. "Sen aptaldın ve biz de sana çok kızgındık. Evet, benim hesap açığının faizini ödeyebilirsin. Ama ciddi Evie, biz de berbat davrandık. Senin o videoyu yayınlamak çok acımasızcaydı."

"Evet, Evie," diye patladı Esther. "Özür dilerim. Sana çok kızgındım. Düzgün düşünemedim. Bir arkadaşına yapılacak çok kötü bir şeydi." Gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Ama ben senden çaldım."

Esther ayağa fırladı ve ben ağlamaya başlayınca kolunu omzuma attı. "Ödünç almışsın. Her zaman geri ödeyecektin... Çalmak, bunu yapmaya niyetin olmadığında olur."

İkimiz de ağlıyor ve birbirimize sarılıyorduk. Jamie ayağa kalktı. "Oh, lanet olsun." Sandalyesini geri itti ve ikimizi de kollarına aldı. "Grup kucaklaşması."

"Seni affediyoruz," dedi Esther burnunu çekerek. "Sen de bizi affedersen."

Biraz sakinleştik ve masaya geri oturduk, duygusal patlama beni biraz sersemletmişti. Enerjim tükenmeye başlamış ve başım dönüyordu. Jetlag tuhaf bir şey.

"Bunu konuştuk," dedi Esther. "Dürüst olmak gerekirse, bu tam Evie'nin yapacağı bir şeydi. Asla önceden düşünmez ve hemen atılırsın... ama bu da senin cazibenin bir parçası."

"Ama bazen sinir bozucu da olabilirsin," diye Jamie araya girdi.

"Biliyorum," dedim. "Ama daha iyisini yapmaya çalışacağım." Mutfağa göz gezdirdim. "Burayı temizlerken, bu bok çukuruna çok para ödediğimizi fark ettim. Daha iyisini hak ediyoruz. Benimle yaşamaya devam etmek istemeyebilirsin, ama bence artık taşınmanın ve yeni bir yer aramanın zamanı geldi. Bir yıldır buradayız ve burayı evimiz gibi hissettirecek hiçbir şey yapmadık."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Esther. Jamie, ikimiz de ona bakarken koltuğunda kamburlaştı.

Elini salladı. "Ben erkeğim, ama odamda sürekli televizyon izlemek yerine uzanabileceğim bir kanepem olsa ya da PS5 oynarken ikiniz yatağımın tüm yerini kaplamasanız iyi olurdu."

"Ve itiraf etmemiz gereken bir şey var," dedi Jamie, Esther'in gözüne bakarak.

"Evet, var." Esther yüzünü buruşturdu. "O video.

Seninle ilgili olan." "Bunu hak ettim."

"Hayır!" diye bağırdı Esther. "Hak etmedin. Gerçekten hak etmedin. Çok acımasızcaydı ve... Ben çok kötüydüm. Ama mesele şu ki, bize aptalca bir para kazandırdı. Onu, tığ işi hayvanlarımı sattığım TikTok mağazama yükledim." Başını ellerinin arasına aldı. "O video iki milyondan fazla kez izlendi."

Bana sayıyı söylediğinde, sandalyeden düşecektim.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

EVIE

Altı hafta sonra...

"Kim benimle bara gelmek ister?" diye sordum, sanki bu fikir aklıma yeni gelmiş gibi neşeyle.

"Ben gelirim," dedi Jamie, sonra sırtarak ekledi. "Maç saat kaçta başlıyor?"

"Üç buçuk," dedim.

"Gördün mü, bakmasına bile gerek kalmadan biliyor," dedi Jamie.

"Kiminle oynuyorlar?"

"Palace," dedim ve sonra kızardım.

"Ha!" Esther beni işaret etti. "Neden onu aramıyorsun?"

Jamie mutfak duvarındaki tahtaya koştu ve sayı tahtasına bir çizgi daha ekledi. Görünüşe göre, Esther son altı hafta içinde bu soruyu tam doksan yedinci kez sormuştu.

"Çünkü..."

Jamie ve Esther gözlerini devirdi.

Anlamıyorlardı. Bunun onlarca nedeni vardı. Yani, Tiffany kutusunu menajerinin ofisine bırakıp, özür dilediğim ve beni yeniden düşünmeye sevk ettiği için teşekkür ettiğim küçük bir not bıraktıktan sonra Noah'tan hiç haber almamıştım.

Şimdi o notu ve onu yazmak için harcadığım saatleri düşünerek utanç duydum – bu gerçekten ona ulaşmak için son çare olarak yaptığım bir girişimdi.

10 Ocak

Sevgili

Noah,

Umarım dizindeki ve kafandaki yaralanmaların tamamen iyileşmiştir ve ikisi de çok ciddi değildir. Hediye için teşekkür ederim. Ancak bu şartlar altında onu saklamanın doğru olmayacağını düşündüm. Yine de düşüncen için teşekkür ederim.

Ayrıca gözlerimi açıp, çok uzun süredir hayal dünyasında yaşadığımı fark etmemi sağladığınız için size teşekkür etmek istiyorum. Haklıydınız, gerçek hayattan kaçıyordum ve kederimi bir kalkan, geleceğe yatırım yapmamak için bir bahane olarak kullanıyordum. Terapi görüyorum. Henüz başlangıç aşamasındayım ama umarım yardımcı olur. Ayrıca dolandırıcılığı ortaya çıkarmak için bir TikTok kanalı açtım dolandırıcılık vakalarını ortaya çıkarmak için bir TikTok kanalı açtım ve insanları deneyimlerini paylaşarak yardımcı olmaya davet ediyorum.

başkalarının kurban olmasını engellemek. Şu ana kadar her şey yolunda. Yine, henüz başlangıç aşamasındayız, ama birkaç serbest makale yazmam için davet aldım.

Her şeyde bol şanslar ve New York'ta geçirdiğimiz zaman için teşekkürler. Sonu pek iyi bitmedi, biliyorum, ama çok eğlendik. Umarım iyi anıları hatırlarsın.

*En iyi dileklerle,
Evie Green*

"Onu takip etmeyi gerçekten bırakmalısın," dedi Esther. "Neden ona mesaj atmıyorsun?"

Jamie puan tablosuna bir puan daha ekledi. "Buluşmak için "

"İstemiyorum," dedim, sesimin biraz somurtkan çıktığını bilerek ama bunun bir anlamı yoktu. Noah'ın benimle iletişime geçmek için bolca zamanı olmuştu. Onun bunu asla yapmayacağı gerçeğine alışmam gerekiyordu.

Pub kalabalıktı, Fulham ve Palace taraftarları oldukça hafif hakaretler savuruyorlardı ama maç henüz başlamamıştı.

"Şurada boş yer var," dedi Jamie. "Masalarına katılmanıza izin verip vermeyeceklerine bakın. İkinize, bu yakışıklılara, evet diyeceklerdir. Ben içkileri alacağım."

Karşı duvardaki büyük ekrana bakan iki adamın oturduğu masaya yaklaştık.

"Buraya oturabilir miyiz?" diye sordum, siyah-beyaz çizgili futbol atkılarına bakarak. İkisi arasında daha yaşlı olanı, belli ki baba ve oğuldu, sırtarak cevap verdi. "Palace mı, Fulham mı?"

"Tabii ki Fulham," dedim.

"Öyleyse sorun yok. Palace taraftarı olsaydınız şarkı söyleyebilirdiniz."

Yarı dönük olarak ekrana doğru oturdu. Her zamanki maç öncesi tartışma, her iki takımın şanslarını konuşan bir grup yorumcu ile devam ediyordu. Noah'ın adını duyduğumda kulaklarım dikildi – ne zaman dikilmezdi ki? Onu unutmuş olmayı umut etsem de, buna hazırlıklıydım.

"Peki, Sanderson'ın formundaki değişimi neye bağlıyorsunuz?" diye sordu bir uzman diğerine. "Dört maçta beş asist ve birkaç gol attı. Bu sezon formda. Sence stilinde ne değişti?"

"O her zaman harika bir forvet olmuştur. Yani, harika bir golcü ama bu yıl..." Diğer yorumcu başını salladı.

Esther kurnazca bana döndü. "Ne düşünüyorsun, Evie?" "Hiçbir fikrim yok," dedim.

"Özel bir fikrin yok mu?"

Karşımızda oturan baba onun dikkatini çekti. "O doğru bir şey yapıyor. İlk başta, "bahsedilmemesi gereken müdahale"den sonra cesaretini kaybettiğini düşünmüştüm, ama o her şeyi kontrol altında tutuyor. Risk alırken çok daha dikkatli davranıyor, ama aynı zamanda muhteşem goller de atıyor. İki hafta önce Arsenal'e attığı gol, sezonun golü olmalı." Oğlu heyecanla başını salladı. "Yani, riskli olsa da, o şutu kendisi kolayca atabilirdi. Bunun yerine, iç tarafa pas verdi ve Welton topu ağlara gönderdi." Adam güldü. "Bu aralar gerçekten özverili davranıyor."

"Muhtemelen sezon ortasında tatil yaptığı içindir," dedim. "Dinç bir şekilde geri döndü."

Bu haftalık, mazoşist cumartesi ritüeli, Noah'ı ekranda görmeye devam edersem bir tür bağıışıklık geliştireceğim ve bu da onunla ilgili düşüncelerin tetiklenmesini engelleyeceği teorisine dayanıyordu. İşe yaramıyordu.

, Radio 5 Live'da adı geçtiğinde ya da takım arkadaşlarıyla gol sevincini kutlarken çekilmiş başka bir fotoğrafını gördüğümde anılarım geri geliyordu.

Jamie, maçın başlama vuruşu için tam zamanında üç bardak bira ile geri döndü. Maç başladığında, iki takım da yerlerini aldı ve ilk gerginliklerini atlatınca pub sessizleşti. Sonra Fulham topu ele geçirdi ve kaleye doğru ilerleyince ortam ısınmaya başladı. Kamera, uzun bacaklarıyla kanatta koşan Noah'ı gösterdi, ardından yüzünün yakın çekim görüntüsü geldi, yüzü sert ve kararlıydı. Onu her gördüğümde ne kadar yakışıklı olduğunu unutuyordum.

Esther bana dirsek attı ve ben, sandığım kadar ince davranmadığımı fark ettim. Kamera ona odaklanırken onu görmezden geldim. Saçını kestirdiğini fark eden tek kişi ben miydim?

"Evie, ya onu ara ya da ona aşık olmayı bırak. O gerçekten o kadar da..." Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

Ama öyle, diye fısıldadı benim üzgün küçük kalbim. Kör müydü?

Ekranı odaklandım, savunmayı geçerek ilerleyen onun çevik hareketlerini izleyip konsantre oldum. Nabzım hızlandı. Kesinlikle, asla gol atmaya çalışmayacaktı... Son dakikada topu, net bir şut şansı olan diğer forvete attığında pub coştı. Top, direği kıl payı kaçırarak ağın sağ üst köşesine girdi.

Jamie havaya yumruk attı. Hepimiz ayağa kalktık. "Ne gol ama."

"Harika."

Tekrar birkaç kez gösterildi ve televizyon stüdyosundaki üç eski futbolcu hayranlık dolu yorumlar yaptı. Taraflı olsam da, bu şüphesiz muhteşem bir goldu ve Noah şutu kendisi atmış olsaydı bu gol gerçekleşmeyebilirdi.

Hiç hak etmediğim halde, göğsümde gurur dolu bir heyecan hissettim.

"Bu çocuğun sihirli ayakları var," dedi masamızdaki adam. "Onu harekete geçiren bir şey var, buna şüphe yok."

Takımın geri kalanı Noah ve golcü oyuncuyu kucaklayıp zıplıyordu ve Noah beyaz formalı oyuncuların arasında gözden kayboldu.

Fulham 1-0 önde olduğu için, ikinci yarı çok gergin geçti ve biz de onların bu üstünlüğü korumasını diledik. Sonra 76. dakikada Noah tekrar gol attı. Aniden gelen gollerden biriydi, o sadece fırsatı yakaladı ve şutu çekti ve bizim hayretimize, top ağlara gitti. O da oldukça şaşırılmış görünüyordu.

"Eğer bu formunu sürdürürse, gelecek sezon Fulham'da oynamayacağını düşünüyorum," dedi adam oğluna. "Birisi onu kapacaktır. Yine Avrupa'ya gidebilir."

Maçın bitiş düdüğü çaldı ve oyuncuların el sıkışıp sahadan ayrılmasını izledim, kamera en çok Noah'ı gösteriyordu. Bu son kez, dedim kendime. Buna bir son vermeliydim. Artık Fulham'ı izlemeyecektim. Noah'ın bana ilgisi yoktu.

Gitmeye hazırdım, ama Jamie bir tur daha içki ısmarladı, bu yüzden maç sonrası analizler başlarken orada kaldık.

"Bak," Esther yine keskin dirsekleriyle beni dürttü. "Noah'la röportaj yapıyorlar."

Oradaydı, hafif terli, alnında kestane rengi saçları nemli, dumanlı mavi gözleri keskin ve uyanık. Gözlerimi çenesinden ayıramıyordum. Öptüğüm çene. O dudaklar. Urgh. Trajik bir haldeydim.

"Harika maçı, Noah. Yine iki muhteşem gol attın. Herkes senin formunu konuşuyor. Bu taktik değişikliğini neye bağlıyorsun?"

Noah doğrudan kameraya baktı ve omurgamdan hafif bir titreme geçti. Evde olmadığımız için iyi ki, yoksa muhtemelen televizyon ekranını öperdim ya da başka bir aptalca şey yapardım. Ona bakmak bile kalbimi acıtıyordu.

"Eskisi gibi bu spora aşık olmadığımı fark ettim. O faulden sonra risk almaktan korkar oldum. Bu yüzden oyun tarzımı incelemeye başladım ve hesaplanmış risk diye bir şeyin var olduğunu fark ettim. Sahada her seferinde bunu değerlendiriyorum."

Röportajcı, Noah'ın ağzından daha fazla kelime çıkarmak için mikrofonunu salladı.

"Bu yaklaşım değişikliğine ne sebep oldu? Menzies ile olan kaza mı?"

Noah başını salladı. Sonra kameraya doğru gülümsedi.

Kaçmak için çaresiz bir dürtü beni sardı ve bacaklarımı salladım.

"Hayatta biraz eğlenmek gerektiğini, aksi takdirde hiçbir şeyin değeri olmadığını bana gösteren biriyle tanıştım. Yaşamak için risk almalısın, güvenli oynamak kolaydır ama bu seni mutlu etmeyebilir."

Bana baktığına yemin edebilirim, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu ya da ölümcül bir çarpıntıya neden oluyordu, hangisi olduğunu karar veremedim.

Umut parlak ve keskin bir şekilde alevlendi, neredeyse nefesimi kesecekti. Benden mi bahsediyordu? Risk almam gerektiğini mi kastetti? Yoksa bakış açısını değiştirmemi mi takdir ediyordu?

"Bazen başka yolların da olduğunu fark etmek için farklı bir gerçekliğe göz atman gerekir," diye devam etti. "Alternatiflere açık olmalı ve aynı yolu izlememeliyiz. Birisi bana hayatın risk almakla ilgili olduğunu söylemişti. Ama kazanacakların ve kaybedeceklerin hakkında bir hesaplama yapmalısın."

Röportajcı bunu anlamaya çalışırken kaşlarını çatı ve ben içimden kıkırdadım, Noah'ın öfke ve kızgınlıkla uydurduğum bu cümleyi hatırlamasına şaşırmıştım.

"Peki, sezon sonunda takımın nerede bitireceğini düşünüyorsun? Şu anda ligin ortasındasınız ve son beş maçı kazandınız."

"Futbolda garanti diye bir şey yoktur." Noah sırtıttı. Bu belirsiz cevaba rağmen, röportajcı bitirmek için daha fazla yayın süresi vardı, bu yüzden kimsenin cevaplamaya cesaret edemeyeceği birkaç tipik saçma soru sordu.

Sonunda stüdyoya geri döndüler ve Noah'ın sözleri analiz edildi.

"Sence spor psikoloğu ile çalışıyor mu?" diye sordu bir uzman.

"Kesinlikle öyle görünüyor," dedi bir diğeri.

Takımda her zaman güldüren komik adam araya girdi: "Ya da bir kadınla tanışmıştır." Hepsi bu söz üzerine kahkahalara boğulduktan sonra yeni bir konuya geçtiler.

Esther ve Jamie ikisi de bana döndü. Ayağa kalkıp gitmek üzere olan adam ve oğluna bir göz attım. Onlar gider gitmez, ikisi de fısıldayarak konuşmaya başladı.

"Eminim senden bahsediyor," dedi Esther.

"Saçmalama," dedim, ama kalbim hala hızlı atıyordu. Nabzımın şakaklarımda attığını hissedebiliyordum.

"Bu tamamen mantıklı," dedi Jamie, endişeli bir doktor gibi başını eğerek. "Seninle yattıktan sonra formu önemli ölçüde iyileşti."

"Şşş," dedim, korkuyla pub'ın etrafına bakarak. "Jamie haklı," diye fısıldadı Esther, pek de sahne fısıltısı sayılmayacak bir sesle. "Hayır," dedim kesin bir şekilde.

"Evet," dedi Esther.

"O zaman neden bana mesaj atmadı? Beni tek kelime etmeden terk eden oydu. Notuma hiç cevap vermedi." Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Çocuklar, lütfen bunu yapmayın."

Her zaman iyimser olan umut duygusu, onu bastırmak için çaresizce uğraşmama ve roller coaster'a geri dönmeme rağmen, mutlu küçük başını kaldırdı ve aramızdaki bağı hayal mi ettiğimi merak etmeye başladım. Ama sonra, reddedilmeyi bir kez daha kaldıramazdım. Bir kez yeterdi. Noah geri dönmeyecekti. Bunu nihayet kabullenebilmek için kendime kaç kez söylemem gerekiyordu?

Kırkınıc Bölüm

NOAH

Bacaklarımı dinlendirmeden spor salonundan daireme kadar beş katı bir solukta ıktım. Antrenmanımı on dakika kısaltmıştım. Ama bu sayede yeni suçluluk duyduğum zevkime dalmadan önce bir fincan kahve yapmak için beş dakikam olmuştu.

Kahve fincanımı alıp pencerenin önündeki koltuğ'a oturdum ve telefonumu karıştırmaya başladım. Lara'dan bir düzine mesaj vardı, röportaj, podcast, TV programları ve en sevmediğim türden bir teklifle ilgiliydi: gelecek vaat eden genç bir aktrisi şehirdeki bir resmi davete eşlik etmek. Değeri hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

Haber akışımda birkaç manşet görünce dudaklarım kıvrıldı. Ne kadar da değışmişti durum. Hakkımda iyi şeyler yazmayan tüm gazeteler, şimdi yeni kazandığım başarımın i yüzünü öğrenmek için can atıyorlardı.

Saatime baktım ve TikTok'u açtım.

"*You've been Scammed'e* hoş geldiniz" dedi tanıdık ses. Evie'yi ciddi ve kendinden emin bir şekilde görünce dişlerimle yanağımın iini ısırdım. "Bu hafta, son zamanlarda yaygın olan dolandırıcılık yöntemlerinden birini inceleyeceğiz. Arkadaşlarınıza, ailenize, komşularınıza anlatın. Neye dikkat edilmesi gerektiğini bilen kişi sayısı ne kadar fazla olursa, dolandırılma ihtimali o kadar azalır.

Unutmayın, dolandırılmak utanılacak bir şey değildir. Finans konusunda en bilgili olanlarımız bile bu insanların tuzağına düşebilir. Onlar işlerinde çok yeteneklidir ve bir adım nde olmak için bilgimizi paylaşmamız önemlidir.

Her zamanki gibi, paylaşmak istediğiniz bir hikayeniz varsa lütfen bana DM gönderin. Bugün, saygın bir seyahat şirketi aracılığıyla Tayland'a

. Ne yazık ki, bu hikayenin sadece başlangıcı.

"Merhaba Tracy. Öncelikle bize ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Evie'nin genç kadını hikayesini paylaşmaya teşvik eden sıcak sesini dinledim. Röportaj yaptığı kişileri ustaca idare ediyor, onları asla yargılamıyor, ağlamalarına izin veriyor ve onlarla empati kuruyordu. Her bölümde en az bir kez "Kendini çok aptal hissediyorsun, değil mi?" dediğini duymuştum.

Tracy, mutsuz hikayesine başladı. Web sitesinin, gerçek siteyle neredeyse aynı görünen sahte bir site olduğu ve banka bilgilerini verdikten sonra dolandırıcıların onu arayarak telefonuna uzaktan erişim izni vermesini sağladıkları ortaya çıktı.

"Onlar çok ikna ediciydiler," diye hıçkırdı Tracy.

"Biliyorum," dedi Evie. "Adi herifler."

Tracy, burnunu çekerek kıkırdadı ve telefonuna erişim sağladıktan sonra banka kartına da erişip, o ne olduğunu anlamadan binlerce dolar harcadıklarını anlattı.

"Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum."

"Hey," dedi Evie. "Bu insanlar kitapta yazan her türlü psikolojik numarayı kullanıyorlar. Unutma, onlar yaptıkları işte uzmanlar. Neyse ki bankan dolandırıcılığı fark etti."

"Evet. Çok iyi davrandılar ve harcanan tüm parayı iade ettiler. Gucci çanta almaları çok sinir bozucu. Yıllardır bir tane almak istiyordum."

"Daha da büyük pislikler," dedi Evie, Tracy'yi tekrar güldürdü.

Gülümsedim çünkü bu konuda gerçekten çok iyiydi. Evie, TikTok'ta istikrarlı bir takipçi kitlesi oluşturunuyordu. Her hafta bu tür üç kısa video yayınlıyordu, ama aynı zamanda bağlantılı bir web sitesi de vardı ve burada güncel dolandırıcılık yöntemleri, bunlardan nasıl kaçınılacağı ve dolandırıldığınızda ne yapmanız gerektiği hakkında daha ayrıntılı bilgiler veriyordu.

Kız iyi iş çıkarmıştı. Gerçekten çok iyiydi ve onunla gurur duyuyordum, ancak hayatımı ne kadar değiştirdiğini ona hiç söyleyemediğim için üzgündüm. Her röportajda, ona

Eğer televizyonda beni görürse ya da sesimi duyarsa mesajımı iletmek istedim. O son gün ona söylediğim şeyler için üzgün olduğumu bilmesini istedim. Veda etmeden gittiğim için üzgün olduğumu. Ondan haber almadığımda, ona bıraktığım hediye bile kabul etmediğinde, dayanamayıp onu aradım, ancak numaramın engellendiğini öğrendim. Bu, bilmem gereken her şeyi bana anlattı.

Video, Evie'nin kendine özgü el sallamasıyla sona erdi. "Kendinize iyi bakın, millet. Ve bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, muhtemelen öyledir. Bir dahaki sefere görüşmek üzere."

Bu konuda çok doğal bir yeteneği vardı ve bu ay yine sabah programına çıktığını fark ettim. Onun yeni kanalını ilk kez orada duymuştum.

Telefonumu bırakıp duşa girdim ve Lara ile buluşmak için West End'e gittim. Potansiyel bir sponsor benimle görüşmek istiyordu ve anlaşma bu görüşmeye bağlıydı. Gerçekten daha fazla erkek bakım ürününe ihtiyacım var mıydı?

"Noah, futbol oynamadığın zamanlarda ne yapıyorsun?" diye sordu Golden Tresses'in pazarlama direktörü Denise Moulden, yeni bir erkek şampuanı serisi piyasaya sürüyorlardı.

"Satranç oynamayı severim," dedim ve Lara bana şaşkın bir bakış attı. "Ve mağara keşiflerini de severim. Ve kimseye söyleme," sesimi alçaltıp fısıldadım, "ayrıca tren izlemeyi de." "Evening Star" adlı 92230 numaralı lokomotif görmek gibisi yok. 9231 numaralı lokomotif üretilmeden önce sadece on tane üretilmişti." Ona göz kırptım, Denise'in soğukkanlılığını korumayı başarmasına hayran kaldım.

"Büyüleyici," dedi ve elini uyluklarımdan çekti.

"Evet, öyle düşünüyorum. Çoğu insan için, yağmur yağarken saatlerce tren platformunda beklemek hoş bir şey değil, ama..." Evie'yi düşünerek ve onun doğal yaramazlığını taklit ederek başımı salladım. O bu sohbeti çok sevecekti. "Harika bir şey. Bir ara sen de gelmelisin."

"Mmm," dedi Denise. "Maalesef çok yoğun bir programım var. Bu arada, bir toplantıya gitmem gerekiyor. Seninle tanışmak çok güzeldi ve kampanyamızın başına geçeceğin için çok heyecanlıyım." Acı verici kelime oyununa gülerek.

Başımı salladım. Lara biraz endişeli görünüyordu, muhtemelen karlı bir anlaşmayı mahvettiğimden endişeleniyordu, oysa önümüzdeki kağıtlara mürekkeple yazılmıştı. Tek yapmam gereken fotoğraf çekimine katılmak, bir reklam filmi çekmek ve herkese ürünü kullandığımı söylemekti.

Treni takip ettiğim için biraz suçluluk duydum, ama Denise yüz yüze görüşme için ısrar etmişti. Eminim şimdi pişman olmuştur.

Genel müdür, finans müdürü ve Denise ile el sıkıştık, sonra Lara'nın toplantı odasından çıktılar.

"Noah Sanderson!" Lara kahkahalara boğuldu. "Trainspotting mi? Bu da nereden çıktı?" İki büküm olup, hiç hanımefendiye yakışmayacak şekilde burnundan soluyarak güldü. "Seni yaramaz. Az kalsın çayımı tükürecektim."

Ona gülümsedim, kendimle oldukça gurur duyuyordum. "İlham verici, ha?"

"Son zamanlarda sana ne oldu bilmiyorum." Başını salladı ve tekrar kıkırdadı. "Ama bu yeni, geliştirilmiş halinden oldukça hoşlanıyorum. Sanırım hayranların da öyle. Hediyeletin kalitesi artıyor. Sana bunu vermeyi unutmuşum."

Masasının çekmecesini karıştırdı ve büyük kahverengi bir zarf çıkardı. Zarfı açtım ve içinden turkuaz renkli bir çanta çıkardım. Çantaya bakarken sanki tüm organlarım durmuş gibi hissettim.

"Tiffany's mı? Güzel hediye, değil mi?"

Çantadan kutuyu çıkardım. Aniden farkına vardığımda ağzım kurudu.

"Bu ne zaman geldi?"

"Tanrım, haftalar önce. Üzgünüm. Unutmuşum."

"Kaç hafta önce?" diye sordum, parmaklarım kutunun üstündeki mükemmel beyaz kurdeleyi okşayarak.

O içini çekti ve masaüstü ajandasını açarak sayfaları karıştırdı. "Ocak başında."

"Ocak başında," diye tekrarladım.

"Ah, yanında bir kart da vardı." Günlüğünün sayfalarının arasına sıkıştırılmış beyaz bir zarf çıkardı.

Ön yüzüne benim adım yazılmıştı ve el yazısını hemen tanıdım. Düzensiz ve dalgalı. Tam Evie'ye göre. El yazısı da kendisi gibiydi: hızlı, sabırsız ve her zaman bir an önce bitirip bir sonraki işe geçmek isteyen.

"Açmayacak mısın?" diye sordu Lara.

Kafamı salladım. "Şu anda değil." İçeriğini kimseyle paylaşmak istemiyordum. Evie, ona bıraktığım hediyeği açılmamış olarak geri veriyorsa, bu onun söylemek istediklerinin açık bir göstergesiydi.

"Kutlamak için bir şeyler içmeye çıkmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler, gitmem gerek," dedim ve veda bile etmeden ofisten çıkıp gittim.

Dışarı çıkar çıkmaz, hızlı adımlarla Soho Meydanı'na ve oradaki küçük parka gittim, boş bir bank aradım. Oturur oturmaz zarfı açtım ve Evie'nin yazdıklarını okudum.

... Umarım iyi anları hatırlarsın.

Güzel anları asla unutmayacaktım. Ama şimdi biraz umudum vardı.

Kırk Birinci Bölüm

EVIE

Bugünkü konuğum Helen'e teşekkür ederim. Helen, kendisini bankasından arandığını inandırarak dolandıran bir dolandırıcıya kanmış olduğunu anlattı. Neyse ki, bankası ekstra bir koruma önlemi almıştı. Ses tanıma. Bu yüzden, bugünkü mesajımız şu: Mümkün olduğunda, iki faktörlü kimlik doğrulama kullandığınızdan emin olun. Ve sadece bankanızın telefon numarası gibi görüldüğü için, dolandırıcıların aramanın o numaradan geldiği izlenimini yaratacak teknolojiye sahip olduklarını unutmayın. Buna sahtecilik denir.

Salonumuzun köşesindeki rahat koltuğumdan ekrana hafifçe el salladım.

Hikayelerinizi paylaşmak için bana DM gönderin. Unutmayın, başka birinin dolandırılmasını önleyebilirsiniz. Bugünlük bu kadar. Kendinize iyi bakın arkadaşlar. Ve bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, muhtemelen öyledir. Bir dahaki sefere görüşmek üzere.

Durdur düğmesine bastım ve yorgunluktan geriye yaslandım. Saat 10:30'du ve bu bölümü hazırlamak için gece boyu çalışmış olduğumdan biraz sersemlemiştim. Helen dün gece saat 11'den sonra benimle konuşabilmişti ve yeni evimize taşındığımızdan beri geçen hafta boyunca durmaksızın çalışarak, her zaman hazır bir şeyler olması için materyal biriktirmiştim.

"Sen gerçekten çok iyisin, bunu biliyor musun?" dedi Esther, karşımda uzanmış, ayaklarını Jamie'nin kucağına koymuş halde. Ekstra alana sahip olmanın sevinci uçümüz için de henüz geçmemişti. "Bir fincan çay ister misin, Bayan İşkolik?"

"Çok isterim," diye Jamie araya girdi.

"Sen hak etmiyorsun," dedi Esther.

"Tüm kitap raflarını kim yaptı?" diye itiraz etti Jamie.

"Ben de isterim," dedim, onların iyi niyetli atışmalarını keserek. "Ben işkolik değilim, sadece yapacak çok iş var. Zavallı kadın, gerçekten çok üzgündü. O aramanın gerçek olduğunu gerçekten düşünmüştü. Ses meselesi olmasaydı..."

"Teknolojiye olan ilginizi seviyorum," dedi Jamie.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ama banka hesabındaki ve tasarruf hesabındaki her şeyi kaybedebilirdi."

"Sadece şaka yapıyorum," diye cevapladı Jamie.

"Gerçekten," dedi Esther. "Yaptıkların beni korkutuyor. Bankam arayıp Curry's'e dört yüz sterlin ödediğimi söyleseydi, ben de tam olarak onun yaptığı şeyi yapardım. İnsanların bu tür sahtekarlıklar yapabileceğini bilmiyordum. Düşündürücü."

"Kanalın amacı da bu," dedim.

"Biliyorum, ama dışarıda ne kadar çok dolandırıcı olduğunu gerçekten anlamamı sağladın."

"Ne yazık ki, bazı insanlar için bu tam zamanlı bir iş."

"Ve artık senin için de. Yarın saat kaçta kalkman gerekiyor?"

Yine sabah programına çıkacağına inanamıyorum.

"Dört, ama sorun değil, televizyon stüdyosu benim için bir araba gönderecek." Jamie esnedi. "Bu insanlık dışı." Titredi.

"Umarım iyi makyajları vardır," dedi Esther, ayaklarını kucağından iterek. "O saatte kimse, sen bile, iyi görünmez."

"Teşekkürler Esther. Bu çok güven verici."

Bana parlak bir gülümseme attı. "Ama seni tekrar çağırmaları harika."

"Evet," dedim, biraz gururla. New York'tan bu yana uzun bir yol kat etmiştim. "Bana düzenli bir program teklif ettiler. İki haftada bir. Ve para da harika."

"Güzel."

"Ve..." Bunu onlara söylemek için can atıyordum ama resmi bildirim bekliyordum, ki o sabah gelmişti. "*Money Weekly* bana işimi geri teklif etti."

"Gerçekten mi? Ne dedin? 'Git kışına sok' mu dedin?" dedi Jamie.

"Hayır, ama onlara düzenli olarak dolandırıcılık köşesi yazacağımı söyledim"

Teklifi doğrudan reddetmek yerine, kendi lehime çevirebildiğim için kendimi galip hissettim. Hayatımın patronuydum

ve bir değişiklik olarak hayatın kontrolünü elimde tutmaktan zevk alıyordum.

Esther mutfağa gitti, burası da öncekinden çok daha güzeldi. DM'lerimi okumaya başladım, her hafta korkunç dolandırıcılık hikayeleri olan daha fazla insan olduğu için bu her zaman biraz üzücüydü. Bazı insanlar biraz naifti, ama bu onları daha az kurban yapmıyordu, diğerleri ise bu tuzağa düştükleri için şok olmuştu, ama benimle iletişime geçen herkesin anlatacak üzücü bir hikayesi vardı ve bu, dolandırıcıların insanların zor kazandıkları paralarını ellerinden almak için hayal ettikleri farklı yolları vurgulamaya daha da kararlı hale getirdi.

Aniden midemde kelebekler uçuşmaya başladı, neredeyse beni ele geçirecekti. DM'lerimde Noah'tan bir mesaj vardı. Onu engellemeseydim, daha önce benimle iletişime geçer miydi? Kalbimi daha fazla incitmekten korumaya çalışıyordum, ama bu hiç işe yaramamıştı.

Empire State Building'in olmadığı bir yerde, 14 Şubat öğlen saat 12'de Horizon 22'nin tepesinde buluşalım. Sana bir şeyim var. Noah x

Mesaja baktım ve gözlerim bulanıklaştı. Ve aptalca, duygusal bir nedenden dolayı öne eğildim ve ekrana dokundum, ağlamamak için dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Evie! Ne oldu?" diye sordu Esther, üç fincan çay ile geri dönerek.

Başımı kaldırıp yutkundum, istemememe rağmen gözyaşlarım akmaya başladığı için burnumu çektim.

"Tanrım, kız meselesi. Gitmem gerek mi?" diye sordu

Jamie. "Noah!" dedim, Esther'e titrek bir gülümsemeyle.

Yanıma koştu ve neredeyse kucağıma atladı.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım." diye bağırdı ve kolumu sıktı. Direkt mesajı okudu ve yine bağırdı, neredeyse kulak zarımı delecekti.

"*Sleepless in Seattle* havası. Aman Tanrım, o tam bir hazine." Jamie endişeli görünüyordu. "Neden bahsediyorsun?"

Göz yaşlarım yüzümden akıyordu. Bana ne oluyordu? Ben ağlayan biri değildim.

"Filmle ilgili şeyler," diye burnumu çekerek söyledim.

"Oh, Evie, bu çok romantik."

"Öyle sayılır," dedim, gözyaşlarımı silerek.

"Gitmelisin," diye yalvardı Esther, ama buna gerek yoktu çünkü elbette gidecektim.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Jamie sinirli bir şekilde.

Esther gözlerini devirdi ve e-postayı okudu.

Jamie başını salladı ve bir süre bekledikten sonra, "Bugün Sevgililer Günü olduğunu biliyor musun?" dedi.

Esther ve ben bu bilgiyi sindirirken bir sessizlik oldu, sonra çığlık attık. İkimiz de ayağa fırladık ve Keystone Cops gibi koşuşturmaya başladık.

"Saat kaç? Nerede? Oraya gitmek ne kadar sürer?" Neredeyse mantıklı konuşmadan kıyafetlerimi çekiştirdim. "Berbat durumdayım. Böyle gidemem."

Jamie telefonuyla konuşuyordu. "Liverpool Street. En yakın metro istasyonu. Metro istasyonuna gitmen üç çeyrek saat sürer. Muhtemelen varacağın yere ulaşman da on beş dakika sürer."

"Siktir," dedi Esther.

Saatime baktım. On beş dakikam vardı. Alt tarafımda pijama altı ve havuç şeklindeki terliklerim vardı. Neyse ki, videoya layık bir makyaj yapmışım ve saçlarım temizdi.

Kriz anlarında her zaman iyi davranan Esther, omuzlarımı tuttu ve beni yatak odama yönlendirdi.

"Önce duş al. Ben kıyafetini ayarlayayım. Hadi, hadi, hadi. Başarabiliriz." "Ya geç kalırsam ve o benim gelmeyeceğimi düşünürse?"

"O bekleyecek."

"Ya beklemezse?" Aç bir kurt gibi panik midemde dolaşıyordu.

"Lanet olsun, Evie. Duşa gir. Endişelenmeyi bana bırak," dedi Esther, benim kadar stresli olduğu belliydi.

Onaylayacak vaktim bile olmadan bir kıyafet giydirildim, Esther parfüm ve saç fırçasıyla bana saldırarak dağınık bir topuz yaptı.

On dakika sonra, o ve Jamie beni kapıdan dışarı itti. "Oraya varır varmaz mesaj at. Vardığını bize haber ver."

"Tamam," dedim.

"Harika görünüyorsun," dedi Esther, Jamie'nin kaburgalarına dirsek attı.

"İyi hazırlanmışsın," dedi Jamie ve öne eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Git onu yakala, kaplan."

Kırk İkinci Bölüm

EVIE

Tabii ki tren, Liverpool Street İstasyonu'nun hemen dışındaki bir tünelde durdu. Ayağımı yere vurarak saatime bakıp durdum. On ikiye on var.

"Hadi ama. Hadi ama. Hadi ama," diye mırıldandım.

Yanımdaki adam koltuğunu değiştirmek için çok istekli görünüyordu.

Gözlerimi kapattım ve Aziz Christopher'a sessizce dua ettim. Onun gezginlerin koruyucu azizi olduğundan oldukça emindim, ancak onun asıl amacı insanları zamanında varış noktalarına ulaştırmak değil, onları güvende tutmak olduğunu sanıyordum. O zamanlar insanlar katırlara ve eşeklere güveniyorlardı, ki o zamanlar bunlar muhtemelen çok daha güvenilirli. Aklım bu aptalca düşüncelere dalmaya başladığında, bu kesinlikle endişenin bir işaretiydi.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre oturduğumuz yerde bekledik. Saatime her baktığımda bir dakika daha geçmişti. Artık saat on ikiden dört dakika önceydi. Sonunda. Neredeyse yüksek sesle sevinç çığlığı atacaktım. Yaşlı bir dinazor gibi tren ağır ağır hareket etti ve yavaşça, çok yavaşça Liverpool Street istasyonuna girdi. Bah! Tam olarak öğlen olmuştu.

Platformdan ilk ışık parıldadığında ayağa kalktım ve kapılara doğru koştum. Kapılar açılır açılmaz, dışarı fırladım ve çılginca sarı "Çıkış" tabelasını aradım. Ona doğru koştum, koltuk altlarımın ıslandığını hissettim. Kahretsin, terli ve sıcak bir şekilde varacaktım.

Bir kez olsun sol taraftan yürüyen merdivene çıktım ve alışık olmadığım bu eforla ciğerlerimi nefes almaya zorladım. Zirveye ulaşmadan gücüm tükendi ve sağ taraftaki şeride geri dönmek zorunda kaldım.

Nefes nefese, en üste vardım. Ve önümdeki kişinin Oyster kartını çok hızlı okuttuğum için, tam hızla bariyere çarptım. "Oof," dedim ve tekrar denedim.

Londra'da Şubat ayının gri solgunluğuna adım attığımda, telefonumdaki haritaya baktım. Beş dakikalık yürüme mesafesi. Ha! Google'dan daha hızlı yürüyebilirdim. Artık altı dakika geçmişti. Olimpik bir hızla yola çıktım, koşarak yürüdüm, her adımda nefes nefese kaldım.

On dakika geçince Horizon 22'ye ulaştım ve başımın üzerinde yükselen gökdelene baktım ve hemen New York'a geri döndüm. Başımı geriye eğdim ve boynumu uzatarak baş döndürücü cam duvarı yukarıya doğru baktım.

Binaya koştum ve 55. kata çıkan asansörün işaretlerini takip ettim. Kuyruk vardı. Kocaman bir kuyruk. Tabii ki vardı. Hayatım böyleydi. Saatile baktım. On iki dakika geçmişti.

Noah beklerdi. Değil mi? Dudaklarımı dişlerimle ısırdım; ne kadar beklerdi? Ben bütün gün beklerdim ama... o muhtemelen yarım saat bekleyip gelmeyeceğimi düşünürdü. O anda ona yolda olduğumu söylemek için mesaj atabilirdim ama... hey, bu benim tüm romantik komedi hayallerimin gerçekleşmesiydi ve onu önceden uyararak bu harika romantik buluşmayı mahvetmeyecektim. Ayrıca, bir iki dakika oturup bekleyebilirdi. Ben buna değerdim.

Saat 12:17'de asansör kapıları açıldı ve ben de diğer ziyaretçilerin sonuncusu olarak içeri sığmayı başardım. Asansör hızla yükselmeye başlamadan önce bile midem çoktan dönmeye başlamıştı.

Kapılar açıldığında sinirlerim her sinir ucunda titriyordu.

Geniş, aydınlık alanı gözlerimle taradım ve bir posta güvercini gibi hemen Noah'ı gördüm. Oradaydı, bir bankta kambur oturmuş, sanki evrenin tüm cevaplarını barındıran bir saat gibi saatine bakıyordu.

İçimde bir şey yerleşti ve bir an durup onu içime çektim. Sanki lav akışı durmuş, sular çekilmiş, fırtına dinmiş gibiydim – her şey yeniden sakinleşmişti. Adımlarım kararlıydı, bankın yanına yürüdüm ve onun başını kaldırmasını bekleyerek yanında durdum.

"Bu koltuk boş mu?" diye sordum.

Başını kaldırdı ve beni tanıdığında yüzünde bir duygu seli gördüm. Ayağa fırladı. "Evie. Geldin." Gözleri hayretle doldu.

Başımı salladım, karnımdaki kelebekler canlanmaya başladı. "geldim." "Empire State Binası olmadığı için üzgünüm."

Omuz silkmeye niyetlendim ama son anda kendimi tuttum. "Bu da yeterli."

Sanki yüzümü inceliyormuş gibi bana bakıyordu, ya da belki de bu benim hayalimdi, çünkü ben de onun yüzünü inceliyordum.

Gülümsedi. "Seni görmek çok güzel."

Bu sonsuza kadar sürecekti.

"Noah," diye itiraz ettim. "Beni öpecek misin, öpmeyecek misin?" Yüksek sesle güldü. "Evie Green, seni özledim."

"Konuşmayı bırak," diye şikayet ettim. "Ben..." Ne söyleyeceğimi hiç hatırlamadım.

Ağzı ağzımı kapladığında, elleri yüzümü kavradığında, tıpkı Noel'in olması gerektiği gibi, karanlık kış ortasında bir ışık ve umut ışığı gibiydi. İçimde güneş doğdu ve Dr Who'nun yenilenmesi gibi parıltıyor muyum diye merak ettim.

Parmaklarım onun yüzüne dokundu, özelliklerini bir daha unutmamak için hafızama kazıdım.

Elleri boynumdan omuzlarıma kaydı ve beni kendine doğru çekti. Ağzı dudaklarımda yumuşakça dolaşırken, hiçbir şeyin değişmediğinden ve hala ben olduğumdan emin olmak için aradığına dair şefkatini hissedebiliyordum.

Ona karşı yumuşadım ve ağzına iç çekerek nefes verdim.

Sonunda, geri çekildi ve alnını benim alnıma dayadı. "Seni özledim. Hoşça kal demeden gittiğim için özür dilerim. Tam bir aptal olduğum için özür dilerim."

"Öyleydin ama... sen benim aptalım, bu yüzden seni affediyorum." Bir an durup ona ciddi bir şekilde gülümsedim. "Ve bu kadar acı vericiydi çünkü haklıydın."

"Hayır. Hayır, haklı değildim. Bazen risk almak ve bununla eğlenmek karşılığını verebileceğini fark ettim."

"Oysa ben, kendim için sorumluluk almak ve gelecekle yüzleşmenin de karşılığını verdiğini gördüm."

"*You've Been Scammed* harika. Seninle gurur duyuyorum." "Fulham'ın en golcü oyuncusu. Seninle gurur duyuyorum."

"Farklılıklarımızın toplamı harika bir takım oluşturabilir diye düşünüyorum. Ne dersin?"

"Noah!" Koluna yumruk attım. "Senden çok hoşlanıyorum. Uyumluyuz ve sen çok seksisin."

"Teşekkürler. Sen de fena değilsin."

"Biliyorum. Bu kadar duygusal konuşma yeter. Beni bir şeyler içmeye götürüp sonra eve bırakacak mısın?"

"Kulağa hoş geliyor," dedi Noah, kolunu omzuma dolayarak yüzümü öptü. "Vücudumu ellerine alıp manzarayı seyretmek için yeterince bekleyebilir misin, yoksa acelen mi var?"

Başımı eğdim ve ona düşünceli bir bakış attım, sonra iç geçirdim. "Hallederim." Elimi indirdim, onun lezzetli poposunu sıktım ve ona sıırıttım. "Sadece devam edebilmem için."

Beni tekrar öptü. "Asla değişme Evie Green. Seni olduğun gibi seviyorum."

L kelimesi, kalbime bir akü takviyesi kadar beklenmedik ve şok ediciydi, ama sonra düşünce yerleşti ve ben de onu denedim. Tam uydu.

Ona gülümsedim. "Komik bir şekilde, ben de seni olduğun gibi seviyorum."

"Bu arada, hala Noel hediyen sende." Cebinden Tiffany kutusunu çıkardı. "Hiç açmadın."

"Açmam gerektiğini düşünmedim."

"Seni sevdiğimi fark ettiğimde aldım... cesaretimi kaybetmeden önce."

."

Beyaz kurdeleyi çekerek kutuyu açtım. İçinde altın anahtar kolye vardı.

"Aman Tanrım. Bu... çok fazla. Bu..." Gözlerim o kadar büyüdü ki, yuvalarından fırlayacak gibiydiler. "Yapamam..."

"Sorun değil, öğle yemeğini yarı yarıya paylaşabiliriz," dedi, profesyonel futbolcuların ne kadar kazandığını araştırdığımdaki konuşmamızı hatırlatarak.

"Tamam, anlaştığ," dedim.

Kolunu omuzlarıma doladı ve ikimiz birlikte manzarayı paylaşmak için devasa cam pencerelere doğru yavaşça yürüdüğ. Görülecek çok şey vardı ama sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi görünüyordu.

Epilog

"Acıktım," dedi Barney, sırada bir ayağından diğerine geçerek.

"Sen hep açsın," dedi Jeannie, büyükannenin gülümsemesi ile. Yanına gelip kolunu onun omzuna attı. "Düşünsene, içeri girdiğimizde istediğini seçebilirsin." Noah'ın annesi hala biraz hayranlık içindeydi ve Noel süslemelerine bakıp duruyordu - hatta dün akşam Palm Court restoranında akşam yemeği yerken bir ara kendini çimdiklediğini gördüm.

Jeannie muhtemelen dünyadaki en nazik kadınlardan biriydi. Bugün, Noah'ın geçen yıl ona aldığı kolyeye uyması için Tiffany denizyıldızı küpeleri takmıştı.

"Artık her yıl mavi bir kutu bekliyorum," dedi bu sabah... ağlamayı bitirdikten sonra.

Noah, Noel arifesinde tüm ailenin The Plaza'da kalmasını ayarlamıştı. Kız kardeşi Rachel ve kocası John, iki çocukları Barney ve Oscar, annesi ve babası Ronnie de oradaydı. Üç gün önce, Connecticut'ın Bridgeport kentindeki ailesinin evine varmıştık. Şansımıza, Noah'ın takımı Boxing Day'de maç yapmayacaktı, ancak 27'sinde maç olduğu için bu akşam eve dönüş uçağına binecektik.

Bu sabah çorabımda bulduğum, kulaklarımdan sarkan küçük Noel ağacı küpelere dokundum. Çorabımda ayrıca çanları olan keçe Elf terlikleri – Jeannie o meşhur makarayı görmüştü – ve her birine minik buz patencileri işlenmiş çok şirin eldivenler, çikolatalar ve kokulu mumlar da vardı. Dürüst olmak gerekirse, ben de ağladım, çünkü onun sıcaklığıyla sarılacağımı ve anında ailenin bir parçası olacağımı hiç beklemiyordum.

Şimdi hepsine baktım, Noah'ın babası Oscar ile ciddi bir konuşma yapıyordu. Rachel, başka bir yeni tasarımcı çantası

kolunda parıldayan – bu sefer turuncu renkteki. Annesi ile kol kola dururken, kimse bakmıyorken onu okşamaya devam etti. Birbirlerine olan sevgileri hissedilebilirdi ve tatillerde birlikte vakit geçirmeyi kolaymış gibi gösteriyorlardı.

Noah'ın elini sıktım ve o bana baktı. "İyi misin?"

Başımı salladım. Nasıl iyi olmayabilirdim ki? Noel'i tamamen kucaklayan bu insanlar, beni de tamamen kucaklamışlardı.

Noel böyle bir şeydi. Annem benim için mutlu olurdu. Yaşamayı öğrenmem gerektiğini ve annemin benim durgunlaşmamı ve onun öldüğü noktadan asla ilerlemememi istemeyeceğini öğrendim. Evet, benim için kesinlikle mutlu olurdu.

"Eğer ayrılırsak, yine de Noel'de annen, baban ve kız kardeşinle birlikte geleceğimi biliyorsun, değil mi?"

Noah iç geçirdi. "Evet. O notu aldım. Annem seni seviyor." "Biliyorum," dedim kendini beğenmiş bir şekilde.

Saçlarımın buklelerinden birini çekiştirdi. "İyi ki seviyorum. Seni yakın zamanda bırakmayı düşünmüyorum."

"İyi ki de öyle. Ben de gitmeyi düşünmüyorum. Sen çok zenginsin..." Parmak uçlarımda yükselip kulağına fısıldadım, "ve yatakta çok iyisin." "Evie! Tatlım. Seni görmek ne güzel," Raoul, çok şık Noel Baba şapkası takmış, beni omuzlarımdan tutup iki yanağımı da öptü. "Hoş geldin."

"Merhaba Raoul. Nasılsın?"

"En sevdiğim elfimi özledim. Neredeydin?" Noah'a baktı. "Sanırım bunun suçlusu sensin."

"Üzgünüm. Bu hızlı bir ziyaret."

"Sorun değil. İçeri girmeye hazır mısınız?" Raoul, açık büfe ve istedikleri her şeyi alabilecekleri ihtimalinden kendilerinden geçmiş olan Noah'ın yeğenlerine baktı.

The Plaza'daki ünlü Noel öğle yemeği büfesine katılmak için bekleyen diğer insanlarla birlikte, bu ikonik restorana girdik. Etrafa baktım ve büyük bir masada Bayan Evans, kucağında Monty ile bize pençesini sallıyordu.

Noah ve ben doğruca ona doğru gittik.

"Evie, canım. Noah. Mutlu Noeller. Son görüşmemizden bu yana nasılsın?"

Sezon dışında yaz aylarında onun evinde harika bir hafta geçirmiştik.

"Her şey yolunda," dedim. "Noel süsleri için teşekkürler." Ona gülümsedim. "Noah'ın bu yıl aldığı ağacın büyüklüğünü görmelisin. Saçma sapan bir şey." Gözlerimi devirsem de, Noah benim onu çok sevdiğimi biliyordu. Ağacı dikip sonra kutlama yaparken çok eğlenmiştik, kesinlikle yetişkinlere uygun türden bir eğlenceydi, kendi Noel ağacı süsleme geleneğimizi yaratmıştık.

"Benim için zevkti, mince pies kutusu için teşekkür ederim. Arkadaşın Sophie şu anda siparişleri alıyor, çok popülerler. Buradaki personel için bir düzine kutu sipariş ettim. Geri döneceğini duyunca çok sevindiler."

"Biliyorum. Dün Angel ve Carol ile kahve içtik." The Plaza'ya geri dönmek eve dönmek gibi hissettirmişti ve üstüne üstlük, bu sabah Sanderson ailesinin geleneklerinden bazılarının tadını çıkarmıştım. En sevdiğim gelenek, hepimizin birbirimize kitap almamız gereken Gizli Noel Baba idi. Rachel bana *Eloise* kitabının bir kopyasını almıştı, bu tam da mükemmeldi. Oscar'a en sevdiğim kitaplardan biri olan *Jesus's Christmas Party'yi* aldım. Bu kitap, sinirli bir han sahibinin bakış açısından anlatılan İsa'nın doğum hikayesini anlatıyor. Kendi kendime gülümseyerek, Oscar'ın dizime oturup, huysuz han sahibini canlandırdığımda kahkahalarla gülerek ona bu kitabı okurken ne kadar keyif aldığımı hatırladım. Bu anı, diğerleri gibi uzun süre aklımda kalacaktı: Herkes bornozlarıyla ağacın etrafında toplanmış, Oscar ve Barney, benim ve Noah'ın süitinde ağacın altında duran hediyeleri görünce gözleri fal taşı gibi açılmış, Jeannie ise küpelerini açarken oğluna gülümsemişti. Noah'a paraşütle atlama biletleri verdiğimde bana attığı bakış. Ona henüz söylemediğim şey, bunların kapalı alanda yapılan türden olduğu idi. Bunu daha sonra anlatırdım.

Kendime bir dilim beef Wellington alırken

Noah'a bir dilim verirken, bir bayan yanıma yaklaştı. "Affedersiniz, siz Evie Green'siniz, değil mi?"

"Evet," dedim ihtiyatla.

"Size çok teşekkür etmek istiyorum." Bir süre durakladı ve bana ciddiyle baktı. "*You've Been Scammed* sayesinde dolandırıldığımı anladım. Kızım TikTok'ta sizi izliyordu ve tam zamanında beni uyardı. Açıkçası, o bana söylemeseydi, ona inanmazdım çünkü arama benim bankamın telefon numarasından gelmişti. Bunu nasıl yapıyorlar?"

"Korkarım çok zekiler. Ama sizi yakalayamadıkları için çok mutluyum."

"Ben de öyle. Gerçekten çok yararlı bir iş yapıyorsunuz. Siz olmasaydınız, çok para kaybedebilirdim." Yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. "Bazen gece yarısı uyanıp 'Ya kızım orada olmasaydı ne olurdu?' diye düşünüyorum. Herkese sizin kanalınızı izlemelerini söylüyorum."

"Oh, teşekkür ederim. Zamanında öğrendiğimize çok sevindim." "İyi işlere devam edin."

"Devam edeceğim." O uzaklaşırken ben mutluluktan içim içime sığmıyordu. "Seninle gurur duyuyorum Evie Green," dedi Noah.

"Ben de kendimle gurur duyuyorum. Biliyor musun? Bu, şimdiye kadarki en güzel Noel hediyelerinden biri olabilir."

Noah güldü. "O zaman gelecek yıl Tiffany'yi tekrar rahatsız etmeyeceğim, değil mi?"

Işığında parıldayan bileğimdeki elmas bileziğe baktım.

"Sakin ol," diye alay ettim. "Birinden" dedim. Öne eğildim ve onu öptüm. "Gerçi sen de oldukça çekici bir paketsin. Sadece sen olsan da mutlu olurum."

"Evie Green, yemin ederim ki giderek duygusal olmaya başladın," dedi Noah. "Şşş, kimseye söyleme," dedim gülerek ve kulağına fısıldadım

"Ama rekabet ediyorsan, bence en iyi hediye sensin."

Teşekkür

Çok sıcak bir yaz mevsiminde kendimi kar ve buza kaptırmaya çalışmak zor oldu, üstüne üstlük kırık kaburgalar, göğüs enfeksiyonu ve mide rahatsızlığı da işleri daha da zorlaştırdı. Bu yüzden, beni sürekli motive eden ve sızlanmalarına katlanan yazar ekibime, Bella, Sarah, Rachel ve Phillipa'ya çok minnettarım. Bu kitabın basılmasını sağlayan sevgili arkadaşım Donna Ashcroft'a da özel teşekkürlerimi sunarım. Neredeyse her gün mesajlaşarak, yazmanın iniş çıkışlarında birbirimizi destekliyoruz. Her yazar size söyleyeceği gibi, bu yalnız bir iş olabilir. Herkesin Donna gibi bir destekçisi olması gerekir ve hayatımda onun olduğu için çok minnettarım.

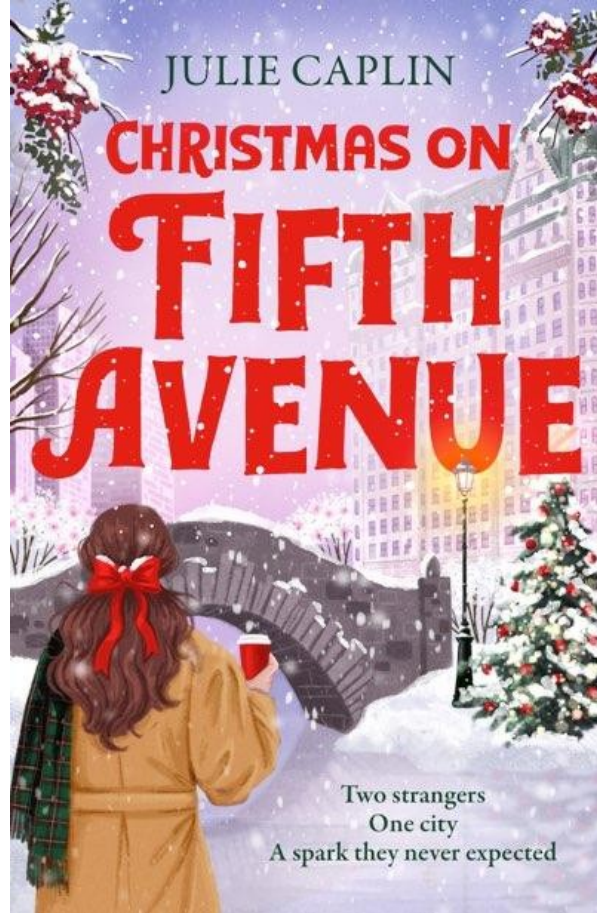
Bir kitabın yayınlanmasında birçok kişi rol alır; bu gerçekten işbirliğine dayalı bir süreçtir. One More Chapter'da perde arkasında çalışan tüm sevimli insanlara, özellikle Sofia Salazar-Studer'e, satış ekibine ve daha birçok kişiye teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca, sevimli Zoe Shine'ın liderliğindeki ve Aisling ve Ashton'ın da dahil olduğu muhteşem Haklar Ekibine, çalışmalarımı dünyaya yaymak için yaptıkları onca şey için teşekkür ederim.

Editörüm Charlotte ve sevgili menajerim Broo'ya her zaman minnettarım, çünkü ikisi de olağanüstü kadınlar ve yeteneklerini defalarca kanıtladılar. Onların benim ekibimde oldukları için çok mutluyum. Hanımlar, ikiniz de harikasınız ve sizi çok seviyorum.

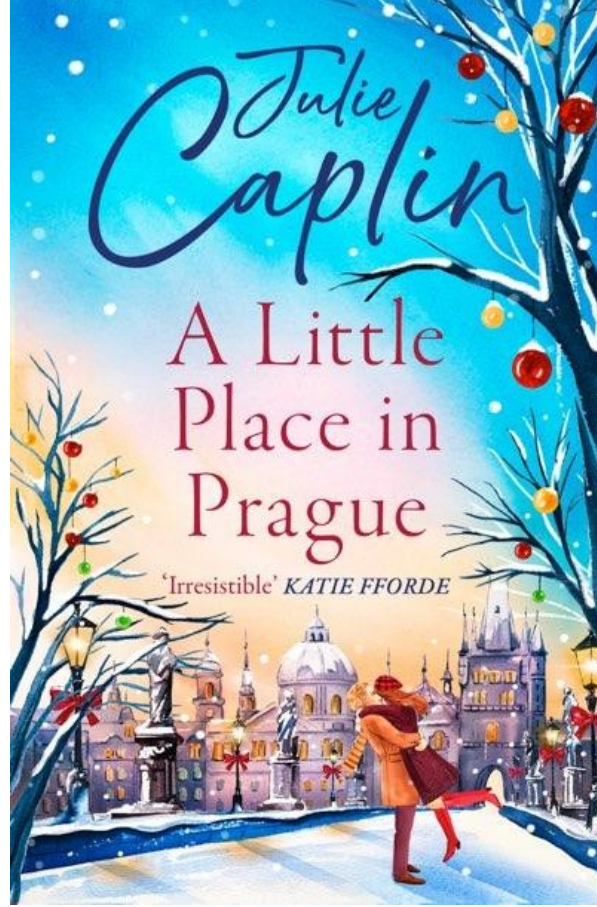
Okuduğunuz için teŖekkrler...

Umarız [*Christmas on Fifth Avenue'yu*](#) beęenmiŖsinizdir!

Beğendiyseniz, tm tercih ettiğiniz platformlarda yorum bırakarak kitabın tanıtımına yardımcı olun!

Julie Caplin'in Romantic Escapes serisinin en son ve iç açıcı kitabı A Little Place in Prague'ı kaçırmayın!

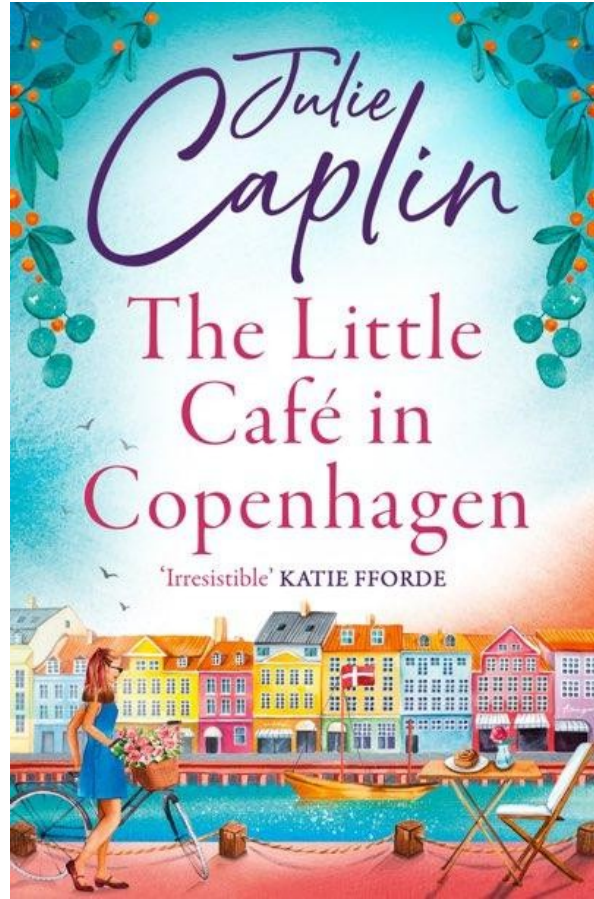

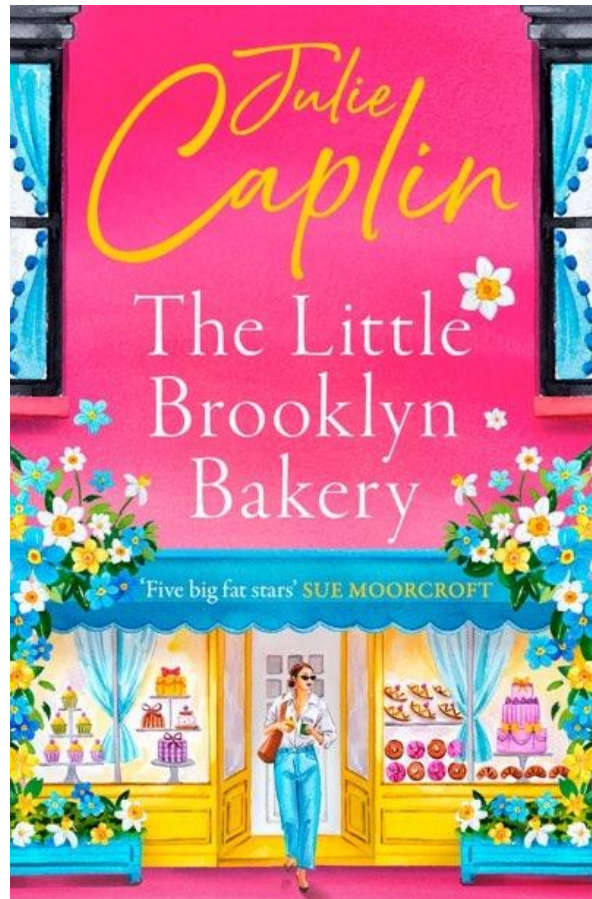
Kitabınızı bugün [buradan](#) satın alın!

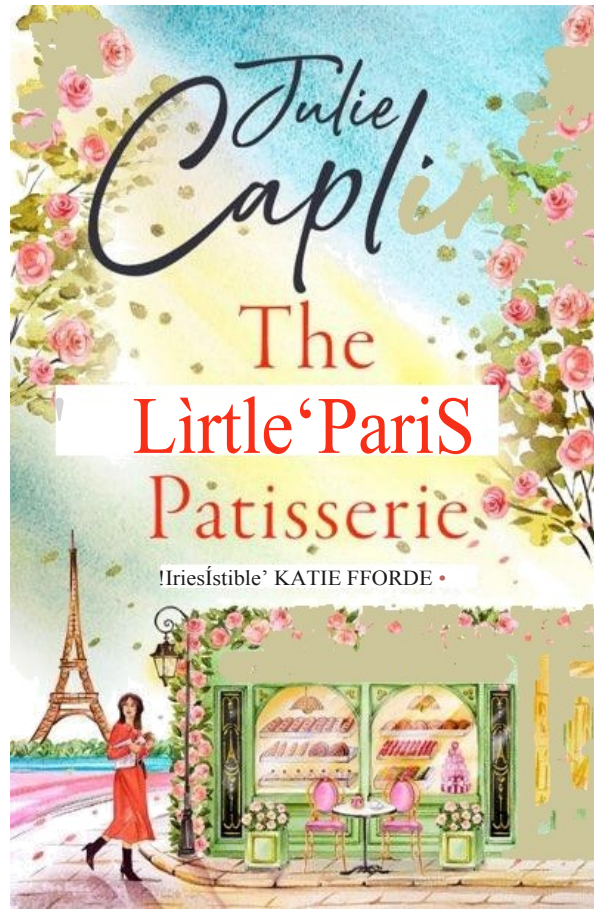
Julie'yi X [@JulieCaplin](#), Facebook [@JulieCaplinAuthor](#) adresinden takip edin ve en son [çalışmalarıyla ilgili](#) tüm güncellemeleri [juleswake.co.uk](#) adresindeki web sitesinden takip edin.

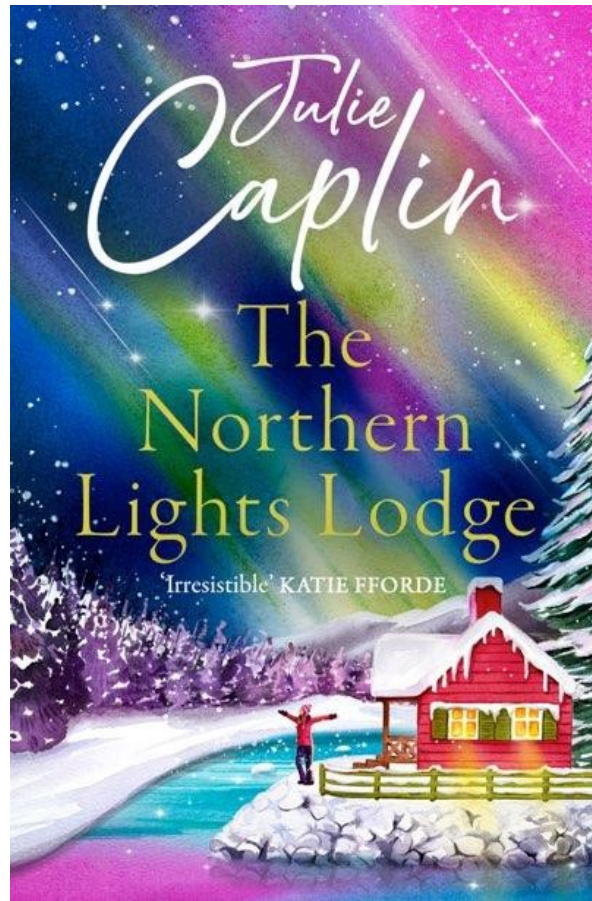
Daha Romantik Kaçamaklar...

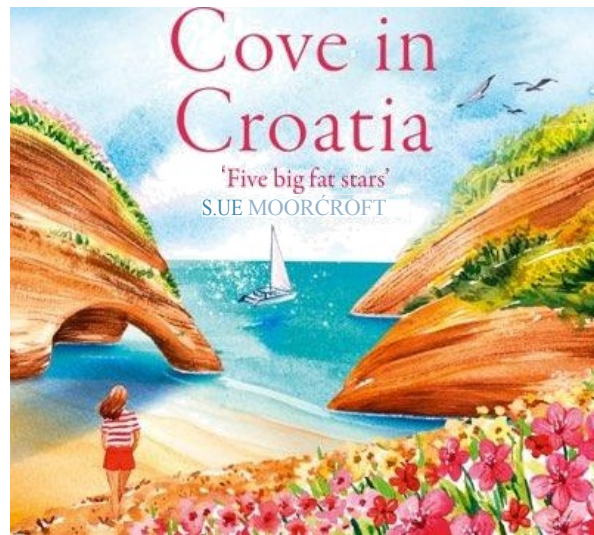
**Aşağıdaki kapaklara tıklayarak önceki tüm kitaplarını da
inceleyebilirsiniz!**

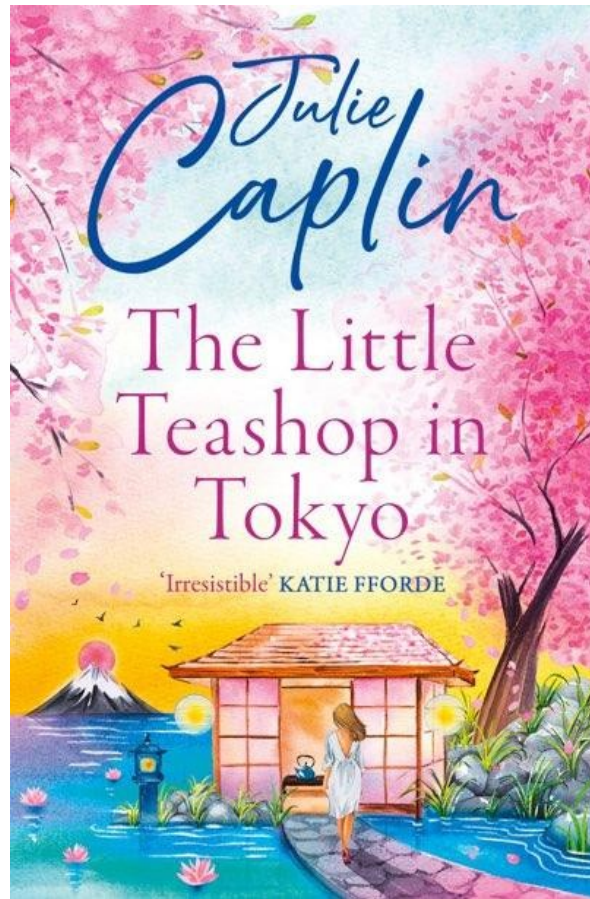

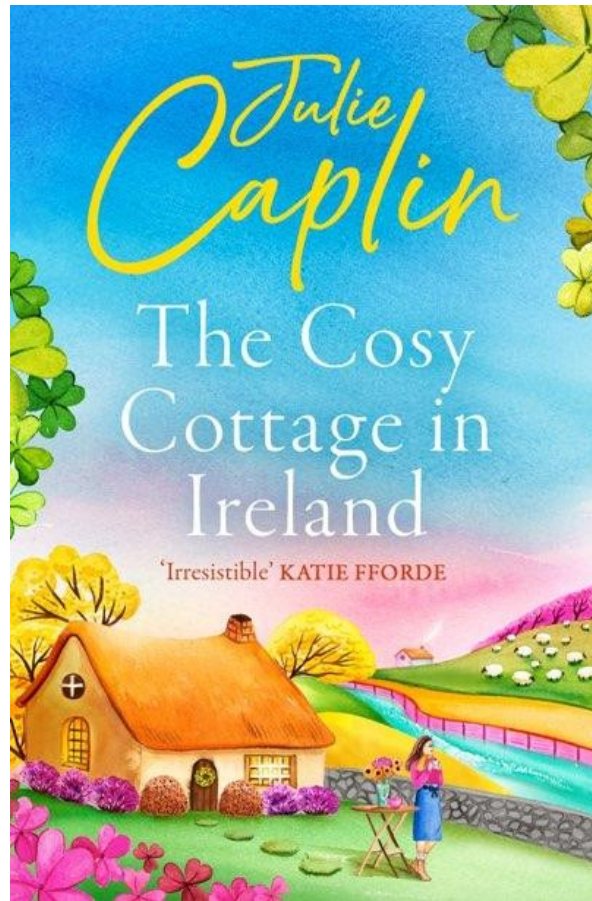

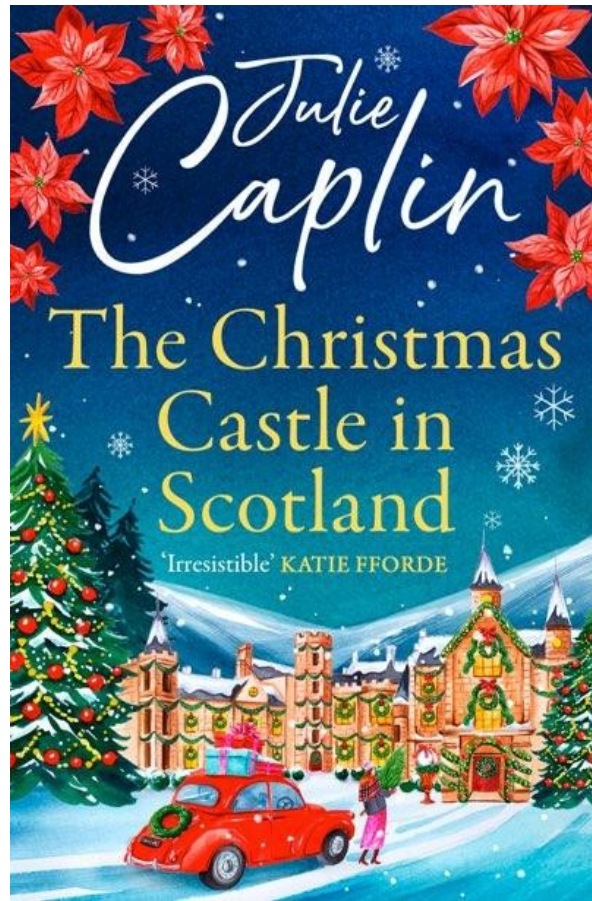

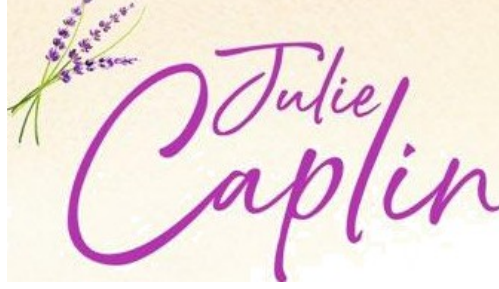

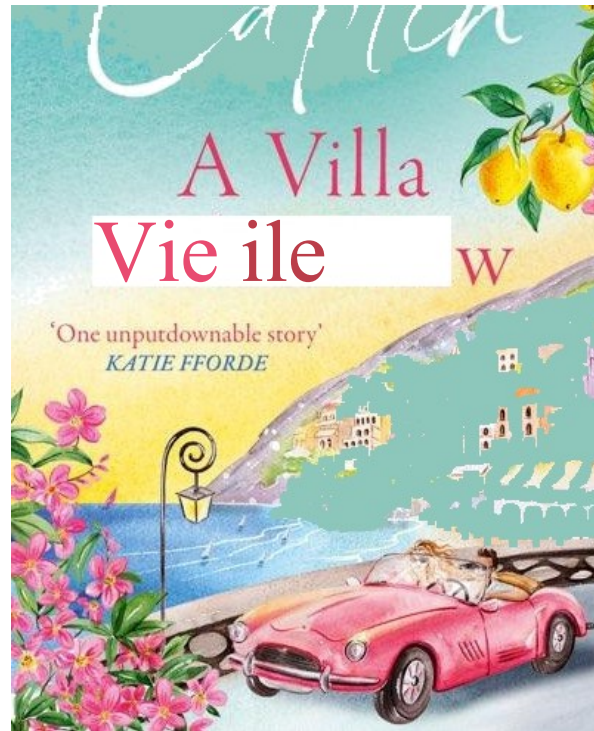

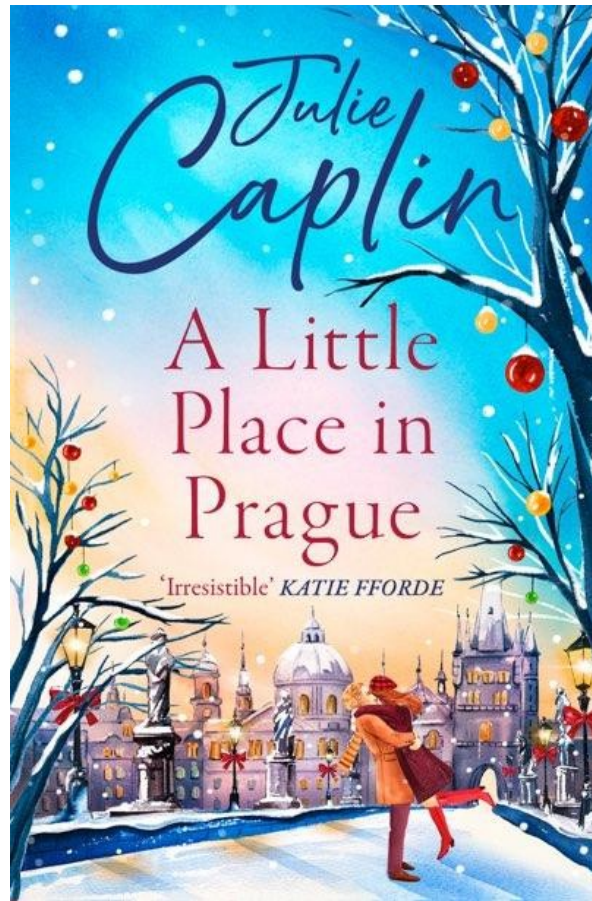

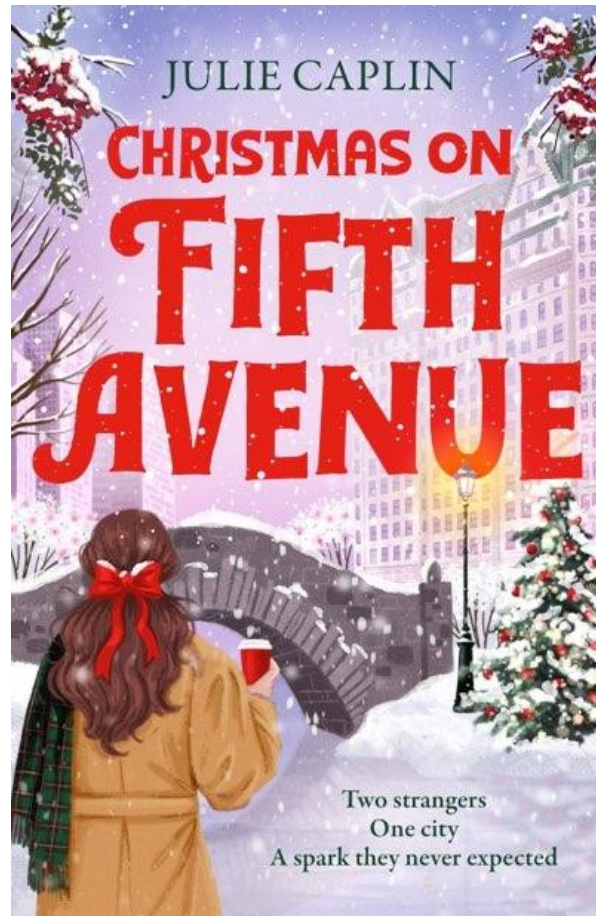

The French Şato Rüyası

JULIE CAPLIN

CHRISTMAS ON FIFTH AVENUE

Two strangers
One city
A spark they never expected

Julie Caplin, Romantic Escapes serisinin uluslararası çok satan yazarıdır. Kitapları İtalya, Almanya, İngiltere ve Çek Cumhuriyeti'nde en çok satanlar listesine girmiş ve dünya çapında iki milyondan fazla satmıştır. Onun neşelendiren romantik komedileri, dünyanın dört bir yanındaki muhteşem destinasyonlarda geçiyor ve okuyucularına mükemmel bir kaçış imkanı sunuyor.

Eskiden halkla ilişkiler direktörü olan Julie, uzun yıllar boyunca Avrupa'yı dolaşarak, kıtanın gastronomik lezzetlerini tatmak için en iyi yemek ve içecek yazarlarını basın gezilerine çıkarmıştır. Bu zor bir işti, ama birinin yapması gerekiyordu. Bu geziler, romanlarına ilham ve mekan sağlamıştır.

Julie, Jules Wake adıyla romantik ve tarihi kurgu romanları da yazmaktadır.

juleswake.co.uk

Julie Caplin'in diğ er eserleri

Romantik Kaçamaklar

Kopenhag'daki K    k Kafe

K    k Brooklyn Fırını K    k

Paris Pastanesi

Kuzey Işıkları Kulübesi

Hırvatistan'daki Gizli Koy

Tokyo'daki K    k  ayevi

K    k İsviçre Kayak

Kulübesi İrlanda'daki Rahat

Kır Evi

İskoçya'daki Noel Kalesi Fransız

 atosu Rüyası

Manzaralı Villa

Prag'da K    k Bir Yer Beşinci

Cadde'de Noel

Yazar ve One More Chapter, bu hikayenin yayınlanmasına katkıda bulunan herkese teşekkür eder...

Analitik Imogen
Wolstencroft

Au<iio
Fionnoala Barrett
WiCs rCs B ri@@n

Gontrncts La
o rd Amc>s
In i9o Vyvyçi n

Tasarım
Lucy Bennett
Fiona Greenway I
in ne Payne Deck
n Russell

Digito I Satış
Laura DoI+2y Lydia
G red inge Hennoh
Lismore

BCozzsm erCB
La url Cut rpente r
Make li me O Dpnvvez m
Chicirlotte Stevens
Christina Storey
Jo Surms n
Rczc hel wo rd

EÒ itOriO I
ROsie Best Kgre
Daniei Pot ris Fe
rgu so n
C hey rlotte Ledge r
Jennie Rothwell Sofia
Se lazy r Studer
Carollne Scott-Bowden
Em ily The mm
Helen Wittier ms

Horper36o
Emily Gerbner
A rim no J us rez
Jeer n Mo rie Ke Ily
emma sullivan SOA
h IO Wi IA •I m

\nternotiono I Satış
Peter Borcsok
Ruth Burrow
Betts n Moore
Co lleen Simps on

Envanter
bayrağı ha n
Kirsty N ormcin

Pazarlama ve Tanıtım
ZflIwO Cur i rT\ i ri Cj b Grace
Edwo rd s
i<atie Sadler

Operasyon
Melissa Okusn nyn
H Oin no In Sta mp

Üretim Denis
Mo nso n
Simon Moo re
Francosca Tuzzoo

Haklar
Askto n Mu ccci
Ali so h Sag h ir
Zoe SP ine
A is ling Smyth
Lucy VanclerDilt

Ticaret Pazarlama
Ben Hurd
EleonαSlater

The HorperCo\llns
DiatrlEsuclon TaOm

Thee Ha rperC>o\lins
Finn nce & Royalties
Ekibi

The HorperCo\lins
Hukuk Ekibi

The i-iorperGollins Teknoloji
Ekibi

UK Sales

Holly Iv\artIn
H m rrie£ VVi Il i m mn
Leo h Woods

Ve teslimat
şoförlerinden
kitapçılara,
kütüphanecilere ve
s eyon€3!

OMC'ye abone olun

One More Chapter, HarperCollins'in ödüllü küresel bir bölümüdür.

En son e-kitap fırsatlarımızdan [haber](#)dar olmak ve tüm yeni yayınlarımızdan haberdar olmak için [buradan](#) haber bültenimize abone olun!

Ekibimizle tanışın:

www.onemorechapter.com

Elinizden bırakamayacağınız romanlar mı yazıyorsunuz?

Yeni sesleri duymayı çok seviyoruz.

Romanınızı nasıl gönderebileceğinizi öğrenmek için: www.onemorechapter.com/submissions

Bizi takip edin!

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41st Floor
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins
Hindistan A 75,
Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301,
Hindistan www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers Yeni Zelanda Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street Londra
SE1 9GF, Birleşik Krallık

www.harpercollins.co.uk

Amerika

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

